

Giới thiệu Huyền Nữ Kinh

Nếu bạn yêu thích truyện, yêu thích những thể loại truyện viết về tình cảm hân bạn sẽ rất thích thú khi theo dõi truyện Huyền Nữ Kinh. Cả không gian truyện bao trùm một màu sắc lạ lẫm, tươi mới có nhưng có pha cả chút thâm độc, dù vẫn là tình cảm, những yêu thương nhưng tưởng như bạn sẽ không bao giờ bước chân vào thế giới này được. Ngay từ ban đầu tác giả Vương Thiệu Thiệu đã nói rằng hư cấu, hư cấu, nhưng đây lại chính là một truyện ngôn tình đặc sắc Hư cấu! Hư cấu! Bồn thư toàn là chuyện hư cấu. Nếu có trùng hợp, chỉ là ngẫu nhiên. Nếu có, xin cho ta biết! Phát sinh vào khoảng 600 năm trước cổ sự về "Ngự nữ tâm kinh", nhân vật chính của chúng ta bắt đầu bước vào con đường "Huyền Nữ Kinh" của hân. Vào vương triều niên vị Không tước, đông phương đại lục, chư hầu tứ phương khởi binh, chiến hỏa liên miên... Vừa nói đến, trên tay ông ta đã xuất ra một cuốn sách nhỏ chớp lóe kim quang, giấy như đồng kính, vừa cứng vừa nhẵn, chỉ dày quá hai bì thư, bên trong không thấy giấy có ghi chữ gì cả. Ở trên mặt sách có ghi ba chữ triện "Huyền Nữ Kinh". Nam hài nhìn thấy vẫn tự đó, lập tức hiện vẻ vui mừng, chớp lóe quyển sách, sờ sờ mó mó ba chữ đại tự, nói: "Cái này là chữ gì thế? Các người biết đọc không? Ngươi có nghe về địa cầu chưa? Có thể đưa ta quay trở về địa cầu được không? Ra là quyển sách, ra là những điều bí mật, liệu đến cuối truyện, mọi thứ có được sáng tỏ hay không, còn điều gì lạ lắm nữa, còn gì tiếp nói tiếp truyện ngôn tình này. Đầu mới là câu trả lời cho tất cả, hạ hồi phân giải ư, đọc truyện để biết được và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Sóng Cùng Biểu Tỷ, Y Thủ Che Thiên,...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tiên Thư Dâm Thuật

Hư cấu! Hư cấu! Bồn thư toàn là chuyện hư cấu. Nếu có trùng hợp, chỉ là ngẫu nhiên. Nếu có, xin cho ta biết!

Phát sinh vào khoảng 600 năm trước cổ sự về "Ngự nữ tâm kinh", nhân vật chính của chúng ta bắt đầu bước vào con đường "Huyền Nữ Kinh" của hân.

Vào vương triều niên vị Không tước, đông phương đại lục, chư hầu tứ phương khởi binh, chiến hỏa liên miên.

Lúc này, trời đã vào cuối thu.

Gió lạnh mang theo uy lực khủng khiếp, cuốn từng đợt lá vàng rời khỏi cành bay tung tóe, vương cả vào y phục của một vị tiểu cô nương. Tiểu cô nương muốn tránh né, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay cột nhả của tự nhiên. Rừng cây chớp mắt chuyển thành âm u, thân cây lung linh như biến thành lửa thể, không khí chợt quấy động rung rinh, truyền tới tiếng thì thảo ghê rợn.

Tại nơi vách đá thần bí sâu thăm thẳm, một cổ đại thụ chỉ còn trụ được một nửa không bị rơi xuống, có một người ngẩng đầu hú lên cổ quái: "Ú..... ô.... Chư thiên thần phật mau hiển linh, mau khiến cho nhân loại đến được nơi này, bồn tiên đã ở đây được 120 năm rồi, nếu không có ai đến, ta sẽ mau chóng biến thành một cổ đại thụ mất."

Đối diện đó là một khối cự thạch, không ngừng phát xuất những tiếng tắc lười: "Chách... chách, người vốn là từ câu mà ra, sao học tiếng sói tru, bộ muốn biến thành dã thú à? Cho ta xin đi! Lão tử trước nay không nói lời thừa, cùng người đến đây đánh bạc với Cửu Thiên Huyền Nữ, kết quả bị thua, khiến bị phạt ở cái chỗ chẳng có đến con chim chứ đừng nói chi đến nhân loại này. Trời ạ! Ta lại phải phải ở đây chờ coi có nữ nhân nào đến không. Cái chỗ quý này ngay cả con heo còn không có nữa huống chi là người!"

Thạch đầu vừa nói xong, đã thấy có một con chim di trú từ trên không trung đáp xuống, kêu "quá quác" rồi phệt một bãi lên đầu thạch tượng.

"Ha ha ha ha" Cự thụ thấy cảnh đó cười lớn, "Linh thạch Tiên trường, người chờ phân chim đây à? Không chừng hôm nay có thể chớp được tiểu cô nương của nhân loại đây! Hừm, Cửu Thiên Huyền Nữ có nói quá, chỉ khi nào giao sách này cho một nữ nhân của nhân loại, chúng ta mới có thể phản hồi tiên giới. Bất quá, đã đợi ở đây hơn trăm năm rồi, một bong người cùng không thấy qua, trong khi đó yêu quái thì gặp nhiều. Ta quyết định, không cần biết người đó là nam hay nữ, chỉ cần là người, chúng ta phải mang bồn "Huyền Nữ Kinh" này giao cho bằng được.

"Hãy à! 90 năm trước Lão tử đã quyết định rồi, cần gì cái lão mợ đầu nhà người nhấc nhờ chứ? Nam nhân luyện tập "Huyền nữ kinh" sẽ lãnh chịu hậu quả thế nào? Biến thành nhân yêu? Ha ha, nếu như Cửu Thiên Huyền Nữ biết được, khẳng định sẽ tức đến phát điên lên mất! Í.... Thanh âm gì thế?" Cự thạch cả kinh kêu lên một tiếng, rồi im thinh thích, lắng nghe nguyên cố của tiếng động.

Một người mặc một trường bào rất cũ, giống như một tên tiểu khát cái nam hài, đang hoảng sợ chạy vào sâu trong khe núi. Nam hài khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dung mạo vô cùng cổ quái, tóc dài tán loạn phủ đầy trên vai, hai con mắt to đen thể hiện nhân tính tán loạn, cứ liếc nhìn về phía sau, bộ dạng như đang bị hồ báo truy sát.

Nam nhân mà khóc? Khóc không phải là cái tội. Con người mạnh mẽ cũng có quyền mệt mỏi đôi lúc chứ, nếu như....", do vừa chạy vừa hát, giọng hát của nam hài lúc rõ lúc không, có chút gì đó "buồn nên hát cho quên sầu, lại thêm mấy điểm ấu trĩ lẫn tang thương, do đó ca khúc cũng có mấy phần truyền cảm.

Một cây một đá cùng hiểu thâm ý trong lòng nhau, liền đồng thời phát ra tiếng cười khàn khàn cổ quái, trước khi nam hài chạy đến, đã nhảy ra cản lấy sơn đạo, đồng thời mở miệng hét lớn: "Dừng, dừng ngay!"

"Á! Mẹ nó!! Yêu quái?" Nam hài hoàng kinh lùi về sau hai bước, nhưng không thể chạy được, vì trước sau đều bị hai yêu quái vô cùng khủng bố cản lại, "Các người muốn gì?"

Một cây một đá cười ha hả, lắc mình biến thành hai vị đạo nhân một ốm một mập, mặc áo xanh, có mấy phần tiên khí, vừa ngây ngốc vừa hoan hỉ, nhìn tiểu hài thêm thường như chó đói hàng trăm năm vừa nhìn thấy cục xương. Thụ Tiên trưởng cười nói: "Kha kha, chúng ta không phải là thứ khát nước, cũng chẳng phải yêu quái, chúng ta là..." hần cùng Linh thạch cùng xoay người vuốt râu một vòng, đồng thanh bảo: "Chúng ta là tiên nhân từ tiên giới!"

"Các người là tiên nhân à?" Nam hài sau khi nghe xong liền nghi ngờ không tin, nhìn nhìn ngó ngó hai vị đạo nhân, rồi nói: 'Quả là kỳ quái, không biết tại sao tiên giới lại loạn hơn cả tình cầu này, tiên nhân không thể ở đó, lại xuống địa cầu này làm nghề ăn cướp? Ồ, quả là xui xẻo! Ta tại sao lại chuyển sanh vào cái tình cầu hỗn loạn này, không ở tại địa cầu chứ?'

Hai vị tiên nhân nghe thế cười ha hả khi nghe nam hài nói mình là cường đạo, sau lời nói kinh thiên động địa đó không nghe thấy gì nữa. Linh thạch Tiên nhân hóa khí rất mạnh, tức giận hét lên một tiếng bảo: 'Chắc ta điên quá! Người xem bốn tiên có điểm nào cường đạo nào? Ta lại điên nữa! Cứ cho là cường đạo đi thì không thể đến cái hồng loan tình này, bị đại la kim tiên bắt ra hai mươi ba tầng kết giới cấm chế, lại còn bị các chư thần trong kết giới tuần tra canh gác, tiên nhân ở đây không dùng được một phần mười sức mạnh, đó là lý do vì sao chúng ta mắc kẹt ở đây!'

"Đúng vậy, sao các người lại ở đây? Đó là điều ta muốn biết đây!" Nam hài nghe nói đến Hồng Loan Tình, biểu tình biến thành kỳ quái phi thường. Nhìn lại cái bộ dạng ngu ngốc như con heo của hai người, cảm thấy không có gì đáng phải sợ, bèn ngồi xuống đất thờ hào hển, nhưng vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía sau.

Thụ tiên nhân kéo kéo quần của Thạch Tiên nhân, nhắc ông ta phải giữ giới quy bí mật của tiên giới, rồi mỉm cười hiền hòa nói: 'Vị tiểu ca này, chúng ta không phải là cường đạo, để bảo chứng cho việc này, chúng ta muốn cho người một món vật. Vật này gọi là 'Huyền nữ kinh', là tiên giới kỳ bảo. Người trần tu luyện trăm năm sẽ phi thăng thành tiên. Đó là tiên môn chí bảo của môn đồ tài năng của Cửu Thiên Huyền Nữ đây!'

Vừa nói đến, trên tay ông ta đã xuất ra một cuốn sách nhỏ chớp lóe kim quang, giấy như đồng kính, vừa cứng vừa nhẵn, chỉ dày quá hai bì thư, bên trong không thấy giấy có ghi chữ gì cả. Ở trên mặt sách có ghi ba chữ triện "Huyền Nữ Kinh".

Nam hài nhìn thấy văn tự đó, lập tức hiện vẻ vui mừng, chớp mắt quyền sách, sờ sờ mó mó ba chữ đại tự, nói: "Cái này là chữ gì thế? Các người biết đọc không? Người có nghe về địa cầu chưa? Có thể đưa ta quay trở về địa cầu được không?"

Hai vị tiên nhân cùng lắc đầu, hỏi ngược lại: "Hừm, đương nhiên là biết! Loại văn tự này là thứ quan phương văn tự của tiên giới chúng ta, gọi là chữ thể triện, người có biết không? Cái tình cầu mà người nói chúng ta chưa từng nghe qua? Ài? Người có biết tình cầu khác không? Không biết nó có thuộc Hồng Loan Tình hay không?"

Nam hài nhìn tóc lòa xòa phủ ở trán mình cười nói: "A ha, cười chết mất, những gì ta nói lúc này chỉ là nhớ lại trong mộng, hai vị đại tiên không cần để ý. Bất quá, cuốn sách này ta không cần, thỉnh hai vị đại tiên thu hồi." Trong lòng nam hài nhớ tới tục ngữ, cái gì là không làm việc ăn thì cần chi báo đáp, thiên hạ không có cái gì là miễn phí cả... vâng vâng. Hơn nữa, hần không tin hai vị thần tiên này tự nhiên lại giao ra bản sách chuyên dùng để tu luyện của thần tiên như vậy. Và, thần tiên này nói chưa từng nghe qua địa cầu, khẳng định là cái đồ rằng giả (Giả nha = Rằng giả: Từ địa phương tây hóa, ý chỉ làm việc gì đó giả mạo)

"Không được, người phải lấy nó, nếu không chúng ta làm sao báo lại với Cửu Thiên huyền nữ cho được!" Linh thạch tiên nhân nghe hần nói không muốn sách này, liền lập tức đại nộ, nhanh chóng xuất hiện trước mặt hần, chớp lấy nam hài nâng lên mặt đất: "Hôm nay người phải nhận, không muốn cũng phải nhận, hiểu không?"

"Không muốn!" Biết được nhiệm vụ chuyển thư của hai người, nam hài càng hiểu kỳ hơn, đôi mắt nhãn chuyển động qua lại, tựa hồ như muốn kiểm tìm chỗ tốt để thủ lợi. Vì thế hần ném cuốn sách trả lại cho Thụ Tiên nhân, hét bảo: "Các người đừng có ép ta quá, nếu không ta ném xuống sông bây giờ! Hà hà, "Huyền Nữ Kinh" này chắc là cùng dạng với Tổ Nữ Kinh, rõ ràng là đám thư chuyên về thuật ngự nữ, tên gọi khác nhau nhưng cùng một bản, được bán đây ở địa cầu, ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cần cái quý này làm gì?"

Thụ tiên nhân tiếp lấy cuốn sách, ôm vào trong lòng, nhanh chóng chạy theo cậu bé, bắt chước điểm ôn nhu của Linh thạch Tiên nhân, lần đầu tiên trong một trăm năm qua mới gặp qua một con người như thế. Ông ta cười yêu mị bảo: "Vị tiểu ca nhân này, Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Cửu Thiên Tổ Nữ là hai tiên nhân có thân phận khác nhau, hai bản sách do đó cũng có phần khác biệt. Hơn nữa sách ở nhân loại là giả thư, sánh sao bằng tiên thuật lợi hại? Hừm, người không cần nói gì nữa, cứ nhận sách này, tùy tiện luyện qua mấy ngày, sẽ chứng thực lời món lễ vật do chúng ta tặng là như thế nào?"

Trong lòng Nam hài hoan hỉ, nhưng gương mặt vẫn không lộ rõ vẻ vui mừng, nói với Thụ tiên nhân: "Tại sao ta phải luyện chứ? Các người không biết đã luyện bao nhiêu ngày rồi, tại sao không đến báo với Cửu Thiên Huyền Nữ có tốt hơn không? Hừm, ta nghĩ trong chuyện này nhất định có âm mưu gì đây!"

Hai vị đại tiên nghe qua, lập tức hoảng hốt, vừa cười vừa lắc đầu phân bua: "Không có, không có, tuyệt đối không có âm mưu!"

Thụ tiên nhân làm ra vẻ hiền từ cười bảo: "Ài dà, bản thư này chỉ có người trần gian mới đã khai được, chúng ta không thể luyện được, nếu không đã không chịu khổ ở nơi này 120 năm. Ách xi..... Cái này ta nghĩ người trần của người hiện trong thời chiến loạn, thôi ta cho thêm người một cây báo đao phòng thân nhé! Đao này gọi là cửu đao, có từ thời kỳ thần ma đại chiến hàng vạn năm trước, ta lượm được ở chiến trường..... Ồ..., không ta được tặng đây!"

Thụ tiên nhân xuất ra từ trong tay một thanh đao lớn, dài gần bằng thân người nam hài, thân màu huyết hồng, có khắc chín con Ám điều. Đao này hiện ra, lập tức sản sinh một cỗ sát khí băng lãnh, từ từ chuyển ra mùi huyết tanh từ trong thân đao.

Ánh mắt nam hài loạn chuyển, cười hi hi nhìn hai vị tiên nhân đang hoảng hoảng hốt hốt, làm mặt như nơi đó có quỷ. Hiện giờ hắn không tin hai người này là tiên nhân, do đó thấy chiếm được tiện nghi gì thì chiếm, chứ thực tình cũng không cần thiết, xấu nhất thì không thêm đọc cái thứ dâm thư này là xong. Trong lòng nam hài thầm tính toán, với tay tiếp lấy đao, rồi bỏ vào không gian giới chỉ của mình.

Nhưng nam hài vẫn chưa thêm lấy bản "Huyền Nữ Kinh", mà lại xoay qua nhìn chằm chằm Linh Thạch Tiên Nhân. Rõ ràng, nam hài đang chờ lễ vật từ ông ta. Dựa vào biểu tình của hắn mà nói, nếu không có lễ vật, đừng hòng hắn thu lấy bản dâm thư ấy!

Linh thạch tiên nhân không muốn tặng lễ vật chon am hài, nghiêng răng rủa: "Hừ, nhân loại quả là tham lam, nhân loại chó chết, luyện công luyện tử cho tốt vào, không chừng bản thư này chỉ dành cho nữ nhân, nam nhân tu luyện sẽ biến thành nhân yêu! Hừ hừ, nhân loại chó chết!" Lão lầm bầm cả buổi, cuối cùng cùng lấy ra một khối giáp màu huyết hồng, phát ra một thứ huyết tinh đồng dạng, găm giữ bảo: "Cầm lấy, cái này chính là xuất phát từ thời thần ma đại chiến! Át xì! Cầm lấy, vật này do tội ma môn độc ác dùng, chúng ta là tiên nhân không thể sử dụng được, vậy tiện nghi cho người rồi!"

Nam hài biết khôi giáp và cửu đao này thuộc vào loại trang bị hạn nhất, bất luận nó là của ma hay của tiên, phân lượng khá nặng, khẳng định là có thể bán được nhiều tiền. Không thêm khách khí chộp lấy khôi giáp bỏ vào tang vật giới chỉ, sau đó mới bất tỉnh bất nguyện thu lấy bản "Huyền Nữ Kinh". Loáng 1 cái, Nam hài còn hai tay không, hai tiên nhân để ý kỹ, phát hiện tang vật giới chỉ khó tìm của hắn vốn có thể giấu được các thứ.

Lúc này, nam hài khăn trương quay nhìn về phía sau, rồi cười hi hi nói: "Nhị vị đại tiên, ta đã lấy dâm thư rồi, có thể đi khỏi đây chứ?"

"Đương nhiên! Đương nhiên!" Thụ tiên nhân cao hứng cười tít mắt, không cần quan hấn cho tiên giới kỳ thư là dâm thư hay là gì, nắm lấy Linh thạch tiên nhân đang dón trong lòng, không thêm quay đầu nhìn chạy thẳng vào vách núi âm u, như sợ nam hài sẽ nghĩ lại phản đối. "Chúng ta có thể quay về tiên giới rồi!"

Hai vị tiên nhân vừa chạy vừa mừng, đột nhiên thấy một thân ảnh màu phấn hồng từ trong vách núi phóng ra, ngoắc miệng chửi um xùm: "Tiểu lục tử chó chết, tiểu đạo tặc chó chết. Thượng Quan Đào Đào ta không bắt được ngươi, sẽ đổi thành họ ngươi. Chà, nhưng không biết hắn họ gì, ta truy theo đã nửa năm, không hề hỏi qua, quả là tức chết đi được!"

Hai vị tiên kêu lên một tiếng quái quỷ, nhìn chằm chằm vào thân ảnh màu phấn hồng đó mà kêu thán: "Ôi trời ơi! Vậy là sao hả trời! Là nữ nhân! A....! Huynh đệ chúng ta quả là thất bại mà, tự nhiên giao sách cho tên tiểu khát cái đó, lại mất thêm hai món bảo vật nữa! Trời, dù là pháp bảo của ác ma, nhưng cũng là pháp bảo mà!"

"Người phía trước tránh đường! Chó ngoan không cắn người, lão đầu ngoan cũng không thêm chấp!"..... "Mẹ kiếp! Sao lời nói lại theo thói của tên tiểu tặc thế này? Cái thứ đối với lão nhân mà không thêm lễ độ, ấy chính là,... đồ ba lon!" Tiểu nha đầu vừa la hét tránh đường, vừa bị người ta trách, cùng không thêm giảm tốc độ!

"Đứng là tiểu nha đầu vô lễ, chúng ta là tiên nhân, tiên nhân trên thiên giới đó!"

"Hãy! Các người là tiên nhân, bốn cô nương là sáng thế thần đấy! Tránh ra!" Tiểu nha đầu mặc đồ phấn hồng như con chim én, bay qua đầu của hai vị tiên nhân, sau đó tiếp tục bốn đào.

Hai vị tiên nhân nghếch mặt nhìn theo, không biết tại sao thể đạo này xoay chuyển nhanh như vậy, có thể là mình không theo kịp thời đại chăng? Trước là bị tiểu nam hài chọc ghẹo, sau đó là bị tiểu cô nương mắng chửi. Họ tưởng có thể đòi lại ở tên tiểu khiêu hóa Tiểu Lục Tử quyền "Huyền Nữ Kinh" để trao cho tiểu nha đầu, không ngờ đầu óc nhân loại quả là vô lý, do đó mặc cho họa lớn xảy đến, cười lớn không thêm quan tâm đến hậu quả mai sau, ly khai Hồng Loan Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Thư Trung Tuyệt Sắc

Tiểu Lục Tử một mạch chạy đến giữa lưng núi, mới dừng chân lại, ngồi trên một khối đá to nghỉ ngơi. Hai chân hắn đập phát đau, kêu khô thô tục chửi: "Fuck! Lão tử bị con nhỏ ngốc ngếch thiên cận làm phiền đã đủ thảm, không ngờ lại gặp hai tên bệnh thần kinh tự xưng là thần tiên. Hừ, tự nghĩ có không gian giới chỉ biến thành hai món vũ khí nên là thần tiên, ta khinh! Không gian giới chỉ lão tử đây có 2 cái! Ác... tuy là từ nơi lão quỷ trộm được!"

Trong miệng chửi bới, Tiểu Lục Tử từ không gian giới chỉ lấy ra "Huyền nữ kinh", tiện tay mở ra, hắn nghĩ bên trong phải rỗng không trắng xóa, hoặc giả chỉ là nghệ thuật trên giường thông tục, nhưng hắn lại thấy được một màn xuân sắc phơi phới khiến người phun máu mũi. Tinh thần hoảng hốt, Tiểu Lục Tử cảm giác bản thân hăm nhập một xứ không gian mộng ảo, cỏ xanh bóng loáng trên đất, một tuyệt sắc mỹ nữ quần áo nửa mở nằm dài bên thân mình, hai chân thon thả trắng tinh (tuyệt), nhẹ nhàng mở ra, miếng lụa mỏng manh che lấy che lấy chỗ kín đáo thần thánh nhất của nữ nhân, cảnh sắc dâm mỹ mập mờ, lúc ẩn lúc hiện.

"Ngươi, ngươi... sao lại là nam chứ?" Nữ nhân thanh âm nhu mì nhập cốt, giống như tiếng trời, lại càng nhẹ tăng ý niệm kinh hãi, càng thêm khiến nam nhân thú tính đại phát. Năng bối rồi ngồi dậy, làm cho một đôi ngọc thố chắc cao trước ngực phơi bày, anh hồng hai điểm, tiếp tục kích thích thị giác thần

kinh của Tiểu Lục Từ run rẩy phát ngốc.

Tiểu Lục Từ tới nay vẫn là một thân xử nam, đầu đã thấy qua trận thức lớn như thế, bụng liên tục khô nóng, vài lần muốn mở miệng nói, đều không có thể như nguyện. Nghe được giọng nói kinh khủng như thế của nữ nhân, mới hoảng hốt vội vàng quay người, lắp bắp nói: "Ta, ta nguyên gốc là nam nhân mà! Ta rõ ràng đang xem sách, thế nào lại có thể tới đây chứ? Nàng là ai?"

"Khách khách khách, ta gọi là Huyền Từ, chúng ta đang ở trong sách! Nhưng, nam nhân sao lại có thể mở được quyển sách này chứ? Ừm, trong kí ức không lấy làm nhiều của ta, có vẻ chỉ có nữ nhân mới có thể đi vào." Mĩ nữ mái tóc đẹp như tơ nghiêng đầu, rất ngây thơ nói: "À! Có thể nào ngươi là nữ cái nam trang không? Nhưng cũng không đúng, cái thứ trong bẹn ngươi rất cứng, rõ ràng là thứ chỉ có nam nhân mới có, cái này ta nhớ rất là chắc, Cửu Thiên Huyền Nữ đã dạy qua ta rồi!"

Đôi môi đỏ tươi của Huyền Từ rất nhỏ, thực sự rất gọi cảm phong nhuận, tùy tiện nói gì đấy, đều có thể câu dẫn tính dục của nam nhân. Con mắt cong, cười lên giống như trăng khuyết (lười liếm). Tiểu Lục Từ không biết phải dùng lời văn thế nào mới có thể hình dung nàng ta, khuynh quốc khuynh thành, học quốc ương dân, mỹ nhược thiên tiên... đối với tất cả, đều là không được. Minh tinh điện ảnh xinh đẹp nhất kiếp trước cũng không bằng một phần ngàn của nàng ta, tựa hồ chỉ có ôn nhu của Sở Sở, mới có thể cùng nàng ta hợp tấu vài vòng.

"Uy! Uy! Sao mà nhìn người ta phát ngốc thế, ngươi còn chưa nói tên của mình đấy!" Huyền Từ sửa sang lại y phục lộ ra, tựa hồ không phải khăn trương, đôi môi nhỏ hồng điểm nhẹ nhàng cất lên, tự sân tự oán kêu lên.

Tiểu Lục Từ trở mắt nhìn eo lưng nhỏ nhắn như rắn của Huyền Từ, bởi vì đột nhiên ngồi dậy đã phơi bày nhiều hơn, da thịt non trắng, đâm vào mắt hấn, khi muốn báo ra danh tính bản thân, chợt nghe giọng nói của Thượng Quan Đào Đào vang lên không xa.

"Tiểu Lục Từ, xem lần này ngươi còn chạy đi đâu được? Khách khách, bị ta tóm rồi nhé!"

Ảo cảnh của Tiểu Lục Từ biến mất, theo bản năng đóng "Huyền nữ kinh" lại, tiện tay quăng vào trong không gian giới chỉ. Câu này hấn đã nghe qua không dưới 1000 lượt, mỗi lần con nha đầu ngốc nghếch này nói chung đều đã thảo kinh xà, xuất thủ trước tiên, gấp mặt nói chung đều hưng phấn kêu lên vài câu, để hấn chuẩn bị tốt trước. Tiểu Lục Từ không vội vàng hấp tấp từ hòn đá đứng lên, nóng nảy la lên: "Thượng Quan Đào Đào, bốn thiếu đã nói qua bao nhiêu lần rồi, mượn Hóa Phượng kiếm của gia đình ngươi nhất định có thể trả lại, ngươi cứ bám chết lấy tên thối tha ta truy sát. Nếu không phải là ngươi truy sát, nói không chừng bốn thiếu đã đưa kiếm lại cho gia đình ngươi rồi."

Thượng Quan Đào Đào nhìn lâu rất khả ái, khoảng chừng 15 16, con mắt to mọng nước trông như hắc thủy tinh, cái mũi ngọc non trắng cau nhẹ lại, trông cứ như con nhóc Lưu Li trong hoạt hình bước ra vậy. Nàng mặc quần áo bằng tơ màu hồng phấn, sạch sẽ, không có một điểm bẩn cùng vết xước nào, không thể thâm như Tiểu Lục Từ.

Nàng ta không để tâm đến thái độ Tiểu Lục Từ, cất tay lên, một đoàn kiếm khảm đầy bảo thạch xuất hiện trong tay tiểu nữ hài, đắc ý quát lên: "Tiểu Lục Từ chỉ cần ngươi giao ra Hóa Phượng kiếm của gia đình ta, ta sẽ tha cho ngươi, không truy cứu tội ngươi tiêm nhập Thượng Quan thế gia trộm bảo. Ừm, không sai! Bốn cô nương độ lượng, lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng ồ."

"Bỏ đi, tiểu sỗ nữ (con bé ngốc), mỗi lần gặp ngươi đều nói thế này cả, không lẽ không thể đổi câu khác sao?" Tiểu Lục Từ không còn sức chịu đựng, trên mặt khổ não tựa hồ như muốn va phải tường vậy, "Bằng hữu ta ở trong hàn băng chi trảo, cần phải sử dụng cực phẩm hỏa hệ kiếm này trị thương, sau khi dùng xong, ta sẽ tự thân tới Thượng Quan thế gia không được sao?"

"Khốn kiếp, không được kêu ta tiểu sỗ nữ, ta gọi là Thượng Quan Đào Đào."

"Ngươi không đuổi theo ta nữa, ta sẽ không kêu!"

"Không được, ta phải truy hồi Hóa Phượng kiếm!"

"Ta lại gọi ngươi tiểu sỗ nữ!"

"Tiểu Lục Từ khốn kiếp, ngươi cũng chỉ có thể nói mấy câu này thôi, ta đã thuộc lòng hết rồi! Hừ, nói thật với ngươi, Đào Đào nổi giận rồi, lần này không đốt đầu ngươi, cũng đốt râu ngươi... Ừm, ngươi trông như không có râu dài, trong mọi trường hợp ta phải đốt ngươi thành đầu heo!" Nói xong, tiểu nha đầu bật xuất đoàn kiếm, trong miệng nhảm niệm, một bầy hỏa diễm hồ điệp đỏ tươi từ đoàn kiếm bay ra, hướng Tiểu Lục Từ vây lại.

"Sỗ nữ đáng chết, ngươi lại có thể sử dụng hỏa điệp chứ, tốc độ ngươi có thể theo ta sao? Hừ!" Tiểu Lục Từ trước vòng vây hồ điệp, lanh lợi nhảy lên cây, trông như hươu trong rừng rậm nguyên thủy, quay mắt quăng hồ điệp ra sau lưng.

"Đừng chạy! Đợi người ta mà! Xin ngươi, ngươi để ta giữ đi!" Hỏa Điệp tựa hồ bay tới cự li nhất định tự động dừng lại, đợi Thượng Quan Đào Đào đuổi tới phía sau, mới có thể tiếp tục truy đuổi theo. Đây là cự li hữu hiệu của thuật sĩ thi pháp.

Hai người ồn ào huyền não, giống như trẻ con chơi đùa, nhưng Tiểu Lục Từ hiểu rõ, nha đầu này hạ thủ không biết kiêng trọng, lúc mới bắt đầu, hấn đã ném qua không ít, hai tháng gần đây nhất mới có khởi sắc, có thể tìm được cách đối phó ả ta. Đó là chạy trốn, không để ả ta tiến tới cự li công kích hữu hiệu.

Lại nói hai tiên nhân đó, bọn họ muốn quay về tiên về, tất phải hiển xuất toàn bộ lực lượng, mới có thể trùng phá tầng kết giới đại khí trong tinh cầu này. Nhưng, phát ra lực lượng cường đại, lại có thể chịu lời kiếp kết giới quang lâm, cũng là theo tên khốn tự xưng là "kết giới chi thần" đó.

"Oanh! Oanh!" Hai tiên nhân mới khôi phục một phần mười lực lượng, lại phải đương đầu hai đạo thiểm điện đánh xuống, nhưng hai người đều không

đều không cử động, không nghĩ là pháp lực bọn họ là không thể, không sợ các lời kiếp này, mà là...

Hai đạo thiểm điện đang mất dần, không ngờ lại nổ cạnh thân hai người, lam sắc hỏa hoa càng thêm phủ trùm loạn lên, thực sự không thương tổn đến một sợi lông của tiên nhân. Giữa trời cao mênh mông, truyền lại tiếng than thở sầu muộn, "Hò! Lại đánh trượt rồi! Bốn giới thần tuyệt không thể thừa nhận, lần nữa để bọn ngươi hai tên hạ giới lún lút ném thử một chút lợi hại tiên nhân, khiến bọn ngươi biết được thần thông của bốn giới thần!"

"Ta khinh! Ngươi bắt quả chỉ là một tên tiên nô cấp thấp trông coi lời kiếp, nếu không phải ngươi trốn tại giữa kết giới, bốn tiên đã sớm đánh ngươi hồn phi phách tán, coi ngươi còn dám trước mắt bốn tiên hồ ngôn loạn ngữ không. Mở con mắt chó của ngươi ra, nhìn cho rõ thân phận của bốn tiên đây!" Linh Thạch tiên nhân giận dữ, trương mở lên trời chửi lớn.

Thụ tiên nhân cũng uy phong lẫm lẫm quát lên: "A! Ngột Na tiên nô, còn không mau tránh ra! Dựa vào chút bản lĩnh của ngươi, chống giữ bất tâng kết giới thứ 99, một khi thất khứ nguyên thần, sẽ biến thành một cỗ linh khí vô thức trong kết giới. Hừ, rảnh rồi thì hưởng thụ tốt sinh mệnh còn sót lại, không nên ở đây lãng phí tranh luận, trở ngại bốn tiên làm việc."

"Phệt phi phi, xin chết bốn giới thần, xem 'Tinh vân lời điện cửu liên hoàn' uy lực mạnh nhất của ta đây, để các ngươi biết hậu quả của việc nhục mạ bốn thần!" Giữa trời cao tăm tối, truyền ta tiếng bạo nộ của một đại hán, tiếp đó là chú ngữ thấp trầm mà thần thánh.

"Không ổn, trốn mau, tên ngu đần này không ngờ tự tổn hại năng lượng sinh mệnh, sử dụng thiểm điện cửu liên hoàn, sợ rằng cả tòa sơn phong này đều có thể bị hủy đi mất! Linh Thạch tiên trưởng mau trợ giúp ta một tay, sớm trùng phá kết giới, quay về tiên giới!"

Thụ tiên nhân sau khi giới thần nói xuất ra cửu liên hoàn, lộ ra tiên khí Xuyên Vân Thoa, trương mở phun ra một đạo chân nguyên thuần chánh, Xuyên Vân Thoa bắt ngờ to lên dài trăm trượng, phát ra tiếng vo ve cộng chấn sinh mệnh.

Linh Thạch tiên nhân cũng biết lệ hại của đạo Tinh vân lời điện, không dám ý kiến, lập tức truyền tiên nguyên cho Thụ tiên nhân, trợ giúp ông ta thôi động Xuyên Vân Thoa, sớm thoát khỏi Hồng Loan tinh. Thiên không dần dần tràn đầy mây đen, điện hỏa hoa càng phát xạ thêm, giống như thiên hà đảo lưu, trực tiếp ép xuống. Thụ tiên nhân kéo theo Linh Thạch tiên trưởng, nhảy về Xuyên Phi Thoa, quát lớn một tiếng: "Lẹ!"

Một luồng ngân quang tiến thẳng lên trời, đột nhiên một đạo điện xà không yếu mệnh bỏ xuống, găm hết muốn bao lấy ngân thoa. Thụ tiên nhân lại hét nhẹ lên vài tiếng từ trong thiểm điện truyền ra, luồng ngân quang quay vòng, đột nhiên nhắm hướng ngoài núi thoát đi, tựa hồ phóng tới hướng của Tiểu Lục Tử và Thượng Quan Đào Đào.

"Khắc khắc! Tiểu tiên vô năng, đã sợ bốn thần, biết mà trốn đi!" Tiếng cười to khảnh khách đặc ý trong hư không, chỉ huy thiểm điện năng lượng to lớn, truy đánh Xuyên Vân Thoa.

Một đạo thái thái quang lóe qua, Xuyên Vân Thoa thành công phá được lực cấm chế của kết giới, bay ra khỏi phạm vi che phủ của Hồng Loan tinh.

Lúc này, uy lực lớn nhất của liên tòa thiểm điện mới đánh ra, bởi vì không có mục tiêu, toàn bộ đánh lên phía bắc của ngọn núi.

"Oành oành! Ầm ầm!" Ngọn núi lắc lư, giống như ngày tàn của thế giới, hai ba ngọn núi cực to biến mất hơn nửa, vô số đá vụn, từ trên đỉnh núi lăn xuống, đáng giống như tuyết lở, chỗ nào đi qua đều biến thành vùng đất hoang tàn.

Tiểu Lục Tử đang bị Thượng Quan Đào Đào xuất tầng tầng tân kỳ pháp bảo truy cản không dứt, đột nhiên cảm thấy một trận kinh hoàng không thể giải thích, tựa hồ như đại nạn lâm đầu. Phí nam của bầu trời, bị điện vân bao phủ, biến thành ô hắc ám hồng, che đi bầu trời tĩnh lặng vốn có, đồng hành theo đó là thiên địa dị tượng, còn có tiếng đá lăn cuộn cuộn, như thiên quân vạn mã.

"Sợ nữ dừng lại, nhìn phía sau ngươi xem!" Tiểu Lục Tử né tránh một đạo hỏa phù hiểm hóc của ả ta, nửa dựa vào trên cây, vừa hay thấy được dị tượng Xuyên Vân Thoa trùng phá kết giới, mới biết hai tên bệnh thần kinh vừa rồi thực sự là thần tiên, thâm hối hận không có lừa nhiều đồ hơn.

"Tiểu Lục Tử khôn kiếp, chiều này ngươi đã dùng 124 lần rồi, ta sẽ không mắc lừa nữa đâu. Nếu muốn sống, tốt hơn nên cầu..." Nói tới đây, Thượng Quan Đào Đào đột nhiên nói không được, thanh âm chấn động mặt đất, tựa hồ khiến lỗ tai nàng ta điếc đặc.

"Đồ khôn, nhất định là hai tên quỷ ngu đần tự xưng là thần tiên làm ra! Thần tiên đáng chết, không có con chim tốt! Thái dương lão mục ngươi! Sợ nữ, mau nhảy xuống sông!" Tiểu Lục Tử bẻ lấy tiểu nha đầu bị chấn ngã ra đất, vội vàng theo hướng tây chạy thoát, nơi đó là dưới chân núi, có một đoạn sông sâu rộng, mỗi năm đỉnh núi tụ tuyết, đều là từ con sông này, rót vào Li Nhân giang.

Chỉ có từ nơi đây nhảy xuống, mới có cơ hội sống sót!

Thượng Quan Đào Đào thấy được trận thế sơn băng địa liệt, khuôn mặt nhỏ sợ hãi trắng bệch đi, nghĩ không thông tên đạo tặc khiến người đánh giết chán ghét vào thời điểm này lại cứu mình. Bị cánh tay cường tráng hữu lực của hắc bệ, nhìn lại khuôn mặt thông minh đẹp của hắc bệ, tựa hồ không phải đáng ghét lắm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Xích Lỗ Tương Kiến

"Nhảy!" Một tiếng, bóng nước bắn lên cao đủ vài mét, hai bóng người ôm chặt lấy nhau nhảy xuống, rơi thẳng xuống đáy nước. Trong nháy mắt bọn họ chui vào trong nước, một cặp cự thạch giống như hai ngọc núi nhỏ đập xuống đầu bọn họ, tựa hồ có thể lấp bằng khúc sông.

Tiểu Lục Tử bị trở lực của nước đánh đầu đầu quáng mắt hoa, nhưng Thượng Quan Đào Đào thì ngược lại, tám móng tay như cá ôm quần lấy nam hải, ở giữa không trung hoảng sợ đã ngất đi, trong nước bị sặc, con mắt kiều kỳ ngơ ngác nhìn loạn, muốn thở trực khí ra. May mắn là nước sông đủ sâu, Tiểu Lục Tử mới không có thụ thương, nhưng trên đầu bị đá rơi xuống, gần như đã chôn sống họ, không đề xuất việc thở, không bị đá đè chết cũng đủ đốt cao hương rồi.

Tiểu Lục Tử không là võ sĩ, càng không là thuật sĩ, hắn là một kì quái luyện khí sĩ, không kĩ năng không nguyên tố thuộc tính. Hắn từ nhỏ luyện khí, giờ đây giúp đỡ rất nhiều, trước là khiến thân thể gia trọng không nổi lên, lại nhanh chóng qua môi chất cứng của Đào Đào độ khí. Chuyện này vốn là rất lãng mạn, nhưng thời khắc này nam hải không có một điểm tâm tình, tận lực trốn ở đáy nước, theo nước mà trôi xuống hạ du.

"Rầm!" Đá vẫn rơi xuống không ngừng, Tiểu Lục Tử nhẫn nại không thôi, muốn xuất ra tú khí. Nhưng nữ nhân trong lòng không biết thế nào, thân thể đang ở trong nước lạnh giá biến thành phát nóng, điều này càng khiến nam hải tâm hoảng ý loạn, chỗ khí còn sót lại tiêu hao càng thêm nhanh chóng. "Không được, cảm thấy khó thở rồi!" Tiểu Lục Tử trong lòng khóc thương, muốn phân khai với môi Đào Đào, nhưng nữ hải đây không ngờ ôm chết lấy cổ hắn không buông, coi hắn như là cứu mệnh thảo duy nhất.

Tiểu Lục Tử vùng vẫy hướng lên mặt nước, cũng không quan trên trời có phải là đá rơi xuống không, thà bị nghiền chết, cũng không muốn sặc nước chết. Hắn như vậy lên được 2 3 trượng, áp lực nước ở đây rất thấp, tưởng chừng như lại nổi lên, chỉ cảm thấy trên đầu có gì đó đập phải, tức thì hôn mê ngã ra sau.

Thượng Quan Đào Đào đang tâm viên ý mãn hút mút lấy khí nam hải truyền sang, nhưng phát hiện nam hải hôn mê, khí cũng dừng lại, cảm thấy lo lắng, hơn nữa lại bị sặc nước, trước mắt tối lại, cũng theo đó mất đi ý thức, chỉ là tứ chi vẫn ôm lấy nam hải.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Lục Tử đầu đau muốn vỡ ra tình lại, phát hiện bản thân đang nằm sấp trong một cánh ruộng tại hạ du, y phục trên thân sớm đã bị cát đá xé vụn, thân thể lỏa lồ bị bùn nước làm ướt đầm, gió đêm thổi lại, hắn chịu không nổi run lên. Vừa muốn đứng lên, phát hiện thân người rất nặng, hai cánh tay ngọc non nhỏ đang ương ngạnh ôm lấy đùi hắn, cái đầu xinh đẹp khá ái nằm sấp giữa bẹn nam nhân, tư thế cực kì là không chính đáng, nhưng nữ nhân này cũng không mặc một mảnh nhỏ gì, nửa thân dưới ngập trong nước.

Tiểu Lục Tử run rẩy, nhìn eo lưng nhỏ nhắn trắng khiết như ngọc của Đào Đào, cũng có cặp mông xinh đẹp nửa ẩn nửa hiện trong nước, hưng khí trong bẹn "phục" nham liệt dựng dậy, chính đâm ngay lên cái miệng nhỏ của nữ hải. Miệng nữ hải yếu ớt nổi lên màu xanh tím, bị gió thổi, làn da nõn nã phủ trơn trên cục bướu nhỏ run lên.

"Trước là cứu người, bắt quả, ả truy đuổi ta thâm thế này, lại hại ta thành bộ dạng bi thảm này, bí mật sờ ả hai cái, xem ra rất hợp lí. Bồn thiếu kiếp trước cũng là xử nam, kiếp này cũng chỉ nhìn lên đường tí tẩm rửa, còn bị phụ thân đánh rất thảm, hôm nay bắt quả không cho ghiền con mắt, sẽ rất có lỗi với bản thân." Tiểu Lục Tử bại hoại nghĩ ngợi, phun bùn cát trong miệng, kéo nữ hải lên một ít, hoàn toàn kéo nàng lên khỏi nhánh sông.

Đây chỉ là một nhánh sông nhỏ, mặt sông rộng không quá 3 4 mét, bờ sông cỏ hoang lạnh lẽo, rất thích hợp lấy nóng nằm xuống (thủ noãn thăng ngoại). Nghĩ tới cỏ hoang, Tiểu Lục Tử không thể quên tờ nhung trên xương mu nữ hải, trong lòng khản trương, tay chân lúng túng nhìn trộm qua, mới nghĩ tới nữ hải chưa hồi tỉnh, trước phải cứu, sau đó mới làm các chuyện dơ bẩn. Nhưng sau khi nàng ta tỉnh lại, thấy mình đối với nàng ta thế này, không liều mạng mới lạ.

Tiểu Lục Tử lo lắng xác định được mắt, nhìn cái bụng trắng non của nàng ta to như cái trống, khẳng định uống quá nhiều nước đục, nghĩ tính ra nàng ta cũng không quá xấu, chỉ là ngốc nghếch, cũng không dám khinh bạc nữ hải nữa, bèn thành thật dựa theo cứu hộ thuật học ở tiền thế, trước làm sạch đường hô hấp của nàng ta, kê ắn lên bộ ngực nàng, tựa như bảo phục trên bộ ngực giống như bao lồng nhỏ của nàng ta nheo lấy vài cái, không ngờ lưu lại vài dấu ngón tay rõ ràng.

"Ồi, hồng rồi, ả ta nếu tỉnh lại thấy được thì phiền đây!" Tiểu Lục Tử lo lắng, lại hiềm độc nhấn xuống vài cái, không muốn phải thực thi kế hoạch hô hấp nhân tạo, nữ hải thổ ra vài ngụm nước bẩn, anh nhìn một tiếng tỉnh lại.

Thượng Quan Đào Đào mở mắt ra, mê mê hồ hồ nhìn thấy một thiếu niên thanh tú mặt mày sâu khổ thờ dài, hai tay cũng đang ở trên ngực mình... "A! Dâm tặc!" Nữ hải đột nhiên từ trên mặt đất ngồi dậy, vung ta đánh ra một chưởng, trên mặt Tiểu Lục Tử lưu lại một dấu bàn tay rõ ràng.

Tiểu Lục Tử rất ngạc nhiên, ôm mặt lui lại hai bước, sắc mặt đỏ thẹn, không biết trong lòng hổ thẹn hay nóng nảy, lẩm bầm nói: "Hiểu lầm rồi, vừa mới thấy nàng hôn mê, ta dùng phương pháp bí truyền cứu nàng, không phải là loại chuyện nàng tưởng tượng đâu..."

"A..." Nữ hải thấy Tiểu Lục Tử thân thể lỏa lồ, nơi bẹn còn có một cái đâm vật lắc lư dao động, tức thì sử ra bản lĩnh coi nhà của nữ nhân, gào thét xé tai, khi nàng ta thấy bản thân cũng không mảnh vải che người, càng gào to lên, "Y phục của ta,... Ngươi, ngươi, ô ô, dâm tặc, ngươi còn không thừa nhận sao? Ngươi đã thấy tất cả thân thể người ta, ta phải giết ngươi!"

Thượng Quan Đào Đào y phục thì không, tăng vật giới chỉ lại có, tay khoa lên, một trụ thủ xanh đen hiện ra trong tay, lệ quang lấp lánh hướng tới Tiểu Lục Tử chém tới. Tiểu Lục Tử thầm nghĩ nữ hải này thực là không biết tốt xấu, nếu là muốn người, làm sao hiện tại người còn có khí lực đứng lên liều mạng chứ. Vừa chừng né tránh, nữ hải lại ngã lên bãi cỏ, ô ô đau đớn khóc lên. Nguyên lai nàng ta đã sớm không có lực khí, lại đói đã lâu, bên trong

thẹn giận, chỉ có dùng nước mắt phát tiết ứ khuất và sợ hãi.

"Đủ rồi!" Tiểu Lục Từ buồn bã, vuốt lấy mái tóc dài tán loạn, hứng về Thượng Quan Đào Đào rống lên, "Khóc nữa lão tử thực sự sẽ làm ngươi, ta đối với tiểu nữ hài thực sự không có hứng thú, Sờ Sờ tí ta so với ngươi xinh đẹp hơn trăm lần, muốn nữ nhân cũng không đi tìm ngươi!"

Nghe thấy hân rống lên như thế, Thượng Quan Đào Đào sợ hãi không dám khóc nữa, chỉ là nghe nửa câu cuối của hắn, cũng cảm thấy giận, bộ ngực lồ lộ cao trội phản kích nói: "Người ta chỗ nào nhỏ chứ? Ngươi không muốn ta, ta mới không áp ừ ngươi! Lại ta đã đính hôn, nếu không phải ngươi ăn cắp Hóa Phụng kiếm của xuất giá của ta, người ta mới đuổi theo ngươi! Ô ô, ngươi trả kiếm cho ta, ta không truy theo ngươi nữa, cũng không lí tới ngươi nữa!"

"Ồ, Hóa Phụng kiếm là đồ xuất giá của ngươi, ta nói thế nào mà truy đuổi nóng nảy như vậy. Ta đã nói qua với ngươi, chỉ là mượn dùng lực lượng của Hóa Phụng kiếm giúp bằng hữu trị bệnh, sau khi dùng xong, nhất định sẽ hoàn trả cho ngươi. Yên tâm, Vương Tiểu Lục ta phát thệ, tuyệt không trì hoãn ngươi xuất giá." Vương Tiểu Lục tuổi tác hai kiếp cộng lại đã 35 tuổi, nhưng tí khí vẫn giống với một hài tử, có thể nói là hi vọng vô thường, một khi bị người lay động, lời nói gì đều có thể nói ra, việc gì cũng đều có thể làm.

Thượng Quan Đào Đào không biết thế nào, sau khi nghe xong, trong lòng càng thêm xấu, đau xót chỉ muốn khóc, con mắt to lại phù mờ sương nước, ngồi trên bãi cỏ, ô ô khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 4: Thâm Sơn Cổ Miếu (1)

Vương Tiểu Lục cùng Thượng Quan Đào Đào to tiếng cãi nhau một hồi rồi im bặt. Bất quá, sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, bất kỳ nữ hài nào cũng chỉ còn biết ngồi khóc. Hai người từ từ bình tĩnh lại, cùng suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Nữ hài tính ngộ lại trước, la lên một tiếng: "Thế mà không nghĩ ra. Ở trong nhà của người ta có y phục để thay đổi đấy, sao này giờ lại quên nhỉ? Toàn là ngươi không tốt, khiến cho Đào Đào trở thành hồ đồ mất! Ngươi, ngươi không được nhìn! Quay đầu đi chỗ khác, nhân gia phải thay đồ đây."

Nữ hài khóc như mưa sa gió bắc, ánh mắt đỏ hồng trông giống như đôi mắt của thỏ ngọc ở nguyệt cung. Nàng lấy ra một bộ y phục từ trong Tàng vật giới chỉ, che chắn thân hình lung linh như sáp nến của mình. Vương Tiểu Lục chuyển thân, lắng nghe tiếng sột soạt thay y phục của nàng, không nhìn được tướng tượng đến cảnh nàng lỏa thể, lộ ra thân hình nõn nà như bắp chuối non. Đối với tiểu nam hài chưa từng gần nữ nhân lần nào như hắn, thứ thiếu nữ xinh đẹp như vậy có lực hấp dẫn vô hạn. Chính đang lúc hồ tư bát tượng, nữ hài đột nhiên cất giọng kẻ cả bảo: "Ngươi đúng là một tên không ra gì, hừ, ta ở đây có y phục của nữ hài, ngươi có muốn mặc không?"

"Hừm... Nếu như nó có màu trắng, ta lấy tạm một bộ vậy!?" Tiểu Lục Từ do dự một chốc, cuối cùng nghĩ mình thà là mặc y phục nữ nhân để bôn đảo, còn hơn là chờ khi nữ hài này khôi phục lại khí lực, biết đâu lại tiếp tục truy sát mình, lúc đó mà không có y phục thì phiền đến cỡ nào?

"Hừm, bộ muốn chọn ba bốn bộ là được hay sao? Làm như mình là công tử gia ấy! Cho ngươi bộ màu trắng này!" Thượng Quan Đào Đào bất mãn liếc xéo hắn một cái rồi cuối cùng cũng lấy ra một bộ váy áo màu trắng của nữ nhân, ném nhẹ qua cho Vương Tiểu Lục. Bộ váy áo này nữ hài vốn rất thích, ngay cả biểu muội thân thích nhất của mình cũng không cho mượn mặc, hôm nay không biết thế nào lại ý ném cho tên tiểu đạo tặc có nụ cười đáng ghét này!

Vương Tiểu Lục lúc này chỉ mới khoảng 15 tuổi, thân hình so với Thượng Quan Đào Đào cũng tương đương, có hình hơn đôi chút cũng không sao, nếu không không làm sao mặc vừa. Nữ hài nghĩ hắn công hay ôm ấp mình chạy cả nửa ngày trời, nhưng trong lòng không cam tâm cho đi cái váy yêu thích, bèn tức khí, hào hển quát lớn: "Xem ra ngươi chỉ có tài chạy sống chạy chết, còn các phương diện khác thì ngu xuẩn không thể tả. Hừ, bọn tiểu ty vì muốn báo đáp cái ân cứu mệnh của ngươi, nên mới cho ngươi cái thứ y phục đặc biệt này đây!"

"À" Ngươi dùng phương thức này để báo đáp cái ân cứu mạng ấy à??? Heh heh, cái tiểu mệnh của ngươi không quá rẻ như vậy chứ?!" Tiểu Lục Từ đang bị cái quần của nữ nhân gây phiền phức không ít, nghe nàng nói thế, tức thời nổi giận chuyển hướng phản kích.

"Phốc!" Gương mặt nhỏ nhắn của nữ hài đột nhiên phá ra một tràng cười lớn. Nàng phát hiện cái tên tiểu tặc này quả thật không tệ, tóc đen bù xù bay xòa trên vai, rất phù hợp với gương mặt thanh bạch, dĩ nhiên là rất dễ nhìn. Tuy nhiên, nhân tính đang phần nộ của hắn lại quá sắc, tựa hồ như muốn ăn thịt luôn cả à thâm khuê mỹ nữ mình đây!

"Được được! Nhân gia không cười là được chứ gì. Coi ánh mắt ngươi kia, làm như muốn ăn thịt người ta không bằng! Hí hí, cái bộ đồ này thật là vừa với ngươi, bọn tiểu ty tặng ngươi đó!" Sau khi dứt lời, đột nhiên nhớ lại câu cuối cùng của mình hình như có ẩn chứa chút tình cảm không bình thường, do đó mặt không khỏi ửng hồng, chừa thẹn. "Hừm, Đào Đào đã nói cho ngươi y phục này! Coi như bọn tiểu ty rộng lượng một lần, sau này sẽ tìm biện pháp báo đáp ân cứu mệnh của ngươi, được chưa?"

"Ta không cần ngươi báo đáp!" Tiểu Lục Từ tính ra cộng lại hai đời của mình ở địa cầu và ở đây dù sao cũng đã hơn 35 tuổi rồi, không thêm tính thiệt hơn với một tiểu nha đầu, bèn lập tức cười nói: "Tốt, giúp ta mặc quần áo nhanh nào!"

Hai người bận rộn một hồi giống như hai tình nhân đang quấn quýt nhau, không có điểm nào là hai cừu nhân đang truy sát nhau cả. Sau phen cực nhọc, cuối cùng cũng mặc được y phục của nữ nhân, Tiểu Lục Từ thở dài, lòng tưởng lại thế kỷ 21 ở địa cầu, nếu tự đứng mặc áo quần phụ nữ thì nhất định sẽ gặp phiền phức. Hơn nữa, quần áo của nam nhân so ra có vẻ đơn giản hơn gấp 100 lần.

Hai người tiếp tục đi trong đêm, vượt qua hàng chục dặm đường, phát hiện nơi đây toàn là mạch núi đá, tuy là gần đường ra, nhưng phải đi ít nhất vài trăm dặm nữa mới tới được Cốt Huyền. Cốt Huyền là một tòa tiểu thành ở phía bắc sơn mạch, nằm tại biên duyên của Cốt Sơn, từ đó đi về phía đông thì có thể ra đường quan đạo.

"Ta đói muốn chết rồi, không thể đi được nữa, ta sợ trời tối....." Thượng Quan Đào Đào đi một bước là than một cú, nhắm chặt mắt theo sau nam hài. Vương Tiểu Lục đột nhiên dừng lại, nữ hài đứng vào sau lưng hắn, gần như té xuống đất, vô cùng hoảng kinh, liền ôm chặt lấy cổ hắn. Nhớ lại tình cảnh độ khí ở dưới nước, mặt nữ hài đột nhiên nóng như lò lửa, hai tai đỏ ửng đến tận mang.

"Đồ chết bầm! Sao tự nhiên dừng lại? Hại cho người ta.... Ài!" Nữ hài đột nhiên ngửi ngửi, đánh hơi thấy mùi thịt nướng, bụng liền sôi ùng ục. Nàng biết rằng bao tử của mình kêu, mặt ửng hồng, nhưng ngượng ngùng chữa thẹn hỏi: "Là bụng người kêu loạn lên đúng không?"

Tiểu Lục Từ nghiệm ra rằng, nữ nhân này quả là đặc biệt. Vì thế hắn chỉ cười nói: "Không sai, chính là bụng ta đang sôi ùng ục đấy! Hừm, phía trước có tòa phá miếu, có mùi hương từ nơi đó bay ra. Có điều họ hiển nhiên không phải là người bình thường, người chú ý theo sát chân ta, có tới mấy chục cơ quan cảnh báo đấy!"

Thượng Quan Đào Đào thấy hắn tự nhận phần thua thiệt về mình, liền càng mắc cỡ hơn. Nghe báo có cơ quan cảnh báo, nàng liền chú ý nhìn theo bước chân của hắn phía trước, quả nhiên có một cái đăng ti nguy trang. Nữ hài nhìn qua thứ cơ quan nhỏ nhoi như thế, hồn bất tại ý, kiêu ngạo nói: "Không sợ, ta sẽ mang người bay qua. Bốn tiểu tỷ có Phiêu Phù Thuật hơn người. Không cần biết chúng là ai, nếu biết thức thời, nhất định phải ngoan ngoãn đưa ra cơm thịt nước nôi, nhường cho bốn tiểu tỷ hưởng dụng trước."

Vương Tiểu Lục biết đây là tiêu chuẩn được giáo dục cho các nữ hài ở đây. Mang tư tưởng giai cấp nghiêm trọng, tự nhận thấy mình thuộc tầng lớp cao quý hạng ưu, khi hắn chuyển sinh cũng rơi vào một đại gia tộc và đã kinh qua dạng giáo dục phân biệt nam nữ như thế. Bất quá, do đã tiếp thụ 4 năm đại học ở thế kỷ 21, Vương Tiểu Lục bỏ qua tư tưởng này. Những gì mà trong mắt người lớn bị coi là khó coi, dị dạng thì đều bị loại bỏ. Sau này, hắn học thông minh, tuy miệng không nói ra, nhưng trong tâm không mấy tán đồng với tư tưởng này.

Hiện tại có vẻ cùng một dạng như thế, cho nữ hài ngôn luận tự do, hành động tự do, chộp lấy Vương Tiểu Lục bay vọt về tòa phá miếu cách đó không xa.

Thượng Quan Đào Đào nói pháp thuật của bản thân nàng rất lợi hại, kỳ thật khi nhìn nàng phi hành qua đoạn cự ly ngắn đó mà đã thờ hào hển, sau khi đáp xuống đất để lại một tiếng động lớn, còn làm gãy hai cây cột bị mục nữa.

"Ai đó?" trong miếu truyền đến một tiếng quát lạnh lùng cùng hàng loạt tiếng bập đao khỏi vỏ của nhiều người. Âm thanh bập đao tỏa ra sát khí trùng trùng như muốn chế trụ hai người trên mặt đất.

Vương Tiểu Lục vừa định giận dữ sấn vào, thì cái miệng nhỏ xinh của Thượng Quan Đào Đào đã cười hi hi nói trước: "Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây, muốn ghé vào nghỉ chân một chút ở phá miếu này, không biết ý các vị thế nào?"

"Ồ đây không còn chỗ đâu, các người đi chỗ khác đi!" Cũng là giọng nói băng lãnh đó, âm thanh nghe rất trẻ, rất rõ ràng, lại ngầm mang theo chút sát ý.

"Đồ khôn! Cái miếu này là của các người chắc, dựa vào cái gì mà không cho ta vào? Đừng có kéo ta, bốn tiểu tỷ hôm nay phải ở chỗ này, xem coi bọn chúng làm được gì ta nào?!" Sau khi nói mấy câu đó với Tiểu Lục Từ, nàng tránh thoát khỏi tay của hắn, chỉ vài ba bước là tiến vào cửa phá miếu. Ngay khi vừa tiến vào, đột nhiên có một thanh tuyết lượng tế kiểm phóng đến, kèm theo là luồng sát khí băng hàn, nhắm thẳng yết hầu của Đào Đào công tới.

"Ngự kiểm thuật?! Nha đầu thôi cẩn thận!" Tiểu Lục Từ xuất ra một cái lá cảm sẵn trên tay, chuẩn bị tùy thời giải nguy cho thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Thâm Sơn Cổ Miếu (2)

Luồng tế kiểm trắng sáng như tuyết phóng tới yết hầu của Thượng Quan Đào Đào, khiến cho nàng hoảng sợ há hốc miệng, đáp trả bằng một đạo hỏa phù huyền ảo, oanh tạc mũi kiếm. Một tiếng "đinh" nhức óc vang lên, kiếm thế tạm hoãn. Nữ hài bị đẩy lùi nhiều bước về phía sau. Đất đá dưới chân bắn lên không trung. Nàng liền vội và xuất ra một hộ thuẫn nguyên tố màu hỏa hồng.

Trong miếu phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, hiển nhiên bị kích nộ, nên tế kiểm liền tỏa hàn quang giữa không trung, huyền xuất thành vô số kiếm ảnh, bay vòng quanh thủ trụ ở trước cửa miếu, sát khí càng lúc càng mạnh. Vương Tiểu Lục hoảng nhiên tỉnh ngộ, tế kiểm lúc này tuy hung hiểm, nhưng không hề có sát ý. Nhưng sau khi Thượng Quan Đào Đào không biết khinh trọng xuất ra một đạo hỏa phù, làm cho đối phương bị thương nhẹ, khiến y đã nổi sát cơ!

"Bỏn tiểu tử mà sợ các ngươi à? Có gan thì mau ra đây, núp trong đó làm thần làm quỷ đầu có bản lĩnh gì?!" Thượng Quan Đào Đào càng lúc càng mệt, pháp thuật chỉ còn phân nửa hiệu lực. Lúc này nàng chỉ còn biết hừ trương thanh thế, không muốn tỏ lộ vẻ yếu nhược trước mặt nam hài.

"Không ra cũng có thể giết ngươi được! Cho ngươi cơ hội cuối cùng, không chạy là chết!" Trong giọng nói đã lộ rõ sát ý. Chỉ có ở những bậc cường giả thường ra vào những trường huyết chiến đầy máu tanh mới có thứ khí thế như vậy.

Vương Tiểu Lục không muốn tiếp tục rơi vào sự hiểu lầm đáng tiếc, hơn nữa bọn chúng có hơn 20 người. Tên có ngự kiếm thuật này công lực so ra là phải cao chứ không tệ hơn Thượng Quan Đào Đào, chọc giận đối phương không phải là điều hay. Hơn nữa, bản thân hắn không còn chút sức lực nào để đánh đấu, bèn cười ha ha nói lớn: "Nhân huynh ở trong miếu nếu không hoan nghênh bọn ta, thì bọn ta xin li khai chỗ này vậy. Bất quá, xin vui lòng cho bọn ta chút ít đồ ăn, bọn ta đói đi hết nổi rồi."

Thượng Quan Đào Đào không vui hết lớn: "Bọn ta muốn đi thì đi, cần gì phải yêu cầu chúng chứ? Hừ!" Nhưng nghĩ đến việc cầu được đồ ăn, âu cũng là một lựa chọn hay, nàng bèn ngậm miệng không nói gì nữa.

Thanh âm băng lãnh không ra nam mà cũng chẳng ra nữ lúc này tiếp tục dùng cái giọng điệu vô cảm nói: "Đi mau! Không ai dư đồ ăn cho ngươi đâu!"

Hiền như bò tót mà còn có ba phần hỏa khí, huống chi Vương Tiểu Lục. Hắn nghe câu vừa rồi liền thở khìt một cái, biến cái từ giọng điệu xin xỏ thành giọng cười ngạo mạn, chửi: "Fuck! Những tên tử nhân yêu táng tận lương tâm chúng bây, lão tử là ai mà để cho các ngươi tùy ý kêu là đi kêu ở là ở chứ? Đồ đầu gỗ trời đánh, tối nay lão tử quyết định ngủ ở chỗ này!"

Im lặng! Người người trong miếu dường như bị hắn chửi cho phát ngốc. Hoặc là họ đang còn bận suy nghĩ coi cái từ "fuck" là cái quái gì. "Tử nhân yêu" cũng không phải là cái từ để gọi tên hay ai đó. Mặt của Thượng Quan Đào Đào lúc này đầy vẻ sùng bái, tựa hồ như vừa phác giác ra được khí thế nam nhân của hắn vậy. Tuy hắn đang mặc trên người một cái nữ quần cổ quái, nhưng lại nhìn thuận nhãn và đáng yêu vô cùng. Điều này không khỏi khiến cho tâm tư nàng sao động, cứ nhìn hắn đến ngây ngốc.

Tế kiếm đang xoay chung quanh cửa miếu đột nhiên bỏ qua Thượng Quan Đào Đào, bắn tới Vương Tiểu Lục. Cặp mắt sáng như sao của nam hài ngưng tụ lại, phiến lá khô trong tay đột nhiên bắn ra, kích trúng kiếm ảnh lạng lẹ. "Phốc" một tiếng, kiếm ảnh tán loạn, kiếm ngân lên một tiếng, quay lui vào trong miếu.

"Chà!" Nhiều tiếng ồ cùng phát lên bên trong miếu. Một thân ảnh màu trắng cầm kiếm liền xuất hiện trước cửa phá miếu. Y nhìn Tiểu Lục Từ trong hình dạng nữ trang, khoe miệng khê nhếch lên, bộ dạng như mỉm cười. Người này xem ra cao hơn Thượng Quan Đào Đào cả một cái đầu, thân người thanh mảnh, nét như hàn tinh, mặt như bạch ngọc, da vẻ trơn lán đẹp hơn Tiểu Lục Từ nhiều. Tuy nhiên, cách đưa tay nhắc chân của y lại mang dáng dấp kiêu nị hấp dẫn của một nữ nhân.

Y chậm chậm đi về phía Tiểu Lục Từ, cứ mỗi bước chân đi tới thì sát khí tăng lên một phần. Điều này khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Đào Đào biến thành tái mét, không nhìn được lùi lại phía sau.

"Là ngươi kích thối ngự kiếm thuật của ta à?"

Tiểu Lục Từ nhè nhẹ gạt đầu, kỳ thật trong lòng hắn đang tính cách làm sao để chạy thoát.

"Phắc" là ý tứ gì? Còn "nhân yêu" là nghĩa làm sao? Lại nữa, "cái đầu gỗ trời đánh là gì"

Tiểu Lục Từ hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, cao ngạo và lãnh đạm đáp: "Ý tứ thì không nhiều, đều toàn là những từ thân thiết để chào hỏi địch nhân!" Trong lòng hắn kỳ thật vẫn đang tính toán nên chạy hướng nào, có nên mang theo Thượng Quan Đào Đào hay gây phiền gây phức này theo hay không.

"Úy! Thứ chào hỏi này quả thật là tân kỳ! Bất quá, ta nghĩ ngươi cũng là hạng người có danh phận!"

"Trong tiểu thuyết dĩ nhiên là còn có rất nhiều từ hay hơn vậy nữa, ngươi có muốn ta nói vài câu thân thiết với cái tên bóng nhà ngươi không? Tử nhân yêu?" Tiểu Lục Từ nghĩ thầm.

Thượng Quan Đào Đào không nhìn được, cái miệng nhỏ nhếch lên, chen vào quát lớn: "Phát phắc! Tiểu Lục Từ nhà ngươi cần gì phải nói mấy lời đao chém đó? Không cần khách khí với cái thứ nam nhân đầy nữ tính như hắn!"

Vương Tiểu Lục cảm thấy nàng học từ rất nhanh, nhưng trong đầu còn chỗ hổng lớn. Tế kiếm chủ nhân vốn đã khóa chặt Tiểu Lục Từ. Hai người vừa định động thủ, đột nhiên trong phá miếu truyền ra một giọng cười thô hào: "Cáp cáp cáp cáp! Tiểu huynh đệ nói quả là có ý tứ! Lạc Nguyệt, thỉnh hắn vào đây, ta muốn biết thêm về vị băng hữu này!"

"Đại ca! Huynh....?" Biểu tình băng lãnh của Lạc Nguyệt phát ra ngừ khí bức bối. Tuy nhiên, chính vào lúc đó, bằng cảm giác mẫn cảm của mình, Tiểu Lục Từ có cảm giác cổ quái phi thường là không biết người này có phải thực sự là nam hay không? Hắn tự dặn trong lòng là sau này phải đề ý. Bất quá, tên kia sau khi đáp "Vâng" một tiếng, liền ngừng không tấn công nữa, bản thân hắn do đó cũng được an toàn.

"Phát phắc! Đừng có nói lời thừa, ta muốn hắn vào thì ngươi cứ cho hắn vào! Hầy, cái từ "Phát phắc" này khá thuận miệng ha, bổn gia nói xong cảm thấy rất.... nhẹ người!" Thanh âm của người trong miếu tuy thô quái, nhưng miệng lưỡi giọng điệu lại mang tiêu chuẩn quý tộc. Tuy là có ý ngụy trang, nhưng khi lọt vào tai Vương Tiểu Lục, nhất định là người có thời điều quân khiển tướng.

Vương tiểu Lục biết chuyện hôm nay không hề đơn giản, nhưng Thượng Quan Đào Đào nghe là có thể ăn, lập tức nhanh chóng đi vào phá miếu, không hề để tâm phòng bị gì. Nam hài lắc lắc đầu, làm vẻ chán nản than: "Nha đầu thôi, không biết bao giờ mới lớn nổi!"

Trong phá miếu có hơn 20 đại hán cầm binh khí, ai nấy cũng uy mãnh. Người mời Vương Tiểu Lục vào là một nam tử tên Lạc Phong, dáng hình quý phái, mặt đầy râu, dù đang là tiết cuối thu, nhưng vẫn để ngực trần lộ nhũ, trên ngực cũng mọc đầy lông đen. Tiểu Lục từ mặt mặt thăm đê phòng, mặt khác thì quan sát xem lông trên người của Lạc Phong là thật hay giả. Trừ khi là có hóa trang, hẳn ta cũng được coi là mỹ nam tử hùng tráng.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Lục từ, bọn hán tử ha hả cười lớn, có người cười đến nổi nước bọt và thịt nướng đang nhai trong miệng bắn ra cả ra ngoài. Lạc Phong và Lạc Nguyệt không cười, lấy dùi đã thò đưa cho Thượng Quan Đào Đào lúc này cũng chẳng nở nổi một nụ cười chiếu lệ.

Trong nhóm người đó còn có một người mập cũng không cười. Người này ước độ ba lăm ba sáu tuổi, y phục hoa lệ, ngồi ở góc tường, điệu bộ xa cách không hòa đồng. Trong tay người mập này đang cầm một túi y phục, xem có vẻ như là một người đang đi trốn tránh. Hắn dùng nhãn thần giới bị dò xét Vương Tiểu Lục.

Sau khi báo qua danh tánh, Vương Tiểu Lục hiểu rằng bọn chúng là phiêu sư của Phong Nguyệt Phiêu Cục, đến Nam Hải tiếp nhận nhiệm vụ, chính là bảo hộ con của một vị tên là Chu Tứ Hải cùng tài vật sao cho an toàn đến Tam Tinh Thành. Ăn theo kế hoạch ban đầu, tối nay bọn họ đã phải đến được Long Cốt Huyền Thành, ở đó có người của Phong Nguyệt Phiêu Cục tiếp ứng. Nhưng vì đường đi qua giữa Long Cốt Sơn bị sét đánh cho tan nát, làm cho lộ trình bị kéo dài ra, chỉ mới tới được nơi Địa Lạc Cước này.

Ồ! Tam Tinh Thành? Vương Tiểu Lục cười cồ quái, cắn một miếng thịt nướng rồi nói: "Các người khản trương như vậy, không biết trên đường có an toàn không?"

Đột nhiên, trong phá miếu nổi lên tiếng chuông đồng cảnh báo, những cơ quan cảnh báo bố trí ở ngoài đã có tác dụng, liên tục báo về là có địch nhân xâm nhập.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thâm Sơn Cổ Miếu (3)

"Có địch nhân tập kích, bảo vệ yếu đạo, cẩn thận giới bị!" Lạc Phong nghe được thanh âm, phóng người đứng dậy, toàn thân phát tán sát khí so với Lạc Nguyệt còn cường thịnh hơn 3 phần. Không tìm không phổi (một tâm một phế?), Thượng Quan Đào Đào gan to bằng trời cũng cảm thấy có chút sợ hãi, bất ngờ hướng tới bên người Vương Tiểu Lục đẩy gát, gần như ép sát vào lòng hắn. Vương Tiểu Lục miệng cong lên, không lí tới năng ta, nhanh chóng tiêu diệt thức ăn trong tay.

20 mấy hán tử quét qua biểu tình vô lại chậm chạp (duơng duơng?), nhanh chóng rút vũ khí ra, bảo vệ cửa vào miếu. Tên mập gọi là Chu Tứ Hải, nhìn thấy loại trần thế này, sợ hãi đến cái thân béo rung lên, kinh hãi la lên: "Lại có người cướp vật sao? Hối, hối bọn chúng, là người gì thế?"

"Oa, nhện a..." Thượng Quan Đào Đào kinh hãi kêu thảm, xoẹt một tiếng, nhảy lên trên lưng Vương Tiểu Lục, lập cập run lên chỉ vào một mảng nhện độc đen dày trên đất, mọi người đều nghe ra, năng ta lúc này thực sự sợ hãi, tiếng kêu the thé át đi các tiếng khác.

"Thuật sĩ, thuật sĩ? Dùng lửa đốt, hoặc giả dùng thổ thuật vùi bọn chúng ~!" Vương Tiểu Lục cũng không thích loại vật này, vốn muốn bỏ tiểu nữ hài trên lưng xuống, nhưng nghĩ năng ta vì mình trộm đồ mà ngộ hiểm, nghĩ muốn bỏ đi, thực sự là không nhẫn tâm.

Đại hán thủ tại cửa vào không hoảng sợ, mấy đại hán sau lưng Lạc Phong, Lạc Nguyệt phát ra vài đạo chưởng tâm cương phong, đập chết bọn nhện nhỏ. Lạc Nguyệt mày tú cau lại, tựa hồ cũng rất nhện, tay cầm kiếm có chút run lên, lạnh giọng kêu lại: "Thuật sĩ của chúng ta đã hi sinh trong trận chiến trước, hiện tại chỉ có võ sĩ. Hừ, ngươi không phải đang cống thuật sĩ sao?"

Vương Tiểu Lục quay đầu liếc nhìn Thượng Quan Đào Đào, dường như mới ý thức năng ta cũng là một thuật sĩ. Nữ hài ôm lấy cổ hắn, đột nhiên lắc đầu, hét lên chói: "Ta không phải thuật sĩ, thực sự không phải, bọn ngươi nhìn lầm rồi! Tiểu tặc ca ca, mau đưa tiểu tì rời khỏi chỗ này, người ta sợ nhện!"

"Khách khách, lúc cầu xin ta thì là tiểu tặc ca ca, lúc truy sát thì là từ dân tặc, đồ khốn bự, nếu không phải thấy ngươi khả ái xuân ngọc, sớm đã bỏ rơi ngươi rồi!" Vương Tiểu Lục không vì nữ sắc mà rung động, u oán lẩm bẩm

"Ừm ừm, Đào Đào rất khả ái, ngàn vạn không thể bỏ rơi ta!" Nữ hài đồng ý với lời tán dương của hắn phi thường, tiếp tục nói ra điều kiện hào phóng: "Qua xong ải này, tiểu tì sẽ cho ngươi mượn bảo kiếm, không truy sát ngươi nữa!"

"Lại đây không phải con người! Khả năng là yêu quái! Lạc đại ca, đệ cảm giác vật phẩm trong tay tên mập không phải là kim ngân châu bảo giản đơn như thế, hẳn đã lừa chúng ta!" Đại hán thủ ở cửa ra chém vài con nhện to, hét lên với Lạc Phong bên trong

Vương Tiểu Lục nghe bọn họ xưng hô, lại bằng kinh nghiệm nhìn người nhiều năm, cảm giác bọn họ không phải phiêu cục bình thông thường hoặc giả

đoàn lính đánh thuê đơn giản như thế.

"Chu Tứ Hải, trên người ngươi cho cùng là thứ gì vậy?"

Lạc Nguyệt quay người, lạnh lẽo quát lên hỏi tên béo núp trong góc tường, và tiến lại gần hắn, "Sự kiện cường đạo ngoài Bát Giang sơn, từ đó tới Long Cốt sơn mạch, đã 4 lần gặp yêu quái, ngươi còn không nói thật, đừng trách bọn ta nghiêm trọng hủy ước điều lệ xử lý ngươi."

"Không, không gì cả, thực sự chỉ là vài món châu bảo quý trọng, tặng cho Lạc gia lão gia Tam Tinh thành làm thọ lễ..." Chu Tứ Hải đầu đầu sợ hãi nói, bức tường sau lưng hắn đột nhiên vỡ ra, một con nhện to bằng con ngựa hướng tới tên béo bọc lấy.

Một đạo kiếm quang lóe qua, thanh kiếm nhỏ trong tay Lạc Nguyệt cắm vào đỉnh đầu con nhện, nó kêu thảm một tiếng, thanh âm tương tự như con nít (con người), tốc độ không giảm độ về hướng Chu Tứ Hải. Chu Tứ Hải sợ đến thân người cứng lại, con mắt sợ hãi trừng lên ngây dại co giật, thấy con nhện to bức to, đang nghĩ là phải chết, đột nhiên nghe "xoẹt" một tiếng, đầu quái vật vỡ ra, dịch thể nhon nhót xanh đen phun lên mặt tên béo.

"Nhân loại, giao liệt thú đan trong tay ra, Chu Ti Ti ta sẽ thả các ngươi an toàn rời đi, như thế nào?" Một thanh âm nữ nhân xinh đẹp, nhu mì phi thường từ trong bóng tối truyền ra. Bọn nhện nhỏ đột nhiên đình chỉ tấn công, đại hán bảo vệ yếu đạo lau mồ hôi trên trán, thở gào từng ngụm từng ngụm lớn trọc khí.

"Chu Ti Ti? Yêu quái có thể nói sao? Yêu quái có tên ư?" Mọi người đều có chút kinh hoàng thất thố, một sinh vật bình thường trí tuệ thấp, yêu quái có thể tu luyện nói chuyện được, có thể tự đặt tên cho mình, hiển nhiên không dễ trêu, thời gian tu luyện của bọn chúng chỉ thiếu trên 1000 năm, cùng một yêu quái 1000 năm liệu mạng, hiển nhiên không cần tính.

"Liệt thú đan gì chứ? Ta thực sự không có!" Tên mập nóng này, lau chất nước đặc xanh đen trên mặt, lại trốn vào trong một góc tường.

"Khách khách khách, nhân loại nói dối, mùi vị rất không sai, rất lâu không ăn thịt người, thực sự có chút nhớ." Thanh âm nhu mì đó đột nhiên bức tới gần, từ góc tường bị phá phóng vào, cười hi hi quan sát nhân loại đang ngạc nhiên. Nửa trên của là thân một phụ nhân mỹ lệ gợi tình, lửa lò, hai ngọn núi to lớn cao thẳng bị mái tóc đẹp nửa che nửa đập, thập phần quyến rũ, nửa thân dưới là 8 chân nhện to lớn. Loại phối hợp quý dị này, không ngờ có vẻ đậm mỹ tả ác, hô hấp của bọn nam nhân rõ ràng thêm phần thô nặng.

"Oa, thực sự là yêu quái ư, xinh đẹp lắm!" Thượng Quan Đào Đào không ngờ thời điểm này lại kêu lên, tinh thần hưng phấn quát: "Ta trên đường thấy qua vài yêu quái nhỏ, đều là khó nhìn xấu xí, cũng không thể nói, chỉ có thể oai oái kêu lên lạ lùng muốn ăn người, nguyên lai yêu quái cũng có xinh đẹp a!" Nếu không phải Vương Tiểu Lục kéo nàng ta, sợ rằng nàng ta đã nhảy lên lưng của Chu Ti Ti nói chuyện rồi.

"Khách khác khách, tiểu muội thực sự có thể nói chuyện, nhìn kĩ cũng rất khả ái, Ngốc Hội tí ti nhất định thả cho muội đi." Chu Ti Ti phóng đảng cười lớn, bộ ngực cao vút như sóng nước rung lên, chu quả đỉnh núi lúc ẩn lúc hiện, một bọn nam nhân nhìn thấy tâm thần bất định.

Vương Tiểu Lục đột nhiên giả tiếng nữ cười: "A khách khách, nguyên lai là song diện y nhân tí ti, tí ti là xinh đẹp nhất cao quý nhất trong tộc nhện, Ngốc Hội cũng thả đi thì tốt quá, đệ cùng với vị tiểu muội muội khả ái này đi chung với nhau."

Mọi người phát lạnh, không nghĩ được tên tiểu tử này không chỉ trang phục biến thái, cả tâm lý cũng biến thái luôn, đột nhiên học nữ nhân nói chuyện, cũng thực sự có vài phân ý vị. Thượng Quan Đào Đào ném cái nhìn khinh khinh, rất tò mò xem xét nam hài, tựa hồ truy đuổi rất lâu, hôm nay mới chân chính biết được hắn.

"Khách khách khách, tiểu đệ đệ thực sự có nhãn quan, không ngờ nhận được tí ti là song diện y nhân, thế cũng minh bạch rõ chỗ thú vị của người ta, không bằng lưu lại làm phi tử của tí ti, tí ti có thể sủng ái đệ!" Chu Ti Ti cười càng thêm can rở, còn cố ý dùng hai cánh tay ngọc trắng chuyển mái tóc đẹp trước ngực ra sau lưng, hai tuyết nhũ to lớn hoàn toàn phơi bày ra trước mặt hắn.

"Fuck!!! Ngươi nếu tu luyện lại vài ngàn năm nữa đổi thành gương mặt mỹ nhân khác, nửa thân nhện bên dưới biến thành hình người, bản thiếu có thể cùng ngươi chơi đùa vài ngày. Nhưng hiện tại, không lẽ muốn bản thiếu ôm lấy mộng nhện của ngươi..." Vương Tiểu Lục trong lòng điên cuồng nguyên rửa chửi bới tri thù tình thâm đáng, nhưng trong lòng không ngờ có vài phần kì vọng, nghĩ nếu ả ta có thể hoàn toàn biến thành hình người, lúc đó thực sự là đảm phụ dụ hoặc chúng sinh. "Ai da, thời điểm này làm sao có thể suy nghĩ chuyện đó, xem chừng là nhìn cảnh này lâu quá rồi, phải tìm một nương tử thôi. Sờ Sờ thư không sai, lần này về trị vết thương băng hàn cũ của tí ti ấy, cùng tí ti ấy thảo luận chuyện quan hệ nam nữ."

Thượng Quan Đào Đào thấy hắn nửa ngày không nói tiếng gì, nghĩ rằng hắn đang xem xét ý kiến của nữ yêu tinh, không ngờ lo lắng, bám vào tay hắn quát: "Uy, ngươi nghĩ gì đó, ngươi không thể lưu lại phải không? Ngươi còn nợ món đồ của ta đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Thâm Sơn Cổ Miếu (4)

Vương Tiểu Lục vẫn dùng giọng nữ làm người khác ghê tởm nói: "Huynh lưu lại cũng không tác dụng gì, người ta chỉ thích nam nhân cường tráng, sợ rằng không thể thỏa mãn tâm nguyện của Chu tỉ tỉ. Đào Đào muội tử, huynh tất nhiên là theo muội li khai rồi!"

"Tiểu thư biết người có thể theo tiểu thư đi mà, khách khách!" Thượng Quan Đào Đào vui sướng không giải thích được, đôi tay hẩn cười ngốc nghếch.

"Khách khách khách, tiểu đệ đệ, trình độ lừa người của đệ còn kém lắm, đệ nghĩ thư không biết không biết tâm tư đệ sao. Đệ nếu như thích nam nhân cường tráng, thế nào mà vừa thấy bầu ngực thư chi căng phồng đó của đệ lại dựng lên, so với bọn thô hán tráng tử còn cao hơn khuya gậy nhiều hơn chứ?" Tiếng cười của Chu Tỉ Tỉ càng vui vẻ càng đậm đặc hơn, tựa hồ đã quyết định ăn những người này.

"Đám phụ, xem kiếm!" Lạc Nguyệt nhìn không được, giận dữ hừ một tiếng, kiếm quang rung động vãi ra, bọc lấy tri thù tinh cười phóng thẳng không ngừng. Vương Tiểu Lục kéo Thượng Quan Đào Đào trốn vào một góc tường, bảo tồn thực lực không xuất thủ đến mức có thể.

Thượng Quan Đào Đào úp mặt vào bên tai nam hài, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi tri thù thư thư nói là ý tứ gì vậy, ta làm sao mà nghe không ra? Bất quá, thư ấy khá đáng cảm ồ, không ngờ trước mặt nhiều nam nhân như vậy không mặc quần áo, ta không dám vậy đâu. Còn có "chi căng phồng" là ý tứ gì vậy?"

Vương Tiểu Lục xấu hổ mặt đỏ lên, càng không biết nên trả lời như thế nào, cảm giác được có chút trâu già ăn cỏ non, giống như dụ lừa bé gái vị thành niên, trong lòng có phần bất an mong đợi, nếu không không thể bí mật vượt ve thân thể của Thượng Quan Đào Đào.

Lạc Phong chỉ huy thủ hạ ngăn trở nhện nhỏ xông vào, cũng hướng về Chu Tỉ Tỉ công tới. Hẩn tay cầm hậu bối trường đao, phát ra một đạo cương khí, đây là đao khí của võ sĩ, chỉ có tinh quang kì võ sĩ mới có thể dụng ra. Lạc Phong, Lạc Nguyệt dừng cảm hướng về tri thù tinh động thủ, hoàn toàn dựa vào câu nói của Vương Tiểu Lục, tiết lộ đây là song diện y nhân tri thù tinh, chỉ cần thời gian 3500 có thể tu thành nửa hình người, lực công kích không tính là quá cao, chỉ là có thể phun ra một loại độc vụ giống như xuân dược, cũng không phải dễ trên.

Chu Tỉ Tỉ chỉ chỉ kêu lên quái dị, không nghĩ được hai người này dám hướng về mình động thủ, đặc biệt là khi mình đùa bỡn với tuần tú tiểu ca. Hai tay ả ta bắn ra một số đạo tơ trắng, muốn trong không gian kết lưới vòng nhỏ hẹp, dần dần địch nhân. Lạc Nguyệt thấy tơ nhện càng lúc càng nhiều, thân hình đột nhiên dừng lại, dùng ngự kiếm thuật công kích, muốn chém đoạn tơ nhện.

"Lạc Nguyệt, đệ giữ chân ả lại, ta phá lưới nhện." Đao Lạc Phong càng có lực phá hoại, chỉ là gặp phải tơ nhện thì dính vào, có lực không thể xuất ra, giống là như lực đạo ngàn cân đánh ra đi vào trong bóng.

"Đồ ngốc, chặt ngã tường!" Vương Tiểu Lục vừa mò được chân thỏ, vừa ăn vừa quát về Lạc Phong.

Lạc Nguyệt không phục, công kích tri thù tinh đồng thời cũng không chậm trễ phóng về hẩn quát: "Người mới là đồ ngốc, chém ngã tường làm sao ngăn công kích của tiểu tri thù chứ?"

Thượng Quan Đào Đào nghe hẩn chửi Tiểu Lục Tử, không biết thế nào trong lòng thế nào, rất không thoải mái, trương mở lên chửi lại: "Đần độn, người muốn ở trong loại phá miếu này cả đời sao! Còn không thừa cơ hội đột vậy, muốn đợi tri thù càng tụ càng nhiều sao?"

Lạc Phong nghe thấy có đạo lí, cũng không quản Lạc Nguyệt nói gì, tức thì phát ra hai đạo đao cương, oanh kích đập vụn tường chu võng dính vào, quay người bay ra khỏi đám bụi mù quay cuồng bay lên. Lạc Nguyệt sớm có chuẩn bị, khi hai bức tường đổ xuống ngự kiếm lui ra sau, chỉ lưu lại tri thù tinh ở giữa lưới vòng hành động không thuận tiện. Lưới vừa phá, tơ nhện dính tro bụi rơi lên trên người ả, bọc lấy thân thể trắng sáng của ả ta trong một đám đen ngòm, nổi giận kêu lên quái dị liên hồi.

"Nhân loại đáng ghét, dám đối với ta như thế, ta sẽ ăn sạch bọn người..." ả ta phẫn nộ kêu lên quái dị, hai tay hồ loạn xé lưới nhện bị phá treo trên người, và phun ra một đạo yên vụ hồng phấn.

Lạc Phong vội vàng quát to: "Chúng huynh đệ, mau rời khỏi nơi đây, yêu quái phun độc vụ đấy! Bọn người hai người bảo hộ Chu Tứ Hải, Lạc Nguyệt mở đường đột vậy, ta đoạn hậu! Tiểu Lục Tử và Thượng Quan cô nương, các người tự cẩn thận lấy!"

Thượng Quan Đào Đào căn bản không nghe hẩn hét gì, trái lại còn lấy ra một thanh hỏa hồng tiểu kiếm, phóng tới yêu tinh quát: "Mĩ nữ thư thư, muội giúp thư đốt to nhện, nhìn thư xé thật lo lắng." Nói xong, nàng niệm động chú ngữ, tiểu kiếm khoa lên, một đạo hỏa quang huyền lệ (đẹp sắc sỡ) bắn lên người Chu Tỉ Tỉ, hỏa diễm nháy mắt bọc lấy tri thù tinh.

Lạc Phong cùng mấy thuộc hạ lưu lại mắt trừng miệng ngốc, không nghĩ được tiểu nha đầu ngốc nghếch lỗ mãng này bất ngờ dùng hỏa chú thuật cường đại như vậy, ma pháp này hữu dụng nhất là dùng để đối phó với yêu tinh.

"A! A!" Tri thù tinh kêu lên thảm thương thê lệ, trong biển lửa lẩn lộn, "Nhân loại đáng chết, người làm sao có thể dùng "Luyện ngục hỏa hải" chứ? Người không phải nói thư thư xinh đẹp ư, làm sao còn có thể hạ độc thủ với ta chứ?"

Thượng Quan Đào Đào chớp con ngươi sáng ngời, vô tội nói: "Người ta chỉ muốn giúp thư đốt to nhện, không nghĩ được hỏa chú thuật này lệ hại như vậy, biết cũng không dùng. Ừm, thư không gì chứ, lửa này đốt lớn quá, muội không thể dập lửa, làm thế nào đây?"

"Chạy mau, sỗ nữ, không nghĩ thấy phần vụ này cỡ quái sao?"

Vương Tiểu Lục kéo nha đầu mê hồ hướng ra ngoài chạy, tiểu nha đầu không tình nguyện bị hẩn kéo đi, trong miệng nói: "Phần vụ không cỡ quái gì cả, nghĩ thấy rất ngọt rất thơm, so với yên chi (phấn sáp) biểu thư ta dùng còn thơm hơn! A, đều là nhện chết, người cũng ta!" Nói xong, cũng không quản nam hài đồng ý hay không, xẹt một tiếng nhảy lên lưng hẩn.

Lạc Phong vốn nghĩ chém yêu tinh vài đao nữa, đột nhiên phát hiện hỏa quang tắt, tri thù tinh bị đốt đứt chân giận dữ rống lên phóng ra. Mấy hán tử sau lưng hán kêu lên: "Lạc đại ca, chạy mau thôi, yêu quái tu luyện thành tinh tiêu diệt không dễ, tốt hơn là chạy cho mau!"

"Bọn người trốn không khỏi Long Cốt sơn mạch đâu, ta phát thệ sẽ ăn sạch bọn người..." Mái tóc xinh đẹp của tri thù tinh bị lửa đốt, nửa thân trên cháy đen xầu xí, khuôn mặt dữ tợn phun ra tơ nhện trắng tinh, hướng tới Lạc Phong không xa công kích.

Bọn nhện nhỏ nhận mệnh lệnh của nữ vương, cũng không đuổi theo, toàn bộ đều bao vây lấy phụ cận tòa miếu đồ, bảo hộ nữ yêu thụ thương.

Tiểu Lục Tử công Thượng Quan Đào Đào chạy rất xa, cũng có thể nghe thấy tiếng rống giận dữ của tri thù tinh. Lạc Phong khiêng đại đao, đột nhiên hỏi: "Thượng Quan cô nương, cô mới rồi sử dụng hóa chú thuật thực sự là muốn giúp đỡ nữ yêu tinh đó ư?"

"Đừng a! Đây còn có giá sao? Ta thấy á lóng ngóng xé tơ nhện của mình không đứt, nên muốn giúp à, ai biết sợ lửa chứ." Thượng Quan Đào Đào sắc mặt nghiêm chỉnh, đối với nghi vấn của Lạc Phong rất không hiểu được, thấy bộ dạng đại hán sau lưng hán muốn cười lại không dám cười, còn ra vẻ phóng về bọn họ bề rãng xé miệng (?), kể ôm chặt lấy cổ hán, bộ ngực ép sát vào lưng hán.

"Sõa nữ, người muốn xuống sao? Mặc y phục nữ nhân bọn người, đi không mờ chân được, sớm chết ngạt mất!" Tiểu Lục Tử vô tâm hưởng thụ ân ái nhân, bộ ngực nhỏ mềm mại của nàng ta chà đến tà hỏa cuồng thăng, hai bàn tay nâng đùi nàng cũng không an phận, không ngờ cũng thông thả hướng tới trong cái rãnh giữa đùi nữ hài duỗi tới.

"Không! Đào Đào nóng!" Nữ hài cúi xuống ven tai hán, khí thở như lan, có chút nhu mì đáng yêu (tát kiều?). Ôm lấy nam hai càng chặt, còn cố ý thuận theo động tác này lên, khiến bộ ngực càng dựa vào lưng nam hài.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Lão Ngưu Nộn Thảo (1) (Trâu Già Gặm Cỏ)

Lạc Phong cùng các đại hán ở phía sau biết Thượng Quan Đào Đào bị con Chu tinh [nhện tinh] Song Diện Y Nhân [Nhện tinh 2 đầu] phun độc vụ, đã sớm chú ý phản ứng dị thường của nàng. Họ nghĩ hai người dù sao cũng là một cặp tình nhân, liền mỉm cười cổ quái xâm xâm đi vượt lên trước. Sau khi vượt qua một đoạn, Lạc Phong còn ngoái đầu lại bảo: "Tiểu huynh đệ, không làm chậm việc hai người nữa, nhớ là cứ đi theo đường sơn lộ này nhé, đừng để yêu quái ăn thịt mất đấy, ha ha ha ha!"

Vương Tiểu Lục biết ý tứ của họ, lại cảm nhận được biến hóa của Thượng Quan Đào Đào, liền hiểu rõ tình huống hiện tại của nàng là do hít phải độc vụ của Song Diện Y Nhân. Nếu hán không biết rõ thân thể và hoàn cảnh của nữ hài này, nhất định sẽ làm "trâu già gặm cỏ non" một phen, kết thúc cái thân xử nam hai đời của mình rồi. Nhưng Thượng Quan gia tộc không phải là dễ chọc vào, hán lại biết Thượng Quan Đào Đào đã đính hôn, hôn phu tương lai của nàng là người của Nam Hải Đông phương thế gia. Do đó, để tránh cái nguy hiểm bị người ta diệt khẩu diệt tộc, hán cố bảo trì ý chí, cắn răng dẫn lòng, không dám đi quá nhanh hay quá chậm, cũng cố không quan tâm đến sự cọ sát của cô gái trên lưng mình.

"Ca ca, thiếp nóng quá!" Bàn tay non tơ mềm mại của Thượng Quan Đào Đào bấu lấy cổ của nam hài, động tình sờ mó khuôn ngực săn chắc của hán. Mỗi nàng cuồng nhiệt hôn tán loạn lên cổ hán, lại phả ra hơi thở nóng bỏng, miệng rên lên từng tiếng như chim non đang đòi mồi.

"Con ngốc! Cái kiểu này là đánh thuốc độc chết ta rồi! Ta biết người muốn gì rồi... Nhưng... Ta thật sự không thể làm điều đó... Ta biết là người hít độc vụ không nhiều, thôi thì cố nhịn chút đi rồi sẽ qua, đừng đùa với lửa như thế chứ!" Thanh âm của Tiểu Lục Tử có phần ảm ức. Sự nhẫn nhịn của hán cũng đã đến tận cùng. Cô nàng trên lưng này vốn đã bị hán nhìn suốt tuần tuốt nhiều lần, tự biết bây giờ không chế lơn lơn không được, khẳng định hán và nàng sẽ vậy một trận liệt hỏa cháy suốt ngày đêm. Bất quá, sau khi nghĩ kỹ, chuyện như đầu này không chỉ đáng đến hai người, có khả năng cả ba gia tộc cùng bị kéo vào vòng phiền phức

"Thiếp muốn lắm... đâu có ai biết đâu! Nóng quá hết chịu nổi rồi, đừng có đi như thế nữa. Chàng giúp thiếp với... ư ư... như vậy đây.... như vậy rất thoải mái.... Đừng có dừng lại... ca ca.... ca ca tốt..." Nữ hài mơ mơ hồ hồ không biết thực tại mình nói cái gì, nhúc nhích cái eo nhỏ xíu qua qua lại lại, vừa khéo chạm hạ thể vào các ngón tay của Tiểu Lục Tử đang bấu đỡ lấy nàng. Điều này khiến nàng cảm thấy rất sung sướng, do đó lại càng nhúc nhích hạ thể dữ dội hơn, hông tìm kiếm động tác như lúc này của nam hài lần nữa.

"Ta giờ mà giúp... người, thì phu quân tương lai của người nhất định sẽ dùng cung cứng tên mạnh truy sát ta mất, không chừng người cũng tham gia nữa đấy. Vì thế, cứ coi như là vì cái đầu nhỏ trên cổ ta, nên ta không thể... làm cái điều đó với người được, hiểu không?" Vương Tiểu Lục vội gia tăng tốc độ, cố bắt kịp bọn Lạc Phong và Lạc Nguyệt, lòng hy vọng ở chỗ đồng người thì sẽ không chế tự bản thân mình tốt hơn. Hán chợt nhớ đến mỹ nhân Huyền Tử trong "Huyền Nữ Kinh", nghĩ rằng nếu hiện tại nàng cũng có bộ dạng như thế này, không biết mình có kềm chế nổi không?

"Thiếp không truy sát chàng nữa đâu, chàng cứ... chơi Đào Đào một lần xem nào!" Nữ hài gần như muốn khóc, chộp lấy tay Tiểu Lục Tử, kéo vào bên trong quần của mình. Bên trong đó lúc này nóng ẩm vô cùng, gò hoa đầy cỏ non bê bết, nếp thịt căng mọng từa đầy nhựa trơn.

Tiểu Lục Tử cũng khê rên lên một tiếng, bước chân lão đảo chậm lại, bối rối không biết xử lý thế nào. Hán không muốn rút lại bàn tay đã tiến vào nơi ấy,

vì tin chắc rằng như thế là vô cùng không hay. Hắn đột nhiên nhớ tới quyển "Huyền Nữ Kinh", muốn hỏi tiên nữ Huyền Từ bên trong đó, xem hiện tại hắn nên làm thế nào.

Nghĩ là làm, hắn rút quyển Huyền Nữ Kinh từ trong "Tàng vật giới chỉ" ra, khai mở không gian kỳ quái bên trong nó. Hào quang đột hiện, Tiểu Lục Từ đã nhìn thấy Huyền Từ trong bộ dạng y phục không chỉnh tề, gần như bán khỏa thân. Tiên nữ vừa giận vừa mừng, kinh ngạc quan sát Tiểu Lục Từ, phát hiện trên người hắn còn cống một tiểu nữ hài.

"Trời ơi, chàng sao lại mang người vào đây? Điều đó không hợp quy củ chút nào. Vốn chỉ cho nữ nhân vào, chàng lại là nam nhân, rồi lại mang người khác vào đây nữa.... Ồ, không biết kỷ ức của ta có bị hủy hoại gì không?" Gò ngực to đầy của Huyền Từ trong lúc kinh ngạc càng căng ra tuyệt đẹp, giống như trái núi rung rinh dưới tác động của từng đợt cuồng phong, dụ hoặc ánh mắt của nam hài.

"Khái... khái [ho], cái đó.... Huyền từ, ta...." Tiểu lục từ vừa thấy mỹ nữ trong lòng mình, liền cảm thấy khản trương. Hắn biết mình như thế là quá thất bại. Kiếp trước lúc còn học đại học, chính vì cái tính nhút nhát này mà mãnh tình vác vai cũng không có, không ngờ kiếp này cũng lại như thế.

"Ha ha, chàng quá khản trương rồi, chàng vẫn chưa nói cho thiếp biết tên chàng là gì đó nhé? Còn nữa, cô gái đang phát xuân tình trên lưng chàng là ai?" Huyền Từ thần nhiên mỉm cười một nụ cười thu hút hồn phách, nhưng thực tế lại làm cho Tiểu Lục Từ bình tĩnh trở lại.

"Ta tên Vương Nghiệp, tự là Hạo Nhiên, trong nhà là con đứng hàng thứ sáu, do đó mọi người đều gọi ta là Tiểu Lục Từ, nàng cũng có thể gọi ta như thế. Ày, nữ hài trên lưng ta là Thượng Quan Đào Đào, à đúng phải độc vụ của Song Diện Y Nhân rồi biến thành dạng như thế! Tiểu Lục Từ không biết bản kinh thư này như thế nào, có điểm gì thần kỳ gì giúp được hay không, bèn mang Thượng Quan Đào Đào tiến vào, còn ngoài ra không có ý gì khác!"

"Cuối cùng rồi cũng biết được tên chàng, Tiểu Lục Từ. Hầy, đúng là trùng độc vụ của Song Diện Y Nhân rồi, nhưng không biết đối phó làm sao à?" Huyền Từ bí mật mỉm cười, nhìn về mặt thảm hại của Tiểu Lục Từ và nhân thân bất định của hắn, đột nhiên nhận ra, cười nói: "Ồi, Huyền từ mình bạch rồi. Chàng vốn là một xử nam mà! Hi hi, chính ra đây là nhiệm vụ của thiếp, trước hết phải biến chàng thành một nam nhân chân chính, sau đó mới huấn luyện chàng thành một cao thủ chuyên về "Thái bổ đạo" [Thuật chuyên hút nguyên khí âm/dương trong khi giao hợp].

Nàng ngồi trên cỏ, dùng tay chống cằm, suy nghĩ một hồi, rồi cười nói: "Hừm, thực là, kỷ ức luôn có chỗ hỗn loạn, rõ ràng cái đó là dành cho nữ nhân, trước hết biến nàng thành nữ nhân chân chính, rồi mới dạy cho nàng "Thái bổ đạo". Hầy... có cách rồi. Trong phần dành cho nam lại rất thâm ảo, đến thiếp cũng không hiểu. Tuy nhiên công pháp sơ cấp thì rất thông dụng, chỉ cần cho nam nữ điên đảo, thu hút hoán đổi khí cho nhau là được. Ha ha, Chàng trước hết dùng tiểu cô nương này thí nghiệm sẽ biết được ngay!"

"Tiểu Lục Từ đến đây, mang tiểu nha đầu Đào Đào cùng đến!" Huyền từ dùng cánh tay trắng như ngọc của mình vẫy gọi.

Tiểu lục từ như bị hút hồn, ôm lấy Thương Quan Đào Đào đang rên rỉ đến chỗ Huyền Từ. Hắn hiện giờ mới biết tiểu nữ hài hít quá nhiều xuân vụ, người như là uống rượu say, thân thể không ngừng run động. Hắn do dự hỏi: "Nơi này là chỗ nào vậy? Là thật hay là hư ảo?"

"Hi hi hi, tiểu lục từ, nơi này là ở trong sách đấy! Lần thứ hai chàng hỏi về điều này rồi. Ừm.. mọi người tiến vào đây bằng Thần thể, nếu tu luyện đến một trình độ nào đó thì có thể ngưng kết thành thật thể. Thiếp không nói nơi này là hư ảo, bởi vì nếu như thế thì thiếp không thể chân thật tồn tại. Chàng thử sờ thiếp xem, nếu sờ được, thì có thể chứng minh cái không gian trong này là chân thật tồn tại đấy!" Huyền từ nắm lấy bàn tay rụt rè của nam hài, kéo vào mặt mình. Mặt nàng rất mềm mịn. Nam hài sờ vào liền có cảm giác giống như ma túy vậy.

"Hừm, quả nhiên là thật. Nhưng mà, hai người chúng ta nếu ở đây thì thể xác bên ngoài biết quản như thế nào?" Tiểu Lục Từ không yên tâm hỏi.

"Rất đơn giản, nếu nguyên địa không động, thì chuyện phát sinh ở đây dù gì đi nữa cũng không làm tổn thương đến nhục thể của hai người. Tuy nhiên, tinh thần lực sẽ bị cải biến."

"Ha ha, ta hiểu rồi. Nếu ở chỗ này ta cùng nàng này ân ái ái, điên cuồng mây mưa như thế nào đi chăng nữa thì bên ngoài nàng vẫn là xử nữ phải không? Hừm, ta rõ rồi, nơi này chính là không gian thần giao cách cảm như trong truyền thuyết đấy. "Thần giao dĩ cừ" đại khái là nơi này đúng không? Bất quá, nếu như thế này thì là ý đâm rồi!" Nam hài vừa mừng vừa lo, lời nói do đó cũng có phần cổ quái. Huyền từ nghe thế chùng như hiểu mà không hiểu, chỉ biết đại ý là hắn muốn "thật" tiểu cô nương này nhưng lại không cho người khác biết.

Huyền từ nghĩ thầm: "Hầy, nguyên chủ nhân là người mang lòng giặc nhưng không có can đảm làm giặc. Ta phải giúp chàng mới được, nếu không sau này làm sao có thể rời khỏi không gian tịch mịch nơi này? ừmmmm Chờ khi huyền công của chàng đại thành, chàng sẽ đủ sức mang ta li khai. Hào, ta quyết định rồi. Trước hết dùng tiểu nha đầu này cho chàng hưởng cái diệu thú thường thức nữ nhân là như thế nào đã!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 9: Lão Ngưu Nộn Thảo (2)

Vương Tiểu Lục mơ mơ hồ hồ cởi bỏ y phục của Thượng Quan Đào Đào. Áo quần của hắn hiện giờ cũng đã biến thành một màu xanh lục rất kỳ quái.

Hắn không thèm phân biệt đây là chân thực hay hư ảo, chỉ dựa vào xúc cảm của mình, sờ nắn da thịt trơn bóng mềm mại cùng thân thể ẩm áp đang run lên nhẹ của nàng. Một thứ thanh âm vô cùng dịu hoặc nổi lên trong đầu hắn. Thuận theo sự chỉ đạo của thanh âm đó, hắn từ từ cùng nữ hài hòa hợp thành nhất thể...

"Khic Khic khic... Chủ nhân quả là thông minh, mới nói đã hiểu, đúng là tài năng trời phú. Ừmm, nếu như thế này thì thời gian ta ra khỏi đây sẽ được rút gần lại, quả là tốt quá! Lúc đó ta có thể cùng chủ nhân...? Không được, cấp độ của người hiện tại quá thấp, không thể cùng ta dung hợp được. Quá yếu! Bất quá, nhìn bộ dạng hiện tại của họ, thật không khỏi khiến mình nghĩ ngợi à!" Huyền tử thầm nghĩ tới nghĩ lui, nhìn hai người lẫn lộn trên bãi cỏ, hơi thờ nặng nhọc, tiếng rên ai oán khiến cho xuân tâm bị trói buộc lâu nay của nàng chợt nổi dậy.

Không biết tung hoành bao nhiêu lâu, chợt nghe nữ nhân bật kêu lên rồi rít như tiếng chim. Cùng với tiếng rên đó, da thịt nàng cũng chuyển thành màu đỏ ửng. Trong não của Vương Tiểu Lục chợt vọng lên lời cảnh cáo rằng vùng phụ cận nhục thân của hai người có yêu khí xuất hiện. "Ah, là chu tinh đuổi tới rồi, ta phải chạy tiếp mới được!" Hắn đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy tám ngón tay của Thượng Quan Đào Đào đang bầu chặt lấy mình, gương mặt thoảng nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Tiểu Lục Từ hét bảo đóng sách lại, tinh thần thể tự nhiên bay ra khỏi sách. Hắn phát hiện mình trở về nguyên địa, Thượng Quan Đào Đào đang ngủ rất sâu ở trên lưng hắn, phát ra vài tiếng ngáy khe khẽ. Trong đầu hắn tựa hồ như có nhiều thứ, nhưng cũng dường như không có biến đổi gì, chỉ cảm giác toàn thân thanh tỉnh, lực thức trở nên mất tuệ hơn nhiều. Hắn dường như không dùng mấy lực khí, chân đã đi như gió, chạy nhanh về phía trước. Ở phía sau hắn, cách không xa mấy, đã nghe tiếng chu tinh gầm lên giận dữ.

"A ha, tưởng là xuân mộng, giờ lại thành ác mộng, thiệt là hết biết oán trách ai nữa. Trong đầu hắn chỉ mãi thắc mắc là không biết tiểu nha đầu có biết chuyện vừa rồi không? "Nếu trong mộng nàng cũng mơ thấy mình có hành vi hủy hoại tiết trinh nàng, nhất định nàng sẽ đốt mình thành tro quá. Hừm, thật là phiền, cũng lắm là khi nàng tỉnh lại, có bị đánh chết mình cũng không thừa nhận là ớn!" Vương Tiểu Lục vừa chạy vừa nghĩ, không hề để ý đến khinh thân thuật của mình đã thăng tiến lên một cấp.

Theo dấu vết còn để lại của Phong Nguyệt Phiêu cực, Tiểu Lục Từ chạy suốt đêm, tiểu nha đầu ở trên lưng vẫn ngủ vui ngon lành. Hắn nhiều lúc muốn nhân cơ hội này lột trần nàng ra, làm cái việc như đã từng làm trong sách. Khi trời vừa sáng thì hắn đã nhận không được, thò tay vào trong quần nữ hài kiểm tra một lúc, xác nhận là không có huyết tích gì cả, bèn yên tâm vô cùng.

Nơi này là biên duyên của Long Cốt Sơn Mạch, do đó có thể nhìn thấy rải rác vài căn thảo ốc do thợ săn xây dựng. Tiểu Lục Từ cảm giác nữ hài trên lưng bắt đầu động đậy, thân người cũng nhẹ hơn nhiều, liền biết nàng đã tỉnh tỉnh. Không biết tại sao đã tỉnh rồi, nhưng nàng vẫn nhắm mắt vờ ngủ. "Ài, công nương trên lưng chạy cả đêm, cái lưng của ta nhiều chỗ không còn cảm giác nữa rồi." Tiểu Lục Từ không khỏi lòng thầm than thở.

"A! Đại ngộ công a [con rết lớn!]" Nữ hài ở trên lưng hắn chợt rú lên, chỉ vào các tử thi ở mặt đất phía trước hét chói lói.

Tiểu Lục Từ không ngờ lời đầu tiên của nàng sau khi lại là tiếng hét lớn như vậy. Hắn không nhịn được cười, cái tâm trạng lo lắng bất an coi như giảm còn một nửa. Ở phía trước không những có thi thể của ngô công, mà còn có hai thi thể của nhân loại. Tiểu Lục Từ nhìn ra họ là người của Phong Nguyệt Phiêu Cực. Hắn vỗ vỗ vào mông của nữ hài, khẽ an ủi: "Toàn là mấy con ngô công chết cả rồi, có lẽ là sản phẩm của Lạc Phong bỏ lại đó. Không ngờ trên người của Chu Tứ Hải lại có Liệt Thú Đan. Loại đan dược này đối với yêu quái mà nói, thì rất có hấp dẫn lực."

"Ca ca, người ta sợ mà. Cái tên Chu Tứ Hải đó quả là ngu, trên người có Liệt Thú Đan lại không biết dùng Tăng Tức Ngọc Bình mà đựng, hoặc giấu trong Không Gian Giới Chỉ là xong. Thật đúng là tên ngốc, đi ngang qua Long Cốt Sơn Mạch này nhất định phải chết!" Thân người nóng bỏng của Thượng Quan Đào Đào cứ áp vào lưng hắn, kề miệng sát vào tai thì thảo.

Tiểu Lục Từ thấy nàng không để ý gì đến chuyện hồi đêm, trong lòng thập phần nhẹ nhõm, vui vẻ cười nói: "Con ngốc, người nghĩ ai cũng có không gian chi giới à? Hơn nữa, Chu Tứ Hải chính là đang trong lúc xui xẻo bị người hâm hại, không cần biết hắn đi đâu đều cũng gặp nguy hiểm. Hắn xui xẻo, Phong Nguyệt phiêu cực cũng xui xẻo, hiện giờ chúng ta cũng trở thành những cái đầu lâu xui xẻo."

"Ca ca quả là thông minh, đoán không sai điểm nào. Tên Chu Tứ Hải đó muội đã gặp vài lần, hắn vừa kế thừa quyền đứng đầu gia tộc thì lập tức có chuyện hỗn loạn phát sinh. Hắn nhất định biết rõ chuyện này, phụ thân của ta thường nói Chu Tứ Hải có tâm cơ rất thâm sâu, không hiểu hắn vì sao mà trở thành như thế này". Thượng Quan Đào Đào đem chuyện xảy ra sau đó như thế nào kể lại, mặc nhiên chấp nhận nam hài gọi nàng là cô ngốc, lại còn khen hắn thông minh nữa chứ. Chuyện này mà xảy ra trước đây một ngày, nhất định hắn sẽ tưởng mặt trời mọc ở hướng tây.

"Đừng có gọi ta thân mật như vậy, ta vốn là tiểu tặc mà. Đã nửa năm rồi bọn ta vượt núi trèo đèo ở ngoài này, ta khẳng định thế nào rồi cũng bị Thượng Quan gia tộc bắt được. Nói không chừng lại còn vu thêm cho ta cái tội danh dụ dỗ thiên kim tiểu thư của Thượng Quan gia, khiến ta từ tiểu tặc trở thành dâm tặc mất!"

Thượng Quan Đào Đào liền dẫu môi, bắt nắn lắm bần: "Người nguyên là dâm tặc mà, hôm qua ở dưới sông đã hôn người ta, lên sờ mó người ta, lại còn nhìn thấy hết thân thể của người ta nữa. Ngay đến Đông Phương ca ca đã cùng ta đính hôn rồi mà còn không được nắm tay, người làm như vậy còn muốn gì nữa?"

"Thề có lương tâm trời đất, ta đâu có muốn như vậy!" Tiểu Lục Từ liền cảm thấy nhứt đầu, thầm nghĩ không được chọc giận nữ nhân. Tiểu nữ hài này không có gì tốt, hắn liền giờ tay phát thề, liền bị nàng chụp lấy ngăn lại.

Nàng hạ giọng thăm thì: "Hừm, coi như người đừng có hòng chọc giận ta nhé!"

Vượt qua không xa các xác chết của ngô công, Tiểu Lục Từ đột nhiên phát giác ở bụi cỏ gần đó có tiếng cười khinh kèm theo một cỗ sát khí yêu dị. "Con ngốc chạy mau, có yêu quái!" Tiểu Lục Từ biết là chạy không kịp, bèn trước hết hét cô gái trên lưng hắn bắn lên trời. Hành động xả thân cứu người này khiến cô gái rất cảm động, nghĩ hắn không giống như người khác.

Nữ hài vừa bị phóng lên trên, một đạo kinh quang yêu dị đã bắn tới lưng dưới của hắn. Tiểu Lục Tử nghe được tiếng gió, bèn đảo thân tránh, có hạn chế việc sử dụng thân thể để tiếp một kích sát này. "Phốc!" Trên vai của hắn đã hiện một đạo huyết ngân, luồng kim quang khẽ trượt qua thân, chém gãy luôn nhiều thân cây.

Tiểu Lục Tử trước hết biết nghĩ ngay đây là ngộ công tinh, bởi vì các tử thi trên chiến trường lúc này không có yêu quái nào lớn trội hơn đồng bọn cả. Đầu mục của chúng nhất định chưa chết. Tiểu Lục Tử nghĩ mình quá sợ hãi. Vai trái bị thương tuy không đau, nhưng lại có cảm giác khá nóng. Hắn biết, nơi đó của mình nhất định nhiễm phải chất kịch độc rồi.

"Ca ca!" Nữ hài ngu ngốc quả nhiên bị cảm động, thân còn ở giữa không trung thì mắt đã ứa đầy lệ. Phản ứng của nàng cũng không chậm, vừa rút xuống đất đã phóng ra mãn tinh thạch tiểu kiếm thuộc hỏa hệ, phát ra một đoàn hỏa tuyến, miệng cấp tốc mặc niệm chú ngữ, rồi hét to: "Hỏa tâm Hỏa Tuyến vòng!" Hỏa tuyến đang toán loạn trở thành mũi tên công rõ ràng, tụ lại từ tám hướng, biến thành một đạo hỏa vòng [vòng lửa] bao lấy hai người họ.

"Khách khách khách! Bằng vào cái phá vòng nhỏ bé của ngươi mà muốn ngăn Bổng Thánh à, quá ngây thơ đó tiểu mỹ nhân à!" Theo tiếng lầm bầm âm thầm cùng tiếng cười quái dị đó, một đám thanh vụ lập tức xuyên qua hỏa vòng, ngưng tụ lại thành hình, rồi nhắm hướng Tiểu Lục Tử đang thụ thương mà bức tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Lão Ngưu Nộn Thảo (3)

Tiểu Lục Tử lúc này ngồi không động đậy trên đất, toàn tâm toàn ý bức độc ra khỏi người. Hắn biết, nếu không bức cho loại kịch độc này ra khỏi cánh tay, thì dù có thoát khỏi sự công kích của ngộ công cũng vô dụng. Khi Thượng Quan Đào Đào phát xuất hỏa vòng, gương mặt trắng bạch không có chút máu của hắn đã khôi phục phần nào tri giác. Máu ứa ra từ vết thương có kèm theo chút nước vàng. Nhưng khi Ngộ công tinh tiến lại gần, hắn lại tiếp tục rơi con nguy hiểm, bèn cất thân nhích người về phía Thượng Quan Đào Đào.

"Khách khách khách khách, tốc độ cũng nhanh lắm, để bổng thánh dùng phong hậu cốt châm do chính bản thân tế luyện xem có đuổi kịp ngươi không?" Ngộ công tinh từ trong thanh vụ [luồng khói xanh] lách tránh đốm lửa nhỏ bắn ra từ chú thuật do Thượng Quan Đào Đào, há miệng phun ba cái cốt châm, phát thành những luồng hàn quang màu xanh đen, ở chân của châm có mang chút kim sắc nhàn nhạt.

Thấy Ngộ Công Tinh phun ra vũ khí, Thượng Quan Đào Đào hét lên kinh khiếp, phát ra vô số đạo hỏa phù, giục Tiểu Lục Tử: "Ca ca mau qua đây, cái đó chính là yêu khí chế luyện bằng đuôi của ông hoàng kim, tốc độ cực nhanh, mau tránh đi!" Tiểu nha đầu vô cùng lo lắng, xóc lấy tiểu kiếm, cần lưỡi phun lên đó một ngụm máu tươi, thần sắc trang nghiêm, bắt đầu niệm chú ngữ.

Tiểu Lục Tử nghe tiếng Hoàng kim Phong hậu Vĩ Cốt châm đã lâu. Cái này sau khi được yêu quái hoặc người tu chân chế luyện thành thì có tốc độ kinh người. Tuy nhiên, toàn thân hắn lúc này yếu ớt, tốc độ khuyếch tán độc tố trên miệng vết thương tuy đã chậm lại, nhưng vẫn còn ảnh hưởng lớn đến công lực. "Chết rồi, không biết cái lão quỷ sư phụ có chơi mình gì không đây. Nếu không cái luyện khí thuật truyền từ thượng cổ đó ta đã luyện được hơn mười năm rồi mà không thấy hiệu quả gì nhiều gì cả, đến nỗi chuyện chống lại chút âm khí nhỏ nhoi này cũng không được."

Mất thấy ba đạo thanh quang bắn tới gần, Tiểu Lục Tử vô lực nghĩ rằng, nếu ở trong không gian chỉ giới có cái thuần bài thì tốt biết mấy. Cái gì có thể cản được cái yêu khí do con yêu này chế luyện bây giờ?"..... "Ca!..." Tiểu nha đầu tuôn trào nước mắt, thấy ba đạo thanh quang đã bắn hết lên ngực của Tiểu Lục Tử, nghĩ rằng hắn thể nào cũng chết, liền huy kiếm trong tay, dùng tinh huyết dẫn phát ra một hỏa chú xẹt thẳng tới.

"Ai da!.... Á ô!" Trong luồng hỏa quang, hai tiếng kêu thảm đồng thời cất lên. Trong tay Tiểu Lục Tử lúc này là quyển *Huyền Nữ Kinh*, trên mặt sách có cấm ba cái phong vĩ châm vàng óng ánh. Tường mấy cây châm này sẽ phản hồi về thân của ngộ công tinh, không ngờ có một cỗ tiên lực thuần chánh hấp trụ, khiến yêu lực cường đại trên đó cấp tốc biến thành lục quang rồi bị hút vào bên trong sách.

"Con nhỏ ngu ngốc, ngươi đứng là cứng đầu, muốn thiêu chết ta hả?" Tiểu lục tử lăn mình trên cỏ, dập tắt lửa trên người. Có điều, lông mày của hắn lúc này đã bị thiêu rụi, tóc trên đầu cũng bị cháy lỗ chỗ.

Ngộ công tinh bắn người thoát ra khỏi biển lửa, thực sự không có cái vận khí tốt như Tiểu Lục Tử. Yêu khí mà nó sử dụng sanh mệnh nguyên thần của mình để chế luyện đã bị hấp thụ một lượng rất lớn, lại bị "Diệt yêu hỏa hải" đánh cho bị thương, chưa kể trước đó bị thương về tay Lạc Phong và Lạc Nguyệt nữa.

"Ca ca, huynh không có chết hả, vậy tốt quá rồi!" Nàng chui vội nước mắt vương đầy trên má, lấy lại tinh thần chạy vội tới bên Tiểu Lục Tử hiện giờ cháy lem nhem như cây thui, thấy Quyển *Huyền Nữ Kinh* trên tay hắn đang có cấm 3 cây châm đang từ từ bị hút vào trong. Nàng hiếu kỳ giật lấy xem, thấy đó là quyển sách trắng, ngoài những chữ kim sắc ngoài bìa, bên trong không có gì cả. Thất vọng có thừa, nàng đóng sách lại, ba cây phong vĩ châm cũng biến thành lục quang rồi mất hẳn.

"Ta chết rồi chỉ có ngươi là cao hứng thôi đúng không? Thử nghĩ coi, ngươi định thui cho ta chết bao nhiêu lần rồi? Ừ ừ, rất may là không cháy hết tóc,

chỉ có chân mây là bị trụi hết rồi, à, không biết cái chỗ mà ta với người mới giao nhau lần đầu ở trong... khà khà... (ho) có bị thiếu trụi rồi không nữa." Tiểu lục từ lấy lại Huyền Nữ Kinh bỏ vội vào không gian chỉ giới, sợ tiểu nha đầu thấy được điều gì đó thì không hay.

"Trước đây người ta ghét huynh vì đã ăn cắp đồ của nhà người ta, hiện giờ không còn như vậy nữa, um,, người ta chính là muốn cứu huynh, thấy huynh không chết, người ta mừng lắm, không có ý gì khác cả." Thượng Quan Đào Đào nói mấy lời giải bày giống như thế thốt, gò má còn vương lệ dần dần ửng hồng.

"Aaaa, nhân loại đáng chết, đừng có ở đó mà chằng chằng thiếp thiếp như vậy, mau trả ta phong vĩ châm nào!" Sắc diện của Ngô công tinh đã trở nên âm nảo, không còn giấu mình trong đám thanh vụ hộ thân nữa, lộ xuất diện mạo thực sự ra ngoài, lộ hai răng nanh nhọn quắc, lấp lóe thanh quang, trên trán có hai cái bao trắng, bộ dạng vô cùng đáng ghét.

"Phi phi! Cái con yêu quái ti bỉ, người đánh lên chúng ta, lại còn hại cho ca ca của ta gần chết, ta không cho phép người toại nguyện đâu!" Tiểu nha đầu đứng bật dậy, cử kiếm hộ vệ phía trước Tiểu Lục Từ.

"Khé ké ké ké, nếu biết ta là yêu quái, thì cũng phải biết chúng ta rất thích đánh lên chứ! Nếu không trả lại pháp khí cho ta, ta sẽ gọi đến trăm vạn độc trùng, từ từ thịt sạch bọn người!" Nhân châu dữ tợn của ngô công tinh nhìn trừng trừng Thượng Quan Đào Đào. Nó biết nữ nhân sợ nhất là các loại độc trùng, liền nói mấy câu áp bức, lập tức thấy nàng lộ sắc thái kinh hoàng, nên vô cùng đắc ý.

"Con côn trùng nhỏ nhoi ở ngoài kia, đừng có to mồm như vậy chứ. Người đã mất pháp khí luyện chế từ bốn mệnh nguyên thần, lực lượng bị giảm còn phân nửa. Hơn nữa trên người đã mắc phải thương thế, thoát khỏi bị chết thui đi châu phạt tổ là may lắm rồi. Hà hà, hiện tại bốn thiếu gia đã bức ra hết chất độc trong người, người không có cơ hội nữa đâu!" Tiểu Lục Từ đột nhiên đứng dậy, ánh mắt bắn ra tinh quang, búng tay phóng ra vài viên đá nhỏ.

"ba ba ba ba!" Âm thanh lộp bộp liên tiếp vang lên. Cứ "bộp" một tiếng thì Ngô công tinh kêu la thảm thiết một tiếng. Nó khủng khiếp lùi lại hơn cả trượng, lớn tiếng hỏi: "Người, người dùng pháp môn gì thế? Làm sao có được lực lượng mạnh như thế?"

"Ha ha, rết gì mà tò mò quá vậy. Muốn biết thì lại gần đây chút, bốn thiếu gia sẽ nói cho!" Vừa nói, hắn vừa dợm vận lực vào mấy viên đá nhỏ trong tay, thực sự là cố ý cho Ngô Công Tinh nhìn thấy.

"Ta ngu gì theo lời người, ta ở đây cũng nghe được mà.... aaa...." Ngô công tinh ôm đầu đảo độn, biến thành một con rết thật to, nhanh chóng chạy biến vào trong các bụi cỏ, khiến cho các phiến lá khô bốc lên bay mù mịt.

"A, ca ca, con rết to quá!" Thượng Quan Đào Đào thu lại tiểu kiếm, đồng thời hét to một tiếng nhào vào lòng Tiểu Lục Từ, động tác có thể nói là thành thực tuyệt vời vô cùng.

"Phốc!" Tiểu lục từ phun ra một ngụm máu, dù là luyện khí sĩ nhưng nếu dùng chân nguyên mạnh và lâu dài như vậy sẽ đưa đến nội thương trầm trọng. Hắn vô vô vào miệng tiểu nữ hài, cười khổ bảo: "Chúng ta mau chạy, nếu không con côn trùng khôn đó biết được, khẳng định sẽ quay lại đuổi theo."

Thượng quan Đào Đào không ngu, lập tức biết ý tứ trong lời nói của hắn. Nàng cũng phát ra quá nhiều hỏa chú, pháp lực đã hao tận, cái hình chú pháp cuối cùng đã phải dùng đến tinh huyết thêm vào mới xuất ra được. Còn Tiểu Lục Từ trúng phải kịch độc của Ngô công tinh, không thể chiến đấu được, do đó họ đang bị đe dọa nghiêm trọng.

Sắc trời đã sáng tỏ, Thượng Quan Đào Đào kể vai dìu Tiểu Lục Từ, đi ba bước dừng một bước, cuối cùng cũng xuống được núi. Nữ hài vốn là thuật sĩ, không có bao nhiêu khí lực, lại phải hỗ trợ nam nhân bị thương, một túa mồ hôi ướt cả quần áo, làm hiện da thịt nõn nà dưới lớp hồng y ướt sũng.

Ở dốc núi có một tiểu phu đang chặt cây, niên kỷ ước chừng 17-18, mặt đỏ râu dài, vẻ mặt anh tuấn, thân người ra dáng là người có tập võ. Y đang huy động một cây trường đao dài hai xích, vừa chặt cây vừa hát một bài son ca.

"Phía sau có yêu quái, tiểu phu ơi, người mau chạy đi!" Thượng Quan Đào Đào hào tâm hét to báo tin, rồi tiếp tục dìu Tiểu Lục Từ đi về phía trước.

Người tiểu phu đứng sững người lại, rồi sau đó cười lớn bảo: "Quan Vũ ta ở trong núi này có hơn 20 năm, nào có sợ yêu quái bao giờ, dù có yêu quái nào đến đây, nhất định cũng bị chém thành hai mảnh dưới cái dao chặt cũi dài hai xích này!"

"Người, người là ai? Vương Tiểu Lục hỏi phục chút tinh thần, cẩn thận hết nhìn hán tử mặt đỏ râu dài thì nhìn tới cây khảm đao trong tay y.

"Đi không đổi danh, ngồi không đổi họ. Bốn nhân tính là Quan tên là Vũ, tiểu huynh đệ có điều gì muốn hỏi?" Hắn từ mặt đó khuyển tay ngang ngực hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Nghĩa Khí Chi Dao

Vương Tiểu Lục nghe nói chàng tên là Quan Vũ, chẳng những bởi vì Tam quốc diễn nghĩa ở kiếp trước, còn vì kiếp này đây là danh tướng thế gia tiếng tăm lẫy lừng đại lục. Tiểu Lục từ kiếp trước là sinh viên học văn, sau khi tái sinh cũng không đổi tập quán cũ, đối với danh nhân thế gia của Thiên Vũ đại lục đều nghiên cứu tỉ mỉ qua, mà võ tướng thế gia Quan gia của Khổng Tước vương triều là nổi danh nhất, nghĩ không được còn có hậu nhân.

Tiểu Lục từ quan sát đao chặt củi trong tay chàng, nghi hoặc hỏi: "Huynh dùng phải chăng là Thanh Long Yển Nguyệt đao chăng?" Bởi vì trong truyền thuyết, vũ khí trứ danh nhất của Quan gia là Thanh Long Yển Nguyệt đại đao, đao dài 2m 3, nặng 720 cân, người giết qua 100 vạn, cả đao đều bị máu tươi nhuộm thành màu tím.

"Ài, ta không dùng đại đao đã rất nhiều năm rồi!" Quan Vũ vuốt nhẹ râu đẹp, cúi đầu liếc nhìn đoản đao trong tay thờ dài nói, "Đây là một thanh khảm đao, chuyên môn dùng chặt gỗ, đương nhiên, ngẫu nhiên cũng chặt yêu quái mãnh thú các loại."

"Oa, ta nhớ ra rồi, ta đã nghe phụ thân nói qua, người của Quan gia đều dùng đại đao, đều lưu râu dài xích, đều là mãnh tướng vạn phu khó địch, không ngờ các người còn tồn tại nha!" Thượng Quan Đào Đào kinh ngạc kêu lên riu rít, nếu không phải sợ Tiểu Lục từ ngã ra, nàng rất muốn nhảy qua nắm lấy râu của Quan Vũ, xem coi râu của chàng là thật hay là giả.

Quan Vũ thấy hai người trước mặt so ra rất hợp nhãn, lại nghe hai người không ngừng nói ra những lời sùng bái ca ngợi, tâm tình rất tốt, tựa hồ cũng không tính toán việc Tiểu Lục từ mặc váy nữ quái dị, sáng khoái hào khí cười nói: "Hà hà, không ngờ người bên ngoài còn nhớ đến Quan gia chúng ta, chúng ta ân cư..."

Đột nhiên, nổi lên một trận gió tanh, đá bay cát chạy tạt vào mặt mà lại, trong cuồng phong còn có tiếng cười quái đản chi chi chói tai, "Kiệt kiệt kiệt kiệt, nhân loại đáng chết, chút nữa là bị các ngươi lừa chạy thoát, xem các ngươi lần này quay lại làm thế nào mà chạy?" Nguyên lai ngô công tinh truy tới, hóa thành một hình trăm chân dài hơn một trượng, nhìn như một rễ cây sống có thể bay, trong thanh quang mang theo một điểm kim sắc, hẳn nếu tu luyện lại 1000 năm, khẳng định có thể tu thành xích kim ngô công, lúc đó công lực của hắn hơn 10 lần so với hiện tại, mười Thượng Quan Đào Đào cộng lại, cũng đã thương không được một cái chân của hắn.

"A, ngô công to quá, ca ca, người ta sợ... ới da!" Thượng Quan Đào Đào lại thi triển trò cũ, nhảy lên lưng Tiểu Lục từ, chỉ là nàng quên đi Tiểu Lục từ trúng độc không có khí lực, hai người một khối ngã ra.

"Sợa nữ, sau này ngươi kêu ta 'ca ca', ta có thể gặp xui đó!" Tiểu Lục từ ngã đến xương đầu đều lỏng ra hết, nhắm mắt không có lực ai thán một tiếng.

Quan Vũ chính đang đắc ý tự giới thiệu gia môn, không ngờ bị yêu quái cắt đứt, lửa giận trong lòng cuồng thẳng, lăng ngạo một mắt liếc nhìn ngô công tinh, quát lên: "Này, còn trùng sâu bọ nào lại, có Quan Vũ ta tại đây, còn không mau mau xéo đi!"

"Kiệt kiệt kiệt kiệt, 'quan ngư' là cá gì, chưa nghe qua, phải ăn rất ngon đây! Trách trách, quả nhiên không sai, tinh nguyên sung mãn, thần quang dồi dào, chính là thứ đồ bổ thượng hạng của bốn thánh!" Ngô công tinh dừng lại ngoài mười bước, trong miệng nước dãi chảy loạn, con mắt xanh chuyển động, hướng tới Quan Vũ phóng tới. Hắn cảm giác được Tiểu Lục từ cùng Thượng Quan Đào Đào không còn lực khí để chạy, giết đi Quan Vũ, bọn họ sẽ là cá nằm trên thớt, chỉ có thể để mặc hắn cắt xé.

"Ngươi đã lại tìm chết, đừng trách Quan mỗ đao hạ vô tình, xem chính khí đao pháp của ta!" Quan Vũ tung chân đá một bó củi ở dưới, tay múa khảm đao, bay vọt lên không, giống như lá nhẹ tránh qua một kích của ngô công tinh, quay người vung ra một đạo tử khí, chém thẳng xuống cổ ngô công tinh.

Đầu ngô công tinh ngửa lên, cong thành hình cung, tránh qua tử sắc đao khí, nhưng một trong những cái chân của nó bị chém xuống, phun ra vài giọt độc dịch màu xanh, nó đau đớn gào khóc kêu lên quái dị: "Nhân loại đáng chết, ngươi cũng biết võ kỹ? Oa nha nha, bốn thánh hôm nay xúi quẩy quá, ta phải giết sạch các ngươi!"

"Tiểu yêu quái tu luyện bất quá 1000 năm, mà lại cuồng vọng như thế, ngươi không tìm hiểu xem danh hiệu của Quan mỗ trong phạm vi 100 dặm, yêu quái nào không tránh ta để thoát thân chứ!" Quan Vũ ha hả cười lớn, thần tình không phải nói lãnh ngạo, sải đao trong tay không dừng, hướng tới độc vị của ngô công tinh chém lại.

"Động phủ của bốn thánh vừa hay cách đây 101 dặm, chưa từng nghe qua danh tiếng ngươi!" Ngô công tinh nhanh chóng thu lại độc vị, quay đầu phun ra một miệng độc vụ, ai ngờ từ sắc đao khí đó càng có thể thay đổi phương hướng, hóa thành hình bán nguyệt chém tới giữa người ngô công tinh.

Pháp lực của ngô công tinh sớm bị Thượng Quan Đào Đào hao tận, hiện giờ chiến đấu toàn bằng bốn năng thân thể tu luyện ngàn năm, nó thấy đao pháp của Quan Vũ quái dị như thế, lòng sinh ý sợ, sau khi nguy hiểm né tránh một đao này của chàng, muốn chạy trốn. Không liệu được đao khí hình bán nguyệt đó chợt chuyển đổi, biến thành vài chục đạo quang hoa, lần nữa chém tới vị trí trái tim của ngô công tinh.

Tiểu Lục từ cùng Thượng Quan Đào Đào nằm không xa kinh ngạc kêu lên: "Trời ơi, không ngờ chàng ta trẻ thế này lại luyện thành 'ngã bốn tương tâm hướng minh nguyệt' Quan gia đao pháp thực sự thần kì!"

Ngô công tinh sợ đến gần chết, vội vàng hạ xuống, buộc lòng theo đó lăn trên đất, trông giống như một con lừa, né tránh vài chục đạo tử mang. Quan Vũ đứng trên một khối đá xanh, ha hả cười lớn, khua sải đao lần nữa khổng chế vài chục đạo tử mang đó công tới hướng ngô công tinh muốn chạy. "Nại hà minh nguyệt chiếu cầu củi!" Lời này chưa lạc, các đạo quang phân thành vài đoạn, song song bổ tới hướng ngô công tinh, đao này nếu là bị bổ trúng, không phân thân yêu quái thì không được. Thời khắc then chốt, ngô công tinh linh quang lóe lên, lại biến thành hình người, chỉ là phần đuôi thu lại không kịp, bị chém đứt dài hơn 1m.

"A ô! Ta sẽ nhớ các ngươi, ta sẽ báo thù..." Ngô công tinh phun ra một miệng thanh vụ, biến mất trong bụi cỏ.

Quan Vũ khanh khách cười lớn: "Lũ tiểu yêu ngươi, Quan mỗ còn chưa để trong mắt! Chỉ là không ngờ độn đảo chi thuật của ngươi cao minh như thế,

lại có thể xuyên qua đất bùn thanh thạch trúc tạo thành! Lần sau gặp lại, nhất định đem người chém dưới đao!" Nửa câu sau là nhìn Tiểu Lục Từ mà nói.

"Đa tạ ân cứu mệnh của Quan đại ca, chỉ là phía sau còn có song điện y nhân tri thù tình truy đuổi, huynh cần đề phòng!" Tiểu Lục Từ được Thượng Quan Đào Đào đỡ dậy, hảo tâm đề tỉnh chàng ta.

"Song điện y nhân?" Quan Vũ đột nhiên cười âm, bất quá liền lập tức khôi phục thần thái lãnh ngạo, thần tình đó thay đổi nhanh đến cả Tiểu Lục Từ cũng không nhìn rõ. "Thực sự có song điện y nhân truy đuổi các người sao?"

"Đúng rồi, bất quá à ta hiện còn chưa có tu luyện thành song điện, hiện tại còn chưa thoát li được nửa thân nhện phía dưới, rất là xinh đẹp ha, còn không thích mặc y phục!" Thượng Quan Đào Đào tranh tiên đáp lại.

"Ha, không việc gì, chỉ cần song điện y nhân tri thù tình tự thành, bất kể nó có song điện hay không. Các người yên tâm, có ta ở đây, bảo đảm yêu quái không làm thương được một sợi lông của các người, căn nguyên Quan gia đao pháp của ta chính là chuyên môn trăm yêu trừ ma." Quan Vũ gần như vỗ ngực bảo chứng, cả cùi gố cũng không cần, công Tiểu Lục Từ hạ son.

Thượng Quan Đào Đào còn không quên nắm lấy góc áo Tiểu Lục Từ, giống như sợ hấn bay đi, theo sát phía sau.

Tiểu Lục Từ cảm giác Quan Vũ có điểm kì quái, đặc biệt là sau khi nhắc tới song điện y nhân, hấn không phải là lo lắng vấn đề nhân phẩm của Quan Vũ, bởi vì Nghĩa Khí đao của Quan gia chỉ có người có phẩm cách cao thượng mới có thể luyện thành, mà Quan Vũ sớm luyện thành Nghĩa Khí đao pháp thượng thành, lại không thể có mưu đồ gì mới phải. Nhưng hấn càng tin tưởng vào trực giác của mình, chung quy cảm thấy Quan Vũ như có gì che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Hấp Huyết Biển Bức (1)

Long Cốt sơn mạch núi nhiều cây nhiều, yêu quái càng nhiều, con người nghênh ngang mang theo liệt thú đan từ trong núi xuyên qua, không phải tự sát thì là mưu sát. Tên mập Chu Tứ Hải minh bạch những đạo lí này, nhưng hấn vẫn như cũ không nói nguyên do, ôm lấy gói đồ bị người treo ngược trên cây tra khảo.

Lạc Phong lại tổn thất mấy huynh đệ, trên người hấn cũng bị thương, trên cánh tay quấn lấy vải băng, lò mờ có máu ngấm ra. Hấn hung hấn quát lấy tên mập một roi, lớn tiếng chửi: "Chu Tứ Hải, ta là thầy thân phận của Xích Kim thành tứ công tử các ngươi mới tiếp chuyển sinh ý này, không ngờ được các ngươi lên mang theo vật phẩm cấm kị, ngươi vi phạm điều ước hộ tống của lĩnh đánh thuê, dựa theo điều lệ, ta có quyền giết ngươi vì những sinh mệnh vô tội chết đi báo cừu! Hiện tại cho ngươi một lần cơ hội, nếu lại không nói ra nguyên nhân là như thế nào, đừng trách ta không nể mặt Xích Kim thành!"

"Ai nha, cầu xin ngươi, trước đừng đánh đừng đánh nữa, chỉ cần các người an toàn đưa ta tới Lục gia phía bắc thành Tam Tinh, Chu Tứ Hải ta nhất định bồi thường số tiền lớn cho những huynh đệ tử nạn của ngươi, ngoài ra sẽ trả gấp đôi phí hộ tống, như thế nào? Ai da, chê ít? Ta sẽ trả ngươi gấp 3 lần tiền thù lao có được không? Không phải ta không nói, là không thể nói, nói ra ta sẽ không còn mạng!" Tên mập đau đến nước mắt nước mũi đầm đìa, trông như con giun ngo ngoáy giữa không trung.

Lạc Nguyệt ngăn cản Lạc Phong, khuyên: "Đại ca, đánh chết hấn cũng vô dụng, bởi vì hương vị của liệt thú đan từ thân thể hấn tỏa ra, trừ phi mổ bụng hấn ra, mới có thể lấy được được hoàn, bất quá, chúng ta phải nhanh chóng đi khỏi Long Cốt sơn mạch, cách Tam Tinh thành bất quá hơn ngàn dặm. Lại nói, huynh đệ chết đi của chúng ta không thể sống lại, chỉ có thể để hấn bồi thường đầy đủ kim tiền, để người nhà bọn họ sinh sống tốt!"

Chu Tứ Hải nghe Lạc Nguyệt nói xong, khóc lóc kêu thảm: "A, ngươi làm sao biết ở trong bụng của ta, cầu xin các người đừng mổ bụng ta ra, chỉ có quan âm thủ của Lục gia mới có thể lấy ra, các người không nên làm ẩu nha. Ta cũng không phải cố ý che giấu, các ngươi cũng biết, Xích Kim thành có sự tranh đoạt quyền thừa kế, ta là bị bọn chúng đuổi đi, trừ một chút tiền, gì đều không có, ta trả các ngươi 4 lần phí hộ tống, thế nào?"

"Hừ, vì hộ tống ngươi, Phong Nguyệt tiêu cực của ta đã tổn thất hơn 20 huynh đệ, há vì một chút tiền..." Lâm Phong nổi giận đùng đùng kéo bộ râu, râu đen dày đặc vậy mà bị hấn níu xuống, lộ ra nguyên dạng phong thần tuấn lãng, Chu Tứ Hải nhìn thấy mắt tròn, cũng không khóc lóc cầu xin được.

"Đại ca, huynh đã kéo râu xuống 5 lần rồi, ai, tính ra, cũng dán không chặt, nên lộ ra diện mạo vốn dĩ rồi." Lạc Nguyệt thở dài, tiếp lấy râu giả trong tay hấn ta, ném vào trong đồng lửa đốt đi.

"Oa nha nha nha, các ngươi đang làm gì vậy? Nướng vú heo hay nướng cả con dê chứ?" Đây là tiếng kêu la khoa trương của Tiểu Lục Từ, hấn ở trên lưng Quan Vũ vận công liệu độc, đã được bảy thành, khí sắc tốt nhiều, vẫn cứ giả làm vô lực, để Quan Vũ làm người tốt đến cùng. Thấy được hình dạng thật của Lạc Phong, thêm vào sớm có chuẩn bị, còn phải kinh ngạc, thở dài nói: "Lạc Phong đại ca, ta biết rõ vì sao huynh phải hóa trang râu giả, nhất định là vì sợ thành chủ phu nhân nào đó khóc lóc kêu lên muốn theo huynh bỏ trốn phải không?"

"Ha ha ha ha, tiểu huynh đệ nói vui quá, chỉ là sợ rước lấy cừu gia mà thôi." Lạc Phong nói là như thế, nhưng trong lòng đối với ca ngọ của Tiểu Lục Từ thâm đắc ý, thấy từ diện hấn từ công hấn, quan tâm hỏi: "Đệ sao thế? Chẳng lẽ bị tri thù tình truy đuổi sao?" Nói xong, hấn còn dùng nhãn thần ám muội

quét qua Thượng Quan Đào Đào một cái, xem coi nàng ta đi có lộ ra tư thế dị dạng hay không.

"Tri thù tình ngược lại đuổi còn chưa tới, lại đụng phải ngộ công tình!" Tiếp đó, hắn đem chuyện trải qua trên đường kể ra một lần, lại giới thiệu Quan Vũ cho bọn họ biết.

Thượng Quan Đào Đào một lời cũng không nói ra, nhìn thấy Lạc Phong phong thần tuấn lãng, lại nhìn Tiểu Lục Tử thông minh anh tuấn, cảm thấy không ngờ Tiểu Lục Tử so ra thuận nhãn hơn, ngây ngốc ngồi bên cạnh hắn đến đờ ra, khi ngồi xuống mới phát hiện hạ thể ướt át không thoải mái, không biết nghĩ được gì, khuôn mặt nhỏ lập tức chuyển hồng, len lén nhìn Tiểu Lục Tử cùng các người khác đang nói chuyện, thấy không có ai nhận ra dị trạng của bản thân mới an tâm.

Quan Vũ chơi giỡn với khảm đao trong tay, lại có chút nóng nảy hỏi: "Song diện y nhân tri thù tình khi nào thì đuổi tới, ả ta đang truy đuổi các người sao? Ta thấy trời đã sáng, bọn chúng không phải trở về sào huyệt rồi ư?"

Lạc Phong, Lạc Nguyệt dị dạng trừng mắt nhìn Quan Vũ một cái, nghĩ thầm người này khả năng bệnh không nhẹ, người khác trốn yêu quái còn không kịp, hắn lại trông chờ yêu quái tới tập kích. May là Tiểu Lục Tử vừa mới giới thiệu võ kỹ đao pháp của Quan Vũ, nếu không phải vậy sớm có người kêu hắn ra giáo huấn rồi.

Đột nhiên lúc ấy, một trận gió tanh nổi lên, như có ngàn vạn con tằm ăn lá, lại giống như trăm vạn dã thú gầm gừ, mặt trời mới mọc cũng bị mây đen che phủ, tiếng kêu quái dị ô ô giống như oan hồn khóc lóc kể lể, lạnh lạnh bên tai không ngừng. Mọi người kinh sợ, nhao nhao lấy ra vũ khí nhìn lấy chung quanh, phát hiện rừng cây giống như biến mất, toàn bộ được thay vào một nhóm trũng thú mắt đỏ rực.

"Ca ca, muội sợ!" Thượng Quan Đào Đào vèo một tiếng chui vào trong lòng Tiểu Lục Tử, thứ sợ hãi này không phải giả trang, mà là hoảng sợ phát ra từ trong nội tâm, nâng bật lấy lỗ tai, muốn đề kháng lại mà âm u oán, thân người run rẩy lấy bầy.

Vương Tiểu Lục biết tâm tình nàng ta, nâng từ nhỏ cảm y ngọc thực, được trưởng bối nuông chiều, nào thấy qua cảnh sát lục yêu dị chân chính, ngay cả Tiểu Lục Tử từng chịu qua dạy dỗ khổ cực cũng có chút khản trương, bởi vì khung cảnh giống như tu la địa ngục này không phải tiêu yêu quái thông thường, rất có khả năng là yêu vương hoặc giả loại sinh vật ác ma.

Quả nhiên thấy Quan Vũ thất thanh kêu lên: "Yêu vương lệnh? Phạm vi ngàn dặm có yêu vương gì chứ? Hừ, để ta nghĩ cho thật kỹ xem... không hợp, cả cái Long Cốt sơn mạch này cũng chỉ có 10 yêu vương, bọn chúng tuyệt đối không thể vì một viên liệt thú đan mà xuất động. Hơn nữa đây là biên giới của Long Cốt sơn mạch thường có tu chân giả đi qua, trên trời cũng có giới thần nhàm chán càn quấy, bọn chúng không thể truy đến đây được."

"Không phải là yêu vương lệnh, khả năng là món ma khí, nếu nói là yêu vương lệnh, nó đuổi tay chỉ đâu, chúng ta nhất định phải chết, nào phải bố trí cảnh tu la hoành tráng như thế!" Lạc Nguyệt cảm lấy tề kiếm, lạnh lùng nói.

Lạc Phong nhìn 50 thủ hạ mang thương bên cạnh, sắc diện u ám hỏi: "Nhị đệ, đệ biết ma khí gì không? Nếu thực sự bị trên mấy ngàn tiểu yêu quái có đạo hành vây công, chúng ta..."

"Ta biết, ta biết..." Chu Tứ Hải treo giữa không, cuống cuống kêu to nói: "Trước hãy thả xuống đã, ta sẽ nói cho các người hay."

"Biết thì mau nói nhanh!" Tiểu Lục Tử ném ra một khối đá, bắn đứt dây mây trói Chu Tứ Hải, tức thì hắn ngã xuống bốn chân lên trời. Tiểu Lục Tử đối với Chu gia của Xích Kim thành không có hảo cảm gì, đối với Lục gia bắc thành Tam Tinh càng tệ hơn, bởi vì Vương gia cùng bọn họ luôn luôn bất hòa.

"Đây là 'Dạ Mạc Huyền kì' của Hấp Huyết Biển Bức, khi ta bị lão tam hãm hại, nghe trộm bọn chúng nói qua yêu quái này, nói rằng hắn hiện tại cần liệt thú đan nhất, nhất định có thể ra mặt cướp đoạt." Chu Tứ Hải không lo đến đau đớn, vội vàng vàng vàng hồi đáp.

"Người biết hắn nhất định sẽ cướp liệt thú đan của người, người còn dẫn chúng ta đi đường này?" Lâm Phong giận dữ, bạt đao chém tới cổ Chu Tứ Hải.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Hấp Huyết Biển Bức (2)

Chu Tứ Hải giây phút sinh tử, nói ra nội tình máu tanh của tranh đoạt quyền lợi hào môn, lại chọc Lạc Phong, Lạc Nguyệt bạt kiếm ngăn trở một đao của đại ca, vội vàng khuyên: "Đại ca, hiện tại không phải lúc xử lý việc này, đợi qua được nguy hiểm sẽ bàn sau."

Lạc Phong không biết làm sao giận rên một tiếng, lại nghe các huynh đệ khác khuyên ngăn, đành phải thu đao. Tiểu Lục Tử cùng Quan Vũ len lén lác đác, đối với Lạc Phong nhất biểu nhân tài có phần thất vọng, đánh giá với hắn gần như dùng được "kim ngọc kì ngoại, bại như kì trung" (bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rữa).

"Đừng giết ta, ta biết biện pháp phá giải 'Dạ mạc huyền kì' ta cũng là người bị hại thôi. Lạc đại ca..." Chu Tứ Hải cũng không quên tuổi tác hơn 30 của mình, quỳ trên đất van xin.

Tiểu Lục Tử thấy Quan Vũ khinh miệt liếc nhìn bọn họ, biết Quan Vũ bắt măn bọn họ đại địch trước mặt lại còn nội loạn, thế là đứng lên cười nói: "Lạc Phong trước hãy để tên mập nói ra phương pháp phá giải rồi bàn lại, mọi người đều mình bạch nguyên do, cũng không thể hoàn toàn trách Chu Tử Hải được. Đã biết là biến bức tình, chúng ta mấy người huê thủ cộng địch, nhất định có thể an toàn thoát đến Long Cốt huyện."

Chu Tử Hải cảm kích nhìn Tiểu Lục Tử, liên tục gật đầu, tiếp tục cầu xin: "Phải phải phải, chúng ta mấy người liên thủ đối phó địch nhân mới phải, chỉ cần thoát được kiếp này, Chu Tử Hải ta cả đời cảm kích các người, tương lai khi nào có chỗ dùng đến tại hạ, Chu mỗ nhất định bất chấp gian nguy, báp đáp ân tình chur vị."

"Khách khách khách khách, nhân loại, mau chóng giao ra liệt thủ đan, ta sẽ để các người chết thống khoái." Thanh âm lạnh lạnh như kim khí cọ sát, đâm vào màng tai người, quái thú u ám không xa cứng nhắc vậy lại, giống như tượng gỗ mất đi sinh mệnh. Giống như đáp lại tiếng cười the thé của biến bức tình, quái thú xung quanh cũng ô ô gào thét cuồng loạn.

Thượng Quan Đào Đào sợ hãi hận không chui vào trong người Tiểu Lục Tử được, hoàn toàn quên đi cái công lực hòa hê thuật sĩ không kém của mình, các người khác cũng bị những tiếng kêu quái dị này đâm đến đầu mây cau lại, kể cả Quan Vũ ngao khí tràn đầy.

Chu Tử Hải đột nhiên kêu lên: "Nó cũng sợ tiếng ồn, chỉ cần dùng tiếng ồn càng mạnh hơn khuấy động nó, biến bức có thể mất phương hướng. Cái Dạ mạc huyền kì này rất sợ lửa, chỉ cần dùng hỏa quang cường liệt, sẽ có thể loại trừ những quái thú này. Ta có chuẩn bị cái này!" Nói xong, trong tay hắn xuất hiện một đồng ngọc phù thượng đẳng, tỏa ra huỳnh quang huyền ảo.

"Bạo quang ngọc phù! Cao giai hỏa hải phù! Thiểm điện phù! Hà hà hà, đồ tốt, cái này đối phó với yêu quái là thứ tốt, trong đêm khi đối phó tri thù tình, người thế nào không lấy ra chứ?" Tiểu Lục Tử ôm lấy Thượng Quan Đào Đào mềm mại trong lòng mình, vọt tới trước mặt Chu Tử Hải, đưa tay chộp lấy, lại nuông chiều nhìn nữ hài trong lòng nói: "Nha đầu, mau chóng cầm lấy các ngọc phù, đồ bảo mệnh tốt đấy, khả khả, còn rất trị giá, rõ ràng đây là thượng đẳng mĩ ngọc trị giá không nhỏ."

"Nhân loại đáng chết, các người còn khó khăn phản kháng sao?" Thanh âm biến bức tình có chút hoảng loạn, hiển nhiên nghe được Chu Tử Hải nói ra phương pháp có uy hiếp rất lớn với hắn.

"Câm miệng, chết biến bức!" Tiểu Lục Tử đơn thuần là vì tính thực nghiệm, đẩy ra một đạo hỏa phù, hắc ám quái thú ngoài vài chục trượng kêu thảm một tiếng, hóa làm hư ảnh, những đội hình thú loại chính tề đó kinh tán lui lại.

"Hà hà, nguyên lai là ảo ảnh, ta nói biến bức tình này làm thế nào có thể không chế yêu thú đẳng cao. Lạc Phong tâm tình rất tốt, chạy qua đoạt lấy một ít ngọc phù, thuận tay chia cho Lạc Nguyệt."

"Nhân loại đáng chết, ta sẽ khiến người chết không toàn thây!" Biến bức tình phần nộ kêu thét một tiếng, quái thú đông nghịt, mắt đỏ rực hướng tới nhân loại tới giết. Không trung chỉ có tiếng kêu u oán ô ô, không nghe được bất cứ tiếng gì chạy qua, giống như là u linh bông bênh vậy.

"Hướng đông giết, đây là nơi mặt trời mọc, lực lượng ảo thuật ma khí của yêu quái là bạc nhược nhất." Quan Vũ xung trận lên trước, khua đao bắn ra một đạo tử quang dài đến 3 trượng, chém vụn ảo ảnh quái thú gần trước nhất, các yêu thú đó giống như những tử quang này, dồn dập hướng tới hai bên chạy trốn.

Chu Tử Hải trốn giữa nhóm người của Phong Nguyệt tiêu cục, lại đưa cổ ra hét lên: "Những yêu thú này đều là ảo ảnh, đối với người không có lực công kích lớn lao, chỉ là yêu thú chân chính ẩn trốn bên trong, là khôi lỗi thi thú biến bức tình luyện chế."

"Ồi, biết không ít nhì!" Tiểu Lục Tử trong lòng khen ngợi một tiếng, cảm giác tên mập này không giống bên ngoài giản đơn như thế, tuy thất bại trong đấu tranh quyền lợi gia tộc, đây là bởi vì căn bản của hắn bạc, mẫu thân chỉ là một ca nữ, hơn nữa sớm đã bệnh chết, nếu cấp cho hắn một ít lực lượng, ai cười cuối cùng còn nói chưa được. Hắn nhìn nữ hài cơ rút trong lòng nói: "Sớm nữ, người là hòa hệ thuật sĩ, đốt ta thì lợi hại tuyệt đỉnh, đốt của ta hết 109 bộ y phục, nếu không phải ta hiện tại cũng không dùng không vậy của người, hiện tại đốt yêu quái thì thế nào mà ừ rừ chứ?"

Thượng Quan Đào Đào bĩu cái miệng nhỏ, lệ thủy từ trong mắt chảy ra, uất ức nói: "Người ta khi đó hận huynh mà, muội hiện tại lại không hận yêu quái, còn cảm kích... không không, người ta hiện tại sợ yêu quái." Trong mắt nữ hài lóe lên một tia gian trá, Vương Tiểu Lục lúc này mới phát hiện thân người của nha đầu này sớm đã không run rẩy, sắc diện ứng đó khang kiện, nào có nửa điểm dấu vết sợ hãi. Chẳng lẽ bị à ta lừa sao?

Tiểu Lục Tử trên người không có bất kì hộ thể cương khí nào, những quý quái yêu thú đó lại không thể tiếp cận hắn, giống như bị một tầng khí thể trong suốt ngăn lại. Thượng Quan Đào kinh ngạc nhìn hắn, hiện tại mới minh bạch kĩ năng chiến đấu của Tiểu Lục Tử không phải là tệ, hơn nữa còn có chỗ rất thần kì.

Trên không lóe qua một đạo bạch quang ép tới, một lưới nhện to lớn không gì sánh được từ trên trời rơi xuống, đồng thời vang lên tiếng cười oán độc của tri thù tình, còn có tiếng cười phụ họa của biến bức tình, tựa hồ đã quyết định ăn thịt bọn họ.

Quan Vũ nghe được tiếng cười của tri thù tình, thân người chấn động, cả người tỏa ra tử quang càng cường liệt, hai chân bắn ra, giống như tên nỏ vọt lên hướng tới lưới nhện trên không. Chẳng ta một người đội cả lưới lên, khiến người của Phong Nguyệt phiêu cục miễn được kiếp này.

"Quan đại ca!" Tiểu Lục Tử thấy chàng ta bị lưới nhện vây hãm, lại thêm trước đây chàng ta từng cứu qua mình, tức thì nóng nảy, nhìn Thượng Quan Đào Đào ngưng ngưng gần như nhuễn ra trong lòng mình hét lên: "Sớm nữ, người lại không nỗ lực cứu người ta thực không lí tới người nữa!" Nói xong, hắn đã lấy ra bạo quang ngọc phù, chiếu sáng chỗ Quan Vũ rơi xuống ngoài 10 trượng.

"Không để ý thì không để ý, ta mới không thèm người!" Thượng Quan Đào Đào hừ nhẹ một tiếng, từ trong lòng hắn chui ra, một thanh tiểu kiếm xích hồng sớm đã cầm trong tay, trong miệng niệm chú ngữ hướng tới Quan Vũ lơ lửng giữa trời bay tới.

Tiểu Lục Tử cười hiểu ý, theo sau người nữ hài, cẩn thận bảo hộ nàng ta. Một đại biển bức ác ma từ trong mây đen bay ra, biển bức toàn thân xanh đen, trên cánh mọc lên một ma phù tự nhiên. Loại sinh vật này nằm ở giữa nửa yêu nửa ma, có thể tu yêu cũng có thể tu ma, tốc độ cực nhanh. Trong chớp mắt, đã đến được đỉnh đầu của Thượng Quan Đào Đào. Nữ hài mới chuyển tâm niệm chú hướng về phương hướng của Quan Vũ phát ra một đạo hỏa điệp quân vũ thuật, đã không kịp né tránh công kích của biển bức tinh.

Một tiểu kiếm nhỏ hẹp sáng ngời lảng không ngăn trở công kích của biển bức tinh, kiếm đó giống như là vật sống, ngấm vào tim của biển bức tinh. Biển bức tinh rất sợ hãi, liên tục thay đổi thân hình 300 loài, vẫn là không thoát được phạm vi công kích của kiếm này, buộc lòng phải nhanh chóng vung hai cánh, cứng nhắc miễn cưỡng lùi về sau vài trượng, lộ ra răng nanh nhọn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Hấp Huyết Biển Bức (3)

Tiểu Lục Tử nhìn rõ khôi lỗi thì thú phía dưới, đợi khi hắn thấy được biển bức tinh, đã muộn, thấy Lạc Nguyệt bức lui biển bức tinh, mới len lén thờ ra, đối với hắn cảm kích vô cùng, đối với biển bức tinh thù hận đại tăng, trong tay liên tục phát ra trên 100 khối phi thạch, giống như giọt mưa bắn tới cái cánh to rộng của biển bức tinh.

"Chít chít chít!" Biển bức tinh phát ra tiếng kêu the thé của loại thú nguyên thủy, trong không khí xuất hiện một vòng quang văn giống như ngọn sóng, mỗi một viên ám khí đều có thể hiện dấu trong ngọn sóng, nó nhìn rất chậm chạp lại cực kì thần tốc, vỗ đập hai cánh màu đen, ngăn cản công kích như mưa.

Thượng Quan Đào Đào lúc này mới bình thường lại, vỗ bộ ngực, nha một tiếng từ không trung rơi xuống. Tiểu Lục Tử kêu một tiếng dài, phát ra chưởng phong vô hình, kích tán ảo ảnh quái thú cản đường trước mặt, muốn tiếp lấy nữ hài hồng phấn rơi xuống. Chẳng ngờ, một khôi lỗi thì vật thật bên người phun ra tanh tưởi phóng tới, Tiểu Lục Tử giữa không trung vận khúc kì dị, giống như hình cung bay ngược ra nửa xích, né tránh răng quái thú, chân phải hung ác đập lên đầu quái thú, mượn lực tăng tốc bay về hướng Thượng Quan Đào Đào.

Tiểu Lục Tử né tránh một kích của khôi lỗi thú, toàn thân đã xuất mồ hôi lạnh, thâm cảm kích sự rèn luyện của sư phó với bản thân, nếu như không phải, khẳng định đã thành vong hồn dưới miệng thú. Một cước cuối cùng cũng đá nát đầu quái thú, thân người như mũi tên, ép sát vào mặt đất tiếp lấy Thượng Quan Đào Đào.

"Ca ca!" Tiểu nữ hài bị hoảng sợ ảm cúng ôm vòng lấy, trong lòng vui sướng, trong miệng lại kêu lên một tiếng thăm thương, dung nhan khả ái lại mang theo mị sắc kinh người, thấy Tiểu Lục Tử rung lên, gần như bị một khôi lỗi thú khác đá thương.

"Kha kha kha kha, tiểu huynh đệ quả thực phong lưu bốn sắc, trong thiên quân vạn mã cũng không chậm trễ đàm tình thuyết ái." Lạc Phong khoa trương đạo, giúp hắn ngăn trở khôi lỗi thú, thân ảnh uy mãnh cười to hào sảng.

Tiểu Lục Tử cảm kích nhìn hắn cười, nghĩ thầm người này làm thủ lĩnh có điểm thất bại, nếu bằng hữu lại cực kì nhiệt tâm, trong lòng có ý kết giao, đánh giá với hắn cũng có thay đổi nhiều. Lại nghĩ tới đệ đệ của hắn Lạc Nguyệt cũng không tệ, tuy tới trước có chút mâu thuẫn, khả năng cũng là xuất phát từ hảo tâm, không muốn mình rước lấy phiền phức, mới có ý không để hắn vào phá miếu.

Biển bức tinh trên đầu kêu thảm một tiếng, từ trên không rơi xuống giữa đám người của Phong Nguyệt phiêu cực, nguyên lai cánh của hắn bị mấy chục khối ám khí đánh vỡ, vừa kinh vừa sợ, quên đi bỏ cứu chi pháp, rơi thẳng xuống trên nham thạch.

"Giết nó!" Mấy hán tử can đảm kêu lên xông tới.

Lạc Nguyệt vẫn luôn bảo hộ Chu Tử Hải sót ruột, kêu lên: "Cẩn thận! Các người không phải đối thủ của hắn!"

Nói xong, cái cánh tàn tạ của biển bức tinh vung lên, tức thì chém đầu hai đại hán xuống, máu tươi từ trên cổ nhuộm đỏ cánh của biển bức tinh. Khóe miệng của biển bức tinh lộ ra sắc thái tàn nhẫn, phóng tới cắn vào miệng vết thương còn phụ máu, hút lấy máu nóng từng ngụm từng ngụm lớn.

"Yêu quái, ta liều với ngươi!" Hán tử bên cạnh thấy hảo huynh đệ bị yêu quái giết, tức thì nóng nảy, bất chấp sinh tử bản thân, nâng đao muốn cùng biển bức tinh liều mạng.

"Hắc hắc hắc hắc, nhân loại đáng chết dám thương ta, ta phải giết sạch các ngươi." Biển bức tinh vứt bỏ cổ thi thể đó, đập lên người đại hán phóng lại, thân thể lóe qua, chuyển đến sau lưng người đó, hán tử đó vô kĩ cũng tương đối cao minh, dùng vai ngăn thi thể đồng bạn lại, chuyển hướng bỏ xéo một đạo, đao cương rít lên xuất ra, bức khai biển bức tinh.

Biển bức thấy hắn không dễ trêu, chuyển thân hướng tới một hán tử đã thụ thương phóng tới, phát huy thân pháp như ảo ảnh, một miệng cắn lấy cổ người đó. Hán tử kêu thảm một tiếng buông rơi vũ khí, khuôn mặt dữ tợn co giật vài cái, sắc diện biến thành bình thường, thậm chí nở ra nụ cười mỉm cực kì sáng khoái.

Lạc Nguyệt bị nộ kêu nhẹ một tiếng, ngự kiếm thuật bay đâm vào hậu tâm của biển bức tình. Biển bức tình chỉ cười quái dị, huyết quang trên cánh lóe lên, không ngờ những lỗ rách toàn bộ phục hồi như cũ, đập hai cái, bay lên trên không, đem thi thể trong tay quăng tới hướng tể kiếm, muốn dùng thi thể ngăn cản kiếm.

Lạc Nguyệt điều khiển phi kiếm, muốn tránh thi thể đồng bạn, không liệu được thi thể đó lại đột nhiên sống lại, vươn tay chụp lấy thân kiếm, vết thương trên tay lại không có huyết dịch chảy ra. Lạc Nguyệt thờ nhẹ một tiếng, thu hồi phi kiếm không truy kích biển bức tình nữa, trước đem đồng bạn biến thành khối lồi thì này giải quyết đi.

Quan Vũ bên đó đột nhiên kêu dài truyền lại một tiếng khoải trá, tri thù tình cho rằng lưới được một thực vật không tể, chính muốn thu lưới, chẳng ngờ từ quang trên người Quan Vũ bạo trưởng, lại giống như biển đao, xoắn vỡ thiên la địa võng yêu thuật nó phát ra. Tri thù tình tóc bị đốt sạch trong lòng sợ hãi một trận không nguyên cớ, có loại thức đây muốn trốn, ả không minh bạch vì sao lại như thế, khi Quan Vũ thẳng đến sử xuất Minh Nguyệt đao pháp, ả mới biết hán tử từ điện mĩ tu này lại là truyền nhân của võ tướng thế gia trừ yêu.

Đồng thời một đạo nguyệt nha đao quang nhẹ nhàng xé rách lưới nhện, chém tới cổ tri thù tình, tri thù tình so với ngô công tình thông minh hơn một chút, ả bắn ra vài đạo tơ nhện, trước cản trở đao quang, sau đó hướng tới đại thụ không xa bắn ra một đạo tơ nhện, chuyển người muốn trốn. Quan Vũ mạo hiểm chui vào thiên la địa võng là vì dẫn xuất song diện y nhân tri thù tình, lúc này nào có thể khoan dung cho ả trốn thoát, lại phát ra một đạo nguyệt nha từ quang, chém đứt tơ nhện, khiến thân nhện non mập của ả từ giữa không trung rơi xuống.

"Đáng chết, ta làm thế nào có thể đụng phải người của Quan gia!" Tri thù tình cả dừng khí ra tay đều không có, càn bậy phát ra vài trăm đạo tơ nhện trắng như tuyết, một lòng muốn bỏ trốn. Tựa hồ người của Quan gia so với thiên địch phong hậu tình còn khủng bố hơn, so với bố cô điều tình còn đáng sợ hơn, chân ả đột nhiên có chút co giật.

Hai đạo nguyệt nha đủ nhọn phá lưới tơ của tri thù tình, biến ảo từng phần, một sinh hai hai sinh ba ba sinh vạn vật, trong trời đất chỉ còn lại màn đao quang này, cả mây đen đều bị đao quang này tách ra. Trong đao quang mờ mắt, tri thù tình giống như nguyên rùa tiếng kêu thảm truyền ra, trong thanh âm kinh khủng đó có vô hạn ai oán, giống như nam nhân vận mệnh bị chém xuống gào thảm.

Đao quang tan đi, dương quang chiếu tới, nguyên lai đá chính ngọ rồi.

"Chi chi!" Biển bức tình đột nhiên từ trong mây đen phun ra hai ngụm máu, ảo thú trên đất bị dương quang chiếu đến hóa làm khói xanh, "Ta không thể thả các ngươi!" Hấn nghịch thiên hành sự, ban ngày ạm dụng ma khí còn chưa luyện chế thành công, cuối cùng gặp phải dương quang mà thương tổn, kêu thảm trốn vào trong thâm sơn.

Trên đất lưu lại mười cỗ thi thể người, trên 100 cỗ xác thối của khối lồi thú, thiên không khôi phục thanh minh, mới thấy được dương quang, càng có cái cảm giác hiểm hậu dư sinh (sống sót sau nguy hiểm), "Hô! Một chết thôi!" Thượng Quan Đào Đào lúc cuối ra không ít lực, pháp lực của nàng vốn không cao, sau khi sử dụng ra hơn 10 cái huyền thuật, mệt mỏi ngã vào trong lòng Tiểu Lục Tử.

"Sợa nữ, ta cũng mệt, đừng lại hướng vào lòng ta chui vào, vị hôn phu thấy được sẽ truy sát ta!"

Thượng Quan Đào Đào nghe nửa câu trước, vốn đã rời khỏi thân hấn, nghe nửa câu sau, lần nữa tiến dính vào chỗ cũ, nàng ta yêu kiều thờ hồn hển cười nói: "Nguyên lai huynh sợ Đông Phương ca ca nha, hi hi, muội là muốn để huynh ấy truy sát huynh, huynh đối với muội tốt một chút muội sẽ không tố giác với huynh ấy!"

Tiểu Lục Tử bĩu môi, không lí tới nàng ta, thấy Quan Vũ đang hưng phấn cực kì nâng một khối gì máu chảy đầm đìa chạy lại, lân cận xác thối, ở giữa có thể ngửi thấy rõ ràng trên thứ máu chảy đầm đìa trong tay chàng ta phát ra hương vị đập mũi.

"Ai, đã lâu không động thủ, lại để tri thù tình trốn thoát. Bất quá, ta cuối cùng có được cái này!" Quan Vũ nâng thứ trên tay cười tít mắt nói.

"Trong tay huynh cảm là thứ gì vậy?" Lạc Nguyệt hiếu kì hỏi một câu.

"Ha ha, đây là đạo cụ thí luyện của Quan gia chúng ta, chỉ cần được thứ này, ta sẽ có thể xuất sơn!" Quan Vũ thấy mọi người vẫn không rõ, tiếp tục cười nói: "Nói đơn giản, đây là phần mông của song diện y nhân, không phải rất thơm sao, bộ phận sinh dục của nó là một trong những hương liệu nổi danh nhất thiên hạ, cũng là nguyên liệu tốt nhất làm xuân dược."

"Biến thái!" Thượng Quan Đào Đào cùng Lạc Nguyệt xì nhẹ một tiếng, tề thanh xấu hổ chửi, sau đó đều nhảy tránh xa Quan Vũ một chút, giống như trốn tránh ôn dịch.

Tiểu Lục Tử kì quái ngắm Lạc Nguyệt, lại thấy Thượng Quan Đào Đào cả mặt xấu hổ đỏ lên, khóe miệng lộ ra một chút vẻ tươi cười thần bí.

Lạc Phong lại không có chỗ nào thành thói hỏi đông hỏi tây, không quản thương thế trên người bản thân, lại vội vàng giúp đỡ 5 thủ hạ còn sót lại băng bó vết thương. Năm hán tử đó vết thương chất chồng trong mắt lóe qua cảm kích nồng đậm, đều ồn ào kêu chàng ta xử lí vết thương của mình trước.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Biển Bức Hấp Huyết (4)

Truyền thuyết trên Thiên Vũ đại lục, khi vị gia chủ nào đó của Quan gia ở cuối thời Khổng Tước, từng bị một song diện y nhân tri thù tình đạo hạnh cao thâm mê hoặc, làm ra trọng tội phán (chia) quốc thông địch, đây là sự bắt đầu của Quan gia từ huy hoàng đi tới suy lạc. Sau đó, Quan gia rút khỏi hỗn chiến của Thiên Vũ đại lục, biến mất trong dòng chảy của lịch sử.

Hôm nay, thấy hành vi cổ quái của Quan Vũ, lại nhớ tới hấn ngăn ngừi trong một ngày, chém liền đuôi hai yêu tinh, có thể thấy truyền thuyết là cực kì thật. Ngô công tinh đó bị hấn chém mất đuôi, mệnh căn tử (gốc sinh mệnh nhưng ở đây là chỉ cho nam) phế đi; đuôi cái non mập của tri thù tình tình diêm đúa lõe loét này lại bị hấn chém đi, thái bổ yêu khí cũng phế. Tiểu Lục Tử hoài nghi phi thường. Quan Vũ này không phải có sở thích biến thái chém hạ thể người hay không, nghĩ đến đây, hấn cảm thấy sợ thu gom hai chân, hạnh phúc cảm thấy được mệnh căn tử của mình vẫn còn.

Lạc Phong mang thương, thân mật trò chuyện với Quan Vũ, tuy cách rất xa, Vương Tiểu Lục cũng có thể nghe thấy rõ ràng, Lâm Phong đang lôi kéo Quan Vũ, chính chỉ trả cho hấn bông lộc ưu đãi. Lạc Phong quý trọng thủ hạ binh sĩ, đừng mánh tác chiến, cũng rất yêu thủ hạ yêu kính ủng hộ, tương đối có tác phong của đại tướng. Nhưng, phương diện tích cách có chút nóng nảy cùng xung động, lâm trường tham chiến chỉ huy, còn không bằng Lạc Nguyệt.

Tiểu Lục Tử suy nghĩ tùy tiện, lại thấy Quan Vũ thần tình cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, thâm tức cười, biết Lâm Phong chiều nạp thất bại. Hấn cười ha ha đi qua, nhìn Lâm Vũ cười nói: "Quan đại ca, huynh sau khi hạ sơn nhất định đi tìm bọn đệ nha, tiểu đệ còn nợ huynh một mạng!"

"A a, chuyện nhỏ không quan trọng, hà tất nhắc đến. Lại nói, khi huynh rơi vào thiên la địa võng của tri thù tình, cũng chỉ có đệ liều mạng tương cứu, chúng ta cân bằng. Huynh xuống núi còn có một đoạn thời gian, gia quy của Quan gia bọn ta cực nghiêm, còn có nhiều điều phải hoàn thành. Bất quá, khi huynh có thể xuống núi, nhất định đi tìm các đệ." Thấy vẻ tươi cười của Tiểu Lục Tử, quai hàm ngẩng cao của Quan Vũ mới hơi hơi hạ xuống, khuôn mặt dài màu tím lộ ra nụ cười nhẹ cùng ấm áp.

Vương Tiểu Lục cùng Quan Vũ thỏa thuận một chút địa chỉ liên lạc, thuận đường kéo theo Lâm Phong thần sắc không vui, để hấn đem địa chỉ liên lạc nói ra, nói để Quan Vũ đến khi nào thì thuận tiện. Lạc Phong là trong vui sướng, cảm thấy Tiểu Lục Tử rất biết điều, mà Quan Vũ càng là cảm kích Tiểu Lục Tử.

Cáo biệt Quan Vũ, Lạc Phong, Lạc Nguyệt dẫn theo Chu Tứ Hải cùng 5 thuộc hạ thụ thương, tiếp tục đi tới Long Cốt huyện. Tiểu Lục Tử cũng chuẩn bị đến Long Cốt huyện bổ sung ít đồ tiêu hao, lại cùng Lạc Phong huynh đệ mỗi người một ngựa. Thượng Quan Đào Đào một tác cũng không rời Tiểu Lục Tử, nói là mới dùng pháp lực quá độ, mệt đến đi không được, phải để hấn cõng. Cuối cùng nằng thấy nhân thân dị dạng của mọi người, xấu hổ thối lui mà hỏi thứ khác, để Tiểu Lục Tử đi đỡ.

Bởi vì rất nhanh có thể an toàn đến được Long Cốt huyện, mấy người trên đường đều nói chuyện rất vui vẻ, cả Chu Tứ Hải buồn rầu ủ rũ cũng gia nhập hàng ngũ đàm thoại. Lạc gia huynh đệ thấy phần của Chu Tứ Hải hiển dưng cứu mệnh báo phủ, cũng không tính toán đến lừa dối trước đây, đương nhiên, phí hộ tống cùng phí bồi thường đã tăng 5 lần.

"Đa, mọi người thấy được tường thành rồi, chúng ta an toàn ~ !" Thượng Quan Đào Đào từ trong lòng Tiểu Lục Tử nhảy ra, nhẹ nhàng giữa không nhảy hót loạn lên, không có một điểm ý thức "kiệt sức quá độ". Vài nam nhân ha ha cười lớn, đều dùng nhãn quang âm muội quan sát nữ hài cùng Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục nhún vai vô tội, cảm thấy những hấn tử này xử oan cho mình. Thượng Quan Đào Đào là nữ hoa có chủ, bản thân tính là muốn động tới ả ta, cũng phải cân nhắc Thượng Quan thế gia cùng Đông Phương thế gia sau lưng ả. "Fuck, bọn tiểu nương này tuy là nữ nhân phối tử, nhưng ta đã có Sở Sở thư, tí ấy mới là chân chính đại nữ tử. "Hừ, lần này về giúp tí ấy trị thương, nhất định phải thuận tiện... thuận tiện chiếm chút tiện nghi!" Tiểu Lục Tử trong lòng tí tách cục cục.

Thượng Quan Đào Đào chơi đùa đủ rồi, mới rạo rức rơi xuống bên người Tiểu Lục Tử, ôm lấy cánh tay hấn cười nói: "Đến Trung Châu thành, huynh chữa trị thương thế của bằng hữu xong, huynh theo muội về nhà được hay không?"

"Hả, theo người về nhà..." Tiểu Lục Tử trên miệng ứng phó, trong lòng lại đem nửa câu sau nói ra, "... mới quái! Trừ phi ta điên mới theo người đến Thượng Quan thế gia, bọn chúng lại không có cái ngu ngốc như người, ta đạo bảo tặc này rơi vào trong tay bọn chúng, mười cái mạng cũng không đủ cho bọn chúng giày vò."

Lạc Nguyệt đột nhiên tuốt Hàn băng tể kiếm ra, lấy ngự kiếm thuật đâm tới bụi cây trên vách núi, "đình!" một tiếng, tể kiếm bị loại binh khí gì đó ngăn ngược lại, từ trong đám cỏ "xoẹt xoẹt" nhảy ra hơn 20 tráng niên nam tử cầm y hoa phục, tay cầm các chủng binh khí nạm bảo thạch danh quý, vây trụ một hàng người của Lạc Phong, Lạc Nguyệt.

Lạc Phong cũng rút trường đao, lạnh lẽo quát lên: "Nhìn y phục vũ khí các người cũng không giống như cường đạo, các người là người gì, ngăn cản chúng ta làm chi?" Đối phương tuy người nhiều, người của Lạc Phong phiêu cục một chút cũng không thấy sợ, ngược lại Chu Tứ Hải sợ đến run cầm cập, sợ rằng những người này là sát thủ huynh trưởng phái tới.

"Các người lại là người gì? Hãy phóng xuất gia tiểu thư của ta!" Tên đầu lĩnh tay cầm ngân thương bảy xích, tuổi ước chừng 40, mặt vuông râu ngắn, thân người phiêu hần uy vũ, hai mắt hấn sáng ngời, nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Đào Đào.

"Gia tiểu thư các người?" Lạc Phong, Lạc Nguyệt ngăn ra, Chu Tứ Hải thở dài một miệng hôi hám, thầm kêu may mắn không phải tới giết mình, nhưng Lục Tiểu Tử sắc mặt đau khổ, nhẹ nhàng vỗ eo Thượng Quan Đào Đào, để nằng ta tỉnh minh một chút đừng ra bán đứng mình.

"Hoa thúc, các người làm sao lại tới?" Chỉ có Thượng Quan Đào Đào một người cao cao hứng hứng chạy tới nghênh đón, kéo tay cầm thương của trung

niên, thân mật chỉ Tiểu Lục Tử, Lạc Phong cùng Lạc Nguyệt bọn họ, cười hỏi: "Bọn họ đều là bằng hữu của tiểu diệt, tình không có người nào bắt tiểu diệt cả. Các thức làm thế nào biết tiểu diệt ở đây vậy?"

"A a." Trung niên nhân cười khổ, quét nhìn người Phong Nguyệt phiêu cục thương tích chồng chất, nhìn Thượng Quan Đào Đào yêu mến nói, "Tối đó trong nhà gặp phải trộm, tiểu thư lại biến mất không thấy đâu, lão gia không yên tâm, phái tinh anh gia tộc tìm kiếm khắp nơi. 5 tháng trước, nghe tuyến nhân báo cáo, nói là thấy tiểu thư truy đuổi một tiểu khất cái chạy vào Long Cốt sơn, phu nhân nóng lòng đến rơi lệ, phái ra vài đội nhân mã vào núi tìm kiếm, nhiệm vụ của thuộc hạ là ở các đường ra chờ tiểu thư."

"Ai nha, tiểu diệt rõ ràng cố truy cản tiểu tặc trộm kiếm đó, quên nói cho nương thân biết rồi." Thượng Quan Đào Đào thè lưỡi, lại không có chút ý xấu hổ nào, trái lại cười không còn tim phổi, "Tiểu thư truy được tên trộm cắp kiếm chưa? Hắn ở chỗ nào?" Hán tử kêu là Hoa thúc đó sắc diện vui mừng, vội vàng hỏi.

Thượng Quan Đào Đào nhìn trộm Tiểu Lục Tử, sau đó thờ dài nói: "Tiểu tặc giao hoạt, để hắn chạy rồi." Trái tim treo lơ lửng của Tiểu Lục Tử cuối cùng cũng hạ xuống, thầm nghĩ con ngốc này còn không tỉnh là quá ngu.

Trung niên hán tử sớm đã chú ý đến nhãn quang đó của Thượng Quan Đào Đào, thuận theo ánh mắt đó, cuối cùng thấy được Tiểu Lục Tử giả nữ. Hắn ta nhớ rõ bộ y phục màu trắng này, bởi vì một năm trước biểu tiểu thư còn vì bộ y phục này cùng Đào Đào tiểu thư đánh nhau, mà nam hài này có thể mặc y phục của tiểu thư, quan hệ của hắn cùng tiểu thư khẳng định không bình thường.

"Vị bằng hữu này xưng hô thế nào?" Trung niên hán tử chỉ vào Tiểu Lục Tử, mặt lộ nghi hoặc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Thượng Quan Bảo Bảo

Người mà Thượng Quan Đào Đào gọi là Hoa thúc đó có tên là Hoa Ân, là cao thủ hữu danh của Thượng Quan gia tộc, trong tay cầm một cây ngân thương dài bảy xích, giết địch đã hơn trăm, uy danh vốn đã sớm được đưa vào truyền kỳ của Thiên Vũ đại lục. Tiểu Lục Tử sở dĩ biết rõ thành tích của Hoa Ân nhân vì muốn lên vào Thượng Quan thế gia trộm kiếm, trước đó đã dò xét mọi tư liệu liên quan.

"Mọi người đều gọi ta là Tiểu Lục Tử, Hoa thúc cũng có thể gọi ta như vậy!" Tiểu Lục Tử khá tinh ranh, y theo cách xưng hô của Thượng Quan Đào Đào, quả nhiên làm mọi người ở đương trường không nhịn được cười, càng khiến cho Tiểu Lục Tử cúi đầu bẽn lẽn.

"A ha ha, ta không cần nhìn chuyện gì xa xôi, chỉ cần ngươi trả cây Hỏa Phụng Kiếm trong tay ngươi lại cho chúng ta, xem gương mặt tiểu tử như vậy, bọn ta không thèm truy cứu là gì, thế nào?" Hai mắt của Hoa Ân nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Tiểu Lục Tử, muốn dò xét động thái của hắn.

"À ha ha, Hoa thúc lầm rồi, lúc này Đào Đào đã từng nói đạo tặc chạy mất rồi, trong tay ta làm gì có Hỏa Phụng Kiếm? Không tin thì ngài hỏi Đào Đào xem!" Tiểu Lục Tử khá liêu lĩnh, lúc này mọi hi vọng toàn phó thác lên người con ngốc đó, có phải là quá nhục không chứ?

Nữ hài có chút bất an, mặt ửng hồng kéo tay Hoa Ân nhõng nhẽo: "Hoa thúc, không tin Đào Đào nữa rồi sao? Con đã nói rồi, Tiểu lục tử chính là bằng hữu của con, y còn giúp con truy đuổi đạo tặc, y còn hứa là sẽ mang Hỏa Phụng Kiếm về cho con nữa!"

"Ồ! Thế thì phải cảm tạ Tiểu Lục Tử rồi?" Hoa Ân làm vẻ vừa cười vừa nghiêm, bất quá ông ta không muốn vì "tiểu tử" này bị mất mặt, nên cười nói: "Tiểu tử phóng tâm, chúng ta đã tra xuất ra nơi bọn đạo tặc hạ lạc. Phu nhân và lão gia cũng muốn gặp ngươi, chúc hạ hãy để bọn chúng thỉnh người về nhà."

"Không được! Thượng Quan đào đào con đã bị phạm vào chỗ giận rồi!" Nàng nhảy vào gạt tay của Hoa Ân ra, rồi tức giận bảo, "Con có thể tự mình lấy Hỏa Phụng Kiếm về, không cần các người giúp đỡ. Chừng nào con lấy được bảo kiếm, tự nhiên sẽ về nhà."

"Cô nhóc này...." Hoa Ân chỉ còn biết cười khổ, biết bản tính của Thượng Quan Đào Đào, nếu chọc cho nàng giận rồi thì cái vẻ thực nữ khi nãy chắc chắn không còn nữa, bèn tự nhủ thầm "thời thì tránh mặt lòng nhau, im lặng là thượng sách!"

Thượng Quan Đào Đào vừa định quay về cạnh Tiểu Lục Tử, chợt nghe ba tiếng tên xé gió bay đến, nhanh đến nỗi những người ở đó không kịp phản ứng gì. Tiểu lục tử hét lên một tiếng, vừa định dùng ám khí bắn văng ám tiễn, chợt nhận ra thứ tiến đó không có chút sát khí, hơn nữa phụng hướng cũng rất tinh xảo. Chỉ thoáng chút do dự đó, ba mũi bạch vũ tiễn đã bắn tới cạnh chân nữ hài, nhưng không hề chạm nặng chút nào cả.

Nữ hài bị tên bắn đến mặt cắt không còn giọt máu, cúi xuống lượm ba mũi tên, nhìn về phía rừng cây nhỏ rồi rống lên: "Thượng Quan Bảo Bảo, đệ chết với ta nghe, đệ mau ra đây, hôm nay không đánh nát đít đệ, ta không phải là tỷ tỷ của đệ nữa!"

Tiểu Lục Tử vừa định đến sát cạnh Thượng Quan Đào Đào, thấy nàng hét gào như sư tử hồng như vậy, liền lập tức mình bạch nguyên do. Hắn thu tay lại, quay nhìn vào rừng cây, thấy có một thiếu niên anh tuấn cỡ mười một mười hai, mình mặc bạch ngọc nhuyễn giáp, chân mang đôi giày Hồ đầu văn ngoa trắng như tuyết, hông đeo túi tên, tay thủ một cây thúy cung bảy sắc, trang phục giống như một Tổng Tài đồng tử. Chú nhóc này ngẩng đầu cổ ra vẻ tự tin, như tự cảm thấy đảm khí không đủ, đi ba bước đã quay đầu. Đi cạnh hắn là hai trung niên làm nhiệm vụ bảo vệ, nét mặt hiện nụ cười khổ đầy cổ

quái.

"Tỷ tỷ an hảo, tiểu đệ có chút thất lễ rồi, không biết vì sao tỷ tỷ giận đến phát hỏa như vậy, nhất định sẽ làm hại cho thân thể lắm, thế thì mẹ sẽ buồn lắm lắm đó nghe!" Tiểu hài tử cười hi hi, cả người vũ trang đến tận răng, lại học theo cái thói tâm chương trích cú của bọn học giả, ăn nói luôn làm ra vẻ khiến cho mọi người ai nấy cũng không nhịn được cười.

"Đệ hỏi ta vì sao mà giận à? Đệ dọa cho tỷ tỷ này sợ muốn chết đây này. Nửa năm không gặp, không ngờ đệ đã lớn như vậy!" Thượng quan Đào Đào khẽ lắc ngọc thủ, ba mũi tên trong tay lập tức như thêm điện bắn về phía đệ đệ. Thượng Quan Bảo Bảo cả kinh, vừa định lách người tránh, đã thấy đầu mũi tên bay đến trước mặt rồi, chỉ còn biết hoảng sợ ngồi đợi xuống đất, tránh được một phen hung hiểm.

Có điều, kiến nạn của hắn chưa hề kết thúc ở đây. Thượng quan Đào Đào sau khi bắn ra các mũi tên, đã tiến sát người chớp lấy lỗ tai của đệ đệ: "Grừ grừ, xem ngươi còn dám chọc giận tỷ tỷ này nữa không! Ngươi nói coi, còn nữa không?" Nữ hài vừa hung bạo chửi rủa, vừa dè chú nhóc ra mặt đất.

"Xin tỷ tỷ tha cho, lúc này chỉ cùng tỷ giỡn chơi chút thôi mà. Ái ái, đừng có cù lét, Hoa thúc cứu mạng aaa.... Tốt tốt, coi như tỷ giỏi, thánh nhân có nói rằng "tôi độc phụ nhân tâm", lời quả không sai. Ôi, đệ sai rồi, đệ nhận phạt, vậy được chưa?" Chú nhóc bị dè trên đất, lớn tiếng xin tha.

Thượng Quan Đào Đào nhường mày, không chịu buông: "Chịu mấy roi? Đệ nói lại lần nữa coi?"

"Ái ôi! Tỷ tỷ, 20 roi được chưa? Ba mươi roi... ừm, coi như tỷ giỏi, 40 roi được chưa?" Chú nhóc đã trở nên ngoan ngoãn, nếu không chịu ắt phải roi vào tình thế khổ sở hơn nhiều.

"Tốt, 40 thì 40". Thượng quan Đào Đào dè cổ giờ móng của cậu nhóc ra, cù chường vỗ vào đít hắn, miệng đếm sang sảng: "Một, hai, ba...."

Mọi người thấy chị em họ ồn ào một lúc liền không nhịn được cười, không khí khẩn trương đã giảm đi hết phần nửa, ai nấy đều thu lại bình khí, chuẩn bị lên đường.

"Đào Đào, đừng có làm ồn nữa, chúng ta phải tiến thành thôi, trời sắp tối rồi!" Tiểu Lục Tử biết mình hiện tại không an toàn, hi vọng nhờ vào đồng minh đông đảo bảo hộ tự thân, mục tiêu tự nhiên là trên người Thượng Quan Bảo Bảo.

"Đừng có né, đệ chỉ mới bị đánh mười chường thôi, còn chưa đủ. Buông ra, ai dám cản ta thế.... a, là ngươi à!" Thượng Quan Đào Đào mới vừa hứng chí đánh lấy đánh để, tự nhiên có người cản lại, liền quay đầu nhìn, thì ra là Tiểu Lục Tử đang nắm tay mình, liền phát hoảng, phóng khai ngay Thượng Quan Bảo Bảo, nỗ lực lấy lại vẻ thực nữ. "Xin lỗi, ta không có chửi ngươi, người ta nghĩ là...." Nữ hài nhìn thấy nét mặt không vui của Tiểu Lục Tử, liền lập tức nhận lỗi.

"Ngươi nghĩ gì? Sao lại khi phụ đệ đệ của mình vậy? Chưa kể hắn đã biết lỗi của mình rồi, hà cớ gì lại bắt chấp tất cả làm ồn lên như thế? Ngươi là tỷ tỷ mà thất bại quá nha." Tiểu Lục Tử kéo Thượng Quan Bảo Bảo đang nằm trên đất dậy, giả bộ cười rất khả ái bảo: "Ngươi là Bảo đệ đệ ha, nghe Đào Đào nói, đệ rất thích cung tiễn, ta cũng có ba cái Phá giáp Ma tiễn, uy lực cực đại, cho đệ để làm quà diện kiến ha."

Mục quang của Thượng Quan Bảo Bảo trở nên ngây ngốc, làm ra vẻ hồ chết chứ không ăn thịt con vậy, cả buổi không nói được lời nào. Chừng khi cầm ba cái Phá giáp tiễn có năng lượng cực lớn trong tay, chú nhóc mới tỉnh người, vẻ sùng bái hiện lên trên khóe mắt.

"Tỷ phụ cứu khổ cứu nạn, huynh cuối cùng cũng xuất hiện rồi, kha kha kha, ông trời có mắt, Thượng Quan Bảo Bảo ta chung vu cũng không còn chịu khổ nữa!" Tiểu hài ngừng đầu lên trời cười ha ha, có vẻ như mọi đau khổ trong đời tích tụ từ đó giờ đều mang vút hết ra ngoài.

Mặt Thượng Quan Đào Đào đỏ hồng, nghiêng rắng bảo: "Bảo Bảo không được nói vậy, hắn không phải là tỷ phụ của đệ đâu." Vừa nói những lời đó, nàng vừa kéo tai chú nhóc. Tiểu hài bèn cúi qua sau lưng Tiểu Lục Tử, miệng kêu oa oa bảo: "Tỷ phụ cứu đệ!"

Tiểu Lục Tử cười khò, tự nhủ trong lòng nếu ta đúng là tỷ phụ của ngươi thì quả thật không tệ. Nhưng rất tiếc tỷ tỷ của ngươi đã sớm là người của Đông Phương thế gia rồi. Trong lòng hắn dĩ nhiên là không vui, nhưng để thoát khỏi sự nghi ngờ của Thượng Quan thế gia, thì phải triệt để lợi dụng tên nhóc này làm Hộ thân phù. Thượng Quan Đào Đào chu miệng giận dữ, nhưng khi nhìn thấy nhãn thần của Tiểu Lục Tử, thì lập tức mềm nhũn ra như trái chuối, dịu giọng với chú nhóc: "Vận khí của đệ tốt lắm, cái này không tính với đệ nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Tiểu Thân A Tinh

Ở Thiên Vũ đại lục từ đó giờ theo quan niệm nam tôn nữ ti, danh môn thế tộc cũng không có ngoại lệ. Nhưng Thượng Quan Đào Đào lại được cưng chiều, nguyên vì nàng là nữ hài duy nhất trong Thượng Quan gia tộc. Do đó, ngay cả người em cùng lứa tuổi Thượng Quan Bảo Bảo này cũng chịu kém một phần, bị nàng chèn ép.

Tiểu Lục Tử ở tại Long Cốt Huyền hết một đêm, cuối cùng cũng thoát khỏi cái phiền phức đến từ Thượng Quan Thế Gia, lại còn là thượng khách của hai tỷ đệ nhà họ. Tiểu Lục Tử lúc này đã thay đổi thành nam trang, biến thành một thiếu niên phong lưu tiêu sái, khiến Thượng Quan Đào Đào vừa nhìn là

tim đã đập thành thịch, thường xuyên đưa mắt lên nhìn hấn.

"Nhớ nhé, khi về đến Trung Châu, người không thể đi chung với ta nữa. Ày, chờ cho ta xong việc, nhất định sẽ giúp người truy lại Hỏa Phụng Kiếm!" Tiểu Lục Tử làm ra vẻ như mình không phải là kẻ trộm, chưa từng lấy vật gì của ai, còn lớn giọng làm ra vẻ đại gia giúp người kiếm vật bị mất. Có điều, hai tỷ đệ họ cũng không hề để tâm nhận biết, chỉ gật gù đầu, hoàn toàn đồng ý với hấn.

Thượng Quan Bảo Bảo đang nghịch một cây phá ma tiền màu vàng, cười hi hi hỏi: "Tỷ phu, huynh nói cây Phá Ma tiền này có thể xuyên thấu nguyên tố hộ thuẫn của thuật sĩ à?"

"Ừ, đương nhiên, chờ khi đệ đủ công lực, nhất định sẽ có thể xuyên qua yếu khí hộ thuẫn của yêu vương. Còn nữa, đừng có gọi ta là tỷ phu, ta đã nói đi nhiều lần rồi, xưng hô tỷ phu bấy bọ có thể ảnh hưởng đến mạng người đấy!" Tiểu Lục Tử đáp mà không hề quay đầu lại nhìn.

Sắc mặt của Thượng Quan Đào Đào đang ửng hồng, nghe hấn nói thế, tức thời lộ vẻ u oán.

Thượng Quan Bảo Bảo không hề để ý hấn nói cái gì, chỉ cười hi hi đáp: "Tỷ phu, đừng có tuyệt tình quá như thế, tiểu đệ nhìn ra rồi, tỷ tỷ thật lòng thích huynh rồi. Hầy, huynh không biết đâu, cái tên khốn hứa hôn với tỷ tỷ đó chẳng ra cái quái gì cả, lại còn tự thị mình thiên hạ vô địch, không thèm để ý vào mắt, còn lại tự mình cải biến danh tự, xưng là "Đông Phương Bất Bại" cái gì gì đó."

Tiểu Lục Tử đang nâng túi da lên định uống nước, nghe đến cái tên Đông Phương Bất Bại, liền sắc phun vọt ra cả mấy thước, cả kinh hỏi lại: "Người nói cái gì, gã cũng Đào Đào định thân gọi là gì? Đông Phương Bất Bại?"

Thượng Quan Bảo Bảo thấy điệu bộ của hấn liền rất hứng thú, liền cao giọng đem mọi tin tức thụ thập được kể lại: "Nghe nói Đông Phương Bất Bại tại Lam Hải thành đang như phượng giữa bầy gà, không tìm được địch thủ. Hấn thường khoe khoang rằng đã luyện được tầng thứ tư của "Quy Hoa bảo điển" do ông tổ của Đông Phương gia tộc truyền lại."

"Tầng thứ tư? Cao thế cơ à?" Tiểu Lục Tử đối với Đông Phương thế gia không hiểu gì nhiều, do vì họ sống ở Lam Hải Thành cách nhà hấn rất xa. Đông Phương thế gia tuy giàu có, nhưng sức mạnh quân sự không có gì nổi bật. Tuy nhiên, các chư hầu đang tham chiến thường tránh né Đông Phương thế gia. Tiểu Lục Tử cũng không ngoại lệ.

Thượng Quan Bảo Bảo xì một tiếng, lấy giọng trịnh trọng lớn tiếng đáp: "Đương nhiên rồi! Đương kim gia chủ của Đông Phương thế gia bất quá chỉ luyện được tầng thứ 5. Nghe người ta nói, "Quy Hoa Bảo Điển" chính là một quyển sách về tu chân, nếu luyện qua tầng thứ sáu thì có thể trường sinh bất lão, luyện đến tầng thứ 10 thì sẽ vũ hóa thành tiên đấy!"

"Quy Hoa Bảo Điển? Đông Phương Bất Bại? Aaa...." Đầu của Tiểu Lục Tử xuất hiện mồ hôi, không khỏi chép miệng than dài: "Xảo hợp, nhất định là xảo hợp!"

Thượng Quan Đào Đào cũng không chịu bị coi là lạc hậu, liền nhân cơ hội nói ra bí mật của Đông Phương thế gia, khi đến trước son lộ của Trung Châu Thành, tỷ đệ họ tranh cãi không ngừng, tiếng cười không dứt, nhưng lại làm Tiểu Lục Tử xuất mồ hôi lạnh.

Trung Châu thành nằm ở yếu đạo của Giang Nam, giao thông thủy lục đều phát đạt, là yếu địa dùng binh của các đại hành gia. Nơi này chính là quốc độ của vô số vương triều. Trước khi Khổng Tước vương triều bị diệt, có dời về nơi này ba năm, do đó mọi người còn gọi nơi này là Nam đô. Hàng chục con sông hộ thành uốn lượn bình tĩnh, binh sĩ trên vọng gác cũng thay phiên tuần tra, ở trước cửa thành môn có quân binh đang tra xét và thu phí nhập thành.

Thành chủ hiện tại ở nơi này tên là Triệu Cát, vốn là một người có tài cầm kỳ thi họa rất văn nhã. Thụ nghiệp từ cha, y tiếp quản gia nghiệp từ lão thành chủ, nhưng lại không li gì đến chánh sự, lại còn tăng các loại thuế, tin dùng người nhà, khiến cho trung Châu vốn phồn hoa trở thành tiêu điều, dân sống trong cảnh khổ khó.

Bất quá, do Trung Châu thành nằm ở vị trí trọng yếu, khách thương vắng lai đi lại giao dịch không ngớt. Trong nhóm khách thương đi lại đông đúc trên đường, có một tên tiểu sinh mặc áo xanh đi lẫn lút vào trong số họ. Tiểu Lục Tử mỉm cười đánh giá mọi hoạt động sinh sống của chúng sinh giống như cao tăng đắc đạo. Đột nhiên, ánh mắt của hấn chợt sáng lên, nhìn thấy một người... người đó là một phú thương cực kỳ mập nhưng lại có thần thái ung dung, hình dáng vương chút phong trần dẫn theo hai tên nô bộc đi vào khách sạn.

"Con cá mập, con cá mập, vì mập nên mới cần nước...." Thanh y tiểu sinh hừm hừm hát một bài trong họng, rồi nhanh nhẹn lách mình huých nhẹ vị phú thương mập mập kia.

"Ái ô, tiểu tử chết bầm này mắt nhìn đâu thế, đụng chết đại gia rồi!" Phú thương hét lên giọng náo nùng, ngồi bịch dưới đất chửi bới, hai tên nô tài hoảng hồn giúp chủ đứng dậy, không hề để ý tên Thanh y tiểu sinh đã thoát khỏi đám đông. Ở chỗ này nhiều tiểu thương biểu lộ sự đồng tình, nhưng chỉ quét mắt nhìn thanh y tiểu sinh, rồi lập tức bỏ đi.

"Mẹ cha nó tên khốn kiến cái yếm lí tiền đâu rồi...." Không lâu sau, phú thương đã cất tiếng kêu thống khổ, âm thanh bi thiết như có người thân chết vậy.

Thanh y tiểu sinh trốn vào một ngõ không có người, lòi ra cái túi ruột cá rất to, miệng mỉm cười vui sướng làm bầm nói: "Hầy, sao may mắn sau nhiều năm cuối cùng cũng chiếu lên người A Tinh này, khiến cho tất cả ngư cốt đầu của hấn không còn chút nào." Thấy trong túi ruột cá có rất nhiều mảnh vàng lá, A Tinh cao hứng cười lớn.

"Mẹ nó, sướng nhỉ, chôm được thứ gì quý thế?" Hai tên nam nhân hung hăng không biết xuất hiện ở phía sau A Tinh từ khi nào, nhìn thấy những lá vàng trong tay hấn, ánh mắt liền lộ xuất vẻ tham lam hung bạo: "Ồ đó, mẹ nó, vận khí của tiểu tử này thật là tốt. Đưa đây, coi như phí bảo hộ cho người hai

tháng, thế nào?"

A Tinh biết hai tên này là người của Kim Tiền Bang. Sau khi bang chủ của hán thất tung đã nửa năm, bang chúng chỉ ba xẻ bốn đi hết cả. Nhóm người này lại lấy lòng dạ ác độc như di ghê đối chèn ép huynh đệ còn lại của hán. Tuy nhiên, hán cũng gượng nở nụ cười nói: "Hai vị ca ca, nể mặt tiểu đệ chút đi, tiền này là để dùng cho huynh đệ bọn tôi sống qua ngày, tháng sau bảo hộ phí nhất định sẽ giao đủ, được không?"

"Dành cho mẹ ngươi ấy, đừng có nói lời thừa, ta bảo ngươi đưa đây thì đưa đây!"

A Tinh lui về sau hai bước, trong tay giữ chặt túi tiền, nụ cười trên mặt biến mất, năn nỉ: "Hai vị ca ca, bang chủ của chúng ta cùng bang chủ của các huynh rất hòa hoãn, không nể mặt tăng thì cũng nể mặt phật, hôm nay tha cho tiểu đệ một lần được không?"

"Im miệng, bang chủ của ngươi thì tính gì, hán thất tung đã nửa năm rồi, không chừng hán thất thủ bị người ta bằm ra làm mồi câu cá rồi không chừng. Tên nhóc ngoan mau đưa ra cái vật trong tay ngươi, đừng có rượu kính không uống lại muốn uống rượu phạt!" Hai đại hán cùng bước tới một bước, ánh mắt tham lam càng lộ rõ.

A Tinh thấy tình hình không ổn, liền quay người chạy, khinh thân thuật cũng không chậm. Thứ khinh là do tể bản bang chủ đích thân chỉ điểm quan, trong bang ngoài bang chủ, chỉ có hán là có tốc độ như thế. Nhưng hai hán tử thuộc Kim Tiền Bang cũng không chậm, miệng thét om sòm: "Đứng lại, cái bang phái bản cùng của ngươi mà lại gọi là tể bản bang, ta xem ra còn nghèo hơn bọn khuất cái! Ha ha, xem ngươi chạy được đi đâu, hôm nay bốn đại gia nhất định thay bang chủ của ngươi dạy cho ngươi mở mắt một lần mới được."

A Tinh vốn đã chạy quá đến đầu hẻm bên kia, bỏ họ lại sau hơn 10 trượng, đang tự mình đắc ý về khinh thân thuật của bản thân, đột nhiên thấy có hai hán tử Kim Tiền bang đã chặn lại ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Hồi Đáo Trung Châu (1)

Thấy hai ti đệ thắng thần thừa nhận như thế, Tiểu Lục Tử cũng xấu hổ không lừa Thượng Quan Bảo Bảo nữa, nói cho hán hay thực tình, nói Hóa Phượng Kiếm là mình trộm, sau khi giúp bằng hữu trị hết thương thế, nhất định có thể trả lại cho Thượng Quan thế gia. Thượng Quan Bảo Bảo sau khi nghe ha hả cười lớn, đệ sớm đã minh bạch chuyện thế nào, cái bộ dạng can quấy tự đắc đó chọc đến Thượng Quan Đào Đào cho trên mông hán khá nhiều cái.

Khuôn mặt nhỏ của Thượng Quan Đào Đào rất đỏ, mày lạnh mắt dọc uy hiếp nói: "Bảo Bảo, không được kể với phụ mẫu, nếu để lộ một chút phong thanh, ta thề rằng, nhất định đánh nát mông đệ."

"Ai da, ai da, thư phụ, thư thư đệ muốn giết người bịt miệng, cứu mạng a!" Thượng Quan Bảo Bảo vù một tiếng chui ra sau lưng Tiểu Lục Tử, cười hi hi hướng về thư thư làm mặt quỷ.

"Đừng nghĩ trốn sau lưng huynh ấy thư không dám đem đệ... hừ hừ..." Nhìn nhân thân mờ tối của Tiểu Lục Tử, Thượng Quan Đào Đào lập tức ừ xù, số lần đó mặt mày ngày hôm nay đã vượt qua tất cả số lần trước đây cộng lại.

Trên đường né tránh binh mã chiến tranh hỗn loạn, cuối cùng an toàn đi đến Trung Châu Thành. Thượng Quan Đào Đào đang khó chịu, thấy binh sĩ của thành về mặt ti hí chăm chú nhìn bộ ngực của mình, tức thì bắn ra hai hỏa diệp, đem khô giáp những binh sĩ đó đốt thành lỗ to, "Địch tập kích, có địch tập kích, bắt ba tên bọn chúng..." Binh sĩ sợ đến đái ra quần vội vàng kêu báo thành hào, đập tắt ngọn lửa trên người, trong miệng kêu loạn khẩu hiệu trốn nã địch nhân.

Đây là cửa bên đông nam, chỉ có mười mấy binh sĩ, cũng nhìn rõ chuyện thế nào. Bất quá, thấy đồng liêu của mình thụ thương, đều cảm lấy trường mâu, vây giữ lấy một đám người Thượng Quan Đào Đào. "Giao ra binh khí, đưa tay lên!" Binh sĩ giận dữ hung ác quát, tuy đối phương có một thuật sĩ, nhưng chung quy đây là Trung Châu Thành, ngay trước cửa nhà mình còn sợ một thuật sĩ ti tẹo sao?

"Lão thiên, vừa yên ổn vài ngày, lại gây họa cho ta." Thấy Thượng Quan Bảo Bảo gương mặt tôn quý cao ngạo, chống đối không giao ra cung tiễn, còn có Thượng Quan Đào Đào đưa khuôn mặt nhỏ đỏ lên, đang chuẩn bị lại lần nữa thi pháp, Tiểu Lục Tử đành chịu thở dài trong lòng.

Thượng Quan Bảo Bảo tay kéo Thất Thái Bích Ngọc Cung, gắn lên trên ba cây bạch linh tiễn, ngẩng cao mũi lên, non nớt quát: "Tiểu gia của nhà ngươi đây trước giờ chưa đầu hàng, muốn đánh muốn giết cứ việc phóng ngựa qua!" Thuận miệng cho thư thư cái rắm ngựa trắng, nói: "Thư thư đừng sợ, đệ đệ thề chết bảo vệ thư thư, có tên nô tài đệ tiện không mở mắt nào lại dám ức hiếp thư thư, đệ nhất định để hán ném thư thần tiễn của tiểu gia."

Mười mấy binh sĩ bị hai thư đệ Thượng Quan gia hù dọa, không rõ lai lịch của bọn họ là gì, thấy ba người tôn quý bất phàm, dung mạo tuấn mỹ, ăn mặc hoa mỹ, sợ rằng đắc tội quý tộc từ đệ không dễ trừ. Hiện giờ thời đại hỗn loạn, nếu kết thù hận, đều dẫn đến vài vạn binh mã công cướp thành trì, diệt tộc đồ thành, đều là những chủ trương điên cuồng.

"Ha ha ha ha, kêu Thôi Đầu của các ngươi lại, nhân tiện nói Tiểu Lục Tử của Tể Bản Bang quy về." Tiểu Lục Tử sợ rằng hai thư đệ này ra tay giết người,

liền lỵ đến cơ nghiệp của mình ở Trung Châu Thành, lúc này mới vội vàng kiếm người quen nói chuyện.

"Người là..." Một binh sĩ trong đám dụi dụi con mắt, do dự một chút mới la lên: "Ngài là Lục gia của Tề Bản Bang sao? A, thực sự là ngài, nửa năm không gặp, lại cao thêm. A hà hà, ngài không nhận được tiểu nhân sao, tiểu nhân là Bào Căn Nha, bệnh của phụ thân tiểu nhân còn là ngài ra tiền chữa trị, mẫu thân tiểu nhân những ngày này luôn nhắc tới ngài, bà ta biết ngài quay về khẳng định có thể..."

Một binh sĩ khác cũng vội vàng thu hồi trường mâu, cắt đứt lời người đó kêu lên: "Lục gia, tiểu nhân là Nhị Mao của thành đông, là ngài giúp tiểu nhân tìm phần chức nghiệp này, nếu không tiểu nhân còn ở trong nhà tranh rách ngậm bụng..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Hồi Đáo Trung Châu (2)

Trong nhất thời, hơn mười binh sĩ thu hồi trường mâu, rất kích động rất cung kính kêu lên tục "Lục gia". Bọn chúng chỉ là quân giữ thành thông thường nhất, trong nhà rất bần cùng, hoặc ít hoặc nhiều đều chịu qua ân huệ của Tề Bản Bang, tính ngay là chưa thấy qua Tiểu Lục Tử, cũng nghe qua đại danh của hắn. Thượng Quan Đào Đào thu hồi tiểu kiếm, kinh ngạc nhìn Tiểu Lục Tử, không ngờ được quan hệ với người ở Trung Châu Thành tốt như thế.

Thượng Quan Bảo Bảo còn chưa thể hiện đủ, chỉ ít ba cây tên trong tay đã kéo, còn chưa có bắn ra, trong lòng rất không thoải mái, cao giọng con nít quát lên: "Các người thế nào không dữ chút, thấy thư phụ ta quay về liền sợ hãi sao? Hừ, nói các người hay, tiểu gia đây của người cũng không phải dễ trêu, mau mau một chút nhận lỗi với tiểu gia người."

"Xin lỗi vị tiểu huynh đệ này, chúng ta có mắt không trông, không nhận ra các người là thân thích của Lục gia, một chút tạ lỗi với người." Các binh sĩ cũng rất nể mặt Tiểu Lục Tử, tới tấp cúi người hành lễ nhận lỗi.

"Tốt rồi, chúng ta vào trong nào!" Tiểu Lục Tử thấy tiểu nam hài còn chưa kết thúc, còn muốn lại tỏ rõ uy phong, giống như không đem ba cây bạch vũ tiền trong tay bắn tới người binh sĩ thì không thỏa mãn, "Nói cho hai người hay, bản thân ngốc có thể tìm một khách sạn ở lại, đừng đi theo ta khắp nơi gây sự, quan hệ giao tiếp ta rất không dễ dàng kiến lập đừng bị các người phá hỏng sạch."

"Biết rồi!" Hai thư đệ ngọt ngào khó chịu đáp một tiếng, rất âm ỉ theo hắn ở phía sau.

Vào thành chưa được bao lâu, liền thấy được hai lão nhân cực lực khiêng một thanh y tiểu sinh toàn thân thương tích đi tới tiệm thuốc, Tiểu Lục Tử nhận được bóng người gầy ốm đó, tức thì kinh hãi kêu một tiếng, nhanh chóng xông lên trước, Hai thư đệ không rõ vì sao, cũng vội vàng đuổi theo.

"A Tinh, người thế nào, ai đánh người thành thế này?" Tiểu Lục Tử từ trong tay lão nhân tiếp lấy thanh y tiểu sinh, tay ấn lên trên lưng hắn, một sóng khí vô hình chảy lên trên người hắn lên cao, y phục cũ rách màu xanh vù vù ra tiếng.

Hai lão nhân miệng thở dốc vài hơi to tiếng, lau mồ hôi trên trán nói: "Lục gia quay về, bọn già ở cửa đường đông thấy A Tinh hôn mê, thấy cả người là thương, hai lão già chúng tôi muốn khiêng hắn đi chữa trị, giờ không cần, vừa đến nơi này liền gặp ngài."

Thượng Quan Đào Đào thấy A Tinh cả người dơ bẩn, đầu mảy cau lại một cái, nói: "Hắn là bằng hữu của huynh ư? Muội biết một chút trị liệu thuật, để muội giúp hắn." Thượng Quan Bảo Bảo gạt đầu liên tục, kêu lên: "Ti phụ, thương tích của người này không nặng, khẳng định thư thư đệ có thể trị lành hắn, chỉ là hòa hệ trị liệu thuật của thư ấy luôn luôn không chế mức độ không tốt, lần trước thư thư gần như đem đệ đốt thành than củi... ai dối, thư thư đừng néo tai đệ, đệ kì thật cũng muốn giúp thư nói lời tốt mà."

Tiểu Lục Tử lau mồ hôi trên trán, hướng về hai thư đệ càn quấy cười, để bọn họ yên tâm. Lại cảm ơn hai lão nhân, thấy bọn họ đã vào cuối tiết thu còn mặc áo mỏng vá vấp khắp nơi, vội vàng từ trên người lấy ra vài khối bạc nhỏ, đưa cho lão nhân. Lão nhân mọi cách chối từ nói: "Lục gia, chúng ta có quần áo, thực sự có... đưa A Tinh tới là phải, nếu không phải các vị bình thường cứu tế bọn già, hai lão già chúng tôi sớm ở mùa đông năm ngoái đói chết rồi."

"A?" Hai thư đệ Thượng Quan gia lăm bằm một tiếng, tựa hồ trách Tiểu Lục Tử quá keo kiệt, "Mấy khối bạc vụn này liền có thể mua được y phục sao?"

Đưa tiền cảm ơn lão nhân xong, Tiểu Lục Tử mới cười khờ nhìn bọn họ nói: "Loại y phục các người mặc khẳng định mua không được, nhưng mấy khối bạc vụn đó thì đủ cho bọn họ mua hai bộ áo bông, ngoài ra thêm một tháng tiền sinh hoạt. Ai, bang chủ ta đây làm gián điệp, người xem y phục thù hạ tiểu đệ của ta liền biết. Nếu không, người cứu tế thư phụ một chút nha?" Vì lừa tiền tài của người ta, cả xưng hô đều đổi.

Quả nhiên, Thượng Quan Đào Đào mặt phấn đỏ lên, nhỏ tiếng gắt: "Phi, vì lừa tiền tài người ta, cả xưng hô đều đổi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 20: Hồi Đáo Trung Châu (3)

Tuy cùng hai thư đệ cười nói, trong lòng Tiểu Lục Tử lại một chút cũng cười không ra. Hắn biết, ở Trung Châu Thành có người đánh huynh đệ trong bang của mình, khẳng định là người của Kim Tiền Bang. Tế Bần Bang là ý tứ cướp phủ tế bần, Tiểu Lục Tử tịnh không có cướp giật qua, chỉ là tiếp thu chính hợp một đội trộm nhỏ vốn có, lập quy củ cho bọn họ dựa theo, kiến lập chế độ thưởng phạt, dần dần ở Trung Châu Thành hỗn tạp một chút tên tuổi.

Hai năm trước, Trung Châu Thành chỉ có hai đại bang phái, Kim Tiền Bang cùng Thiết Kỳ Bang. Tiểu Lục Tử từ cái thời điểm đi vào Trung Châu Thành, mở ra cơ nghiệp nhỏ bé đầu tiên trong đời. Khi đó hắn mới bắt quá 14 tuổi, cộng thêm kĩ ức kiếp trước, đã là người 34 tuổi. Bởi vậy, sự thành công nhanh chóng của hắn rất bình thường, lại khiến hai đại bang phái đương thời đồ mất ghen tị.

Bắt quá, một năm sau, Thiết Kỳ Bang lại biến mất ở Trung Châu Thành, đại bang phái còn lại vốn rất thấp bé bắt đầu trưởng thành, đó là cướp phủ tế bần Tế Bần Bang. Tiểu Lục Tử có lí tưởng, lại tịnh không bảo thủ. Hắn biết nếu thực sự cướp phủ tế bần, khẳng định có thể bị quý tộc trong thành phái người tiêu diệt. Hắn khéo léo liên hợp với Kim Tiền Bang cùng thành chủ có quan hệ thân thích, diệt Thiết Kỳ Bang, lại tạo danh hiệu để bản dân đối ôm bụng không làm phiền tới thành chủ, lấy trộm một ít tiền tài của phủ thương bên ngoài làm thủ đoạn, từ từ đứng vững chân ở Trung Châu Thành.

Tế Bần Bang là ở dưới ảnh hưởng của thế lực mạnh trong thành mà phát triển. Tiểu Lục Tử dạy bang chúng phải hạ thấp mình, tận lực cùng thế lực cường đại địa phương kiến lập quan hệ tốt đẹp, bình thường tịnh không đi treu ghẹo bọn chúng. Nhưng hiện tại mình mất tích nửa năm, lại có người đem thù hạ đả lực số một của mình đánh thành trọng thương, đây thể hiện rõ là không nể mặt Tế Bần Bang, có người muốn hạ thủ đối với Tế Bần Bang.

Tiểu Lục Tử bế lấy A Tinh còn đang hôn mê, nhìn Thượng thư đệ sau lưng nói: "Các người tìm khách sạn ở lại trước, ta còn có chút việc gấp phải xử lí. Như quả nói thuận lợi, ngày mai sẽ có thể đem bảo kiểm trả lại cho các người."

"A? Thư phụ không đề đệ tới nhà huynh sao? Nơi đây bọn đệ lại không quen thuộc, tìm khách sạn nào chứ?" Thượng Quan Bảo Bảo sắc mặt không cao hứng, cái miệng vênh lên rất cao.

"Duyệt Lai khách sạn, chi nhánh toàn quốc, danh dự an toàn có bảo chứng, này, chọn nó sẽ được!"

Tiểu Lục Tử cổ quái nói một câu rất giống như lời quảng cáo, sau đó mới nghiêm chỉnh nhìn hai người đồ mặt nói: "Ở Trung Châu Thành, các người ở đâu ta đều có thể tìm được, cứ yên tâm, ta không thể lừa các người."

Tiểu Lục Tử tạm biệt hai thư đệ, chưa đi được xa, sau lưng liền theo 5 6 tiểu hài tử 10 tuổi, nhỏ giọng kêu: "Bang chủ quay về rồi! A Tinh ca thể nào vậy, lại là người của Kim Tiền Bang đánh ư?"

"Các người đừng đi theo ta, đi thông báo cho các người khác về tổ, có việc gấp bàn bạc." Tiểu Lục Tử chỉ sở dĩ nói như thế, thì là muốn giải thích mình mất tích nửa năm nay một lần, bang chủ phát sinh những chuyện nào, lại chịu đựng những người nào ức hiếp. Tiểu Lục xử sự rất khôn khéo, cùng một ít quý tộc thế lực cường đại quan hệ tốt đẹp, nhưng hắn cũng rất bao che, nếu người nào trong bang bị ức hiếp, hắn có thể truy xét đến cùng, để cho người khác một bài học. Nếu là đụng tới nhân vật trên không được, hắn cũng có thể đem việc đó nhốt trong lòng, chờ đến khi đối phương gặp nạn, hắn mới có thể không chút lưu tình đi báo thù.

Thương thế trên người A Tinh được Tiểu Lục Tử dùng khí kinh thần bí trị lành hơn nửa, trên đường lác lác, tịnh lại, thấy được Tiểu Lục Tử bế mình, tức thì tử thân há miệng, nước mắt cuộn cuộn chảy ra: "Đại ca, người quay về rồi, huynh đệ gần như bị chúng đánh chết, thảo, kiến phiên Kim Tiền Bang na ta cầu nhật đích (câu chửi không biết dịch sao)." Chửi xong một câu, lại hôn mê.

"Huynh đệ yên tâm, trí nhớ của ta rất tốt, đợi khi chúng ta có thực lực, ta có thể giúp người đòi lại gấp nhiều đôi. Nợ ta, cuối cùng có một ngày phải trả lại, không có người trốn được." Tiểu Lục Tử trong lòng kiên định nói, đi tới viện tử của Tế Bần Bang.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 21: Hồi Đáo Trung Châu (4)

Đại viện của Tế Bần Bang rất náo nhiệt, trước cửa không có sư tử đá, cũng không có tấm biển mạ vàng, chỉ có bản dân ra ra vào vào liên tục không dứt. Khi vào thì mặt ừ mày chau, khi ra thì vui cười hơn hờ. Thấy Tiểu Lục Tử đi lại, rất nhiều người già thường tới nhao nhao quỳ xuống, một ít đệ tử trong bang cũng hoan hô bang chủ quay lại.

Tiểu Lục Tử tịnh không phải đại thiện nhân, hắn cứ tưởng người già là có mục đích, thu dưỡng cô nhi hơn 10 tuổi cũng có chừng mực. Bắt quá, mỗi lần nhìn những người già cô độc này mang về tươi cười cảm kích, hắn còn là vui vẻ cùng tự hào phát từ nội tâm. Có lúc, hắn cũng có loại ảo tưởng làm thiện

nhân, "Thiện nhân chân chính trên thế giới không cách nào sinh tồn!" Tiểu Lục Tử thân mật thăm hỏi cùng những người già, trong lòng lại cảm thán không biết làm sao.

Không quản Tiểu Lục Tử nghĩ thế nào, người khác sớm đã mang mũ thiện nhân để trên đầu hắn. Có khi hắn cũng tự an ủi mình, nói bản thân xác thực làm việc tốt. Sớm có thủ hạ cường tráng tiếp lấy A Tinh thụ thương, và nghênh tiếp Tiểu Lục Tử về nghị sự sảnh trong viện.

"Bang chủ, người thực quay về, lão nô nhớ người chết được! Lại, để lão ôm, hôn, sờ..." Nếu là một nữ tử mĩ mạo, Tiểu Lục Tử có thể tranh tiên phóng qua ôm chặt; nếu là một ma ma dung mạo bình thường, Tiểu Lục Tử cũng có thể cùng bà ta ôm... Thế nhưng, lão nhân trước mặt này tuy có giọng nói nữ nhân, lại có dáng dấp của nam nhân, khoảng chừng hơn 40 tuổi, mặc áo choàng màu sắc tươi đẹp, có túm râu dê, bộ dạng kì quái mở rộng hai tay, muốn ôm lấy.

Hắn từ bế lấy A Tinh vừa nghe thanh âm này, thân hồ run rẩy mạnh liệt, gần như đem A Tinh quăng xuống đất trốn chạy. Đại hán khác đầu mày nhú chặt, hai tay nắm chặt kên lên cách cách, hận không thể một cước đá bay nhân yêu này, lại giẫm lên cái miệng hung ác của hắn vài vạn cước. Bất quá, bọn chúng không dám làm như vậy, bởi vì đây là cầu đầu quân sư Ngô Dụng của Tế Bản Bang. Dưới một người, trên vài trăm người, bọn chúng tuy không dám, Tiểu Lục Tử lại không có bất kì cổ kị nào, một cước đá nhân yêu nam ngã ra đất, lại hung ác dẫm lên vài cước.

"Ai da, thật thoải mái nha, cước của bang chủ quả là không giống." Ngô Dụng nằm trên đất nhao nhao kêu quái đản, tên đó kêu ơ đề tiện. Tiểu Lục Tử nghe chẳng được, cười khổ không thể, quát: "Kêu nữa, ta liền không khách khí." Diêm y nam tử trên đất đó mới vội vàng đứng dậy, kéo tay áo Tiểu Lục Tử không buông.

Tiểu Lục Tử để hai người sau lưng bế A Tinh rời khỏi, Ngô Dụng đã cười meo meo nói: "Bang chủ người cuối cùng đã quay về, bang chủ phu nhân ngày ngày chạy đến người lão nô này, muốn nam nhân cho lão. Thượng đế a, nàng ta lại có thể muốn nam nhân cho lão, chẳng lẽ lão không phải nam nhân ư? Phát thêm!"

"Ngậm miệng cho ta! Sờ Sờ còn chưa gả cho ta, còn không thể kêu như vậy, nàng ta có thể nổi giận... ách, sau không người có thể kêu như thế. Ngoài ra, bản thân ngươi làm qua nam nhân sao? Không nên nghĩ học ta cả ngày chửi thượng đế, học ta nói phát thêm liền là chân nam nhân." Tiểu Lục Tử kéo hắn vào nghị sự sảnh, một chút cũng không để ý hắn bộ dạng bán nam bán nữ buồn nôn, "Nói cho ta chuyện của Kim Tiền Bang, bang chủ của bọn chúng Cao Cầu lật lọng thế nào, làm sao không đợi ta quay về liền là hạ độc thủ với chúng ta chứ?"

Vừa nhắc tới chuyện này, mặt mo của Ngô Dụng liền cau thành một nhúm, neoh con mắt nhỏ giống như hạt đậu nành nửa ngày mới nói: "Ngày thứ hai bang chủ trộm kiếm, Thượng Quan thế gia liền phát ra lệnh truy nã toàn đại lục, nói là bắt được kẻ trộm kiếm liền có thể có cơ hội học được tuyệt học của Thượng Quan thế gia "Phượng Vũ Cửu Thiên", còn có trọng thưởng vạn lạng hoàng kim. Mà lúc đầu chuyện người trộm kiếm sớm trong Kim Tiền Bang truyền đi, bọn chúng đợi người quay về bắt người lĩnh thưởng."

Tiểu Lục Tử nghĩ chuyện của Hỏa Phượng Kiếm do Thượng Quan Đào Đào cùng Thượng Quan Bảo Bảo ra mặt liền có thể thuận lợi giải quyết, nhưng không ngờ âm ỉ thành thế này, đau khổ kêu: "Thượng Quan thế gia lại không màng thể diện, phát lệnh truy nã với bên ngoài sao? Ta trên đường làm thế nào không có dung binh đoàn ngăn ta chứ? Đây không phải cách làm của Thượng Quan thế gia, rốt cuộc ai là ai phát lệnh truy nã chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Hồi Đáo Trung Châu (5)

Ngô Dụng liền vỗ đùi, dùng giọng nói lạnh lạnh kêu lên: "Bang chủ anh minh, đây là do Thượng Quan nhị công tử phát lệnh truy nã, hắn 5 tháng trước qua Trung Châu một lần, ở tại Duyệt Lai khách sạn, lưu lại trong thành 3 ngày. Hai tháng trước hắn lại tới một lần, từng xuất hiện qua ở phụ cận tổng đàn Kim Tiền Bang."

"Thượng Quan Trác Việt? Hắn làm một chuyện ngu xuẩn nha, quá sót ruột, hiện tại thì muốn mưu tranh chức vị gia chủ sao? Thượng Quan thế gia hiện có 3 tòa thành trì, đều là nắm chắc trong tay Thượng Quan gia chủ, hắn hiện tại không có một binh một tốt, cho cùng muốn làm gì chứ? Hắn sau khi đến Trung Châu lần thứ hai, Kim Tiền có phải hạ độc thủ đối với chúng ta không?"

Ngô Dụng nói: "Bang chủ anh minh, giống như phỏng đoán của người. Từ sau khi Thượng Quan Trác Việt đến lần thứ nhất, Kim Tiền Bang đã đối đãi chúng ta ngang ngược, đặc biệt là 2 tháng này, bọn chúng càng không kiêng nể gì cả, A Tinh đã bị bọn chúng đánh thương 4 lần, lần này nặng nhất."

"Trong nửa năm ta mất tích, Thượng Quan thế gia có xuất hiện chuyện gì đặc biệt không? Hoặc giả Thượng Quan Bình Phàm có quân công gì mới chăng?" Thượng Quan Bình Phàm là đại công tử của Thượng Quan thế gia, từ nhỏ được bồi dưỡng thành quân sự thiên tài, khi 19 tuổi, liền dùng 3 vạn binh mã công hãm một tòa thành trì trong có 4 vạn thủ quân, ở quân đội của Thượng Quan thế gia xưa nay có quân uy, rất được binh sĩ ủng hộ.

Ngô Dụng sớm quen với việc liệu sự như thần của hắn, vỗ đùi tiếp tục nói: "Không sai, Thượng Quan Bình Phàm lại được 1 tòa thành trì nhỏ, nằm ở trung tâm nam bắc thương đạo, giàu có phồn hoa không kém thành trì cỡ trung. Hơn nữa, Thượng Quan gia chủ đã đem tòa thành nhỏ này ban thưởng cho hắn, để hắn học quản lí chánh vụ, còn phái 2 danh lão gia thần phụ trợ hắn."

"Minh bạch rồi, ta đã triệu tập huynh đệ quay về tổ, đợi chúng ta mở hội nghị lãnh sự cao cấp xong, lại đi động viên bọn hải tử." Bởi vì sào huyệt tịnh

không ở tại tổng đàn Tế Bần Bang. Tục ngữ nói, thỏ khôn ba lỗ.

"Bang chủ muốn giao phó hậu sự sao?" Ngô Dụng đột nhiên nghiêm túc đứng lên, thanh âm lạnh lãnh cũng có chút đành chịu cùng thương cảm.

"Fuck!!! Từ nhân yêu, không trừ bốn bang chủ không được sao? Ta là có chuyện quan trọng giao phó, nhưng giống bốn bang chủ người xấu xa thế này, thế nào cũng được sống trăm ngàn năm! Đi nhanh, kêu bọn sâu mọt ham ăn biếng làm đó đều qua mở hội." Tiểu Lục Từ lo trước tính sau. Ngô Dụng có thể nhìn thấu tâm tư của Tiểu Lục Từ, đương nhiên không phải vô dụng như biểu hiện bề ngoài, hẳn nếu không có một cái đầu óc thông minh giáo hoạt, Tiểu Lục Từ thế nào có thể chọn hẳn cất nhắc làm cầu đầu quân sư chứ!

"Phải phải, lão nô đây liền đi kêu bọn chúng!" Bước chân của Ngô Dụng khi thực sự không nhanh nhẹn như thế, từ bắt đầu kiến lập Tế Bần Bang, hẳn theo dõi Tiểu Lục Từ từng bước từng bước tích lũy gia nghiệp, thủ đoạn thần kì vận dụng không hết, luôn luôn có thể tuyệt xử phùng sinh. Nhưng hẳn cũng biết, bang chủ cuối cùng còn là một tiểu hải tử, cũng đụng chạm qua thế lực cường đại, lần này bị Kim Tiền Bang cùng Thượng Quan thế gia liên thủ sỉ nhục, khả năng thực sự phải giao phó hậu sự.

Khi không nhiều, bên ngoài truyền lại thanh âm chửi mắng, mười mấy bước chân hỗn loạn vang lên tại cửa nghị sự sảnh, còn có tiếng đánh úp ngói một quyền ta một cước. Bước chân tuy loạn, nhưng đều nhẹ nhàng, trình độ võ kĩ hiển nhiên không yếu. Đây là mười mấy bang chúng tiểu đầu mục Tiểu Lục Từ tận lực dạy bảo, truyền cho chúng chính là chính tông luyện khí sĩ công pháp. Đương nhiên, tuyệt kĩ trộm đồ cũng là Tiểu Lục Từ chỉ dạy.

"Bang chủ, huynh đệ chúng tôi nhớ người chết, nhớ người muốn ngủ không được..."

"Phải a, người không quay về, chúng tôi không có tiền đi chơi kĩ viện nào, cầu đầu quân sư này một phân tiền đều không cho chúng tôi, huynh đệ chúng tôi thăm thương chết được..."

"Xéo đi, các ngươi đó là nhớ tiền của bang chủ, ta mới là chân chánh nhớ bang chủ, ta còn đem tranh vẽ của bang chủ treo trên tường làm thần tượng quý bái, cầu khẩn bang chủ sớm quay về một chút, phát tiền công cho chúng ta..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 23: Mĩ Nhân Xuất Dục (1)

Tiểu Lục Từ cùng Ngô Dụng và hơn 10 các bộ cao cấp của Tế Bần Bang có một hội nghị ngắn gọn, khi đi ra, hơn 10 thanh niên đều không có vẻ vui vẻ, bước đi cực kì trầm trọng hướng tới bang chủ cáo biệt. "Bang chủ, người yên tâm, bọn thuộc hạ có thể hoàn thành nhiệm vụ, xin người bảo trọng nhiều." Mười mấy thanh niên lần nữa thi lễ cáo từ.

Tiểu Lục Từ cười vẫy tay về bọn họ, dùng vẻ tươi cười tự tin bảo chứng với bọn họ. Ngô Dụng lau một giọt lệ, hạ giọng trầm trầm nói: "Thượng đế phát thêm cây gậy hắc, thuộc hạ đã biết người có thể làm như vậy, thuộc hạ hiện tại liền tới sào huyệt, giao phó với bọn hải tử đó vài câu."

"Ừ." Tiểu Lục Từ hải lòng gật đầu, trên mặt đã không có vẻ vui vẻ, "Ta đi chào hỏi Sở Sở, có thể trị lành thương thế của nàng ta, ta lần này đã không có đi mạo hiểm vô ích, tuy nhiên không phải đặc biệt vì nàng ta mà đi trộm kiếm."

Sở Sở ở tại trung tâm thành phủ cận Kim Tiền Bang, ca ca nàng Sở Lôi đứng đầu tứ đại hộ vệ của Kim Tiền Bang, một tay thương pháp như thần, nhanh như thiểm điện, một lần có thể đâm ra hai mươi mấy đóa thương hoa, ở Trung Châu Thành uy danh hiển hách, người xưng Thiểm Điện Thương. Nàng ta ở một tiểu viện quanh năm đóng cửa lớn, hẳn không muốn phiền hà nàng mở cửa, bởi vì hai mắt nàng trời sinh mắt ánh sáng, gì đều nhìn không thấy, mỗi lần thăm hỏi, hẳn đều là vượt tường mà vào.

Thường thường có người cười nhạo Tiểu Lục Từ, nói hẳn có khí chất quý tộc, lại không có giác ngộ của quý tộc, toàn làm những chuyện trộm cắp vụng trộm, khó lên chuyện noi thanh nhã. Tiểu Lục Từ đối với những bình phẩm này luôn luôn biết mà không lí tới, hẳn dùng phương pháp quan hệ qua lại thế kỉ 21, thông thường cùng bản dân đề tiện, hạ bệ, nô lệ kết thành một khối.

Kinh thân thuật của Tiểu Lục Từ nhẹ nhàng không có âm thanh vượt qua tường viện, như chiếc lá rơi, khi chạm đất, không phát ra một chút âm thanh. Thế nhưng hai con sư khuyển dài hơn trượng như thiểm điện bổ nhào lại, bọn họ có chó trung thành, cũng có sư tử dũng mãnh, là kĩ thú cực tốt hộ vệ giữ nhà. Đây là tướng thường Sở Lôi xả thân hai lần cứu sinh mạng của Kim Tiền Bang bang chủ đời này, Tiểu Lục Từ khi đó liền cười nói với Sở Lôi, sinh mạng của Cao Cầu cũng giá với chó.

Sư khuyển lại tuy mạnh, nhưng dùng cũng nhanh, bộ vuốt sắc nhọn phía trước duỗi ra cũng thu hồi trong đá ngọc thịt (ngọc phác) mềm, thân mật nằm bò trên đất liếm tay Tiểu Lục Từ. Sư khuyển này nằm trên đất cũng cao nửa người, bình thường mỗi ngày chỉ ít ăn một con bò, nếu không phải Sở Lôi trong hộ vệ hưởng lương cực cao, rất khó nuôi dưỡng hai con súc sinh này.

Tiểu Lục Từ vỗ vỗ cái đầu to lớn của sư khuyển, trên tay như ma thuật biến ra hai khối thịt bò luộc, ném cho cự thú tham ăn, sau đó nghênh ngang đi tới tiểu viện Sở Sở ở. Vốn dĩ Sở Lôi cũng xin hai nha hoàn cho nàng, Tiểu Lục Từ cũng muốn tìm hai tiểu nha đầu phục dịch cho nàng, đều bị nàng cự tuyệt, nói là bản thân đủ có thể chiều cổ cho mình.

Bình thường, Sở Sở rất ôn nhu hòa ái, đối với bất kì ai cũng giữ một phần thiện ý. Nhưng đối với sự quật cường của nàng, hai nam nhân thương yêu nàng đều không có biện pháp. 10 con bò không thể kéo đã đủ khủng bố, nhưng đối với sự quật cường của nàng, sợ rằng 100 con lừa cũng kéo không được.

Tiểu Lục Tử vừa muốn gõ cửa, đột nhiên nghe tiếng nước róc rách, là từ trong khuê phòng Sở Sở truyền ra, hắn liền cười gian tà, thân người nhanh nhẹ chuyển đến cửa sổ sau, phát hiện cánh cửa sổ không có đóng, đây chính hợp với tâm nguyện hắn, hai tay ấn lên bệ cửa sổ, từ đấy mở một khe hở nhảy vào trong phòng. Bước chân của hắn rất nhẹ, hắn lại hết sức thu lấy bên dưới, càng là giống như con báo, chạy hai ba bước chân liền đến được bên phòng ngủ ở giữa, chột lỗ giấy cửa nhìn lên vào trong.

Tìm Tiểu Lục Tử bắt đầu đập kịch liệt, hắn trước đây đã hôn lên Sở Sở, cũng hết lưu manh sờ qua trên người nàng, nhưng chỉ phát sinh biến với cổ cùng tay nàng, còn chưa nhìn qua phần thân thể nữ diệu ẩn dưới quần áo của nàng, hôm nay cuối cùng thấy được thân mình trắng nõn trong làn hơi nước mờ ảo, da dẻ trắng sữa đó gần như đâm thương con mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Mĩ Nhân Xuất Dục (2)

Sở Sở đối lưng với Tiểu Lục Tử, tóc tơ đen như thác nước xõa trên sống lưng trắng mịn, thân người trắng như tuyết hơi hơi dao động, lưng trắng kiêu mĩ vô hạn đó liền hiển hiện trước hai con mắt nhìn trộm. Đầu vai giống như đao vọt đẹp nhỏ nhắn và mềm mại, cánh tay ngọc thỉnh thoảng từ trong thùng gỗ quật tung nước lên, vẩy nước nóng rướm cánh hoa lên trên bộ ngực cao vút.

Trông mắt của tiểu tử nhanh chóng trợn ra, hắn không phải chưa từng thấy qua thân thể nữ nhân, nhưng trước mắt là thân mình của nữ thần trong mộng, ý nghĩa đó những lần khác tuyệt không thể so. Sở Sở hơi hơi nghiêng người, vươn tay sờ lấy khăn tắm bên ngoài thùng, bởi vì mắt nàng ta mất ánh sáng, rất phí lực mới tìm ra, bầu vú cao vút giống như ngọn núi nhỏ nhảy khỏi bờ thùng, tạo thành cảnh tượng mĩ diệu dụ người, mềm mại tựa như bông vải, đầu vú đỏ tươi, như anh đào đỏ cuối xuân, trêu Tiểu Lục Tử đến miệng lưỡi khô hanh, nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt.

"Ừng ục" một tiếng, thanh âm rất nhỏ, lại khiến mĩ nhân trong thùng nghe được, nàng ta kinh hoảng ném khăn tắm vừa tìm được xuống đất, sợ hãi kêu lên: "Ai? Ai ở ngoài kia đấy?" Khi quay đầu, mái tóc thanh tú như mây, xuôi mềm dòn về một bên vai trái, khuôn mặt nữ diệu của nàng trắng bệch nhìn đứng về phương hướng phát ra âm thanh, môi hương hồng phấn có chút nhợt nhạt, mũi ngọc cao thẳng, con mắt xinh đẹp mù sương không có tiêu cự trùng về phía trước, diễm sắc trong sát na đó, sớm khiến Tiểu Lục Tử lẫn nữa si ngốc. Mặc cho nhìn qua trăm ngàn lượt, cũng không chịu được một cái ngó nhìn động lòng người đó của Sở Sở.

Tiểu Lục Tử muốn hỏi đáp, nhưng càng muốn nhìn được thân thể nữ diệu bởi vì khăn trương không có che phủ, một đôi ngọn núi nhỏ đó bị nàng dòn dòn thành như nắm tuyết, tiếc là nàng che giấu thể nào cũng không cách nào che lấp được bộ ngực quá nở căng, đặc biệt là đỉnh núi nhọn hồng tươi đó, bởi vì dòn nên cùng khăn trương, lại biến thành cứng chắc, hạt nhỏ gọi cảm đều lộ ra hẳn rõ.

"Người, người là ai? Tiếp tục không ra ta sẽ kêu người tới! Đại Hoa, Nhị Hoa..." Sở Sở kêu lên một nửa, đột nhiên dừng lại, ngọc nhan trắng bệch như băng lạnh đột nhiên xấu hổ, vọt đến phương hướng phát ra âm thanh oán giận nói: "Tiểu Lục Tử, người ra đây cho ta, đây là lần thứ mấy người nhìn trộm rồi?"

Tiểu Lục Tử cười khò, biết mắt nàng mù lòng càng tỉnh tề, có thể miễn cảm phân biệt mỗi một người quen. Còn như lần thứ mấy nhìn trộm, Tiểu Lục Tử cũng không biết, chỉ nhớ trước đây chưa có nhìn được, khi mỗi lần lên vào phòng nàng nhìn lên nàng thay đồ, luôn là bị nàng cảm giác được, tóm lấy để ca ca nàng Sở Lôi giáo huấn mình. Hiện tại hắn biết trốn không qua, liền bèn cười nói: "Sở Sở thư, Đệ vừa đến liền bị người phát giác, thư thư thật sự lợi hại nha."

Sở Sở đã xấu hổ lui vào trong thùng gỗ, chỉ lộ ra cái đầu rất giận dữ trùng mắt về phương hướng nói ra. Tuy mắt nàng không có tiêu cự, lại vẫn cứ xinh đẹp mê người, so với con mắt linh hoạt thông thường càng thêm mấy phần phong tình gọi cảm. Loại nhận định này là thâm mĩ quan đặc biệt của Tiểu Lục Tử, hơn nữa loại dung mạo này ở thời đại đương thời chỉ thuộc về trên trung bình, nhưng rơi vào trong con mắt Tiểu Lục Tử, lại thuộc về tuyệt sắc nhân gian, mĩ diệu không gì sánh được. Đây cũng có khả năng trong mắt tình nhân xuất Tây Thi đấy!

Tiểu Lục Tử đẩy cửa ra, nịnh hót cười nói: "Sở Sở thư, đừng sợ mặt nha, đệ thực sự không nhìn được rồi!" Thấy nàng ta vẫn y nguyên không tiêu giận, liền nói: "Đệ giúp thư thư mượn được Hỏa Phụng Kiếm, hàn độc trên người thư thư có thể thanh trừ rồi, sẽ không cần nổi ngứa đầu ngâm trong bồn tắm nữa!" Nói xong, từ trong tầng vật giới chỉ lấy ra Hỏa Phụng Kiếm, kiếm đó trông như một cây lông vũ của phượng hoàng, màu sắc lộng lẫy, trên chuôi kiếm nam hai khối hỏa hệ tiên thạch thượng đẳng, sắc màu đỏ như lửa phát tán khí tức vô cùng nóng.

"Cái gì kêu mượn kiếm chứ, rõ ràng là trộm. Ca ca đã nói cho thư thư hay, nói đệ đang bị Thượng Quan thế gia truy nã, người ta đều lo lắng chết được, đệ còn cười không biết xấu hổ! Hừ, khi đi cũng không nói cho thư một tiếng, khi quay về cũng lén lút lút lút, người coi người ta là cái gì chứ?" Con mắt mờ tối của Sở Sở tuôn ra một chuỗi nước mắt óng ánh, xuôi theo gò má trắng bệch như ngọc, rơi lên trên bờ thùng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25: Mĩ Nhân Xuất Dục (3)

"Sờ Sờ thư!" Tiểu Lục Tử xấu hổ tới trước một bước, nắm lấy bàn tay lạnh buốt thấu xương của nàng, vội vàng giải thích: "Đệ nghĩ chỉ cần hơn mười ngày liền có thể quay về, muốn cho thư một ngạc nhiên vui mừng. Ai, không ngờ đụng phải một con bé suy nghĩ khờ khạo, bức đệ vào Long Cốt sơn mạch, chạy trong đó nửa năm mới ra được."

"A! Long Cốt sơn mạch? Trong đó đều là yêu quái hung ác nha!" Sờ Sờ không thể giận đối với hắn, vội vàng nắm lại hai bàn tay ấm áp của hắn, hỏi: "Lại, để thư thư xem nào, không có thụ thương chứ?"

Tiểu Lục Tử lại đem Hỏa Phượng Kiếm thu hồi vào giới chỉ, thừa cơ ôm lấy Sờ mĩ nhân lỏng lẻo, như lưu manh ở bên tai nàng nói: "Thương tích rất nặng. Vừa vào cửa liền bị thư thư oán trách, gần như khó qua được cái chết." Hai ma thủ lần mò trên tấm lưng phần mịn nhắn trơn bóng của nàng, eo lưng nhỏ nhắn giống như cành liễu của nàng, đường nét nhu hòa, sờ đến gần vùng eo mỏng, ngọc đồn (mông) căng nở giống như gò núi lồi lên, khe mỏng nở rộ trên người mơ mộng xa xôi như thế, dẫn dắt sắc thủ của nam hài không ngừng xoa nắn ở giữa phần mông đầy đặn của nàng.

Sờ Sờ nhất thời kích động bị thiếu niên chiếm lấy tiện nghi, nàng không ngờ Tiểu Lục Tử sau khi ra đi nửa năm, lá gan biến thành to thế này, tâm tư biến thành sắc dục thế này, lại có thể từ eo lưng mò đến hương đồn (mông) xấu hổ nhất, kể cả chốn đào nguyên riêng tư đó đều bị hắn đụng đến. Mặt ngọc của nữ nhân đỏ rực, muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện tìm chẳng kìm nén được, sức lực càng lúc càng yếu, thẳng xuống trầm mê, không muốn để hắn rời khỏi, cánh tay trắng muốt ôm chặt nam hài cao lớn càng lúc càng mạnh.

"A a, không muốn, rất ngứa ngáy kì quái ha. A, không muốn nha, không thể mò tiếp xuống dưới, ừ a, thư thư phải nổi giận đấy..." Thân người mềm mại của nữ nhân run rẩy, phát hiện chân tuyết thon dài bị thiếu niên tách ra, bàn tay phải của hắn đang từ phía sau hương đồn (mông) lướt mà mềm mại nẩy nở sờ đến tiền vào vườn hoa, một chùm cỏ thơm khiến người vừa ý bị nam hài nhẹ nhàng khơi gạt, giống như tìm kiếm động độc xà.

"Để đệ sờ kĩ nào, bỏ đi lâu thế này, thật là khiến đệ nhớ chết đi, mỗi đêm ngày đều nhớ tới thư thư. Phải, giàng chân như vậy, để đệ kiểm tra một lần thư thư có nhớ đệ không?" Trong đầu nam nhân nghĩ đến bóng người xinh đẹp lẳng lơ trong Huyền Nữ Kinh, lại còn tình cảnh tựa như mộng ảo đêm đó, khiến trong lòng hắn thêm một phần dâm niệm tà ác, một vài thủ pháp cùng tư thế lạ lẫm cổ quái xuất hiện trong đầu.

Thân thể nữ nhân mềm yếu ngứa ngáy khó chịu, thân thể bị hàn độc xâm nhập trường kì băng lạnh, hiện giờ lại bị vài động tác nhỏ của nam hài đùa bỡn đến sôi nổi đầm đìa (nhiệt triều lâm li), so với ngâm tắm còn thư thái hơn, một dòng nước ấm nóng ở bụng dưới dâng trào, so với nước tắm hâm hấp còn nóng hơn. "A, không muốn sờ, a a." Nguyên lai, tay trái Tiểu Lục Tử đã trèo lên đỉnh núi tuyết, trên anh đào niết mạnh lấy vài cái, khiến dục hỏa vừa mới dâng trào của nàng ta đề nén xuống, càng có thể dùng ra sức lực muốn đẩy nam hài đang giữ trở ra.

"Đệ vẫn có thể khi phụ thư thư..." Sờ Sờ trực giác rõ được hậu quả mò tiếp xuống dưới, nhưng nàng lại luyện tiếu thông báo nhiệt tình của nam hài đột nhiên dừng cảm nổi lên, đây so với lời nhỉnh người lên lên lút lút trước đây càng khiến nữ nhân lòng vui sướng hơn. Nàng đã 20 tuổi, ở Thiên Vũ đại lục trong tuổi tác phổ biến tào hôn, đã thuộc về lão cô nương không thể xuất giá. Nếu không phải 2 năm trước gặp được Tiểu Lục Tử giống như tiểu nam hài, lại giống như kì tích với ma quỷ xui khiến yêu hắn, sớm sợ rằng không cách nào gả cho người hắn thành vợ thành thiếp.

Tiểu Lục Tử đối với phản ứng của nàng ta hưng phấn phi thường, hắn biết trong người Sờ Sờ có một cỗ lực lượng cường đại không biết tên, tuy không cách nào sử dụng, nhưng sức lực của nàng lại lớn đến kinh người, nếu nàng ta muốn phản kháng, năng lượng bản thân cường đại gấp đôi cũng không cách chi khinh bạc nàng ta. Tình cảnh hiện tại biểu hiện rõ ràng, lòng xuân của nàng đã nảy sinh.

"Sờ Sờ thư, làm phu nhân đệ được không?" Trong miệng hắn mơ hồ nói ra lời thật lòng, lại vội vàng ngậm lấy đỉnh núi tuyết của Sờ mĩ nhân, không có nói tiếng nào. Nữ nhân yêu kiều kêu một tiếng, mềm nhũn như bông vải trong lòng Tiểu Lục Tử, ghì chặt lấy cổ hắn, khiến miệng hắn ngậm càng sâu càng gần bó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Mĩ Nhân Xuất Dục (4)

Tiểu Lục Tử biết thời gian không đợi người, hiện tại nhất định phải đem chuyết của Sờ Sờ định cho xong, nếu không 2 ngày sau khi bỏ trốn, không biết khi nào mới có thể quay lại, sợ rằng không có biến thành sự thật, chỉ lo nữ hài có thể thay lòng. Đây thật là không phải đã kích nam nhân hai kiếp mới yêu lần đầu có thể tiếp nhận. Hắn đây là dựa theo kí ức tiền thế suy đoán tính cách nữ nhân cổ đại, nghĩ đủ dùng thích hợp cho nữ nhân thế giới này.

Sờ Sờ tuy là vừa mới vào thùng tắm, nước nóng bên trong lại đóng băng rất nhanh, Tiểu Lục Tử biết đây là ảnh hưởng của hàn tố trên người nàng. Sợ nàng lạnh, vội vàng nhân nữ nhân còn mơ hồ trong dục hỏa bế nàng ra, dùng khăn vắt qua loa lau vài cái, rồi đem nàng bế đến màn ấm giường ngọc. Tuy mới là cuối thu, nơi đây lại ở Giang Nam, phòng nàng lại đã đốt lò than.

“Hào đệ đệ, không nên đùa thư thư nữa, đợi đêm tân hôn của chúng ta, thư thư lại đem toàn bộ thân thể giao cho đệ ... ề a!” Sở Sở nhắm con mắt đẹp sáng lại, cách quãng lại cầu xin. Nàng đã lả thê nằm dài trên giường. Một đoạn lớn của chân ngọc trơn tuyết bị ngâm trong chất lỏng như mật đến ẩm ướt mát lạnh, ma thủ của Tiểu Lục Từ đã lạc đến trên cuống hoa của nữ nhân, lại cất uốn lòi của nữ nhân.

Nghe được tới đây, trong lòng Tiểu Lục Từ mềm ra, không nỡ lại để nữ hài giữ nghiêm đạo phụ gia trình hiền khó nói, liền bèn nhào nặn bộ ngực phi nhiều xinh đẹp của nàng cười nói: “Thư thư tốt, vậy chúng ta hiện tại liền thành thân nha? Thế đệ có thể với thư thư cùng nhau hưởng thụ sự vui sướng trở mây.”

“Xi! Nào có như tiểu lưu manh thế này của đệ, cũng chú ý một chút đến thể diện của gia đình nữ nhân chứ, tất cả bị đệ loạn như thế này ...” Nữ hài thấy hấn dừng lại, miệng thở một hơi nhẹ nhõm, đưa tay kéo lấy cái chân, che lấy thân người nữ nang trắng tuyết như ngọc.

“Thư thư tốt, đệ đệ ôm nữa nào, đệ sẽ không mò loạn.” Nam hài từ từ trên chui vào trong chăn, Sở Sở sớm đã mở hôi đầm đìa không kham nổi càn quấy của hấn, rốt cuộc lần nữa bị hấn thực hiện được, nữ nhũ như tuyết lê lần nữa bị hấn cầm lấy, một cây vật lớn hùng hực mà cứng chắc đội lên trên hương đồn (mông) xinh đẹp nảy nở, trên thấm ướt chất lỏng trơn dính như mật, gần như bị hấn từ phía sau đâm thọc tiền vào, Sở Sở sợ đến hoa dung thất sắc, lật đặt nhanh chóng lật người qua, từ trước mặt ôm chặt lấy hấn, không để hấn loạn lên.

Hai người đều hoài tâm sự, đang muốn nói chuyện, chợt nghe sư khiếu bên ngoài khê giọng kêu vui, thanh âm Sở Lôi hào sảng từ bên ngoài truyền lại: “Muội tử, nghe nói Tiểu Lục Từ quay về rồi, hấn đã từng lại hỏi thăm qua muội chưa?”

Tiểu Lục Từ vừa nghe thanh âm của Sở Lôi, thầm vui mừng mới rồi không có cưỡng ép, nếu là bị đại cữu ca bảo thủ từ thủ cựu lễ này tóm được, không chết cũng được lột da. Thế là vội vàng kêu lên: “Đại cữu tử, ta giống loại người không có lương tâm đó sao. Đệ vừa quay về liền chạy tới thăm hỏi Sở Sở, ngay cả bọn tiểu huynh đệ chịu ức hiếp đó còn không kịp lại an ủi.”

“Từ tiểu tử, người lại chui vào trong phòng Sở Sở, xé ra cho ta.” Sở Lôi do dự một chút, lại kêu lên: “Muội tử, hấn không có khi phụ muội chứ?”

Sở Sở vừa nghe được thanh âm ca ca liền xấu hổ muốn mặc y phục, lại bị Tiểu Lục Từ ôm chặt cửa động không được, lúc này chỉ đành đáp: “Muội không việc gì. Tiểu Lục Từ giúp muội mượn được Hỏa Phượng Kiếm, bọn muội đang chuẩn bị liệu thương.”

Tiểu Lục Từ cười xấu xa hôn nàng, hạ giọng ở bên tai nàng: “Nghĩ không được thư cũng có thể lừa người, hơn nữa còn lừa khôn khéo như thế, đệ sau này phải cẩn thận, sợ phải phân biệt rõ câu nào của ti là thật câu nào là giả!”

“Đáng ghét, thư đây cũng không vì đệ ... a a!” Đôi môi đỏ của Sở Sở đột nhiên bị ngăn trở, nam hài nhiệt tình mà bá đạo ngấm lấy cánh môi thơm mềm, khêu mở hăm răng chính tề, hút mút chiếc lưỡi thơm trơn mềm, nước bọt (tiết) từ từ, cũng bị quấy rối không an phận. Sở Sở trức trặc bị hấn kéo theo, phân biệt không rõ nam bắc, miễn cưỡng nuốt vài ngụm, lại cũng cảm giác được ngọt ngào dị thường, một chút cũng không có nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 27: Mĩ Nhân Xuất Dục (5)

“A!” Sở Lôi sau khi nghe, nghi hoặc đáp một tiếng, lại vội vàng kêu: “Dựa theo phương pháp vận công liệu dưỡng gia truyền của chúng ta, đem năng lượng của Hỏa Phượng Kiếm dẫn vào trong cơ thể liền có thể, không cần cưỡng ép tiêu hóa vào năng lượng trong người muội, đừng lại tổn thương tới mất!”

Mắt Sở Sở đã để không ít danh y xem qua, cũng để không ít huyền thuật đại sư trị liệu qua, nhưng chẳng những không cách nào tiêu hóa được cổ năng lượng cường đại trong người nàng, còn khiến mắt nàng đau đớn rất lâu, bệnh tình càng là thêm nặng, vớ có chảy nước mắt vài tháng. Từ đó về sau, nàng liền không dám lại để danh y hoặc huyền thuật đại sư trị liệu, chỉ sợ càng chữa càng hỏng.

“Vâng, Sở Sở rõ rồi!” Sở Sở đáp lại một tiếng, mặc lên đồ đầu màu ngà, xoay lưng lại Tiểu Lục Từ, nhẹ nhàng mặc quần lót. Mà không biết, cái mông mướt mà phi nhiều thành thực đó của nàng, lại bị Tiểu Lục Từ ra sức nhào nặn mấy cái. Sở Sở không biết nửa năm nay hấn đã trải qua việc gì, chỉ cảm thấy được sắc dục của hấn khiến người xấu hổ (tím) dập dồn, song lại không có cách gì sợ hãi, tuy có chút đau đớn, lại ngứa ngáy đến khiến nữ nhân rên rĩ, cả người đều là thư thái, rất muốn được hấn tiếp tục sờ sờ.

“Đáng ghét!” Nữ nhân nheo trên eo hấn một cái, hành vi trả miếng, giờ mới tiếp lấy Hỏa Phượng Kiếm trong tay Tiểu Lục Từ, “Khi thư thư động công, đệ không được giờ trở.”

Tiểu Lục Từ gạt đầu lia lia, hấn còn chưa háo sắc đến mức đem sinh mệnh nữ nhân ra đùa, thấy nàng ngồi xếp bằng trên giường, hấn cũng mặc y phục, tận lực cách xa một chút, chỉ sợ lả lự giường ảnh hưởng đến nàng. Bất quá con mắt một khắc cũng không li khai thân người thành thực nảy nở, hấn từ từ đem đem Sở Sở cùng Huyền Tử của Huyền Nữ Kinh so sánh, nhất thời lại phân không rõ ai hơn ai kém. Tuy yêu Sở Sở hơn, lại thấy Huyền Tử càng yêu nị hơn, không biết thân thể nàng ta có sự đầy đà mềm mại của Sở Sở hay không.

Một đạo hồng sắc hóa quang từ tay phải cầm kiếm của nàng vọt lên, trông như đầu tên, chảy qua như đôi cánh tay ngọc, đến được trước ngực, núi tuyết

trắng tuyết như mờ đặc bị chiếu sáng như thủy tinh, sắc sờ lóa mắt. Nguồn sáng dừng lại nơi ngực một lúc, mới chậm chạp chảy về tay trái. Đợi khi hai cánh tay ngọc đều bị hóa quang chiếu đỏ, hai bàn tay của nàng nâng lên cao, trông như rất phí sức lực nắm cán kiếm, đồng thời hấp thu năng lượng.

Tiểu Lục Tử thấy hòa hệ tiên thạch trên chuỗi kiếm vài phần âm đạm, giờ mới minh bạch nguyên nhân keo kiệt của Thượng Quan thế gia. Nguyên lai tiên thạch này thuộc về đồ tiêu hao, dùng một lần ít một lần, bình thường sử dụng đều là hao phí tới lực nguyên tố bên trong. Hiện nay bị người ngoài trộm lấy sử dụng, chửi trách Thượng Quan thế gia lao sư động chúng muốn bắt mình.

“Ừm, đi nhận lỗi thật tốt với Thượng Quan Đào Đào, hi vọng ả ta có thể giúp mình nói vài lời tốt, để nhị ca ả đừng quá hung ác càn quấy. Bất quả, dù tính Thượng Quan Trác Việt tha cho ta, Cao Cầu này của Kim Tiền Bang cũng không thể bỏ qua cho Tề Bản Bang chúng ta. Hừ hừ, phía bên nằm chìm, sao cho phép người khác ngủ ngon, ta trên danh nghĩa là vì trị thương cho mấy chục huynh đệ thụ thương các người mà trộm kiếm, kì thật ta là muốn phân hóa lực lượng nội bộ các người.”

7 tháng trước, Kim Tiền Bang bang chủ Cao Cầu vì chúc mừng “triệt để” tiêu diệt Thiết Kì Bang nên bày tiệc, trong tiệc rượu toàn là tiểu đầu mục lập công còn có gia quyến của bọn họ. Tề Bản Bang trong chiến dịch này ra sức không ít, cũng có hơn mười người có mặt. Hôm đó tâm tình Sở Sở tốt, cũng tham dự tiệc rượu, lại đột nhiên bị dư nghiệt của Thiết Kì Bang xuất hiện tập kích thụ thương. Thiết Kì Bang dùng là Hàn Sương Phù cao cấp cùng Hàn Băng Phù cao cấp uy lực cực lớn, lại khiến tổng bộ Kim Tiền Bang tháng 3 mùa xuân thời hoa tuyết, có thể thấy sự cường đại của ngọc phù cao cấp.

Một lần tập kích đó, Kim Tiền Bang chết 74 vị tiểu đầu mục công lực không kém, thương hơn 80 vị, mà Sở Sở là một trong những người thụ thương. Vì để thu được nhân tâm cùng lôi kéo lực lượng nòng cốt của Kim Tiền Bang, Vương Tiểu Lục này mới mạo hiểm trộm Hỏa Phượng Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Chế Tạo Mỹ Phụ (1)

Sau một khoảng thời thần, vàng sắc quang đỏ hồng quanh thân Sở Sở từ từ giảm xuống, thân thể trắng muốt của nàng xuất ra từng giọt mồ hôi, lông lánh như ánh châu, rớt xuống sàn nhà biến thành băng tuyết, có thể thấy ít có cao thủ nào có thuật pháp cao cường và uy lực khủng bố như vậy. Hồng quang càng lúc càng yếu, mồ hôi càng lúc càng dày, sau cùng trên đôi mắt tối đen của nàng xuất ra một luồng hàn khí màu đen phiêu tán trong không khí.

Tiểu Lục Tử cảm giác nhiệt độ trong phòng lạnh đi rất nhiều, lập tức đứng dậy cho thêm nhiên liệu vào lò sưởi, nhìn ra ngoài hiên suy nghĩ lo lắng cả buổi. Sau đó, thấy mọi chuyện của nàng khá ổn, Tiểu Lục Tử bèn nhón chân bước ra khỏi khuê phòng của Sở Sở, định lấu thêm than để gia tăng nhiệt độ.

“Tặc tiểu tử, tặc đầu tặc não trốn đi đâu đó? Sao không ở trong hộ khán cho Sở Sở?” Nguyên Sơ Lôi nhất mực thủ ở bên ngoài, thấy Tiểu Lục Tử từ trong lâu các của Sở Sở đi ra, bèn lập tức quát trầm. Bất quá, tiếng quát đó khá nhẹ, chứng tỏ gã sợ ảnh hưởng đến mọi người đang liệu thương.

Sơ Lôi cao lớn uy mãnh, da đen rám, diện mạo thô quánh tuần tú, đôi mắt trầm ổn như sơn, khiến cho người nhìn có một thức cảm giác an toàn tự tin. Gã mang trên người một bộ hộ vệ phục của Kim Tiền Bang. Đây là bộ khinh giáp nhẹ vũ lâm quân thuộc thành chủ phủ này đã được cải tạo lại, vì gã sợ tỷ phu của mình truy cứu.

Tỷ phu của Cao Cầu chính là đệ nhất sủng thần Thái Kinh thân cận bên cạnh Thành chủ Triệu Cát. Thái Kinh khi trên ép dưới, quyền lực vô cùng to lớn ở Trung Châu quận. Tuy nhiên, do Triệu Cát si mê mỹ nữ và thư họa, tựa hồ quên mình có thân phận thành chủ, nhất thiết mọi chuyện đều để Thái Kinh quản lý, nhất thời khiến Cao Cầu được lợi không ít.

“Đệ ra lấy than rồi vào lại, đã bức hàn độc ra ngoài, không phải lo ngại nữa, huynh cứ yên tâm!” Tiểu Lục Tử lấy một khúc củi, thấy Sơ Lôi định nói gì đó, bèn hỏi: “Đại cữu ca, huynh có chuyện gì?”

“Đừng có xưng hô thân mật kiểu đó, Sở Sở có lấy người bao giờ! Hiện tại, không biết người có còn mạng cứu Sở Sở hay không, chuyện của Kim Tiền Bang cùng Thượng Quan Trác Việt gần đây người cũng có nghe qua chứ?” Sơ Lôi thờ dãi đáp.

Tiểu Lục Tử cả kinh hỏi: “Tên nhóc Cao Cầu hạ thủ với đệ à? Ngay sau khi dự yến, hấn trước mặt mọi người cầu đệ dùng cực phẩm hộ hệ bảo kiếm cứu mệnh mà. Đệ trị đạo hấn thụ thương rất nhẹ, có lẽ không gì nhẹ hơn, chỉ sợ hấn bị cái di chứng dương vật không mọc dậy nổi rồi? Không biết có thể dùng cây Hỏa Phượng Kiếm trong tay đệ trị bệnh đó không? Nếu không tại sao nó được xem là thứ cực phẩm của hỏa hệ được chứ?”

“Ha ha, chắc là có quan hệ với Thượng Quan Trác Việt rồi. Hấn vốn không cần quan tâm đến lời của thủ hạ dưới trướng. Huynh đệ của Kim Tiền Bang đối với hấn sớm đã có oán ngôn, nếu không vì hấn cấp phí dụng khá cao, lại có thể lực của Thái Kinh bảo hộ, chỉ sợ sớm có người tạo phản rồi.” Sơ Lôi cười khò nói, thấy Tiểu Lục Tử tựa như không hề lo lắng, bèn nói tiếp: “Chờ cho Sở Sở liệu thương xong, người mang Hỏa Phượng Kiếm đi trám miệng của Cao Cầu, nếu chuyện không ổn, bằng khinh thân thuật của người, không có ai có thể ngăn được. Hơn nữa, các tiểu đầu mục của Kim Tiền Bang có mối quan hệ rất tốt với người, chúng không để người bị hại đâu.”

“Ha ha, đúng là ý đó! Đại cữu ca, hai ngày này vô luận phát sinh chuyện gì, huynh cũng phải bảo hộ cho được Sở Sở. Tề Bản Bang của đệ chính thị là người chịu mệnh khổ, dù sao cũng không hề gì. Ừm, cứ theo lời đệ, đệ đi trước đã. » Tiểu lục tử cười cười, chuyển thân tiến vào, sắc mặt liền hiện vẻ trầm trọng.

Từ khi hấn quay về tới giờ không có chút nào gọi là may mắn, hiện tại ngay cả Sở Lôi cũng nghi ngờ ta, chỉ sợ mọi ưu phiền sẽ biến thành sự thật. Ài, không thêm nghĩ đến nữa, ngoài chuyện của Sở Sở, ta không thêm để tâm đến chuyện gì khác. Ày, Thượng Quan thế gia có gì mà tốt chứ, nếu thật sự sợ chúng, ta không đã đi lấy Hỏa Phượng Kiếm về. Bất quá, hiện giờ không nên để cho mọn Vương gia gây sự, nếu không sẽ bại lộ thân phận vi diệu của mình!” Vừa nghĩ vừa tiến vào ngõ thất của Sở Sở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 29: Chế Tạo Mỹ Phụ (2-4)

Tiểu Lục Tử vừa tiến vào, đã nghe tiếng nữ nhân rên rỉ thống khổ. Người trên giường không biết làm thế nào mà buông bỏ Hỏa Phượng Kiếm, hai tay đang vò nắn cái bụng trắng phếu. Người ấy chính là Sở Sở, lúc này phơi bày da thịt trần trụi đỏ hồng giống như đã say túy lúy, phô bày vẻ đẹp dẫn dụ người khác. Một tiếng “rẹt: đột nhiên vang lên, chiếc áo lụa đã bị xé rách, bộ ngực đào tơ mẫm sữa rung rinh bật ra, phần đầu nhũ màu anh đào nhô hẳn ra như muốn tự thoát khỏi vòm ngực của nó.

“Sở Sở, nàng có sao không?” Tiểu Lục Tử nghĩ quá trình liệu thương cho nàng có gì không ổn, vội buông bỏ thanh than trong tay, chạy sát lại nhìn.

“Hảo đệ đệ, tỷ nóng quá, giúp tỷ...” Từ mũi Sở Sở thoát ra một mùi u hương, thanh âm ngắc ngứ phát ra ý tứ phóng dăng, nắm chặt tay Tiểu Lục Tử, kéo hướng về chỗ ở giữa hai đùi nàng.

Tiểu Lục Tử nhăn tít đôi mày, xem ra nàng ta giống như đang trong tình trạng trúng phải xuân dược. Nếu không phải là xuân dược, Sở Sở sao tự nhiên biến thành dâm đảng như thế? Bất quá, khi gã kiểm tra mạch môn của Sở Sở, thấy trong nội thể của nàng không có gì kỳ dị, hơn nữa hàn độc đã được thanh trừ, nên cũng yên tâm. Không biết có phải là hấp thụ nhiệt lượng quá nhiều không? Hắn không thể lý giải, bèn nhặt thanh Hỏa Phượng Kiếm đang nằm dưới đất lên, phát hiện hào quang trên bề mặt kiếm giờ đã ảm đạm đi rất nhiều, tựa hồ đã mất bớt một tầng phần.

Sở Sở thấy người đàn ông trong lòng của mình bỏ đi, liền khẩn cấp xoay người lại trên giường, không kềm được buột miệng thốt: “Hảo đệ đệ, tỷ tỷ yêu đệ, đừng có đi, đệ bỏ đi đã nửa năm trời, người ta không biết đã rơi bao nhiêu là lệ.” Nàng hào hển ưỡn eo eo hồng, toàn bộ hai gò son phong cao vút nhảy bật ra, sắc màu giống như đào ngọc trên trời.

Tiểu Lục Tử bị lời tình thoại trần trụi của nàng khiến cho tâm động, lại thêm động tác dâm mỹ như phát cuồng ấy, khiến hắn dù sợ Sở Lôi canh gác bên ngoài, cũng quyết định phún xuất cho hết tà hỏa dưới bụng ra ngoài. Hắn tự động quy tình huống này là do thiên ý, nhanh chóng lột bỏ y phục, nhảy vội lên giường của mỹ nhân.

“Hảo tỷ tỷ, cái này là do tỷ cầu đệ đấy! Khi tỉnh lại rồi đừng có đổ thừa cho đệ nha!” Tiểu Lục Tử phục trên người nàng, hai tay xoa nhẹ hai tòa son phong nhô cao, đầu lưỡi liếm nhẹ dải tai của mỹ nữ. Mân xoa nắn và tiếp xúc nhẹ nhàng này lập tức khiến người đang bị dục hỏa thiêu đốt như trúng phải diệu huyết, rên dài một tiếng.

“Ư...uru Tỷ tỷ muốn đi tiểu quá,... thích quá...” Đôi chân dài trắng muốt như ngọc của nàng xoắn xít co duỗi lại rồi vòng ra xiết chặt lấy eo lưng của Tiểu Lục Tử.

Hai người đùa cợt dâm mỹ trên giường, không ngờ Huyền Tử bên trong bản Huyền Nữ Kinh đang cười hắc hắc thật lớn. Nàng đắc ý lẫn lộn trên cô, miệng không ngừng nói: “Chủ nhân quả là có thiên phú dâm tà vô cùng tuyệt diệu, lần trước ta chỉ ở trong ý thức của người sáo điệu cung cấp một số ít tư liệu về dâm hí, không ngờ người quả nhiên có thể quán thông, đánh cho một nữ hài đoan trang cao quý trở thành mô dạng của một dâm phụ. Quả là cười chết Huyền tử thôi! Đương nhiên, nữ hài này có thân thể rất đặc thù. Rất tiếc là thần thức của ta quá yếu, không thể thông qua ý thức của chủ nhân để quan sát cho kỹ được.”

Không biết trải qua bao lâu, Tiểu Lục Tử quyết định biến con cừu nhỏ ngoan hiền Sở Sở thành một nữ nhân chân chính. Sát na vượt qua xử nữ mô, nữ hài rít khẽ một tiếng. Miệng nàng tức thời bị nam nhân phong trụ, khỏi kinh động đến đại cữu ca ở bên ngoài. Từ mỹ nữ thành mỹ phụ thật quá đơn giản. Từ tiểu nam hài thanh thuần thành một nam nhân dâm tà tàn ác cũng giản đơn không kém. Từ giờ trở đi, Thiên vũ đại lục đã có thêm một tuyệt thế mỹ phụ, và cũng có thêm một tuyệt thế dâm ma!

Sau cơn co thắt, Sở Sở hoan hỉ nảy ngược hạ thân trắng như tuyết tuyệt đẹp của mình cùng hưởng ứng Tiểu Lục Tử. Cảm giác tê dại lan tỏa ra toàn thân nàng.

Nàng cảm giác từng sợi lông trên toàn thân mình đều đứng dậy. Thứ cảm giác toàn thân chấn động kịch liệt chưa bao giờ có ấy như có một luồng kích ngất chạy suốt người nàng vậy, khiến miệng nàng không nín được rít thét tán loạn lên: “Đệ đệ giỏi, tướng công giỏi, Sở Sở chắc chết quá!”

Ở trong Huyền Nữ Kinh, Huyền tử lúc này cũng rên ư ừ. Nàng hoảng sợ ngồi dậy khỏi đám cỏ, vỗ nhẹ gò ngực phập phồng tự nói: “Ồi trời, sao ta bị chủ nhân ảnh hưởng cho tinh thần lực yếu nhược thế này? Người có thực là một nhân loại nhược tiểu yếu ớt hay không? Hừm, không tốt rồi, ta cũng muốn.... ai a, phải khiến cho người dừng lại mới được, nếu không nữ hài ở ngoài đó chịu không nổi đâu, ngay cả mình cũng bị ảnh hưởng nữa.”

Nhân thân của Tiểu Lục Tử thoảng chốc khôi phục vẻ trong sáng, bảo bối được luồng mật hoa rưới khắp và quấn chặt khiến cho khoái cảm dâng trào không thể chịu nổi. Hắn bèn rùn mình xóc hạ thể tới, nghênh tiếp nữ tính Thuần âm tình bằng một dòng nguyên dịch chí dương vô cùng quý giá. Dựa theo

sự chi dẫn của Huyền tử, chuyện này đều khiến hai người hưởng thụ lợi ích cực đại. Tuy nhiên, lợi ích như thế nào, hai người họ lúc này không cần quan tâm.

Mỹ nữ mới vừa được chuyển thành phụ nhân từ từ tỉnh lại, rúc đầu vào ngực nam nhân, ngọc thủ vòng qua eo lưng hắn xoa xoa nhẹ nhẹ. “Ái da, mưu sát thân phụ kìa!” Nam nhân làm giọng quý hồ nhỏ một tiếng, làm cho Sở Sở giật mình dừng tay lại, không nghĩ tới việc tăng thêm lực, chỉ nghiêng rằng hùng hổ bảo: “Chưa cưới mà chàng đã dày vò Sở Sở rồi, biến cho người ta thành một nữ tử dâm tiện rồi. Chàng đi đi, người ta không thèm lí gì đến chàng nữa.”

Mắt Sở Sở từ từ ứa ra một giọt lệ, nhưng cánh tay vẫn không động đậy, vẫn vòng tay ôm chặt eo lưng của nam nhân. Lúc này, Tiểu Lục Tử đã sớm dự liệu sau khi Sở Sở thiếp đi sẽ có biểu hiện thế này, hắn cũng muốn biết tại làm sao lúc này nàng lại chuyển thành biểu hiện dâm đảng như thế. Bất quá, khi nghĩ thông sự tình, trong lòng hắn vô cùng hoan hỉ. Đối với tính cách của Sở Sở, hắn cũng hiểu rất nhiều. Nhẹ quệt đi giọt lệ ứa ra, hắn cười bảo: “Sở Sở tỷ, ta luôn muốn quan tâm đến tỷ, toàn tâm toàn ý muốn lấy tỷ làm chánh thê, tuyệt đối không như những gì tỷ tưởng tượng đâu. Chuyện ngoài ý muốn lúc này, trong lòng chúng ta đều thanh tịnh, chỉ là lỡ hơi quá một chút thôi.”

Nhìn thấy sắc diện của nàng có chút hòa hoãn, Tiểu Lục Tử nói tiếp: “Chờ cho ta làm xong mọi chuyện bên ngoài, nhất định sẽ mang nàng về nhà cử hành hôn lễ. Như ta đã nói qua, trưởng bối trong gia tộc của chúng ta ai nếu đều có điểm cứng nhắc, ta hiện tại chỉ mới vị thành niên, phải kiến lập sự nghiệp mới thành gia thất được. Bọn họ nhất định trông vào chúng ta. Ta thì không có vấn đề gì, chỉ sợ ủy khuất cho nàng ở nhà.”

“Nhưng mà, chàng nói xem, chàng khinh bạc người ta như thế này thì còn ra thể thống gì nữa?!” Sở Sở đã ngừng khóc, khôi phục phần nào sinh khí, nhưng do sợ nam nhân cười mình là dâm đảng, nên vẫn cố giữ ngọc nhan nghiêm túc.

“Ha ha, thể có lương tâm đất trời, rõ ràng là do nàng tình ta nguyện, sao lại tự nhiên biến thành khinh bạc được?” Tiểu Lục Tử thấy Sở Sở mặt ửng má hồng, trong đầu liên phát nổ, đột nhiên ép lên người nàng, hai thân thể lửa lò áp chặt vào nhau, “Đừng có nổi giận, ta hiểu Sở Sở tỷ mà, cũng chỉ tại cây kiếm này có điều cô quái, làm cho tỷ tỷ phải chịu ủy khuất, hay để để bề gãy kiếm này, sau đó tự vẫn tạ tội, có được không?”

“Hoa ngôn xảo ngữ, rõ ràng là biết tỷ tỷ không bỏ qua, lại còn nói như thế nữa!” Sở Sở nhắm tịt mắt, che mặt cố ý không nhìn hắn. Nàng cực kỳ thông minh, nhớ lại đại trạng lúc liệu thương, suy nghĩ trước sau liền minh bạch nguyên do của sự tình. Trong lòng sợ hãi cười mình, lại sợ chọc giận hắn, chỉ còn biết chờ xem như thế nào, nên vờ hừ nhẹ một tiếng rồi im lặng.

Sau trận mây mưa, trời đã về chiều, Tiểu Lục Tử biết Sở Sở đã nghe được điều gì đó nên sớm li khai, tránh phải bị khó xử. Hắn nhẹ ôm mỹ phụ trong lòng đến tắm rửa cho sạch sẽ. Sở Sở sau khi nghe hắn thề thốt không cười nàng dâm đảng nữa, bèn đáp ứng tạm chung với hắn. Tiểu Lục Tử mặt nào cũng tốt, nên đã kịp hẹn lần gặp sau trước khi rời khỏi phòng nàng.

Không ngờ, vừa rời khỏi lâu các của Sở Sở, đã nghe căn phòng phía trước có tiếng hừ lạnh. Sở Sở thủ trì trường thương, lẳng không bay đến, cản đường đi của hắn. Tiểu Lục Tử biết khó đối gã, bèn lập tức cười nói: “Hãy, đại cữu ca vẫn còn ở đây, hàn độc của Sở Sở đã được chữa khỏi hoàn toàn, nàng hiện giờ đã khang phục. Ah, để xong việc rồi, phải về xử lí công việc.”

“Hàn băng chi độc tuy đã được giải, nhưng lại trúng phải thứ còn mạnh hơn độc được vạn lần! Tiểu tử, ta không phải là người cổ hủ, nhớ là phải đối xử muối ảy cho tốt, nếu có điểm nào đó ủy khuất, ta không tha cho người đâu.” Dứt lời, trường thương trong tay run lên, ngân quang lấp lánh như nghìn đóa hoa bay trong xuân muộn. Ngân quang vụt tắt, một cây nhỏ ngoài hai trượng đã trụi sạch, trở lại một thanh thiết mộc. “Tối nay phải bồi tiếp muối ảy ăn, ta đã mua rượu và thức ăn từ Vạn Hương lâu.” Dứt lời, thân hình của gã đã khuất trong tiểu viện.

“Mặt dữ lòng ngay! Hãy, sớm biết đại cữu ca thế nào cũng nói những lời này, sớm lấy Sở Sở cho rồi.” Trong lòng hắn nghĩ đến những chuyện đẹp đẽ, quay người trở lại các lâu của Sở Sở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30: Lưu Mạnh Sự Kiện

Đêm Trung Châu thành rất náo nhiệt, một điểm cũng không tiêu điều hoang lương như các thành thị trong chiến loạn khác. Công tử y phục hoa mỹ dắt tỉ dân nô, trong thương phố đèn đốt sáng rõ tiêu tiền như nước. Tiểu thư, phụ nhân thâm khuê tịch tịch cũng đang nhộn nhịp mang theo gió thơm, ở trên nhai đạo rộng rãi tìm kiếm điểm ngộ.

Sau khi Không Tước vương triều diệt vong, hỗn chiến đã tiếp diễn trăm năm, phụ đạo nữ quy sớm bị ném ngoài mây xanh, chỉ có cực ít vài danh gia thế nữ dạng như Sở Sở mới có thể tuân theo một ít. Nếu ở thời đại phụ quy nghiêm cấm, như dạng đó của Thượng Quan Đào Đào, thân thể bị Tiểu Lục Tử thấy được, trừ gả cho hắn, thì chỉ có tự sát bày tỏ thanh bạch.

Tiểu Lục Tử nghĩ đến chỗ này, không nhịn được lộ ra vẻ tươi cười kì quái, không biết là vui mừng hay là tiếc hận. Hắn rời khỏi tiểu viện của Sở Sở đã có nửa thời thần, tuyệt không có mục đích nhân rồi giao du trên đường. Hắn còn đang vì chuyện của Hỏa Phượng Kiếm lo âu, đang nghĩ làm sao ứng phó thông tập lệnh (lệnh truy nã), tuy đã tính xong trường hợp xấu nhất, nhưng đó là một nước cờ không muốn đi nhất.

Một trận cười vang rền loạn trước mặt, như là có chuyện gì thú vị phát sinh, dù cho nghệ nhân tốt nhất trên phố cũng không có loại vẻ náo nhiệt hiện tại,

Tiểu Lục Tử hiếu kì chui vào đám người, muốn coi xem phát sinh chuyện gì, còn chưa chui đến trước đã nghe được thanh âm của Thượng Quan Đào Đào.

“Người không phải muốn cô nãi nãi bồi người chơi đùa sao, người khóc cái gì chứ, chẳng lẽ không muốn đùa?” Thượng Quan Đào Đào đang thực luyện chơi đùa một cây chủy thủ trong tay, chủy thủ tựa như một vật sống, đang xoay tròn giữa mười ngón tay trắng nõn của nàng ta. Nàng ta đang giẫm lòng ngực của một công tử, mỗi một câu mắng liền dùng chủy thủ vạch một đạo huyết ngân trên mặt hắn.

“Ô a ô, cô nãi nãi tha mạng, bản công tử biết sai rồi, chỉ cần tha kẻ này, ta nguyện ý bồi thường tiền cho người, cầu xin người!” Một thanh niên tuấn tú đầu phân mặt son trên đất, trên mặt tựa như mào hoa, huyết châu đang thuận theo miệng vết thương ứa ra ngoài.

“Biết sai rồi? Sai ở đâu? Bản cô nương cảm thấy người nói không sai nha, nói bản cô nương dung mạo xinh đẹp, thiên sinh lệ chất, còn nói cái gì đẹp tựa thiên tiên ... chẳng lẽ những lời này của người sai?” Thượng Quan Đào Đào lại vạch một đường trên mặt hắn, cười rất giống tiểu ác ma.

“Thiếu gia, thiếu gia ... mau thả thiếu gia nhà ta ra, bằng không ... bằng không ...” Bốn hán tử béo từ run rẩy lấy bảy lời không thành câu, bởi vì Thượng Quan Bảo Bảo chính đang kéo cung tên nhắm bọn chúng.

“Bằng không cái gì a? Tay của tiểu gia nhà người tề, tên này không biết có thể bắn đến nơi đâu?” Thượng Quan Bảo Bảo than vãn rất không biết làm sao, gương mặt nhỏ non nớt hoạt kê phi thường. Mỗi một câu hắn nói, người vây quanh đều có thể cười lớn vài tiếng, đối với hài đồng kì quái này mang hảo cảm kì quái, đây đúng là hiệu dụng của khả ái đây.

Tiểu Lục Tử cười khò, biết hai thư đệ này lại gây phiền phức rồi. Tuy tin tưởng bọn họ không phải chủ động gây chuyện, nhưng làm có chút quá đáng, đem gương mặt lấy làm tự hào của công tử người ta vạch thương, sau chuyện người ta không dốc sức báo phục mới quái. Vừa muốn làm người hòa giải khuyên bảo một cái, đột nhiên bốn hán tử nom nớp thấp thòm đó đột nhiên làm loạn, nhất tề hướng tới Thượng Quan Bảo Bảo phóng tới. Bọn chúng muốn uy hiếp oa oa trắng nõn này, lấy đối công tử nhà mình về, đáng tiếc bọn chúng tính sai thực lực của tiểu nam hài.

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!” Ba tiếng bạch vũ phá phong vạch qua, ba hán tử phóng tới ở trước nhất kêu thảm ngã trên đất, trên đùi bọn chúng đều cắm một cây bạch linh tiễn, lực đạo cực lớn, tiễn đã chìm vào sâu trong huyết nhục.

Hán tử sau cùng nhất nhìn đầu tên gần đầu mũi, hai chân co giật như phát tác chứng động kinh, bịch một tiếng quy trên đất, cao giọng cầu xin: “Tiểu gia tha mạng, tha mạng a!”

“Ai da da, người cầu tới cầu lui chính mấy câu như thế, nghe đến đầu ngón tay của tiểu gia nhà người đều tê rồi.” Thượng Quan Bảo Bảo đắc ý cười lớn, đem thất thái bích ngọc cung trong tay thoáng kéo thoáng lỏng, cổ ý dọa dẫm hán tử sớm đã mềm trên đất trên đất đó.

“Tay của đệ tê rồi, để huynh giúp đệ niết nha?!” Tiểu Lục Tử đành đứng ra, hẳn nghĩ muốn một hồi nữa, hỗn tiểu tử vô pháp vô thiên này có thể gây ra phiền phức như thế nào. Đây nói cho cùng không phải thành trì của Thượng Quan gia, nếu thực chọc giận địa đầu xà nơi đây, bản thân bang chủ của Tế Bân Bang đây cũng không chịu nổi bọn họ.

“A nha! Thư phụ tới rồi!” Thượng Quan Bảo Bảo nhìn thấy liền kinh hãi, gương mặt đắc ý tức thì cười gượng vô cùng, “Thư thư nhanh dừng tay chút!” Hẳn bản thân là không hề sợ Tiểu Lục Tử, nhưng là sợ hình tượng dã man của thư thư lộ rõ, dọa chạy một thư phụ tốt “tốt bụng” như vậy.

Kinh hãi này của hắn không quan trọng, đầu ngón tay mềm nõn đó tê thực, vèo một tiếng, bắn tới trêm bụng dưới của hán tử. Tiểu Lục Tử cũng không liệu được hắn có thể như thế, tên này nếu là bị hắn bắn trúng, hán tử béo tốt này không chết cũng mất nửa mạng. Lực đạo của bích ngọc cung này kì đại vô bì, trong vôi vàng bắn ra một khối đá, cũng chỉ là đánh lệch một tí ti, một tên này vừa khéo bắn trên mệnh căn tử của nam nhân.

“A ôi!” Hai nam hài một lớn một nhỏ đồng thời ôm đầu ai thán, vì nam tử này mặc niệm. Hai nam hài cực có hiểu ngầm ngó đối phương, đồng thời nhún nhún vai, ý tứ đó là nói: “Không liên quan chuyện của ta!”

Bởi hai nam hài đều đã đùn đẩy trách nhiệm, xui xẻo chỉ có trung niên nam tử hộ vệ gào thảm không ngừng. Tiếng cười xung quanh biến mất, bị thủ đoạn của ngọc oa oa như Kim Đồng này hù dọa, có kẻ nhỏ gan đã lặng lẽ rời khỏi.

Nữ hài khả ái chính đang thi bạo kinh hãi kêu một tiếng nhảy tới, cuống cuồng đem chủy thủ giấu đến sau lưng, cong chiếc miệng nhỏ hồng nhuận, len lén quan sát thần sắc của Tiểu Lục Tử, suy đoán tâm tư của hắn. Tiểu Lục Tử tựa cười không phải cười, vẻ mặt không bằng lòng, chỉ là phong thái trên mặt đó càng thêm mê người, đó là một loại mị lực thành thực nam nhân chân chính mới có.

Phương tâm của Đào Đào nhảy loạn bình bịch, không chắc tâm tư của Tiểu Lục Tử, sân oán lắm bầm nói: “Đem người ta ném đến trong khách sạn, nửa ngày không tới thăm hỏi bọn muội. Muội cùng đệ đệ khó chịu đến phát hoảng, ra ngoài đi lại, lại đụng trúng lưu manh vô lại này, còn muốn cướp tiểu muội về nhà làm tiểu thiếp, thế là liền như thế, thế nào huynh cũng đều đã nhìn được.”

“Ha ha, ta không có trách nàng, lưu manh như thế phải đánh.” Tiểu Lục Tử thấy thiếu nữ điệu mạn khả ái này đáng vẽ như thế, chợt cảm thấy hứng thú, vui vẻ cười lên.

“Khách khách, muội chính biết huynh có thể giúp muội!” Chủy thủ trong tay nữ hài sớm bị nàng ta giấu vào trong trũ vật gói chỉ, nhìn thấy vẻ tươi cười của Tiểu Lục Tử, tâm tình rất tốt, thỏa tình bỏ vào trong lòng của hắn, trên thân người lên, hai chân tựa như rắn cuộn quanh trên eo nam hài.

Đám người xem náo nhiệt bên ngoài cười ầm một trận, ngoài ra huyết sáo. Có người nhận ra thân phận của Tiểu Lục Tử, nhao nhao vỗ tay tán thưởng cho hắn.

“Uy! Uy! Ban ngày ban mặt ... kia, lằng lằng càn khôn ... cũng không đứng. Cái đó, dù sao hai người các người cũng không nên trước mắt mọi người thân mặt, càng không nên trước mặt đệ như thế nữa, chẳng lẽ chưa nghe qua cái nói không thích hợp nhi đồng sao?” Thượng Quan Bảo Bảo loay hoay bích ngọc cung, đáng về quái dị la lên.

Người vây quanh lại là một trận cười lớn thiện ý, tiếng cười cười một nửa, lại cắt đứt, một trận tiếng quát hét mãnh liệt từ bên ngoài đám người truyền lại. Còn có hai thanh âm căm giận mà oán hận hét lên the thé: “Minh Cơ đại nhân, hung thủ đã thương bọn hèn chính đang ở đây!”

Một hồng y thiếu phụ mỹ miều, thân mặc khinh giáp sát người, ngực lớn lưng ong, hương đồn tười tốt căng phồng miếng da nhẹ lên, nàng ta đang dẫn theo hơn 30 mui thủ hạ hung hãn hùng hùng hổ hổ chạy tới, người xem nào nhiệt tức thì nuốt mạnh nước bọt, lại lui đến rất xa, như là cực sợ nữ nhân này.

Nhìn thấy Minh Cơ điểm quang tứ tán, Tiểu Lục Tử liền trương về mặt như trái khố qua, hẳn biết chức nghiệp của Minh Cơ là được tế sư, một loại kỹ năng kì đặc ở giữa võ kĩ với huyền thuật, do y thuật bình thường tiến hóa mà nên, năng công năng thủ, đơn công quần công đều thuộc thượng thành. Nhưng thân thể của được tế sư tương đối yếu ớt, không có thân thể cường hoành của võ sĩ, cũng không có nguyên tố hộ thuẫn bền chắc của thuật sĩ. Nhưng Minh Cơ thuộc về đặc thù gia trong được tế sư, võ kĩ của nàng ta một chút cũng không yếu hơn trình độ được tế của nàng ta.

Minh Cơ là một trong tứ đại hộ vệ của Kim Tiền Bang, toàn thân là độc, giết người trong vô hình, được nhiều sủng ái của Cao Cầu. Điểm danh của nàng ta tuy tại ngoại, lại tựa một con bò cạp mang đuôi độc, kẻ nào đụng kẻ đó vong. Trong này có độc thuật của nàng ta, cũng có đồ kĩ ám sát của Cao Cầu. Dần dà lâu ngày, nàng ta đã thành bò cạp độc chỉ có thể nhìn không thể đụng trong Trung Châu thành.

Tiểu Lục Tử không biết khi nào đắc tội qua nàng ta, Độc Hạt Tử Minh Cơ luôn là thích tìm hán phiền hà. Bốn hán tử Kim Tiền Bang sáng sớm hôm nay ẩu đá A Tinh, chính ở trong đám người sau lưng nàng ta. Khi nàng ta nhìn thấy Tiểu Lục Tử đang ôm một phần y nữ hài. Trên gương mặt mỹ miều tức thì cười nở hoa, chỉ có ở sâu trong con mắt nàng ta mới có thể thấy được hận ý mờ mờ.

“A, nguyên lai là Lục gia, không biết trở về Trung Châu lúc nào, tiểu nữ tử cũng phải vì gia tiếp phong tẩy trần nha! Vị tiểu mỹ nữ này là ...? Tiểu nữ nhớ dáng vẻ của Sở Sở tiểu thư không phải như vậy nha, chẳng lẽ đây là nữ nhân Lục gia mới tìm?” Minh Cơ nhẹ lắc lư uốn éo, xoay vận phi đồn, cười tới gần Tiểu Lục Tử.

Thượng Quan Bảo Bảo cảm thấy Minh Cơ nguy hiểm phi thường, ba cây bạch linh tiễn đã kéo trên dây, con mắt to đen lay láy không chớp một cái chăm chú nhìn thiếu phụ diêm dúa càng lúc càng gần, kiêu thanh kiêu khí quát lên: “Phía trước nguy hiểm, lữ khách dừng bước! Bằng không, tay của tiểu gia gia nhà ngươi lại phải tê rồi!”

“Khách khác khách, tiểu oa oa, thư thư nơi đây có chi ma được (thưởng chống tề) rất tốt, giúp đệ trị căn bệnh cũ này, được chứ?” Bàn tay trắng nõn nhỏ xinh của Minh Cơ liền vung, một đoàn khinh yên bay tới Thượng Quan Bảo Bảo.

“Nó còn là hài tử!” Không nghĩ được Minh Cơ có thể hạ thủ đối với Bảo Bảo, Tiểu Lục Tử ném Thượng Quan Đào Đào ý ghen nồng nặc ra, vội vàng kích ra một chương, một đợt khí lằng trong suốt ngăn cản phía trước yên vụ, đồng thời bọc lấy yên vụ hướng tới thủ hạ hung hãn Minh Cơ dẫn tới.

Khí cơ chịu lôi kéo, Thượng Quan Bảo Bảo cũng phát ra tam tiễn. “Vèo vèo vèo”, một dây tam tiễn, bắn tới điểm nữ Minh Cơ ngoài ba mét, thượng trung hạ ba đường, bức thẳng yết hầu, tâm tạng cùng tiểu phúc của Minh Cơ.

Minh Cơ sắc diện bi thảm, cực kì oán hận nhìn Tiểu Lục Tử, cũng không né tránh tiễn vũ. Tiểu Lục Tử cau mày, lần nữa kích rơi ba cây tiễn vũ. May mà lần này hẳn sớm có chuẩn bị, bằng không một tên này vẫn thực có thể khiến Minh Cơ chịu vài thương nhẹ.

“Đù rồi! Tất cả dừng tay cho lão tử!” Tiểu Lục Tử tức giận, hai bên này để ai chịu thương đều không dễ xử lí. Thương Minh Cơ, Tế Bản Bang của bản thân liền khỏi phải nghĩ lập chân ở Trung Châu, thương hai thư đệ Thượng Quan, chẳng những lương tâm của bản thân áy náy, càng có thể chọc giận Thượng Quan thế gia.

Một tiếng của Tiểu Lục Tử chấn dừng người tại trường, tiếp tục lãnh nhạt quát lên: “Nói đi, Minh Cơ, nàng tới làm gì? Hai vị đây là bằng hữu của ta, đây là tiểu công chúa Thượng Quan Đào Đào của Thượng Quan thế gia, đây là tiểu công tử Thượng Quan Bảo Bảo.” Hẳn biết phiền phức của hai thư đệ không dừng một việc, dứt khoát công khai thân phận của bọn họ, để người khác cố kỵ lực lượng của Thượng Quan thế gia, tốt nhất biết khó mà lui, không cần tự mình động thủ.

Tiểu Lục Tử mới vừa đem độc yên vung vào trong đám người của Kim Tiền Bang, tức thì có năm người nổi tiếp ngã trên đất, giống như hóa đá, không biết sống chết. Mà Minh Cơ sau khi nghe được thân phận của hai thư đệ, sắc mặt càng thêm khó coi, có vui mừng chưa có thương đến bọn họ, cũng có oán hận đối với Tiểu Lục Tử. Tóm lại, biểu tình của nàng ta phức tạp nhất.

Minh Cơ lùi sau hơn mười bước, chỉ lo Thượng Quan Bảo Bảo lần nữa “tê tay”, nàng ta mới vừa không chú ý, xem nhẹ chỗ nguy hiểm của oa oa trắng nõn này. Nàng ta chỉ vào hai hán tử thụ thương sau lưng, lí trực khí trắng hỏi: “Hai thuộc hạ của ta bị bọn họ đã thương, chẳng lẽ thì không thể vì bọn chúng đòi lại công đạo sao?”

“A?” Tiểu Lục Tử cười đem hai thư đệ bảo hộ sau lưng, nhìn hai hán tử bởi mất máu mà sắc mặt trắng bệch, “Bằng hữu của ta trước giờ không chủ động gây chuyện, sợ nàng hay là thủ hạ của nàng quen thói hung hăng càn quấy chăng? Tiểu huynh đệ A Tinh của ta hôm nay bị bốn tên bọn chúng đánh gần chết, món nợ này lại phải tính như thế nào đây?”

Bằng nhãn tuyến của Tế Bản Bang ở Trung Châu thành, Tiểu Lục Tử về tổ nửa thời thần liền tra ra bốn tên đánh A Tinh, chỉ là kiếm chế thế vậy, tạm thời nhẫn nại mà thôi. Hiện giờ thấy hai thư đệ của Thượng Quan Gia bị người chỉ trách, dứt khoát cũng làm rõ, hi vọng Minh Cơ có thể đem chuyện này kéo bằng.

Tiểu Lục Tử liền chỉ bốn kẻ đó, Minh Cơ nhìn thấy thù hạ bởi hãi sợ Tiểu Lục Tử mà né tránh, chỉ để trống ra bốn tên run rẩy bất an đó.

Thượng Quan Bảo Bảo ha hả cười lớn, đùa giỡn thất thái bích ngọc cung, từ sau lưng Tiểu Lục Tử lộ ra nửa cái đầu, cười nói: “Thư phu quả nhiên anh minh thần vũ, liệu sự như thần, hai tên ngu ngốc bực chúng lại muốn cướp bích ngọc cung của đệ, thế nhưng bảo cung chỉ có một cây, mà bạch linh tiên lại có rất nhiều ... thế là, chuyện sau đó huynh cũng phải đoán được, đệ không nhẫn tâm tay không mà về, cho bọn chúng một người một tiễn, cho ngực phải.”

Ngực trái có tâm tạng, người trúng toi mạng, ngực phải lại có không gian hồi hoàn rất lớn. Bảo Bảo sờ dĩ như thế, không ngoài là muốn cáo tố mọi người, nó khá ái thiện tâm, không muốn sát sinh.

“Ha ha, Minh Cơ, nàng có thể nghe rõ rồi.” Tiểu Lục Tử cười hề hề chăm chú nhìn Minh Cơ sắc diện biến đến biến lui, tiếp tục nói, “Còn may thù hạ của nàng không cướp đi thất thái bích ngọc cung, nói bằng không, sợ rằng có thể có 10 vạn binh mã tiến tới Trung Châu đòi lấy vậy!”

Mặt Minh Cơ có sắc thẹn, chỉ là liền lóe qua, quay đầu giận dữ nhìn hai thù hạ thụ thương, quát hỏi: “Hắn kẻ đứng là thực tình?”

Ở dưới quát hỏi của Minh Cơ, bọn chúng không dám bịn chuyện, đành phải kinh sợ bất an gật đầu.

“Cầu nô tài đáng chết, lại dám ta!” Ngọc thủ Minh Cơ liền bung, hai đạo yên đoàn màu nâu như thiểm điện bay ra.

Hai hán tử thụ thương tiếp xúc hạt sắc yên đoàn, kêu thảm thê lệ một tiếng, liệt bại trên đất, lăn lộn hai cái, liền hóa thành một bãi nước mủ.

“A!” Thượng Quan Bảo Bảo kinh thán một tiếng, không tự tại sờ trên dưới toàn thân, chỉ sợ cũng trúng độc, chết không toàn thây. Đối với ân oán thù mới rồi của Tiểu Lục Tử, càng là cảm kích chảy nước mắt.

“Ca ca, nữ nhân này rất đáng sợ a!” Thượng Quan Đào Đào kéo kéo tay áo của Tiểu Lục Tử, muốn giục hắn rời khỏi.

“Cái này các người thỏa mãn chứ?” Minh Cơ oán hận trừng mắt Tiểu Lục Tử.

“Ai, hà tất thế!” Tiểu Lục Tử vô tội nhún nhún vai, “Ta chỉ là muốn giải quyết hòa bình, Minh Cơ, nhất thiết đừng dùng loại nhân thần ăn người này trừng ta, ta có thể nằm ác mộng.”

“Ừ ừ!” Hai thư đệ của Thượng Quan Gia đồng thời gật đầu, phụ thanh nói, “Chúng ta muốn giải quyết hòa bình!”

Mấy chục hán tử của Kim Tiền Bang đứng ở nơi xa khóc cười không được nhìn ba thanh niên nhân như ác ma này, đã chết hai người, còn có thể giải quyết hòa bình sao?

Minh Cơ đột nhiên cười khi khi, gương mặt băng phong chợt nhiễm đầy xuân ý, cười tươi duyên dáng liếc nghiêng Tiểu Lục Tử, nhất thời phong tình vô hạn. Thế nhưng, ở trong một vùng xung đột từ thương, nàng ta lộ ra tiểu ý này, không nghĩ ngờ gì khiến người sợ hãi, khiến người bất an.

“Nàng, nàng làm sao đấy?” Tiểu Lục Tử đột nhiên nhớ tới hành vi trước đây của Minh Cơ, cảm thấy rất quá không ăn khớp.

“Thiếp rất khỏe a. Ô, suýt chút quên, Cao bang chủ của bọn thiếp mời chàng đến tổng đàn một chuyến, nghe nói chàng ‘mượn’ được Hòa Phụng Kiếm, mấy chú huynh đệ thụ thương trong bang còn đang đợi chàng tới cứu mạng đấy.” Trọng điểm của Minh Cơ đặt đến trên chữ ‘mượn’, kẻ ngốc đều biết chuyện Tiểu Lục Tử bị truy nã, nàng ta nói như thế, rõ ràng biểu hiện trong ngoài bất nhất, mặt cười lòng giận.

“Khi nào?”

“Hiện tại!” Minh Cơ nói xong, lí cũng không lí tới thù hạ thụ thương, lác lư phi đồn, từ từ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Dạ Chiến Noãn Hương

Tổng đàn của Kim Tiền Bang gọi là Noãn Hương Các, Tiểu Lục Tử từng trong tối giễu cợt danh hiệu của Kim Tiền Bang, nói nó tương tự với danh xưng của kĩ viện. Bất quá, nhắc tới tâm biến này, chính là đích tay thành chủ bản thành Triệu Cát ban tặng, cho dù không hợp cũng không có người dám đổi.

Tiểu Lục Tử dẫn theo Cầu Đầu Quân Sư Ngô Dụng, phụ thêm A Tinh thương chưa khỏi, còn có 20 bang chúng phiêu tráng tự thân Ngô Dụng chọn lựa, hùng dũng oai nghiêm đi tới Noãn Hương Các. Vốn dĩ hai thư đệ của Thượng Quan Gia cũng muốn tới, Tiểu Lục Tử nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là cự tuyệt, để bọn họ ở khách sạn đợi tin tức.

“Lục gia, vào tổng đàn xin giao ra binh khí mang theo!” Tám tráng hán thủ đại môn rất cung kính nói.

“Oa ha ha ha, chúng ta trước giờ tới Kim Tiền Bang không mang binh khí.” Tiểu Lục Tử cười lớn, trong lòng lại thầm chửi những kẻ này đòi ngốc, binh khí dùng có thể cất vào trong trữ vật chi mà, làm gì phải cầm trong tay.

“Chức trách sở tại, không dám làm nghịch, thỉnh Lục gia lượng thứ!” Mấy môn vệ cười khổ nói.

Môn vệ lục soát xong, mới thả bọn họ tiến tới.

Chưa đi vài bước, liền thấy vài thân ảnh quen thuộc lay động trong tối, bọn họ đều là tiểu đầu mục chịu qua thương của Hàn Băng Tráo, ai ai cũng sắc mặt phát xanh, mái tóc trắng xám, mặc áo bông dày cộm còn run rẩy bất không ngừng. Bọn họ nồn nóng hướng về Tiểu Lục Tử đưa mắt ra hiệu, ý tứ là để hắn mau chóng rời khỏi.

Tiểu Lục Tử giả như không thấy được, thân mật kéo tay bọn họ cười nói: “Lại lại, ta trị liệu cho các người trước, để tránh qua thời gian la các người nữa.” Đang nói, hắn lấy ra Hóa Phượng Kiếm, dùng thể nội khí kinh dẫn đạo, đem mấy người này trong nháy mắt trị khỏe.

“Đi?” Tiểu Lục Tử trong lòng kì quái kêu một tiếng, hắn nhớ tới khi Sở Sở liệu thương dùng một thời thần, hơn nữa còn hao phí rất nhiều năng lượng của hỏa hệ tiên thạch, mà sáu bảy người này cộng vào lại trị liệu hoàn tất trong nháy mắt, hơn nữa hỏa tinh thạch hơi tối cũng không có biến hóa, rất giống không mất một chút năng lượng, “Sở Sở rốt cuộc hấp thu bao nhiêu năng lượng.”

“Lục gia, đi nhanh, có người muốn bắt lợi đối với người!” Một tiểu đầu mục khôi phục khỏe mạnh cuối cùng có thể sử dụng truyền âm thuật, mạo hiểm cáo mật nguy hiểm thông tri Tiểu Lục Tử.

“Ha ha ha ha, trị lành các người thì được rồi, cái khác không cần quản trước.” Tiểu Lục Tử giả như không nghe được, hào sảng cười, tiếp tục đi tới trước.

“Bang chủ, đợi đợi lão nô, ai dôi, Kim Tiền Bang đáng chết, cả khối đường san phẳng cũng tiếc rẻ sửa, suýt nữa té chết bốn quân sư.” Ngô Dụng giữ tay áo màu sắc sờ, chạy chậm theo ở phía sau. A Tinh nhất mực trầm mặc, đây với tích cách bình nhạt của hắn không phù hợp, bắt quá, ai đi chú ý một nhân vật nhỏ như thế chứ!

“Hô hô hô!” Viện từ u tối đột nhiên sáng lên trên trăm chén dầu đốt, một đám khải giáp binh sĩ toàn bộ vũ trang vây tới.

“Khà khà, Lục gia, bốn trang chủ đợi ngài rất lâu rồi!” Binh sĩ tự động phân thành hai hàng. Cao Cầu cười đi ra, một bộ cẩm tú hoa phục, tựa như trạng nguyên lang đi dự yến cung đình. Hắn ta mặt trắng không râu, dáng người thon dài, xưa nay có tiếng anh tuấn, nếu không phải truyền văn hắn rất thích nữ sắc, rất dễ dàng bị người hiểu lầm thành thái giám.

“Ô, a a, có thể để Cao bang chủ dẫn theo vài trăm tinh anh nghênh tiếp, Tiểu Lục Tử cảm thấy vinh hạnh vô cùng.” Tiểu Lục Tử mặt không đổi sắc, khỏe miệng mang theo nụ cười mỉm nhu hòa, nhẹ nhàng vỗ Hóa Phượng Kiếm màu sắc lộng lẫy, “Thấy Cao bang chủ sắc diện hồng vừng, khí huyết sung túc, xem chừng chịu lạnh đã thanh trừ. Những huynh đệ thụ thương đó sao, thế nào không thấy bọn họ?”

Khinh giáp sĩ binh xung quanh nghe lời Tiểu Lục Tử nói, chợt lộ sắc thái hồ thẹn, sát khí khản trương tiêu trừ hơn nửa, người dùng đã trường mâu trong tay nửa để trên đất. Đêm tối chịu tập kích bảy tháng trước, Tiểu Lục Tử ngay trước mặt chúng huynh đệ, nói phải vì huynh đệ Kim Tiền Bang bọn họ tìm bảo kiếm trị thương, đương thời rất nhiều người cảm động bạt đao kính lễ, đây là lễ nghi cao nhất võ sĩ kính ái đối phương.

Cao Cầu ngồi trên nhuyễn ý ti nữ mới vừa đưa tới, âm dương quái khí cười nói: “A ha ha, người khác nói nguoi ngu xuẩn ta còn không tin, hôm nay bốn bang chủ không thể không tin. Chẳng lẽ nguoi chưa nghe được thông tập lệnh của Thượng Quan thế gia đối với nguoi sao? Có được Hóa Phượng Kiếm, tóm được nguoi nữa, chẳng những có thể có vạn kim trọng thưởng, còn có cơ hội tu tập tuyệt kĩ Phượng Vũ Cửu Thiên của Thượng Quan thế gia, nguoi nói, ta phải làm thế nào chứ?”

Tứ đại hộ vệ của Kim Tiền Bang đứng sau lưng của hắn. Sở Lôi mặt vô biểu tình, không biết trong lòng đang nghĩ gì; Minh Cơ ngọc diện hồ mị cười đến rất vui vẻ; trong con mắt thô lỗ khoáy ý nguoi sống phải như thế; hai hộ vệ còn lại phân biệt gọi là Lư Báo với Kiều Chí; trên mặt lộ ra dáng vẻ hồ thẹn với không biết làm sao.

“A? Nếu thực là như thế, còn thực là nan đề.” Tiểu Lục Tử tiêu sái cười, đùa giỡn Hóa Phượng Kiếm đang trong tay, hờn bắt tại ý nói, “Ta có thỉnh cầu, không biết Cao bang chủ có thể đáp ứng hay không?”

Cao Cầu ha hả cười nói: “Nói, chỉ cần nguoi ngoan ngoãn hợp tác, chuyện gì đều dễ thương lượng!”

“Đề huynh đệ thụ thương ra, sau khi ta giúp bọn họ trị lành thương, chúng ta lại đàm luận sự tình giao kiếm với bất ta. Như thế nào?”

Cao Cầu chợt từ trên ghế nhảy lên, giận dữ nói: “Tiểu Lục Tử, nguoi rốt cuộc có chủ ý quý gì, vì sao đối với huynh đệ trong bang của ta tốt như thế? Nguoi có mưu đồ gì?”

“Cao bang chủ hiểu lầm rồi, ta với bọn họ chỉ là hảo bằng hữu. Nghĩ lúc ban đầu, chúng ta kẻ vai tác chiến, cộng đồng nỗ lực mới tiêu diệt được Thiết Kì Bang, đã từng chiến hữu thụ hàn độc, ta tự nhiên phải giúp bọn họ. Không biết đáp án này người thỏa mãn chưa?”

Khinh giáp binh sĩ vây quanh Tế Bản Bang đều thu trường mâu, sát khí toàn tiêu, khí thế lắng xuống cúi đầu, không dám nhìn thẳng Tiểu Lục Tử tiêu sái mà cười.

Lư Báo một trong tứ đại hộ vệ là hán tử trọng nghĩa khí, quỳ trước mặt Cao Cầu kêu lên: “Bang chủ, thuộc hạ bạo gan thỉnh cầu, để huynh đệ thụ thương ra trị liệu trước, sau đó chúng ta lại bàn bạc kĩ hơn chuyện của Hòa Phụng Kiếm.”

“Phải a, để Lục gia trị liệu huynh đệ thụ thương trong bang trước đi.” Một hộ vệ khác Kiều Chí cũng ứng một tiếng.

“Không được! Chuyện này không được nhắc lại!” Cao Cầu mục bạo hung quang, chăm chú nhìn tới nhìn lui giữa hai người đang quỳ, sắc diện âm trầm tức giận nói: “Hai người các ngươi đứng dậy, chẳng lẽ đã bị Tiểu Lục Tử mua chuộc rồi?”

“Bang chủ, thuộc hạ trung tâm nhật nguyệt chứng giám, tuyệt không hai lòng. Chỉ là ...” Hai người đồng thời rạp đầu, vội vàng giải thích.

“Bang chủ, thuộc hạ thỉnh cầu trị thương cho các huynh đệ trước ...” Vài trăm khinh giáp binh đồng loạt quỳ, tề thanh hô to.

“Đủ rồi! Chẳng lẽ các ngươi tạo phản hay sao! Mở to mắt chó của các ngươi, xem ai mới là bang chủ của Kim Tiền Bang!” Cao Cầu thẹn quá hóa giận, rút ra nhuyễn kiếm trong eo, run run nghênh phong, chính muốn thương người.

Giọng nói lạnh lạnh của Ngô Dụng chợt la lên: “Ai đa đa, giống như là bang chủ của chúng ta cầu trị thương cho các người, trị hay không trị tùy người. Bang chủ, chúng ta quay về thôi, để bọn họ từ từ thương lượng, đợi thương lượng xong rồi, chúng ta tới nữa!”

A Tinh nhỏ tiếng lầu bầu một câu: “Vốn dĩ chính là bang chủ của chúng ta cầu trị thương cho bọn họ!”

“Ha ha ha ha, Cao bang chủ, thủ hạ của người rất trọng nghĩa khí a, khó có khó có! Không bằng thì thỏa tâm nguyện của bọn họ đi!” Thanh âm chưa dứt, một bạch y công tử tiêu sái phiêu lạc trên đất, phong độ phiêu phiêu, trường bào tơ lụa màu trắng, không nhuộm bụi trần. Dung mạo anh tuấn dị thường, tán phát ra mị lực sinh sọ, thân người rắn rỏi như tùng, lông mày dài nhỏ đen nhánh chéo tới tóc mai, con mắt đen sáng ngạo mạn, loại nhân thần liếc nhìn chúng sanh như dế kiến này chỉ có thân phận tôn quý trời sinh mới có thể có.

“Thượng Quan Trác Việt?” Tiểu Lục Tử cao giọng hỏi một câu

Thượng Quan Trác Việt hơi hơi gật đầu, liếc nhìn Tiểu Lục Tử, xem thường nói: “Ngươi chính là Tiểu Lục Tử kẻ cầm đầu lũ trộm của Trung Châu thành? Là người trộm bảo kiếm của Thượng Quan gia tộc của ta?”

Kẻ trộm tài gọi là tặc, kẻ trộm quốc gọi là hoàng! Tặc đầu tử? Hừ hừ, lão đầu tử chính là tặc đầu tử. Tiểu Lục Tử trong lòng lạnh lẽo cười, biểu hiện trên mặt lại nhún nhường cười nói: “A a, Thượng Quan công tử nói không sai, ta chính là Tiểu Lục Tử. Còn như thanh bảo kiếm này, sau khi ta từ trong Thượng Quan phủ mượn ra, đã bị lệnh muội truy hỏi. Hiện tại thanh bảo kiếm này là từ mượn từ lệnh muội Thượng Quan Đào Đào, đệ đệ người Thượng Quan Bảo Bảo có thể làm chứng.”

“Hừ hừ, ta không quản người mượn cho ai, tặc trộm đồ từ Thượng Quan thế gia của ta chỉ cần chết.” Trong nhân thần của Thượng Quan Trác Việt đã đem Tiểu Lục Tử xem thành người chết.

Tiểu Lục Tử cười nói: “A a, tùy tiện người nói thế nào, nhưng lời của người nói mới rồi còn tính hay không? Đứng là để bằng hữu thụ thương ra liệu thương?”

“Nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên tính rồi!” Thượng Quan Trác Việt đưa mắt ra hiệu cho Cao Cầu.

Cao Cầu hiểu ý, để vài chục hán tử đầu tóc trắng xám, run rẩy lẩy bẩy đi ra. Khóe mắt bọn họ có lệ, mới vừa chảy ra khóe mắt, liền biến thành băng châu. Nam nhân có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc thương tâm. Bọn họ nhất tề quỳ trước mặt của Tiểu Lục Tử, lặng lẽ không lời, trong ánh mắt lại sung mãn cảm kích ân cứu mệnh.

Vô thanh thắng hữu thanh.

Tiểu Lục Tử cười cười hướng tới bọn họ an ủi, cũng không có nói lời. Tay trái cầm Hòa Phụng Kiếm, tay phải phát ra làn làn sóng màu đỏ lửa, hóa văn rõ nét có thể thấy, rực rỡ nhiều vẻ. Đoàn đoàn hơi vụ từ trên đầu người thụ thương bốc lên, da thịt trắng bệch của bọn họ từ từ chuyển thành màu đỏ nhạt, toàn thân đều có mồ hôi chảy ra.

“Hô! Làm xong!” Chân khí trên thân bọn họ nhanh chóng du tẩu một chu thiên, Tiểu Lục Tử thở phào một hơi, mệt mỏi té ngồi trên đất.

“Bang chủ!” Ngô Dụng cùng A Tinh muốn tới đỡ.

Đột nhiên, trong đám người liệu thương nhảy ra hai đạo thân ảnh, tay cầm chủy thủ sáng ngời, như thiểm điện đâm tới bụng tim của Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử đã không có lực khí, A Tinh cùng Ngô Dụng cách quá xa, mà đại đa số người liệu thương còn chưa phản ứng kịp, chưa từng nghĩ đến có thể có người lấy oán báo ân, ở lúc này cần ngược ân nhân cứu mệnh một phát.

Cao Cầu cùng Thượng Quan Trác Việt đã lộ ra tiểu ý, bọn chúng đã dự liệu Tiểu Lục Tử trốn không qua một kích này.

Minh Cơ cau đầu mày lên, tay phải đã tìm vào túi thuốc.

Sở Lôi thần sắc không đổi, nhìn cũng không nhìn hai người muốn thích sát Tiểu Lục Tử.

“Vào! Vào!” Thời khắc quan kiện, hai mũi bạch linh tiễn bỗng nhiên bay ra, bắn tới tâm tạng của kẻ thích sát.

Mà lúc này hai cây chủy thủ cách yết hầu của Tiểu Lục Tử chỉ có nửa xích.

“Đáng tiếc!” Cao Cầu liền vỗ đùi, xót xa thất vọng than.

“Ài? Lại dám quấy rối Kim Tiền Bang xử lý chuyện?” Cận vệ quân của Cao Cầu tề thanh nô quát, nhìn thẳng phương hướng cửa vào của tiểu viện.

“A a, xấu hổ, tay của ta tê, không cẩn thận liền bắn ra!” Thượng Quan Bảo Bảo cười hi hi từ cửa viện đi tới, sau lưng hắn là phần y nữ hài đang cầm tiểu thuật sĩ kiếm.

Thượng Quan Trác Việt sắc diện âm trầm, dùng mũi phát ra một tiếng hừ lạnh: “Đệ có phải lại không cẩn thận, bắn vào tâm tạng của người khác hay không?”

Thượng Quan Bảo Bảo gật đầu, càng cười vui vẻ, một bộ dạng nguoi hiểu ta nhất.

“Nơi đây thật náo nhiệt, thư nói trên đường lớn thế nào không có người. Di, nhị ca cũng ở đây nha, thật là quá khéo a.” Thượng Quan Đào Đào như dạo phố, một bước ba nhảy quan sát binh sĩ tại trường.

Chúng binh sĩ mồ hôi đầm đìa, giờ nửa đêm ba canh, trên đường lớn làm sao có thể có người. Và lại, trên đường lớn có người hay không với nơi đây bao nhiêu người, một điểm quan hệ cũng không có chứ?

“Huynh ở đây xử lý chuyện cho gia tộc!” Thân hình Thượng Quan Trác Việt dao động, liền ngăn ở trước mặt đệ đệ muội muội, cự li hơn 10 trượng trong nháy mắt liền đến, “Hai tiểu quý các người không được gây chuyện cho ta!”

“Huynh mới nhỏ đấy!” Thượng Quan Bảo Bảo liền kéo thất thái bích ngọc cung, không phục phản kích nói, “Bọn đệ muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, nơi đây lại không phải phủ trách của huynh, bằng cái gì quản đệ. Ngoài ra, thông tập lệnh này rõ ràng là tự mình huynh ban bố, không được lấy chiều bài của Thượng Quan gia tộc. Khi đệ tới, phụ thân đã nổi giận, nói là ...”

Thượng Quan Trác Việt sắc mặt càng thêm u ám, gấp hỏi: “Phụ thân nói cái gì?”

Thượng Quan Đào Đào tiếp nói: “Phụ thân nói, để huynh mau chóng về nhà, không được làm càn gây chuyện nữa. Chuyện của Hòa Phượng Kiếm do muội toàn quyền phụ trách, hiểu rồi chưa?” Nàng ta đang nói, vẻ mặt lo lắng chạy tới Tiểu Lục Tử, kéo tay của hắn hỏi đồng hỏi tây.

“Muội bịa chuyện!” Thượng Quan Trác Việt sắc mặt chợt lại khôi phục bình thường, phong độ phiến phiến cười nói, “Muội mấy ngày trước còn ở trong Long Cốt Sơn Mạch, làm sao có thể biết ý đồ của phụ thân.”

“Là Hoa thúc cáo tố muội nha. Bằng không muội làm sao có thể tìm đến nơi đây?” Thượng Quan Đào Đào lại nói.

Thượng Quan Trác Việt chính khi đang do dự bất định, Tiểu Lục Tử yếu ớt lau mồ hôi trên trán, đem Hòa Phượng Kiếm giao đến trong tay của Thượng Quan Đào Đào, nói: “Tiểu nha đầu, ta đem kiếm trả cho muội đây, chính không được truy đuổi ta chạy loạn khắp núi nữa.”

Thượng Quan Đào Đào nghe hắn nói như thế, tức thì không cao hứng lâu bầu nói, “Chính là phải truy huynh, lần tới chẳng những truy huynh, còn phải đem huynh thiêu thành heo sữa nhỏ.” Nàng ta đùa giỡn Hòa Phượng Kiếm, một bộ dạng không muốn. Tựa hồ đem Hòa Phượng Kiếm để vào trong tay Tiểu Lục Tử, liền có lí do theo hắn một nơi.

Thượng Quan Trác Việt nhìn đến Hòa Phượng Kiếm trong tay của muội muội, nhãn thần do dự bất định tức thì sáng rực lên, thân ảnh phiêu động, lại cướp đi bảo kiếm trong tay của Thượng Quan Đào Đào.

“Thư thư cẩn thận!” Thượng Quan Bảo Bảo đề tỉnh một tiếng, lại không có thân pháp nhanh của Thượng Quan Trác Việt.

Tiểu Lục Tử cảm ứng được một chút nguyên tố ba động, bản năng hướng tới thân ảnh lướt tới vỗ ra một chưởng. Thế nhưng, khi hắn vỗ ra, Hòa Phượng Kiếm đã bị cướp đi.

Thượng Quan Trác Việt bảo kiếm tại tay, hào khí đại tăng, lực lượng hòa nguyên tố cường đại từ trên thân hắn bốc ra, tiện tay liền búng chỉ, đạo đạo hòa thuần nhỏ, tựa như cái mầm ngăn cản một kích của Tiểu Lục Tử.

“Phịch phịch phịch!” Tiểu Lục Tử bay ra vài trượng, té ở trên đất.

Mà Thượng Quan Trác Việt thuận thế lướt ra hơn 10 trượng, trôi nổi ở không trung cười lớn, Hòa Phượng Kiếm ở trên tay hắn, phát ra hồng hỏa chói mắt, như mặt trời mới mọc.

“Đồ của người bản thân cũng muốn cướp, thực không có phẩm hạnh!” Thượng Quan Bảo Bảo chán ghét phun nước bọt, ba mũi bạch linh tiễn thâm cảm trong tay.

“Tiểu Lục Tử!” “Bang chủ!” Thượng Quan Đào Đào với mấy người của Tế Bản Bang vội vàng tới đỡ Tiểu Lục Tử.

Cao Cầu đưa mắt ra hiệu cho đầu mục cận vệ quân, kẻ đó tức thì hiểu ý, dẫn bảy tám chục võ sĩ vây lấy Tiểu Lục Tử té không dậy trên trên đất.

“Các ngươi dám!” Con mắt Thượng Quan Đào Đào trừng lên, lấy ra tiểu kiếm liền lấy phát huy.

“Bang chủ!” Hai mươi người của Tế Bản Bang ngoại biểu tuy cao lớn, gan nhỏ lại là tặc nhỏ, đều không dám tiến lên, chỉ có Ngô Dụng với A Tinh không sợ chết muốn xông vào vòng bao vây.

“Uy, nhị ca, bảo kiếm huynh đã cướp đến tay, không bằng bỏ qua thư phụ đi, huynh ấy chính là người Đào Đào thư yêu thích nha!” Thượng Quan Bảo Bảo thấy tình hình không thích hợp, lập tức chịu thua, gương mặt tươi cười cầu khẩn Thượng Quan Trác Việt.

“Cái gì? Đệ kêu cái gì?” Thượng Quan Trác Việt giống như nuốt phải ruồi nặng nề, nhả răng nhả miệng la lên: “Hắn chỉ là một tiểu hầu hèn hạ dễ tiện, hẳn bằng một điểm nào xứng với Thượng Quan thế gia. Vốn dĩ còn muốn bỏ qua, hiện tại lại không thể không giết hắn, để tránh Đào Đào tương lai hối hận!”

Cao Cầu thừa cơ quát lên: “Còn ngây mặt đó, đem toàn bộ của Tế Bản Bang toàn bộ làm thật!”

Nhìn thấy Cao Cầu truyền xuống từ lệnh, nhưng bang chúng ngoài vòng cũng đành phải nâng trường mâu lên, từ từ bức tới hơn hai mươi người của Tế Bản Bang. Những tiểu đầu mục của Kim Tiền Bang mới vừa bình phục, nhận tình đang chăm chú nhìn Tiểu Lục Tử, chỉ cần Tiểu Lục Tử hạ lệnh một tiếng, bọn họ nguyện ý vì hắn phản bội Kim Tiền Bang, vì hắn mà chiến tử!

“Không cần giết bọn hèn, bọn hèn đầu hàng!” Hai mươi hán tử của Kim Tiền Bang ở nơi xa bạch bạch một tiếng quỳ xuống, khóc la dập đầu cầu xin, “Bọn hèn chỉ là vì miếng cơm mới gia nhập Tế Bản Bang, cầu xin Cao bang chủ, bỏ qua bọn hèn đi. Lũ hèn nguyện ý gia nhập Kim Tiền Bang, vì Cao bang chủ làm trâu làm ngựa!”

“Ha ha, các ngươi thực nguyện ý đầu hàng?” Cao Cầu tựa hồ tìm về một chút thể diện, đắc ý cười lớn, hướng tới những khinh giáp sĩ binh đó vẫy vẫy, để bọn chúng tạm thời không được động thủ.

“Phải, phải, lũ hèn nguyện ý đầu hàng!” Hai mươi thô hán trắng từ đó vội vàng kêu lên.

Cao Cầu lại cười to nói: “Ha ha ha ha, Tiểu Lục Tử, nhìn thấy chưa, đây chính là hộ vệ ngươi dẫn tới, đây chính là tinh anh của Tế Bản Bang các ngươi? Thực là phân chó đều không nhốt bằng vậy. Sớm biết Tế Bản Bang các ngươi bất kham như thế, ta cũng không cần phí tâm tư đề phòng các ngươi, trực tiếp đem các ngươi nuốt đi thì được. A a, hiện tại cũng không trễ mà!”

“Các ngươi nô tài mắt mắt bang này, sớm biết các ngươi không có cốt khí như thế, thì để người chết đói ở đầu đường cho xong.” Tiểu Lục Tử đang đưa lưng lưng đứng dậy, chỉ hai mươi kẻ quỳ trên đất mắng.

Hai mươi kẻ đó có sắc thẹn, lại vẫn như cũ quỳ trên đất dập đầu. Mạng so với tất cả đều trọng yếu hơn, bọn chúng nhận thế.

Cầu Đầu Quân Sư Ngô Dụng đột nhiên kêu to chối tai: “Ai da, bang chủ, đây là người không đúng. Nếu Cao bang chủ đại nhân đã độ lượng, tha bọn hèn không chết, bọn hèn đương nhiên phải đầu hàng rồi. Người chết không quan trọng, ngàn vạn đừng liên lụy bọn hèn. Cao bang chủ, kẻ này cũng đầu hàng, kẻ hèn biết tất cả sự vụ của Tế Bản Bang, bọn họ rất nhiều người đều nghe lời kẻ hèn, kẻ hèn nguyện ý dẫn dắt các bang chúng khác nương nhờ người.”

“Ha ha ha, tính ngươi biết điều, cho phép. Còn có ngươi, chuẩn bị đầu hàng chứ?” Cao Cầu chính là tướng quân kì khai đắc thắng, chỉ một A Tinh cuối cùng chưa có nói đầu hàng, muốn tiến một bước làm nhục Tiểu Lục Tử.

“Phi! Ta thề chết không hàng! Ta nguyện ý bồi bang chủ cùng sinh tử!” A Tinh liền nắm quyền đầu, chợt quay người, đáng ngờ Ngô Dụng âm dương quái diệu xuống đất. Lại hung hãn đá hắn mấy cước. Ngô Dụng kêu thảm trốn đến trong hai mươi người khác, trốn ở sau lưng bọn chúng.

“Ha ha ha ha, có ý tứ, đồ hóa trang (?) trong ổ này có ý tứ nhất.” Cao Cầu thống lĩnh thuộc hạ, mấy kẻ khác cũng theo hắn cười lớn.

Tiểu Lục Tử cười khò quát lên với A Tinh: “Hảo huynh đệ! Có một câu này của ngươi thì đủ rồi! Chỉ cần có một bang chúng trung tâm đối với ta, cũng tính ta không có hề tạp uống phí ở Trung Châu.”

“Bang chủ!” A Tinh không lí tới thương mâu của địch nhân, giận dữ quát một tiếng, xông thẳng tới trong vòng bao vây.

Cao Cầu chính là như mèo đùa chuột, vẫy vẫy tay, tỏ ý bọn sĩ binh tránh đường, để A Tinh tiến vào, muốn để bọn họ lại biểu diễn một vở kịch hay huynh đệ tình thâm.

Trải qua trùng trùng trắc trở hai huynh đệ mới tụ ở một nơi ôm ở một nơi. Đột nhiên, trên gương mặt tươi cười của Tiểu Lục Tử xuất hiện thần sắc thống khổ, hắn bỗng nhiên đẩy A Tinh ra, đá hắn bay ra hơn mười trượng.

“A Tinh, ngươi, ngươi vì sao đối với ta như thế? Phản đồ!” Tiểu Lục Tử che bụng dưới của hắn, nơi đó máu tươi tuôn trào, một cây chùy thủ đâm sâu vào trong, chỉ lộ ra một tay cầm.

A Tinh phun ra một ngụm máu, lại ha hả cười lớn: “Ta mới không thể bồi ngươi chết chung, ta làm như thế, chỉ là vì càng dễ đầu quân Kim Tiền Bang mưu cầu một chức vị tốt.” Nói xong, hắn cũng quỳ ở trên đất, cao giọng hướng tới Cao Cầu kêu lên: “Cao bang chủ, kẻ hèn cũng nguyện ý đầu nhập Kim Tiền Bang. Chỉ là kẻ hèn muốn tiếp nhiệm chức vị bang chủ của Tế Bản Bang, càng tốt vì Cao bang chủ phục vụ. Sau này tiền Tế Bản Bang bọn hèn có được, toàn bộ do đại nhân phân phối, bọn hèn nguyện ý nghe sai khiến từ người.”

Q.1 - Chương 32: Dạ Chiến Noãn Hương 2

Vnmv dịch

“Quá vô sỉ, quá ti bỉ!” Mặt hoa da phấn của Thượng Quan Bảo Bảo thoáng hiện sát khí, ba mũi Bạch Linh Tiễn trong tay đều phóng ra, không cần nhắm vào ai cả, vì người mà nàng muốn giết có quá nhiều.

“Tiểu lục tử, ngươi không sao rồi! Ta cứu được ngươi rồi!” Mắt của Thượng Quan Bảo Bảo ứa đầy lệ nóng, đôi tay múa may cuồng loạn niệm chú ngữ huy động tiểu kiếm thuật sĩ. Đầu tiên, một đạo nguyên tố hộ thuẫn màu hồng hồng phóng ra, kế đó là từng đàn bướm lửa theo Hỏa điệp phiến phiến thuật bắn tới tập vào bọn khinh giáp sĩ.

Trên khóe miệng của Thượng Quan Trác Việt chợt hiện một nụ cười tàn khốc, hét lớn từ trong không trung: “Muội muội đừng tay, không được quấy nhiễu vào nội sự của Kim Tiên Bang.” Nói đến đây, y phát xuất một quả cầu năng lượng màu hồng hồng, vây chặt lấy Thượng Quan Đào Đào và thuật pháp vừa phát xuất của nàng. Thượng Quan Đào Đào thường ngày tự phụ mình là thiên tài về thuật pháp, không ngờ lại không phá nổi một hỏa lao giản đơn như thế của Thượng Quan Trác Việt.

“Ha ha ha! Quả là có ý tứ. Ngươi là người được gọi là A Tinh phải không, sau này ngươi sẽ trở thành bang chủ Tế Bàn Bang chứ gì? Nếu có người không phục ngươi, ta sẽ thay ngươi mà dạy bảo nó. Tiểu Lục Tử, chuyện này ngươi không quản nổi đâu, hài tử đáng thương à. Bên cạnh người không có người nào là đáng tin cả, còn muốn đấu với ta à, đợi kiếp sau đi!” Y cười lớn cuồng ngạo, tựa hồ như cả đời này chưa bao giờ nhìn thấy chuyện tức cười như vậy.

Sắc mặt Minh Cơ nhợt nhạt, lo lắng nhìn Tiểu Lục tử hỏi: “Bang chủ, nhường cái chức bang chủ cho cái tên tiểu nhân ti bỉ này xem ra không ổn. Hôm nay hấn vì muốn nhập bọn với chúng ta mà quay lưng với huynh đệ của hấn, sau này hấn có thể vì người khác mà chém sau lưng chúng ta. Người như vậy không nên lưu, để ta giết hấn rồi lập người khác lên ngôi bang chủ.”

A Tinh nghe thế liền biến sắc, nghiêng đầu dường như tính toán gì đó, rồi hét lớn: “Cao bang chủ anh minh thần võ, đại nhân đại lượng, nhất định có thể nhìn ra chân tâm của ta. Ta chính vì ngưỡng mộ Cao Bang chủ hùng tài đại lược, nên mới phản mà theo, mong người tha mệnh!”

“A Tinh, yên tâm! Có câu ‘Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’, kể từ hôm nay, ngươi chính là bang chủ của Tế Bàn bang, ai phản đối cũng vô hiệu. Ngươi cứ đứng dậy đi!” Cao bang chủ không lý gì đến lời khuyên của Minh Cơ, trái lại còn an ủi bảo hộ A Tinh.

Đột nhiên có người la lớn: “Tiểu lục tử muốn chạy, huynh đệ mau bắt hấn lại!”

Tiểu lục tử đoạt lấy cây trùy thủ còn dính máu, cắt lấy tay áo cột chặt vết thương ở bụng, rồi vọt chạy ra ngoài.

“Cản ta là chết!” Tiểu lục tử huy thanh trùy thủ trong tay, giết một tên cận vệ quân, phần nộ hét lên.

“Hấn không còn mau lẹ nữa đâu, huynh đệ, tấn công! Giết được hấn bang chủ sẽ trọng thưởng!” Thủ lĩnh của cận vệ quân cao giọng hô ta, chỉ huy thủ hạ vây lấy Tiểu Lục Tử. Bọn khinh giáp sĩ bình vốn tưởng đã không động thủ nổi, không ngờ bị tiên huyết thôi thúc, chấp chận đuổi theo sau vây lấy Tiểu Lục Tử.

“Thà ta ra, ta phải cứu Tiểu Lục Tử. Nhị ca, muội hận chết huynh. Nếu huynh không thả muội ra, muội sẽ tố cáo gia gia và mẹ! Bảo Bảo, mau đến giúp ta!” Thượng quan Đào Đào yếu ớt sụm xuống Hỏa lao, không cách gì công phá nổi pháp chú của Thượng Quan Trác Việt.

“Hừm, không biết thế nào mà ngươi si mê tên tiểu tặc đó như vậy. Tố cáo với cha mẹ ta không sợ, đừng có hòng, ngươi đừng quên là vợ người ta rồi, Đông Phương hiền đệ có điểm nào không tốt so với hấn chứ, ngươi còn bên vực cho hấn nữa à!” Thượng Quan Trác Việt an tĩnh đứng ở không trung xem màn hí kịch dưới chân mình. Y vô cùng hoan hỉ cái vị thế tối cao và cái cảm giác đạp mọi người dưới chân như thế này.

Thượng Quan Bảo Bảo không hề động đậy, từ tế lưu tâm Tiểu Lục Tử. Niên kỷ của nàng tuy nhỏ, nhưng nhãn lực cực cao. Nàng nhận thấy rằng Tiểu Lục Tử hiện giờ chưa hề nguy hiểm. Tuy gã bị người vây trụ tầng tầng lớp lớp như vậy, nhưng chờ đến sát na các cây mâu tiêm tiễn sát cơ thể, liền dùng thần pháp kỳ dị tránh khỏi bị hại.

Tiểu Lục Tử cố sức khổ chiến, chỉ chốc nữa là có thể thoát khỏi viện tử bị mai phục. Thượng Quan Trác Việt đang đứng lơ lửng ở trên không thấy thế không còn nhẫn nại được nữa, quát bảo bọn quân binh: “Mau tránh ra, xem ta thu thập hấn như thế nào này!” Lời chưa dứt, y đã phóng ra một đạo quang mang màu xích hồng, mang theo nguyên tố lực từ Hỏa Phượng kiếm phát ra, biến thành một con hỏa long điên cuồng phóng tới Tiểu Lục Tử.

“Hê!” Tiểu Lục Tử cảm giác được áp lực cự đại đang ép từ trên xuống, chu thân gã bèn phát xuất một đạo ba văn giống như tòa sen cuốn lấy hơn mười cận vệ binh ở gần rồi bốc chúng không chặn Hỏa long lại.

“Phác phác phác! Phác phác phác!” Từng tiếng nổ đinh tai nhức óc vang động cả đầu trường, hơn mười vũ sĩ chỉ chốc lát bị thiêu thành tro bụi, ngay cả tiếng kêu cũng không thốt ra được.

Thanh thế của Hỏa long giảm nhược, xoay trên đầu Tiểu Lục Từ một vòng, rồi mới phóng xuống đánh hấn.

Tiểu Lục Từ vận khí huy chương, một đạo thấu quang tinh kỳ nhanh chóng bắn tới cách bụng dưới của hỏa long bảy thốn.

“Oanh!” Hỏa long bị phá thành nguyên tố, tiêu tán trong không khí. Luồng thấu quang không còn vật cản tiếp tục bắn lên đánh Thượng Quan Trác Việt.

“Hừ, đồ côn trùng gà què!” Thượng Quan Trác Việt coi phi quang tiễn bắn tới như không, tùy tiện kết một ấn quyết, trong tay đã phóng ra một đoàn hỏa thuẫn.

Hỏa thuẫn bị lùi, rồi lùi. Cuối cùng, quang tiễn lấp lánh hào quang phi đến ngực của Thượng Quan Trác Việt.

Y thất sắc đại kinh, thân hình vụt tránh, thoát cái đã ở cách đó hơn trượng. Chưa ổn định vị trí, mũi tên quang sắc đó đã vụt theo như hình với bóng, chỉ cách cách người hơn một xích.

“Phân hỏa chi nguyên. Phụng trào!” Thượng Quan Trác Việt tiếp tục vận dụng thân pháp cực nhanh, trong lúc lánh tránh đã phát xuất ra tuyệt kỹ gia truyền.

Từ trong tầng mây phát xuất ra một bàn điều trào (chân chim) thật to, đỏ và cứng như sắt thép, trên bề mặt lấp lóe tầng tầng lớp lớp hào quang huyền ảo.

Phi tiễn cuồng ngược cuối cùng cũng bị chộp lấy, cái điều trào đỏ hồng đó cũng hủ hóa rồi hút dần phi tiễn.

“Phanh!” Phi tiễn phát nổ.

Điều trào cũng bị hủy diệt theo!

“Mau bắt lấy hấn, bắt được hấn sẽ được thưởng lớn!” Cao Cầu không khẩn trương chút nào, ngược lại lại rất hứng thú. Thủ hạ bị chết nhiều như thế, mà y chẳng thêm quan tâm. Lại ngẩng xem các thuật pháp thần bí không ngừng biến hóa, không ngừng hứng chí vỗ tay kêu hay.

Mọi người ở Trung Châu thành đều biết tập quán của Cao Cầu. Nguyên y thiện dụng kiếm, sau đó không biết làm sao mà lại si mê thuật pháp. Có người nói là do y vì nữ nhân mà học, người khác lại nói, Thành chủ thành này là Triệu Cao rất thích thuật sĩ, Cao Cầu bèn bỏ kiếm chuyển sang luyện phép. Đường nhiên thuật pháp đòi hỏi ngộ tính rất cao, phạm vi lại vô cùng rộng lớn.

“Hừ, coi ngươi còn chịu được tới đâu.” Thượng Quan Trác Việt bắt đầu bức mình, không ngờ cái tên trộm con này lại khiến ý phí nhiều sức lực đến thế. Cuối cùng, không chịu được thét lên: “Tiếp chiêu Phụng Vũ Cửu Thiên của ta!”

Hai tay của y nắm chặt Hỏa Phụng Kiếm, vì phải tập trung mọi lực chú ý, y nhắm mắt lại, gia tăng thêm hai tầng hộ thuẫn toàn thân, miệng lầm bầm đọc chú. Một luồng hào quang huyền ảo hình thành từ trên hộ thuẫn của y. Màn đêm đen kịch đột nhiên bay lên một đám mây hồng, réo rất lửa đỏ. Đám hồng vắng đó từ từ dừng lại, biến thành hình một con cự điều.

“Không được, nhị ca, mau dừng tay lại!” Thượng Quan Đào Đào trở nên tuyệt vọng. Nàng biết Phụng Vũ Cửu Thiên lợi hại như thế nào, đặc biệt là khi người thi pháp lại nắm trong tay bảo kiếm gia truyền của nhà nàng. Khi đó, uy lực của chiêu Phụng Vũ Cửu Thiên càng tăng gia gấp bội. “Bảo Bảo, tỷ tỷ xin đệ, mau cứu. ... cứu Tiểu Lục từ đi!”

Thượng Quan Bảo Bảo không hề động đậy, ba ngón tay lạnh lùng của hấn thò vào trong túi đồng, ngón tay lấy ra một cây kim sắc mà tiễn bị gãy, chính là lễ vật diện kiến mà Tiểu Lục Từ tặng cho hấn.

Tiểu Lục Từ cảm giác được áp lực cực lớn áp xuống từ thiên không. Đám mây hồng sắc đó chính là do nguyên tố thuần chánh hỏa tạo thành. Cái lực lượng cực đại đó hòa cùng thuật pháp tân kỳ, lực phá hủy không biết lường trước như thế nào. Hấn biết hôm nay buộc phải chơi với lửa, tính đi tính lại mà không thể đoán được Thượng Quan Trác Việt lại lợi hại đến như vậy.

Phụng Vũ Cửu Thiên chính là bí kỹ gia truyền của Thượng Quan Thế gia. Theo truyền thuyết, nó có thể triệu xuất đến chín con hỏa phượng, uy lực cực lớn, có thể dời non lấp bể. Hiện thời, Thượng Quan Trác Việt mượn lực lượng tiên thạch trên Hỏa Phụng Kiếm, triệu xuất được một con hỏa phượng mà đã có uy lực như thế, có thể thấy Thượng Quan thế gia xưng bá Giang Nam giàu có phồn vinh như thế quả không phải là không có lý do.

Chỉ có điều, dù mây hồng càng lúc càng nhiều, hỏa phượng chỉ có thể xuất hiện được cái đầu to lớn, các bộ phận khác đều không thể hình thành.

"Sưu!" Một mũi ma tiễn màu vàng từ tay Thượng Quan Bảo Bảo bắn ra, nhắm chính giữa đầu của hỏa phượng vừa mới hình thành.

"Oanh!..." Cự điều kêu thảm một tiếng cực lớn, đầu nó lập tức bị nổ tung, hỏa vân xung quanh hàng chục trượng cũng quây cuồng vùn vụt, rồi liên tiếp nổ theo. Thuật pháp mạnh nhất của Thượng Quan Trác Việt bị phá hủy, kéo theo những vụ nổ liên tục của hỏa vân giống như sấm sét lôi đình, ầm ỉ tán loạn, khắp đất trời nhuộm màu huyết hồng, khiến cho những người ở đường trường không thể mở được mắt.

"Bảo Bảo, Đào Đào, đa tạ hai người!" Thanh âm của Tiểu Lục Từ truyền đến từ giữa những tiếng nổ đinh tai nhức óc, nhưng vẫn có thể nghe được rõ ràng. "Cao Cầu, ngươi nhớ đấy, Vương Tiểu Lục ta còn quay trở lại!"

"Phù phù!" Thượng Quan Trác Việt liên tiếp phun ra từng ngụm máu tươi, run rẩy từ trên không rớt thẳng xuống đất.

"Đuổi theo, toàn bộ đuổi theo! Phóng tín hiệu thông tri cho thành môn gia tăng tuần tra, thấy người khả nghi là giết không tha!" Cao Cầu giờ đã có có để sợ. Y nghĩ tới bản lĩnh kinh người của Tiểu Lục tử, sợ gã ám sát, bèn rống to bảo thủ hạ đi lùng bắt người.

Thượng Quan Bảo Bảo đón lấy nhị ca đang rớt xuống, tiện tay lấy hỏa phượng trong tay y xem qua, rồi bỏ vào trong tàng vật giới chỉ của mình.

"Hi hi, nhị ca, huynh không sao chứ?" Thượng Quan Bảo Bảo vô cùng "quan tâm", ôn nhu hỏi.

"Người giỏi, giỏi lắm... dám giúp người người!" Thượng Quan Trác Việt phun thêm một ngụm máu, uất hận trừng mắt nhìn gương mặt già vờ ngây thơ của Thượng Quan Bảo Bảo.

Thời gian nguội lạnh của hỏa lao đã đến, Thượng Quan Đào Đào phá lao phóng ra, muốn mắng cho Thượng Quan Trác Việt cho hả giận, nhưng thấy Tiểu Lục Tử dù sao cũng an toàn chạy thoát rồi, y lại bị thụ thương khá nặng, nên lời oán độc chưa kịp ra khỏi miệng đã vội nuốt trở vào.

Viện tử trở nên loạn cào cào, người người ồ ạt phóng ra ngoài truy cản Tiểu Lục Tử. Cao Cầu thì run lập cập, biểu tình của tứ đại hộ vệ thì bất đồng, người mừng người lo.

Tiểu Lục Tử nhận cơ hội ánh sáng chói mắt lên vào hậu viện. Nơi ấy là nơi ở của gia quyến Cao Cầu. Lúc gã đào tẩu có uy hiếp Cao Cầu, chính là làm mê loạn tâm thần bọn chúng, khiến cho chúng nghĩ bản thân gã chạy khỏi Trung Châu, kỳ thật chỗ hung hiểm nhất lại chính là chỗ an toàn nhất, gã quyết định trốn trọng sào huyệt của y.

Thường nghe Cao Cầu cười đến chín tiểu thiếp, đó là không kể đến vô số mỹ nữ tư sủng. Tiểu Lục Tử lộ xuất nụ cười ta ác, thâm nhũ sắp tới đây mới chân chính là cuộc dạ chiến loạn hương!

Tiểu Lục Tử giấu mình vào chỗ kín, lấy cây trùy thủ từ trong người ra. Lúc này, không còn thấy máu tươi ứa ra nữa, cũng không thấy gã có biểu tình đau đớn nào. Gã nhìn máu dính trên trùy thủ, đưa lên mũi ngửi, thâm than: "Hà hà, máu chó ghê quá! Mẹ kiếp cái lão quân sư đầu chó Ngô Dụng, bắt bốn bang chủ mang quá nhiều máu chó, khiến cho người không thoải mái chút nào, thứ cái đồ ác tâm!"

Tiểu Lục Tử cất trùy thủ vào tàng vật giới chỉ, ngậm vận năng lượng trong người tiêu hủy hết huyết dịch màu đỏ, không lưu lại dấu vết nào phòng bị người phát hiện. Hậu viện của Cao Cầu rất lớn, nhưng Tiểu Lục Tử đã sớm nghiên cứu qua địa đồ của Noãn Hương các, bèn tránh chỗ ở của bọn hộ vệ, nhẹ nhàng lần tới khu vực của nữ quyến.

"Lấy thân thể của nữ nhân báo phục nam nhân chính là hành động của tiểu nhân. Bất quá, bốn thiếu gia cả đời này quyết làm kẻ tiểu nhân, tuyệt đối không thêm làm ra vẻ quân tử đánh thương đó. Hừ, lần đầu của ta đã mỹ mãn dâng trọn cho Sở Sở, tìm kiếm nữ nhân khác chỉ là ăn chơi qua đường mà thôi!" Gã nhủ thầm và tự an ủi chính mình.

"Ài, hy vọng Sở Lôi có thể chiếu cố cho Sở Sở thật tốt, lần này li khai, không biết khi nào mới quay về Trung Châu!" Tiểu Lục Tử tâm sự trùng trùng, mới nghĩ đến chuyện rời khỏi Trung Châu, đã vội tính toán làm sao trở về.

Phía sau gã chợt có một trận cười nói ồn ào, không cần nghĩ ngợi xa xôi, khẳng định là Cao Cầu lo cho gia quyến, phái binh tìm kiếm. Nam binh không thể tiến vào phòng của vợ chủ, bọn chúng chỉ có thể canh gác yếu đạo, để cho một ít nữ hộ vệ tiến vào tra xét.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Dục Vọng Thủy Tinh

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Tiểu Lục Tử, Cao Cầu dẫn vài nữ hộ vệ vào hậu viện tìm kiếm. Chỉ có một mình Hạc Từ Minh Cơ đi theo bảo hộ Cao Cầu, không hề thấy các hộ vệ khác. Tiểu Lục Tử biết cái bệnh nghi ngờ của Cao Cầu cực lớn, gã không dám trốn trên cây hoặc trong các khóm hoa bụi cỏ, vì sợ Cao Cầu phái thuật sĩ thi triển Chiêu Minh thuật, lúc đó có trốn ở đâu cũng lộ mặt ra cả.

Vợ nguyên phối của Cao Cầu nguyên là con gái duy nhất của phu nhân đại phú thương đứng hàng đầu tại Trung Châu. Sau khi kết hôn, Cao Cầu luôn đối với nàng ôn nhu nho nhã. Nhưng chỉ hơn ba tháng, nương gia của phu nhân Cao Cầu mắc phải quái bệnh chết đi, tài sản tự nhiên rơi vào tay Cao phu nhân. Có câu xuất giá tòng phu, vợ hiền tự nhiên phải đem tài sản chuyển nhượng cho phu quân nhà mình.

Nhưng mà, từ đó trở đi, y trở nên lạnh nhạt với phu nhân nguyên phối, điên cuồng tầm hoa nạp thiếp, lộ ra bản tính ác độc nguyên thủy của mình. Đặc biệt khi Cao Cầu có tỷ ty được cấp quyền thần thái kinh rồi, thì y ngày càng to gan lớn mật, tổ chức Kim Tiền Bang, cướp đoạt tài sản và con gái của bá tánh. Nguyên phối phu nhân của y nhan sắc có thể được xem là thượng đẳng, nhưng do có mối nói cũ, lại săn tìm được nhiều nữ nhân trẻ đẹp, nên y hầu như quên luôn mình còn có một phu nhân nguyên phối.

Mục đích tìm kiếm của Tiểu Lục Tử chính là phòng của nguyên phối phu nhân. Gã trước đó đã dự liệu thể nào cũng có ngày này, nên cố ý dò la và xem

mặt nàng vài lần. Biết tình cảnh của nàng như vậy, nên ác tâm đối với nàng giảm đi vài phần. Đại phu nhân niên kỷ ước khoảng ba mươi tư ba mươi lăm, so với Cao Cầu nhỏ hơn nhiều. Đối với nữ nhân, đây là cái tuổi như lang như hổ, nên ánh mắt vừa u oán vừa đói khát của nàng chính là điểm gây ấn tượng sâu đậm nhất đối với Tiểu Lục Từ.

Tiểu Lục Từ nhẹ nhàng lên vào phòng của đại phu nhân, vừa kịp thấy trong vườn đã có thuật sĩ đang sử dụng chiếu minh thuật tìm kiếm, khiến mọi góc cạnh trong vườn đều rực sáng như ban ngày. "Tìm, tìm kỹ cho ta!" Cao Cầu bức bối thét lớn. Hôm nay biểu hiện của Tiểu Lục Từ cho thấy thực lực của gã không quá cao, nên tứ đại hộ vệ của y không hề xuất thủ. Theo lý mà nói, y không cần phải đi sợ một gã tiểu tặc chưa râu máu đầu, tuy nhiên không hiểu vì cơ gì mà lòng y lại có cảm giác bất an sợ sệt như vậy.

Tiểu Lục Từ thâm kêu may, nếu gã chỉ chậm đi đôi chút, đã bị bọn chúng phát hiện. Hiện giờ trong phòng này không kẻ là quá tốt, có thể nhìn rõ mọi vật. Gian phía ngoài bày thiết rất chỉnh tề sạch sẽ, xem ra thời gian của nữ chủ nhân ở đây rất dài. Đối với một nữ nhân bị lợi dụng và lừa dối, thời gian chính là thứ dư thừa nhất.

"Ai ở bên ngoài thế? Tiểu Thúy, người ra xem xem!" Thanh âm nhu nhuỵ và lười biếng của đại phu nhân truyền tới, có khả năng là nàng mới vừa ngủ dậy. Tiểu Lục Từ lắng nghe động tĩnh của ngoại thất (phòng ngủ), bèn lập tức li khai khách thỉnh, phóng vút vào thiên phòng (nhà kẻ - trong khu nhà tứ hợp, thường dành cho vợ nhỏ) nhằm tránh nha hoàn của đại phu nhân. Thiên phòng không hề đóng cửa, Tiểu Lục Từ cố không gây ra tiếng động nào, nhưng không ngờ vừa đáp xuống đất đã phát giác dưới chân hệt hăng.

Nguyên chỗ gã đáp xuống là một bồn tắm đặt trong thiên phòng. Sát na chạm phải mặt nước, Tiểu Lục Từ liền nhanh chóng hoá khí, phát xuất từng làn chân khí như sóng nước, nhẹ nhàng đáp xuống như quả khí cầu, tiến nhập vào trong bồn tắm mà không gây chút tiếng động nào. Nếu không phản ứng nhanh chóng, tiếng xôn xao của nước là sẽ kinh động đại phu nhân, và nhất định là bà ta sẽ gọi cao thủ ngoài vườn vào.

"Ài, hôm nay thất sách tới hai lần. Lần đầu là không dự liệu được địch ý của Thượng Quan Trác Việt đối với mình lớn như vậy. Giờ thì lại rơi vào trong bồn tắm, giờ mà mò ra, nhất định sẽ bị người ta phát hiện có dấu nước. Còn nếu không ra, bọn chúng tìm tới nơi này, ta chỉ còn có cách chui xuống đất quá. Hiện tại chỉ mong Cao Cầu không thêm quan tâm gì đối với đại phu nhân, chỉ ở ngoài tùy tiện hỏi vài câu rồi đi, nhất định là các mỹ thiếp khác đối với hắn trọng yếu hơn!" Tiểu Lục Từ bình thản nằm xuống đục trì, đưa mắt nhìn từng hoa sóng, chờ cả nửa ngày cũng chẳng thấy Cao Cầu đến tra xét, gã cảm thấy vô cùng buồn chán.

Tiểu Lục Từ bèn nghĩ tới Huyền tử trong Huyền nữ kinh, có nhiều điều muốn hỏi nàng. Ví dụ như trong đầu óc gã tự nhiên xuất hiện nhiều kỹ xảo kỳ bí, vừa có những cách dò xét và làm yên lòng tâm lý nữ nhân, vừa có những chuyển biến trong tư tưởng... Ngoài ra còn có một sự kiện rất trọng yếu là gã muốn hỏi phải là tu luyện Huyền nữ kinh như thế nào? Nếu quả nó là tiên thuật do thần tiên đem xuống trần, khẳng định không phải là vật tầm thường.

Vừa nghĩ, tay phải của Tiểu Lục Từ khẽ chuyển, lấy ra quyển Huyền nữ kinh ánh sắc vàng, chuẩn bị gặp người đẹp đầy yêu mị và dục tính.

Không gian trong Huyền Nữ Kinh có sự biến hóa rất lớn. Trong đó đầy cỏ xanh và nắng ấm. Tiểu Lục Từ nhìn thấy Huyền tử. Nàng đang nằm mềm mại trên hương trướng, khoe mày đầy xuân ý, cười tươi rồi đưa mắt nhìn gã. Da dẻ của nàng có vẻ nõn nà và tươi sáng hơn, giống như dây lụa hay lớp tuyết trắng phau, phóng ra luồng nhục dục quang mang mê người. Y sam của nàng quá thiếu, lại mỏng như cánh dơi, trên không che nổi ngực, dưới không lấp nổi chân. Dù không trần truồng, nhưng so với trần truồng còn hấp dẫn vạn phần.

"Xin chào, nàng khỏe không... ta đến... để cùng chàng chuyện vãng." Tiểu Lục Từ xuất mồ hôi trán. Hôm nay gã thâm nhủ là mình không thể nói lắp trước nữ nhân xinh đẹp như thế này, tuy nhiên khi đứng trước mặt Huyền tử, gã bỗng nhiên lại khản trương líu cả lưỡi.

"Khách khách khách, chàng xem có vẻ khản trương đấy. Ông gia đâu có ăn thịt chàng đâu, sao hoảng sợ làm vậy?" Cánh tay nõn nà của Huyền tử nhẹ chống lên giường, người thom uồn ẻo như xà, không ngờ lại chuyển về trước khá xa, cái giường hương phấn chẳng mấy chốc đã phi đến trước mặt Tiểu Lục Từ.

"Nàng, nàng... thi truyền thuật pháp gì thế, ta đâu có cảm thấy nàng động đây gì đâu, thế mà đã chuyển giường đến đây rồi?" Tiểu Lục Từ cuối cùng đã tìm được chủ đề, liền cô nói cho sướng miệng.

"Hi hi, tại không gian này, mọi vật đều tùy ý tưởng mà thành. Ngoại trừ tự bản thân thiếp là không thể cải biến được, còn mọi vật khác đều có thể. Từ những ý nghĩa đó mà nói, thiếp là thần ở không gian này, nghĩ tới điều gì là có điều đó!" Huyền Tử cười kiêu mị uốn éo thân người trắng phau, khoe ra bầu ngực to đẹp đầy sắc xuân. Duy nhất chỉ có đầu nhũ đỏ hồng là bị che bằng một làn bạch sa, vô luận nàng cử động thế nào, nó đều không lộ ra.

"Vậy à? Tưởng tới nam nhân thì có khả năng biến ra một nam nhân chứ?" Tiểu Lục Từ cay đắng hỏi, trừng mắt nhìn Huyền tử.

"Khách khách khách khách! Chủ nhân quả là thú vị! Nếu có thể tạo ra người, thiếp còn thiết đến điều gì nữa chứ? Bất quá, người đã phát ghen vì mình đấy!" Huyền Tử vô cùng hoan hỉ, lấy lại nét mặt nghiêm trang đáp: "Ngoại trừ sinh vật thì cái gì thiếp cũng biến ra được. Đương nhiên, cái này chính là "không hữu kỳ hình, bất đắc kỳ thân", chỉ nắm bắt được bóng hình của nó, chứ không có được cái thần của nó. Nói như vậy, thiếp có thể tạo xuất một cái "Đã thân tiên" (Roi đánh thân), nhưng nó lại không có uy lực của thần khí, chỉ có hiệu quả ngang bằng với roi đánh trâu mà thôi."

"Àh, ha ha, nguyên là như thế, không thể gọi nam nhân đến là được rồi, sau này ta sẽ đến cùng với nàng!" Tiểu Lục Từ vội nói.

Huyền Tử cười nắc nẻ, cầm lấy tay Tiểu Lục Từ, nhẹ ôm và kéo gã nhẹ nằm lên giường, thân thái an nhàn đơn giản giống như kéo một gói bông vậy. Bất quá, Tiểu Lục Từ cảm giác bờ ngực của nàng rất êm ấm, vừa cứng vừa mềm, khiến tiểu đệ của hắn chợt giật dử bưng tỉnh dậy như đòi hỏi quyền lợi.

"Chàng nói gì, sau này sẽ thường đến với thiếp chứ! Hừm, chúng ta nên bàn kỹ xem, mỗi ngày đến đây gặp ông gia một lần nghe, có được không?" Huyền tử cười đắc thắng trông càng thêm đẹp, bàn tay trắng như phấn không biết vô ý hay cố tình lần tới bảo bối của gã, nhẹ nhàng vuốt ve khiến cho huyết mạch toàn thân gã như muốn vỡ tung.

"Hừm, hừm!" Tiểu Lục Từ thần mê tâm tủy, gật đầu lia lịa. Yêu cầu của siêu cấp mỹ nhân khuyñh quốc khuyñh thành như vậy sao mà cự tuyệt cho được. "Chỉ cần ngày nào ta không bị người truy sát, nhất định sẽ đến đây gặp mặt. Tuy nhiên, điều này chưa phải là lời ước hẹn đâu nghe!"

Huyền tử hôn nhẹ lên bảo bối hùng dũng của gã, yêu mị cười nói: "Hãy yên tâm, nô gia sẽ cùng chàng lập một mối liên hệ tinh thần, tự nhiên sẽ biết chàng khi nào nguy hiểm khi nào an toàn. Giống như hiện giờ, thiếp biết nhục thân của chàng đang bị vây trong một vườn rất rộng lớn, lại có hàng nghìn người có địch ý đối với chàng. Hơn nữa, cách chàng hơn trăm trượng đang có hai sinh vật rất hùng mạnh đang tồn tại. Thiếp nói là hùng mạnh, chính là nói rất nguy hiểm cho chàng."

"Cao Cầu cùng Minh Cơ đến rồi, ta phải ra thôi!" Lục Từ kinh hoảng định thoát khỏi làn nhu hương của Huyền tử, nhưng lại bị hai tay của nàng ôm chặt, mạnh mẽ áp lên giường.

Bầu ngực tròn nung núc của Huyền tử ép chặt vào sườn của Tiểu Lục Từ, eo thon uốn éo như rắn, cặp đùi trắng như tuyết quấn chặt lấy hán, cùng hán lăn đên giữa giường. Tuy biết Huyền tử không hề có ý hại mình, nhưng Tiểu Lục Từ sợ Cao Cầu bắt được, nên không còn lòng nào hưởng thụ ân huệ của mỹ nhân.

Nhưng khi miệng Tiểu Lục Từ chợt bị Huyền tử bảm chặt lấy và hôn ngấu ngiến, thì đầu óc hán chợt kêu ong một tiếng, mắt luôn lý trí, quên cả mọi chuyện, mặc cho nhục thân có thể bị nguy hiểm, chỉ mong hút lấy mật hoa của nữ nhân kiều mỹ kia dâng tặng. Hai tay hán bung lấy bờ mông tròn lẳn, kéo tuột y quần trong suốt, cuồng bạo chiếm hữu nàng.

"A!" Huyền Tử than lên u uất, chợt li khai bờ môi của Tiểu Lục Từ, nhẹ nhàng chồm dậy ngồi chẹn lên người hán.

Tiểu Lục Từ không biết nàng vì có gì mà than, tại sao lại không tiếp tục hôn mình. Mặc kệ! Hán đang có một cỗ tà hỏa không thể không tuân ra, bèn chủ động vờn hoa bắt bướm. Chỉ có điều, người của Huyền tử được bao bọc bằng lớp y phục dai chắc như tơ tằm, tuy mỏng như cánh dơi, nhưng dù Tiểu Lục Từ có kéo có xé đến cỡ nào, nó đều không nhúc nhích.

Hán không cam tâm, gặm gù: "Con mẹ nó, ai lại mặc thứ áo này chứ, sao mà chắc quá!" Tiểu Lục Từ bèn không thèm lý tới những chỗ bị che nữa, bờ môi lần đến những chỗ da thịt mát mịn như ngọc, trắng đẹp như mỡ dê còn để lộ ra ngoài.

"A a, đừng có giỡn lung tung, thôi mà, ô ô, đứng, đứng rồi! ..., a, chết!" Huyền tử vừa rên vừa thờ khi khi như trâu, đôi mắt hút hồn người chợt long lanh ánh nước, như mộng như ảo, đôi chân ngọc thon dài nâng người lên, đem toàn bộ vườn hoa đầy mật dâng cho gã tha hồ hân thưởng.

Tiểu Lục Từ chợt ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ chạch nhìn nữ lang tuyệt mỹ đang nằm sóng xoài trên giường, lưng lửng bước tới, ngây ngốc bảo: "Huyền tử, ta muốn nàng, đến đây, nằm vào lòng ta!"

"Không mà, chàng bắt được người ta rồi nói." Biểu tình ngây ngất đầy hỏa dục của Huyền tử chợt chuyển sang hiện đầy thanh khí, nhìn hán cười yêu, uốn éo mông tròn rồi ra xa.

"Ồ! A, ta nhất định bắt cho được nàng!" Gã lè lưỡi nhát ma, đôi mắt đỏ ngầu như phún hỏa, thân hình ốm và cao lêu khêu chợt vòng lên, người nổi đầy thứ thịt săn chắc và thô nganh, nhanh chóng nhảy phốc đến bắt Huyền tử.

Lúc này Tiểu Lục Từ chính là muốn tự mình tiêu sái bắt lấy Huyền tử, trừng phạt chán chê cho đến khi nàng quỳ xuống chân xin tha mới thôi. Hán vừa mới nghĩ là đã bay đến trước mặt Huyền tử. Thật không ngờ, trong không gian này, vừa nghĩ đến chỗ nào là thân người hán đã chuyển ngay đến chỗ đó.

Huyền Tử cả kinh, miệng nhỏ khẽ mím lại, quay đổi phương hướng chạy đi, rồi như hồ lý cuộn người ngoái nhìn lại từ giữa không trung, lấy ống tay áo dài che lấy hạ thể, tay kia vỗ vỗ lên đùi, lè lưỡi như chọc quê gã là đồ vô tích sự.

"Ta nhất định bắt cho được nàng, ha ha!" Tiểu Lục Từ quả nhiên đã trở nên điên cuồng, mái tóc đen trên đầu cũng biến thành màu đỏ chạch, như hỏa điểm giữa tầng mây. Gã vươn tay ra, cánh tay chợt dài ra như một quang trụ khác thường, nhanh chóng chụp lấy lưng phần của Huyền tử.

Thấy cánh tay dài quái dị của Tiểu Lục Từ sắp chụp được lưng mình, Huyền Tử chợt lác mình biến thành một con vượn tước vụt thẳng lên trời. Tiểu Lục Từ phát nộ, song thủ khua khuấy liên hồi, một cái lưới cá to lớn liền từ trên trời ụp xuống chụp lấy vượn tước. Vượn tước kêu lên một tiếng kinh hoàng, biến ngay thành Huyền Tử, hoa dung thất sắc.

"Xem nàng còn chạy đi đâu, còn không mau nhào vào lòng ta, mỹ nhân!" Thanh âm của Tiểu Lục Từ tuy dịu dàng, nhưng lại uy nghiêm vô cùng.

Huyền Tử chợt rung động thân người, lộ xuất thần sắc mê đắm, nhưng nó chỉ thoáng hiện trong chớp mắt, rồi khôi phục hình dạng tươi cười yêu mị. Nàng thấy Tiểu Lục Từ thành thạo thu lưới lại, không hề khẩn trương chút nào, chờ cho sát na Tiểu Lục Từ sắp chụp được, thì người nàng chợt phản giải thành một đám huyễn quang, tiêu thất từ trong ngư vọng.

"Há há! Dám giỡn với ta à? Phải trừng phạt ngươi mới được, nữ nhân!" Tiểu Lục Từ ngẩng đầu rống lên một tiếng giận dữ, đất trời liền biến sắc, sấm chớp ầm ầm, vô số điện xà từ không trung phóng xuống, khiến thế gian biến thành hư vô, mọi vật đều không thể tránh thoát bị hủy diệt trong những luồng lôi điện vang lừng và vô tận.

Đột nhiên, một điểm phản hồng huyễn ảo bắn thẳng vào mi tâm của Tiểu Lục Từ. Gã phản ứng không kịp, buộc phải tiếp thu toàn bộ luồng phản màu hồng đỏ vào trong nội thể, một thứ cảm thụ tinh thần kỳ diệu liền xung sát toàn thân gã, trong tâm thức chợt hiện lên rõ ràng một đồ tượng đang giao hoan với tư thế vô cùng kỳ quái, lại kèm theo đó là thanh âm dâm đãng kêu gọi vô cùng. Hán cảm thấy thứ tri thức này cực kỳ phức tạp, nội dung cực nhiều, như muốn phá tung đại não, người như muốn vỡ tung ra, liền rơi từ trên trời xuống đất.

Huyền Từ cười duyên xuất hiện trên không, yêu kiều phát cánh tay ngọc, trời đất liền khôi phục lại như lúc đầu, nắng đẹp cỏ xanh, cung vàng điện ngọc đầy hương, tất cả đều trở về nguyên trạng. Nàng rất hứng thú nhìn Tiểu Lục Từ. Tuy biết trong không gian này cái gì cũng không có thật, nhưng cũng không thể lơ là, bèn lách mình phóng đến ôm gã vào lòng.

"Ôi, chủ nhân, nô gia làm cái này cũng chỉ vì nguoi mà thôi. Trước hết là chọc cho nguoi trở nên cuồng bạo, sao đó khiến chàng cảm thụ quy tắc sang tạo thế gian, đối với tư duy và công pháp của chàng cực kỳ có ích. Ừm, vì thứ Huyền nữ công pháp này có rất nhiều điều còn chưa rõ hết. Lại không hiểu vì cơ gì mà lần này Huyền Nữ Kinh lại mang đến một chủ nhân rất khác biệt so với những người trước đây. Tóm lại, mọi thứ đều loạn lên cả, khiến cho nô gia phải cố nghĩ ra biện pháp dạy công pháp cho chàng. Ừm, đây chính là công pháp cơ bản thông dụng nhất dành cho nam nữ, là tầng thứ nhất của Huyền Nữ Kinh, gọi là 'Tàn bạo'!"

"Thiếp cảm thấy nhục thân của chủ nhân đang ở trong phòng cùng với hai nữ nhân, nguoi có thể dùng họ để thử nghiệm thực tế một phen xem sao! Huyền Nữ Kinh chia nguoi khác phái làm ba loại khi quan hệ ân ái: Một là hữu ái hữu dục (vì yêu mà ân ái), hai là vô ái hữu dục (chẳng yêu đương gì cũng ân ái), ba là vô ái hữu hận (không yêu, thậm chí hận, nhưng cũng ân ái)! Tàn bạo là cách dễ nhất để ba loại này, cũng là thứ tình cảm biến thái dễ nhận thấy nhất của con nguoi! Ha ha, chủ nhân đột nhiên trở nên tàn bạo làm cho Huyền từ mê chết đi được! Rất mong sớm được hưởng thụ sự trừng phạt của chủ nhân!"

Toàn thân Huyền từ phát xuất một luồng hào quang màu hồng phấn, cẩn thận bao bọc và an ủi tinh thần thể của Tiểu Lục Từ. Nàng vờn ngọc chỉ tựa cành hoa xuân phóng ra từng đạo linh phù, nhanh chóng điểm lên khắp nguoi gã. Hào quang biến mất, điểm phù chú trên nguoi của Tiểu Lục Từ cũng biến mất, tinh thần thể của gã trở nên tráng kiện phi thường, thịt da ẩn hiện từng làn kim quang.

Sắc mặt Huyền từ lộ vẻ mệt mỏi, ngọc chường ẩn ra một cái, một cửa không gian chợt xuất hiện giữa hư không, tổng Tiểu Lục Từ văng ra ngoài. Sát na đó Tiểu Lục Từ đột nhiên tỉnh lại, nhớ như in mọi điều vừa xảy ra trong Huyền Nữ Kinh, vô cùng kỳ quái định quay trở vào hỏi lại Huyền Từ. Tuy nhiên, gã biết nàng làm thế này đối với mình nhất định là có mục đích, lại không hề gây hại cho gã, chỉ ít hiện giờ tinh thần vô cùng sung túc, một thứ lực lượng hùng hậu tựa hồ như đang chạy rần rật trong nguoi. Trong cổ lực lượng cường đại này tựa hồ có một thứ dục vọng tà ác len lỏi vào. Gã cảm thấy thanh Long Vương dưới bụng mình tự nhiên cứng như sắc nguoi, một thứ dục vọng không thể không phát tiết chiếm cứ cả tâm thần.

"Phu nhân, đã khuya quá rồi nguoi sao còn muốn đi tắm vậy?" Thanh âm của Tiểu Thúy vẫn còn đang ngáy ngủ truyền từ trong phòng ngủ đến.

Cao phu nhân bực mình gắt: "Nguoi cứ ngủ cho yên phận nguoi đi, không cần nguoi lo, ta muốn đi tắm lúc nào cũng phải bám báo nguoi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Dục Vọng Thủy Tinh (2)

Cao phu nhân không biết tại sao trong lòng lại vô cùng bất an, nàng tự an ủi mình có thể là do chuyện tra xét não loạn vừa rồi. Giáo huấn tiểu nha hoàn của mình vài câu, nàng cười và vứt bỏ áo khoát xuống đất, cầm theo một hạt dạ minh châu tiến vào thiên phòng. Đặt dạ minh châu lên trên thành bồn tắm, nàng cởi bỏ quần áo, chỉ chừa yếm ngực màu tím và tiết khố màu trắng trên nguoi.

Tiểu Lục Từ thu lại Huyền Nữ Kinh, phát hiện thân thể mình có sự biến hóa rất lớn, không những là cao hơn cả cái đầu, mà bắp thịt ở tay chân đều nổi vồng ra, chỉ cần nhẹ vận sức, đã bạo phát một sức lực vô tận. Gã nhớ lại những cử động tối hậu vô cùng kỳ quái của Huyền từ lúc này, liền minh bạch đây chính là công lao của nàng.

Hắn ẩn mình trong nước, nhìn thấy Cao phu nhân thoát y, lộ ra cái cổ trắng và dài như thiên nga, da thịt mịn màng, bờ mông lộ ra những đường cong tuyệt mỹ. Do tiết khố rất rộng và mỏng, nên da thịt nõn nà nơi đó hoa thơm lộ ra hơn phân nửa, trông giống như miếng đậu hủ mới ra lò. Hô hấp của nàng chợt rất gấp rút, tựa hồ có chuyện gì rất trọng đại. Bàn tay ngọc của nàng liền chuyển ra sau lưng, mau chóng cởi bỏ dây lưng, rồi xoay nguoi lại.

Tiểu Lục Từ kinh ngạc đến há hốc mồm, bị bầu ngực trắng mịn như tuyết cực đẹp trên ngực nàng làm cho ngơ ngẩn. Chúng cao đầy nhọn hoắc, được điểm xuyết bằng một núm thịt hồng hồng, giống như một bức họa tiên nữ phơi sương rằm tháng ba, khiến cho hùng khí nam nhân bùng bùng trời dậy. Eo lưng của nàng nhỏ nhắn, uyển chuyển như xà, căng đầy từng thớ thịt, từng đường cong nhìn ngút tầm mắt. Hình dáng ưu mỹ đó như tiểu tinh linh giữa ngàn hoa, vừa tinh nghịch vừa gợi cảm.

Tiểu Lục Từ thâm chúri Cao Cầu đui mắt, Cao phu nhân không có điểm nào chê được thể này, vậy mà lão lại bỏ đi si mê tiểu thiếp. Đang lúc hồ tư loạn tưởng, gã chợt thấy Cao phu nhân khẽ rên một tiếng nhỏ, cử tiết khố bước vào bồn tắm, tiết ra không khí một mùi cỏ thoang thoang hương đêm, lan tỏa trong không trung bàn bạc.

Đùi ngọc quá trắng, mảnh đất tận thâm son vẫn còn rất nhỏ, hiển nhiên là chưa được nam nhân khai khẩn nhiều, hấp dẫn như một xứ nữ tươi nguyên. Nàng khoát nước, ngạc nhiên khẽ mím miệng, hiển nhiên không tin rằng nước trong bồn tắm lại ấm đến như vậy. Nguyên bồn tắm này đã được đun nóng. Nhưng giờ là nửa đêm, nước trong bồn nhất định phải nguoi lạnh đi nhiều. Nàng không ngờ nó vẫn còn ấm áp như vậy. Thật là lạ!

Nàng vô cùng cao hứng, chà sát cho nóng nguoi rồi đưa chân phải thử nước trong bồn. Hành động từ tốn này làm trương khai vườn hoa tiên cảnh hấp dẫn nhất của đời nguoi, khiến nó giống như một tiểu nha đầu nhún mặt lè lưỡi cười duyên, đưa gương mặt non tơ mon mơn ra khoe trước ánh lửa hồng,

không hề lộ ra động khẩu đi vào kho báu, dù biểu hiện cho thấy nó đã là một cô nàng hoàn toàn phát triển và thành thực rồi!

Tiểu Lục Tử biết nguyên nhân làm sao mà nước lại ấm như thế. Khi gã từ trong Huyền Nữ Kinh xuất ra, toàn thân như luồng thiên hỏa, nhất định đã làm cho nhiệt độ trong nước tăng lên nhiều. Nhưng vào thời khắc "nửa đêm giờ tý canh ba" thế này, hà cớ gì mà nàng lại còn đi tắm thế kia?

Đang nằm trong Huyền Nữ Kinh vui đùa với cây Phong Vũ châm thu được từ yêu khí của Ngô Công tình lúc trước, Huyền Tử cười hắc hắc kiêu mị, mở rộng đôi ngọc, khoe ra nhục thể dụ hoặc chúng sinh trong tư thế vô cùng hiếm thấy của nữ nhân, kiêu mị nói: "Nô gia chộc cho dục hòa của người dâng lên tột độ, chỉ sợ người sớm nhiễm bệnh, không ngờ lại vừa khéo giúp chàng thử qua tư vị của tầng thứ nhất 'Cường bạo'" là như thế nào!"

Cao phu nhân đột nhiên bị một nam nhân cao lớn ôm chặt, sợ đến hồn bất phụ thể, đánh rớt cái vật bằng ngọc trong tay xuống nước, vừa run vừa muốn quay đầu lại xem nam nhân đó là ai.

Tiểu Lục Tử không thêm lý gì đến nàng, trước hết là giầy vò nàng một trận, rồi thuận theo thế đứng của song phượng, lần tới vuốt ve gò bụng bằng phẳng của nàng. Lát sau, Cao phu nhân chịu không nổi rên lên từng chập.

"Sao nàng không kêu cứu?" Tiểu Lục Tử cười tà quái, tiếp tục giầy vò cổ đại vườn hoa, lực đạo ngày càng mạnh, nhưng vẫn không đến mức làm cho nàng đau, khiến cho khu vực tính cảm của nàng ngày càng căng phồng.

Cao phu nhân sớm đã sợ đến hồn phi phách tán, vừa định cất tiếng kêu la, chợt cảm nhận được đóa hoa bé nhỏ nhu nhuyến của mình đã bị một long đầu to lớn xù xì dính chặt, thoải mái không thể tả. Tưởng đến chuyện sắp được hưởng, toàn thân nàng mềm nhũn, ngời hân xuống nuốt trọn nửa thân long đầu.

"Ô a, chết ta rồi, người là tên dã tâm nào thế?" Cao phu nhân vừa then vừa mong, không ngờ tự mình đã chủ động hiến dâng cho gã. Dù là then chín người, nhưng nổi sung sướng rụng rời chợt kéo đến khiến nàng tiết xuất một dòng hoa mật trắng bạch.

Nhiều ngày nay nàng liên tục dùng thứ dâm cụ lạnh lẽo vừa rút khỏi tay để giải muộn. Giờ hương thụ được nam nhân cường tráng chân chánh như vậy, một cú đã lấy mất đi của nàng nửa tâm hồn, còn đâu ý thức mà trả lời câu hỏi, chỉ i i a a cả lẫn cả lặp chẳng thoát được từ nào ra hồn. Bờ vai thon nõn nà của nàng trở nên ửng hồng. Nàng trầm lưng xuống, hoàn toàn ngồi gọn trong lòng nam nhân, cảm thấy toàn thân như rơi vào một tầng vân vụ, thân thể co giật liên hồi.

Vốn nghĩ rằng khi Long thương tiến vào mật động, nơi ấy phải ấm nóng như Hỏa Diệm sơn. Không ngờ Long đầu nhìn đông ngó tây, vào đến cuối động rồi mà chẳng ấm chút nào. Ngược lại, nó cảm thấy một trận hàn băng bốc ra, bủa vây trong giá lạnh, khiến nó như ngáp ngựa uống phải nước tiền giá buốt. Tiểu Lục Tử đột nhiên minh bạch tại sao Cao Cầu lại không muốn cùng nàng đồng phòng. Đó chính là vì nàng thuộc loại nữ nhân phạm vào hung khí gọi là "Bích thảo hàn đàm". Với thứ hung khí này, bất cứ nam nhân nào cùng nàng đồng phòng vài lần, nhất định sẽ thoát dương mất lực, sớm muộn gì cũng mất đi tráng khí nam nhi, mãi không thể cất đầu ra chiến trận. Tuy nhiên, nếu nam nhân đó có thiên phú bẩm sinh, thì lại chính là phúc khí của hai người.

Ánh mặt chợt lóe màu huyết hồng, cái uy khí hiệu xưng là "tàn bạo" từ trong tiểu phúc của Tiểu Lục Tử dâng lên, khiến gã muốn chộp lấy bờ mông nung núc của nữ nhân giầy vò một phen cho hả dạ. Nghĩ đến đây, gã gầm lên một tiếng, ném ép nàng lên thành bồn tắm, giữ chặt lấy eo xà, tiến hành hô phong hoán vũ ngay trong nước.

Một lúc sau, đất trời chỉ còn tiếng nam nữ ái ân. Nữ nhân chốc chốc bị kéo ngược người, nhìn thấy diện mạo tuần tú của nam nhân, chỉ cảm thấy có vài phần quen thuộc. Chỉ có điều nam nhân này căn bản không thêm lý gì đến nàng, chỉ lấy ra một khối thủy tinh bằng quyền đầu chiếu lên người nàng. Y vừa xoắn xít kéo dầy, vừa di động khối thủy tinh quanh nàng như đang phách nhiếp thứ gì đó.

Tuy tường nhà cách âm rất tốt, nhưng phần giữa các phòng lại không được chú ý lắm. Nha hoàn Tiểu Thúy nghe tiếng động lạ, lúc này đã tỉnh hẳn. Vốn đã cùng phu nhân chơi các trò vui vẻ, nên ả cũng muốn gia nhập thử du hí mỹ diệu này. ả đến thiên phòng, nhìn vào cảnh tượng đương trường, hai đầu gối lập tức mềm nhũn. Một nam nhân tuần tú đang lấp lánh tà quang trên đôi mắt, đem thân người trường kiện vạm vỡ áp lên trên nhục thể như hoa như phấn của phu nhân. Gã không ngừng du ngoạn, thần thái vô cùng cao quý nhưng bá đạo. ả cũng thấy phu nhân rên rỉ mê say, âm thanh không ngừng tuôn ra như gió trời.

Tiểu Lục Tử thấy Tiểu Thúy, ánh mắt thoáng vẻ cười cợt, thủ chỉ búng ra, một đạo hồng quang bắn vào thân thể của tiểu nha hoàn. ả không kịp kêu lên một tiếng, đã mềm nhũn gục xuống, nhưng thần trí vẫn minh mẫn, cảm giác trong nội thể càng lúc càng nóng. ả vốn không mặc quần áo, lại giống như bị người dùng ánh mắt lôi kéo, chậm chậm đứng lên tiến đến bồn tắm, mê đắm ôm lấy thân thể cường tráng của nam nhân, dùng hai gò ngực nhỏ nhắn ma sát lưng gã.

Tiểu Lục Tử tàn nhẫn vùng thương chiến cho Cao phu nhân biến thành toi bời hoa lá. Hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng yếu nhược nhưng vô cùng kỳ diệu bị hấp thu vào trong nội thể. Nguyên gã muốn khiến cho Cao phu nhân điên đảo tuơng mặt hoa đến kỳ hết, sau khi hấp thụ xong lượng nguyên âm tiết ra của nàng rồi mới buông cương xuống ngựa. Nghĩ vậy, tinh thần của gã lại càng hăng hái thêm, trong não lại thoáng hiện một câu khẩu quyết, bèn vừa lãnh hội vừa kích khởi nàng vào cõi thiên hôn địa ám rồi mới chịu bãi chiến.

Gã chuyển thân kéo tiểu nha hoàn vào lòng, viên thủy tinh trong tay chiếu vào thân người nhỏ nhắn mềm mại như cừu non của nàng, miệng hôn lấy hôn để nụ hoa hàm tiếu ửng đỏ. Sau đó, gã không nói không rằng, cong người thúc mạnh, tinh lạng cảm ngộ tuyệt học đang hiển hiện trong não.

"Nguyên là như thế! Lộ tuyến vận công mang đến quá nhiều kỳ diệu!" Nam nhân với ánh mắt đỏ hồng đột nhiên mỉm cười, bỏ viên Dục vọng Thủy tinh vào trong Trữ vật giới chỉ. Gã biết rằng thân thể hiện tại của Tiểu Thúy vẫn chưa có giá trị phách nhiếp.

Dục vọng Thủy Tinh nguyên được gọi là Ký ức thủy tinh, là một vật phẩm quý trọng có thể ghi lại ký ức và thanh âm, là một công cụ cấp cao được chế

tác trong quân ngũ. Tiểu Lục Tử thấy Huyền Tử thu nhập ảo ảnh của mình, bèn nhớ lại mình cũng có thứ giống như vậy. Cái của gã có tên gọi là Dục vọng Thủy tinh, được dùng để chuyển phách nhiếp những nữ nhân Hữu dục Vô ái, đơn thuần cũng giống như một công cụ ghi hình trong các phim dành cho người lớn mà kiếp trước gã từng có lần xem qua.

Tiểu Thủy chỉ là khí vật phổ thông, không cần phải dùng đến thuật Đầu khô Tá giáp. Ả mềm oặt nhũn vào lòng Tiểu Lục Tử, ngoan ngoan giao ra lễ vật làm bằng thứ ngọc dịch hương xuân tiết ra từ cơ thể mình. Trên gương mặt Tiểu Lục Tử lúc này xuất hiện một tầng phản quang mờ nhạt, ánh mắt đỏ hồng đã nhạt dần đi, toàn bộ năng lượng kỳ quái từ từ hội tụ lại đan điền, chính là cái nơi chuyên tồn trữ năng lượng của hắn.

Năng lượng nguyên âm vừa thu hút được không thuần chính, chỉ là khi nó kéo đến bụng dưới thì vô cùng sáng khoái. Lấy năng lượng nguyên âm làm trung tâm, từ từ hình thành một dòng cuồng bạo, nơi ấy nguyên âm tự hành tự chuyển, không cho phép các thứ năng lượng khác đến gần, chỉ tự nhiên lưu động theo luồng năng lượng sẵn có.

Tiểu Lục Tử không hiểu rõ tình trạng hiện tại như thế nào, nhưng gã biết, công pháp tầng thứ nhất của Huyền Nữ Kinh đã hoàn thành về mặt cơ bản, cần thật nhiều nguyên âm lực để dung hòa thứ nhiệt hỏa đó. Gã nhớ lại lý thuyết tổng quát của Huyền Nữ Kinh, khi nguyên âm tích tụ đến một trình độ nào đó, sẽ ngưng kết thành nguyên âm cầu. Khi luyện hóa được thứ nguyên âm to lớn nhưng vô cùng phức tạp này, nhất định sẽ đạt được thứ kim đan mà người tu chân thường mong mị truy cầu.

Chỉ là, gã đột nhiên nhớ lại sư phụ từng nói qua, bọn luyện khí sĩ lại lấy sự vận động của linh hồn làm dẫn dắt tiếp thu thiên địa linh khí cho bản thân, từ đó có thể biến nhục thân thành thân thánh. Hai thứ đó tuy bất đồng, lại xảo hợp có mối ràng buộc tương hỗ với nhau, cùng lấy đan điền làm nơi đồn trú.

Tiểu Lục Tử biết sự huyền diệu của thuật Luyện khí là như thế nào. Tuy sư phụ của gã chưa hề dạy các thủ đoạn đánh nhau mạnh mẽ, nhưng hiện tại đã luyện thành ở hạ đan điền một công phu vô cùng lợi hại. Như vậy, đến khi trung đan điền và thượng đan điền đạt được thành tựu viên mãn, không biết công lực lúc đó mạnh đến cấp nào. Bất quá, gã biết cảnh giới này thì tuyệt không thể đạt được trong vòng ba bốn năm. Sư phụ của gã đã hơn ba trăm tuổi, thế mà chỉ mới tu tập đến viên mãn ở cảnh giới thượng đan điền. Như vậy, để có thể đạt được việc thông hợp ba loại thượng, trung và hạ đan điền, thì có thể tiến nhập vào cảnh giới thần thánh. Vì thế, sư phụ của gã vẫn còn nhiều đoạn đường phải đi ở phía trước.

Nhưng Tiểu Lục Tử lại tiến bộ rất nhanh, hợp với nguyện vọng cấp thiết hiện giờ của gã là làm sao để sớm đề cao công lực.

Gã mang hai nữ nhân trần truồng quảng lên trên giường, vừa định dùng đó làm nơi phát tiết hỏa khí thêm lần nữa, thì Cao phu nhân đã ú ớ tỉnh lại, giọng kiều mị nói: "Lục gia, nô gia còn muốn nữa, thỉnh người sung hạnh nô gia lần nữa đi!"

Nguyên nang đã nhận ra Tiểu Lục Tử, tuy thân hình dung mạo của gã lúc này cải biến rất nhiều, nhưng nhân thân hỏa khí không hề biến đổi. Gương mặt anh tuấn được tô thêm ba phần bá khí, khiến nàng cảm nhận rõ ràng sắc vị của nam nhân, đắm say túy lúy mê mẩn nhìn gã, lộ xuất vẻ khẩn cầu khát vọng gần như vô hạn.

(Hết chương)

Chú: 1. Trong pháp môn tu đạo của Đạo gia, có quan niệm cho rằng tu luyện phải thông qua việc bồi bổ ba bộ vị chính yếu, đó là Hạ đan điền (ở dưới rốn), Trung đan điền (ngay ngực), và Thượng Đan điền (trên đỉnh đầu). Tuy nhiên, trong sách võ và các loại truyện, Hạ đan điền được nhắc đến nhiều nhất, và được xem là chỗ duy nhất để luyện khí – luyện công.

Tiểu Lục Tử không muốn giấu nang, Cao phu nhân đã nhận ra mình, lại còn bị mình chinh phục, cảm lên đầu Cao Cầu hai cái sừng thật to. Trời vừa hừng sáng, Tiểu Lục Tử bèn vận công đã tọa, mang năng lượng đi tiêu hóa một phen. Cái hung khí "Thủy hàn đàm" của Cao phu nhân quả nhiên không phải để cho phạm nhân được hưởng. Tiểu Lục Tử đã hưởng thụ không ít khoái cảm và nguyên âm từ trong đó, vì thế việc luyện khí và công pháp cũng tiến triển rất nhiều.

Hắn biết Cao Cầu thế nào cũng nhờ tỷ phu Thái Kinh phát hành lệnh tìm người. Trong thành hiện giờ đầy áp binh sĩ đang tróc nã tội phạm, tình thế này thì chỉ có chỗ ở của vợ lớn vợ bé của lão là an toàn nhất. Tiểu Lục Tử cũng nghe Cao phu nhân nói qua, Cao Cầu chỉ qua loa hỏi nang hai ba câu rồi đi chỗ khác tìm kiếm, sau đó tự thân lão cũng vào trong thành bàn chuyện.

Nội thành chính là hoàng cung của Không Tước vương triều, hiện giờ đã biến thành phủ của Triệu Cát. Thái Kinh cũng thường ngụ tại nơi này. Không trung ở Trung châu thành được che chở bằng một thứ pháp trận cổ quái, có thể phòng ngự các lực công kích mạnh từ bên ngoài. Hơn nữa, trận pháp này còn có tác dụng đánh lạc hướng, nên bên tấn công bên ngoài không thể nào nhắm chính xác cho được. Ngoại diện công vào không được, nhưng nội diện thì dễ dàng đánh ra ngoài. Lợi hại! Muốn phá Trung Châu thành đô, nhất định phải phá từ bên trong ra.

Ở trung tâm không chế trận pháp có một ma kính, có thể hiển thị nơi chốn ẩn nấp của đào phạm, do đó có khả năng Cao Cầu đến đó nhìn vào ma kính để tìm dấu vết của Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử nấp trong phòng Cao phu nhân suốt một ngày, khi trời vừa tối liền hỏi Tiểu Thủy vừa về sau khi ra ngoài dò la tin tức. Trong thành có rất nhiều thông lệnh, chính là Thượng quan thế gia và thành chủ tự thân phát hành. A tính đã tiếp nhận chiếc ghế bang chủ của Tế bản bang, Ngô Dụng tiếp tục đảm nhiệm vai trò quân sư, Cao Cầu lại còn phái một cao vệ thân tín đến Tế Bản bang ngồi lên ghế trưởng lão, giám quản tài vật đại quyền.

Tiểu Lục Tử nghe tin tức từ ả, mặt cứ tím tím cười, không biểu lộ là vui hay buồn. Cao phu nhân trần truồng đang nằm trên người gã, ngón tay như ngọc chuốt đang vẽ lên người gã những vòng tròn, cất giọng yếu ớt hỏi: "Thiếu gia, chàng không giận à? Người chàng tin nhất lại bán đứng chàng, nghe nói còn chém chàng một đao, chuyện này khiến cho Trung Châu thành biến thành loạn. Lại có nhiều người to gan lớn mật quan tâm đến chàng, lén gõ xuống mấy cái thông tập lệnh. Cũng có người ở trên đường chửi Cao Cầu, chửi A tính, rất nhiều người vì chàng mà kêu oan, có thể nói họ là người tốt, không muốn bắt chàng!"

"Ha ha!" Tiểu Lục Tử phát vào bờ móng tròn lẳn của Cao phu nhân một cái, rồi véo eo thon của nàng cười nói: "Nàng là đại phu nhân của Cao cầu, sao lại giúp cái gã ngoại nhân ta thế chứ, không biết một đêm vợ chồng có thật là hơn trăm ngày ân nghĩa không nhỉ?"

Cao phu nhân giận dữ đưa bàn tay ngọc đánh lên gò ngực của Tiểu Lục Tử, giẫy nảy: "Đồ đáng ghét, đừng có trước mặt thiếp mà nói đến cái tên tiểu nhân lang tâm cầu phế đó. Hắn hại chết song thân nhà ta, chiếm đoạt hết tài sản, rồi lại ác tâm bỏ mặc ta. Trong lòng ta đã sớm nguyên rửa hắn trăm ngàn lần, nguyên rửa cho hắn đoạn tử tuyệt tôn, hiện tại đã ứng nghiệm rồi!"

Tiểu Lục Tử liền nghĩ ngay đến một câu cổ thoại: "Tối độc bất quá phụ nhân tâm!" (Dù có độc đến đâu cũng không vượt qua được lòng của nữ nhân), hẳn tình không thể tin được một nữ nhân như thế này. Vì biết đâu chừng, một ngày nào đó ả nổi hứng lên mang hắn đi bán đứng cho Cao Cầu thì sao? Tuy nhiên, hiện giờ gã chưa từng đắc tội với nàng, lại giúp nàng giải quyết được khát khao giới tính, theo đó mà xét thì khả năng thu phục được nàng là rất lớn.

Suốt ngày hôm đó, hắn phải khổ công thảo phạt Cao Phu nhân. Hưng khí của nàng hồi phục rất mau chóng, khiến cho Tiểu Lục Tử không có cách gì tơ tưởng đến nữ nhân khác ở các phòng bên. Đêm về khuya, Tiểu Lục Tử cuối cùng cũng triệt để làm cho hai nữ nhân thỏa mãn thiếp đi. Hắn bèn mặc vội nội khóa phóng đến phòng kế bên.

Đây chính là chỗ của tiểu thiếp mới nạp của Cao Cầu, được gọi là Cữu phu nhân. Khi đến phòng nàng, Tiểu Lục Tử thấy Cữu phu nhân nhỏ tuổi xinh đẹp như hồ ly đang chỉnh sửa móng tay. Nàng mi dài mắt đen, làn thu thủy tỏa ra một sắc thái đầy yêu mị. Dáng vẻ của nàng cực kỳ phóng dãn, môi hồng ướt át, mặt trắng da thanh, không có tí vết gì. Hai tiểu nha hoàn xinh đẹp cùng đứng kế bên giữ đồng kính cho nàng soi, phản chiếu bàn chân thon nhỏ cực kỳ dụ hoặc.

Tiểu Lục Tử lặng lẽ nhìn trộm Cữu phu nhân, đang nghĩ kế bắt bọn họ thì đột nhiên nghe tiếng người đang đến gần. Tiếng cười của Cao Cầu truyền tới, chưa bước vào cửa đã kêu to: "Bảo bối, ta đến với nàng đây, đã ngủ chưa vậy?" Tiếng cười của hắn tuy rõ ràng, nhưng ẩn dấu trong đó vẻ mặt mỉa mai, dường như đã lâu chưa hề ngủ đủ giấc.

Tiểu Lục Tử thầm kêu không may, rõ ràng là nghe Tiểu Thúy bảo hôm nay Cao Cầu sẽ ngủ ở chỗ Tử phu nhân, sao giờ lại đến đây? Bất quá, bây giờ có oán cũng không ích gì, gã bèn lên vào nấp sau bình phong của phòng khách, hy vọng không ai chú ý.

Cao Cầu tự đến một mình, các hộ vệ đã bị hắn đuổi đi. Lão mỉm cười sung sướng bước vào ngoại thất của Cữu phu nhân. Tiểu Lục Tử nín thở, do hắn không hiểu Cao Cầu cao sâu thế nào nên không dám vọng động, chỉ sợ bị người phát giác thì đại kế trốn tránh của mình kể như xong.

Chợt nghe Cữu phu nhân giận dữ bảo: "Ai da, nô gia đang tu sửa lại chân, chàng tìm hai nha đầu Tiểu Xuân và Tiểu Hoa vui đùa trước đi, người ta đang bận. Hào lão gia, hôm nay có uống Hồ Tiên tửu không, có hiệu quả gì không? Đừng có như lần trước làm cho nô gia muốn điên lên, giường chiếu ướt át, hại cho người ta tối đó phải thay giường đấy."

"Tiểu yêu phụ, toàn là do nàng ép, còn dám nói hay." Thanh âm của Cao Cầu có chút phẫn nộ, chợt nghe hai tiểu nha đầu cười hi hi, liền bực mình gắt: "Hai người ra phòng khách mang nước ấm vào đây, không thấy chân của phu nhân sắp biến thành băng rồi hả?"

Cữu phu nhân cười hăng hắc bảo: "Tiểu Thu, người ra mang vào đây, đừng có làm cho lão gia nổi giận nghe, nếu không người lại đánh đít người đấy!"

Nha đầu dạ một tiếng, vội ra phòng khách, bước chân thoăn thoắt đột nhiên đi đến chỗ Tiểu Lục Tử đang trốn. Tiểu Lục Tử cúi đầu nhìn, nguyên bồn rửa đang ở dưới chân mình, cạnh đó còn có khăn tắm, quả nhiên đây là chỗ để đồ vật thường dùng.

Tiểu Lục Tử dù có muốn đổi sang chỗ khác trốn cũng không kịp nữa, nên sát na Tiểu Thu tiến vào sau bình phong, gã phóng người lên giống như báo vồ mồi, ôm nàng vào lòng, khóa chặt miệng lại, không để cho nàng phát ra chút thanh âm nào.

Tiểu Thu trợn trừng mắt phượng, kinh khủng mềm oặt trong người gã, thân hình run bần bật, từng giọt nước mắt ứa ra, chỉ sợ kẻ kia giết luôn mình. Tiểu Lục Tử xóc người nàng dậy, uy hiếp: "Muốn sống thì đừng có la!"

Ánh đèn từ ngoại thất truyền ra, khiến Tiểu Thu có thể thấy hình dạng tuần tú của Tiểu Lục Tử. Từ người hắn lại truyền ra thêm một mùi vị cường liệt của nam tử, khiến cho nàng vừa hít phải đã cảm thấy trầm mê, tịnh không hề có ý sợ hay kháng cự gì. Nàng gật gật đầu, sắc mặt đỏ hồng, nguyên Tiểu Lục Tử đang ôm ấp nàng theo tư thế cực kỳ âu yếm, cánh tay lại ép lên chỗ mẫn cảm nhất trên ngực nàng.

Tiểu Lục Tử nhìn qua là biết hỏng. Bệnh nghi ngờ của Cao Cầu cực cao, lỡ khi thấy sắc mặt ửng hồng của Tiểu Thu, nhất định sẽ nghĩ đến chuyện gì đó dị thường, lúc đó bản thân mình sẽ bị lộ ngay, trừ khi... Tiểu Lục Tử trừng mắt nhìn nàng, sát cơ chợt hiện.

Nhân lệ của Tiểu Thu vừa mới ngừng, giờ lại chợt trào ra. Nàng không hiểu tại sao công tử gia tuần tú này mới vừa ôn nhu là vậy, giờ chợt lộ sát ý trùng trùng. Sắc mặt đỏ hồng của nàng liền biến thành trắng bạch như giấy ác ma, sợ đến không còn giọt máu.

Ai ngờ trong tình thế cực kỳ căng thẳng đó, phía ngoài truyền đến tiếng lao xao, có tiếng bọn hộ vệ cao giọng thưa: "Bang chủ, tìm được Tiểu Lục Tử rồi. Hắn đang ở trong một kỹ viện trong thành. Người của chúng ta đã tìm được hắn. Hắn giết hơn hai mươi huynh đệ của chúng ta, đã chạy về phía tây thành."

Cao Cầu vẫn chưa thoát ý, nghe vậy liền chạy ra, không nói gì cấp tốc đi ngay. Hắn cực kỳ không yên lòng đối với Tiểu Lục Tử, nghĩ rằng chỉ có giết được gã mới mãi mãi trừ được hậu họa.

Tiểu Lục Tử lén thở dài. Nhìn lại Tiểu Thu trong lòng, thấy nàng đột nhiên đưa tay giữ lấy thanh Long Vương thương của mình, run rẩy dùng hai tay vuốt ve, ánh mắt như van cầu, tựa hồ như đó là cuộc giao dịch, chỉ cần... chỉ cần gã tha mạng nàng là được, chuyện gì nàng cũng có thể làm...

Q.1 - Chương 35: Dục Vọng Thủy Tinh (3)

Tác giả: Vương Thiệu. Vmvm dịch

Tiểu Lục Tử cứ mỉm cười tà quái, nhưng không hề cản trở động tác của Tiểu Thu, ngoài ra ánh mắt còn có vẻ khích lệ. Tiểu Thu được hấn khuyến khích như thế, cũng mạnh dạn hơn lên...

Tiểu Lục Tử hít một hơi thanh khí, thăm nghĩ tay nghề của nha đầu này cũng thuộc loại khá, hiển nhiên đã kinh qua huấn luyện rồi. Tiểu Lục Tử vừa cười tà quái, vừa vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng. Bàn tay ấy từ từ tiến vào cổ áo, lần mò đến gò tuyết phong mềm mịn căng tròn. Sự kích thích khiến nàng thở khi khi, uốn éo bờ mông tròn lẳn căng đầy, rên rỉ như con chó con bị nắc cục.

Tiểu Lục Tử nhớ lại một đoạn ảnh hình trong Huyền Nữ Kinh, bao gồm một loạt tư thế và động tác, hiển nhiên nha đầu này đã thường làm qua. Tuy nhiên, nếu không được Huyền Nữ Kinh miêu tả và thuật lại cái mỹ diệu trong đó, đối với Tiểu Lục Tử mà nói, thì không hề có khả năng hưởng thụ cái quý giá của nó trong trường hợp này.

Hắn giải khai dây lưng của nữ nhân, kéo tiểu khố mịn như tơ xuống gối, lấy tay thám hiểm. Chỉ một lượt đi dạo hoa viên, thế mà tay gã đã dính đầy mật phấn. Long Vương thương chuyển thân hóa rồng, vươn ra to dài như con thủy quái. Hắn vòng tay ôm nàng kéo lên đùi, rồi trong tư thế Quan Âm tọa tòa sen tiến thẳng vào mật động.

Hắn hôn ngấu nghiến môi lưỡi đầy hương của nữ nhân, vừa ngăn cản âm thanh la hét vì khoái lạc không ngừng phát ra từ cổ họng nàng, hấp hút mật ngon. Hành động này khiến cho toàn bộ tinh thần hồn phách của nàng như bay biến lên chín tầng mây. Tầng công pháp thứ nhất, Tàn Bạo, được lên lên vận khởi, khiến cho nàng ngay lập tức hăm nhập vào ảo cảnh mê loạn, giống như thiên vận dòng suối tràn chảy một lượt qua thân mình. Nàng vội bầu chặt lấy eo lưng của nam nhân, không ngừng run rẩy và co giật, bao nhiêu mật hoa đều phun xuất ra hết, từng chén từng chén đem hiến cấp cho tàn bạo long vương.

Mục tiêu của Tiểu Lục Tử hôm nay là Cừu phu nhân, nên không thể lãng phí quá nhiều thời giờ trên cơ thể của nha hoàn này. Do đó động tác của gã vô cùng nhanh chóng. Lúc này, Cừu phu nhân ở trong phòng than: "Tiểu Thu đi chết luôn rồi, kêu nó đi ra lấy bồn lửa, cả nửa ngày cũng không thấy tăm hơi đâu nữa. Tiểu Xuân, người ra coi xem sao, thuận tiện mang bồn lửa vào cho ta. Trời đã sang thu, ban đêm quả thật là lạnh."

Tiểu Xuân vâng dạ chạy ra, nhưng vừa đến phía sau bình phong, chưa nhìn được át giáp gì đã bị người bịt miệng, y phục trên người cũng giống như hai cánh chim, mới hô hô hai tiếng đã bay đi mất, lộ ra thân người trắng mịn như tuyết. À không nhìn rõ gương mặt của nam nhân, chỉ cảm thấy người ấy cường tráng dị thường, hai cánh tay cứng như kẽm sắt ôm xiết muốn đứt phăng bờ eo nhỏ xíu của ả. Tuy nhiên, một cảm giác đầy khoái cảm và thỏa mãn dị thường chợt kéo đến, khiến cho hạ thân của ả ộc ra từng dòng dịch chất như thác đổ từ núi cao.

Long Vương tàn bạo đột xuất, Tiểu Xuân như từ dưới địa ngục bị vút lên chín tầng mây. Thứ khí vật phổ thông của ả sao kham nổi sự thảo phạt của Tàn bạo Long vương cơ chứ? Do đó không lâu sau, ả đã đầu hàng giao xuất ra mật hoa, toàn thân nóng bừng run rẩy, đến mức nhích ngón tay cũng không làm nổi, thân người quý xuống bất tỉnh nhân sự.

Cừu phu nhân ở trong phòng bắt đầu chửi rủa: "Ài, chuyện lạ năm nào cũng có, đêm nay đặc biệt càng nhiều, từng ả từng ả biến mất không thấy bóng hình, không biết là có bị yêu quái ăn mất rồi không nữa. Để ta ra xem hai con tiểu hồ ly tinh các người làm trò ma quỷ gì, mang có cái lò than mà cũng đi cả buổi. Được rồi, chờ cho ngón chân của ta được cắt tia xong, nhất định sẽ chơi với hai tiểu yêu tinh các người"

Nàng vút bỏ tiểu y, cười kiều mị bước lại bình phong tối om, nơi đó có một ác ma đang cười dâm đãng chờ nàng, chỉ chờ sát na nàng bước vào bình phong, thì sẽ đến rút hết nguyên âm năng lượng sẵn có trên người nàng.

Cừu phu nhân ném tiểu y vào sau bình phong, chỉ cảm thấy chớp mắt một cái, đã có một nam nhân xuất hiện trước mặt. Nhìn kỹ lại, trong mắt nam nhân đó chớp lóe luồng quang mang màu hồng yêu dị, sắc mặt tuần tú khiến nàng vừa nhìn thấy là tim đã đập loạn cào cào, lại thêm thân người không mảnh vải lộ ra từng thớ thịt khỏe mạnh. Đặc biệt là vương vấn đầu đó một con cự long kỳ lạ mà nàng chưa từng thấy qua bao giờ.

Tiểu Lục Tử một tay thì ôm nàng kéo vào người, tay còn lại thì vòng qua vuốt ve bờ eo. Cừu phu nhân không nói được lời nào, chỉ cảm giác được thân trên thân dưới của mình đều bị người ta sờ mó, lại thêm gương mặt yêu dị trước mặt, phảng phất trí thân của nàng rơi vào con ác mộng. Nữ nhân bị chớp gọn ngọc nhũ, ngượng vô cùng, kinh khủng và nỗ lực phản kháng hỏi: "Người là ai? Dám tiềm nhập vào Kim Tiền bang, bộ chưa từng nghe qua đại danh của Cao Cầu tại Trung Châu thành sao?"

Tiểu Lục Tử cười nhẹ nhưng không nói tiếng nào, ánh mắt lộ ra nét vui cười không thể lý giải. Phía dưới, hai tay gã loạn động táy máy, khiến cho toàn thân nàng nổi gai ốc khó chịu vô cùng. Hơn nữa, một mùi vị nam nhân rất kích thích kéo đến từng đợt, khiến cho nàng càng ngửi càng say, không còn chút ý tưởng phản kháng. Tuy nhiên, nàng vẫn không dễ dàng dễ yên như vậy cho người ta muốn làm gì thì làm, vì dù sao nàng cũng là thiếp mới lấy về của Cao Cầu, được Cao Cầu sủng ái, mười ngày thì có đến ba ngủ lại phòng nàng. Nàng nghĩ đến chuyện bị Cao Cầu phát hiện, lòng thầm sợ sệt, nên cố gắng lách tránh.

Tiểu Lục Tử thấy nàng xuất lực trốn tránh, liền cảm thấy trò chơi này thú vị, ai như Tiểu Xuân và Tiểu Thu, mới vừa một hai chiêu đã buông vũ khí hiển thân, không còn chút gì là hứng thú cả. Lòng nghĩ vậy, nên cũng chờ coi Cửu phu nhân làm được trò trống gì. Gã dùng các chiêu hí lộng Cửu phu nhân, khiến nàng phải nỗ lực chống cự, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát khỏi tay hắn. Cửu phu nhân tránh né một hồi, cảm thấy tay mỏi eo mềm, toàn thân xuất đầy mồ hôi, quần áo tiết mồ hôi ướt hết xuống đầu gối, lộ ra phần lớn đùi ngọc trắng như tuyết. Cuối cùng, ngay cả áo lót che thân cũng bị tước mất, khiến hai quả tuyết lê ngun ngút hơi sương bật vút ra ngoài. Nàng không khỏi thẹn chín người, chỉ sợ người ấy nhìn thấy rõ, nên vội bước tới áp người giấu vào lòng gã.

Tiểu Lục Tử thập phần đắc ý, cười ha hả châm chọc: "Người Cửu phu nhân quả thật giống tên, thanh tao Hồ mị, bốn thiếu gia chỉ mới chạm nhẹ có vài cái, quả nhiên đã xoay ngược trăm tám mươi độ, thế cho nên phải thấy mới biết."

Cửu phu nhân hoảng hốt đẩy nam nhân ra, hai tay vòng trước ngực, bắt lực van xin, sợ bị Cao Cầu phát hiện nàng cùng nam nhân dâm loạn. Nàng có nghe nha hoàn kể lại, rằng có một người thiếp lên tư thông, bị Cao Cầu đẩy dọa đến sống không bằng chết, lại thêm khốc hình vạn nghị thực tâm. Nàng tuổi còn nhỏ, không muốn bị rơi vào thảm cảnh như vậy chút nào.

Tiểu Lục Tử dùng tay giữ chặt Cửu phu nhân, ánh mắt lấp lóe thứ ánh sáng dâm tà. Không lâu sau, Hồ Mị cảm thấy toàn thân không còn tự tại, thờ hớn hể, mồ hôi toát đầy người, đến khi người đó đưa tay lần tới con kênh dưới hạ thể, thì mới biết tự mình nước đã chảy dầm dề, mông đít khẽ động, chủ động hé mở hai đùi, đùi đã thấp nhuận, liền thẹn đỏ bừng hai tai.

Nàng đã kinh lịch nam nhân, công phu thượng sàng cũng cực giỏi, cũng là nhân vật thích phong lưu tình thú. Tuy nhiên, đối với thủ đoạn của nhân vật hiện tại, giống như đứa bé so với gia gia, không biết gì cả, bị người ấy muốn làm gì thì làm, bom gì thì bom, để rồi sung sướng không gì tả xiết.

Tiểu Lục Tử thấy tư thế của Cửu phu nhân cực kỳ dâm mị, bèn không kiềm được nhấn nài, tăng công pháp thứ nhất "Cường bạo" tự động vận chuyển, long đầu tìm kiếm hoa gian.

Điều kỳ quái là Cửu phu nhân không hề đau đớn, chỉ cảm thấy hoa phòng đầy ngọt và vỡ vụn, lòng nghĩ nếu thêm chút nữa chắc chỉ có chết, ai ngờ thêm hoài thêm mãi, mà nàng vẫn muốn kêu thêm! Điều ấy khiến cho toàn thân xương cốt nằng nề mềm nhũn, chờ người đó đưa đẩy, mới biết nguyên chuyện ấy khoái lạc vô cùng, không ngôn ngữ nào có thể thuật lại được.

Phụ nhân xuất tiết vài lần, mới phát hiện Tiểu Lục Tử đang cảm một khối thủy tinh chiếu cái gì đó. Bên trong khối thủy tinh đó hiện lên hình ảnh lập thể rõ ràng những tư thế phóng dãn, đồng thời theo đó là những âm ngôn đang ngữ, đại thói trắng bạch hoa hoa vòng lấy vòng eo của nam nhân hùng tráng, chủ động hòa ca.

Tiểu Lục Tử từ phòng Cửu phu nhân đi ra thì trời đã sang canh ba, ngoài đường lúc này có tiếng chém giết truyền tới. Hắn biết mình đã kinh qua một trường nào nhiệt vui nhộn, nhưng không hề hối hận, chỉ ít đêm nay cũng đã thỏa mãn phi thường, những nữ nhân này đều có đặc điểm riêng, Cuồng Bạo đã tổng tiến họ lên tầng không gian cực lạc, bản thân gã cũng thu hoạch không ít nguyên âm.

Huyền Tử lúc này ở trong không gian của tiên thư tức mình nói: "Trời ơi, chủ nhân người sao ấy!? Ta phí lực cải tạo thân thể của người, lại nhường cho người ngự nữ, cảm thụ được sự hấp thu biến hóa của Tử phù nguyên âm, người lại lấy Dục vọng Thủy tinh ra để phách nhiếp âm tượng. Ài, kẻ hữu tình hữu dục thì tình vừa thuần vừa nhiễu, Vô Tình Hữu Dục thì tình đậm khí quả, Vô Tình Hữu Hận thì tình tạp và lạ. Giải thích với người nhiều thế mà thành vô dụng, chỉ cần tu tập pháp môn đó là tự kỷ đã thu hoạch được nhiều điều rồi, không biết chủ nhân lúc nào mới có thể lãnh hội được!"

Huyền Tử đã sớm thiết lập sự liên hệ tinh thần với Tiểu Lục Tử sau lần đã khai Huyền Nữ Kinh lần đầu tiên, giờ thấy nguyên âm hấp thu được của Tiểu Lục Tử ngày càng gia tăng, mối liên hệ giữa họ càng lúc càng mật thiết. Hiện tại Tiểu Lục Tử còn chưa biết điều này, vẫn yên ta nói nhiều quạu nhiều, không biết rằng tư tưởng của mình đang bị Huyền tử len lén điều khiển.

Tiểu Lục Tử tùy tiện lấy từ trong Giới chỉ một bộ quần áo mới, rồi phóng vút mình thoát khỏi nội trạch đầy hương phấn, thân người giống như con chim ưng lượn lờ rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất cách mười trượng ngoài tường. Tiểu Lục Tử thâm cá kinh cho sự phát triển nhanh chóng của công lực bản thân, tin tâm càng gia tăng gấp bội. CHỈ thoáng một lúc, gã đã nhẹ bước trên đường.

___oOo___

Nguyên tới nay có một thanh niên đến kỹ viện bị ngộ nhận là Tiểu Lục Tử. Y cũng không phải là lương dân bình thường, vốn là định ước cùng Đồng Hòa Thượng đêm nay tiềm nhập vào Triệu phủ để ăn cắp tài vật, không ngờ bị người nhận lầm, lại không giải thích sao cho ổn, hai bên bèn trở mặt động thủ. Đạo tặc Đoàn Hòa bị kinh động, phát hiện mưu kế bị người phát hiện, bèn vội và lui trốn vào nội thành.

Tại tổng đàn Tế Bản bang, tân bang chủ A Tinh cùng quân sư Ngô Dụng vô cùng cung kính đứng hầu một nam tử còn rất trẻ. Nam tử trẻ tuổi này có vẻ trắng trẻo và tuấn tú của một quý tộc phổ thông, đôi mày nhẵn tít trên làn da vàng vọt lộ ra vẻ mặt vô cùng bất lương. Y thống khổ nhìn mở sổ sách ngón ngang trên bàn. Người này là thân tín của Cao Cầu, họ Cao tên Vệ, còn gọi là Nha Nội. Nhân vật danh nổi như cồn Cao Nha Nội ở Trung Châu Thành chính là hắn.

Ngô Dụng dùng giọng the thé, cười cầu tài nói không ngọt miệng: "Bẩm báo trưởng lão, cái này là sổ sách của Tế Bản bang, toàn bộ khoản thu chi đều ghi chép trong này, từ khi lập bang cho đến giờ, nhất nhất đều ghi lại không sai điểm nào."

Cao Vệ khổ não dụi dụi mắt cố gắng tập trung tinh thần nhìn đồng sổ sách. Những văn quyển ghi chép chi chít những con số, nhìn như những bức họa phù phù tà đuôi ma, khiến hắn xem đến ba canh giờ rồi mà không hiểu được tí gì. Cuối cùng, hắn không nhìn được nữa, quay sang Ngô Dụng hét lớn: "Ngô quân sư, chúng ta nói thẳng ra cho rồi, Tế Bản bang của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền?" Hắn khổ não bổ sung thêm: "Cái đó, ... cái đồng sổ sách này ta coi không hiểu!"

Ngô Dụng và A Tinh cùng nhìn nhau, đồng thời lùi về phía sau một bước. Vị quân sư đầu cho này còn dùng một thanh âm eo éo chói tay lên tiếng thuyết giảng: "Tề Bần bang chúng ta không có một đồng nào. Hơn nữa còn nợ Quế Thương Mễ Hành ba nghìn thạch gạo, nợ Trung Châu bố trang mười vạn tấm vải bố, nợ...."

"Cái gì?!" Cao Vệ vỗ bàn, ném các quyền trục ở trên bàn văng khắp phòng, nổi giận đùng đùng quát: "Sao lại thế được? Tiền đâu hết rồi?"

Tân bang chủ A Tinh cùng Ngô Dụng đồng thời kêu thảm: "Bầm báo Trương lão đại nhân, bao nhiêu tiền của bang đều bị Tiểu Lục Tử mang đi hết rồi, khi chúng tôi phát hiện thì ngân khố đã rỗng không."

"Vậy... bây giờ phải làm thế nào?" Cao vệ giống như lá sen vào tiết thu, nhất thời ỉu xiu, thần tình thất sắc nói: "Thúc phụ cho ta quản lý Kim Tiền Bang, bây giờ không có tiền, ta làm sao hiếu kính lão nhân gia đây. Hơn nữa, làm sao trả tiền nợ người ta đây, cái tiệm gạo và tiệm vải đó không thể quyet được đâu, con gái của chương quỹ chính là thiếp thân của thành chủ đại nhân đây..."

Ánh mắt gian xảo của Ngô Dụng khẽ chuyển, tiếng nói the thé giống như Lan Hoa Chi, như cười như không bước lên một bước, nắm chéo áo của Cao Vệ hiền kễ: "Trưởng lão, Tề Ban Bang hiện giờ có chút khó khăn, sao không mượn chút ít tiền riêng của Kim Tiền Bang Cao bang chủ, đợi đến khi chúng ta tai qua nạn khỏi thì báo đáp gấp đội lão nhân gia người!"

Tay áo của Cao Vệ bị Ngô Dụng nắm lấy, hấn lạnh người, ớn lạnh tránh khỏi tên quân sư đầu chó đầy ác tâm, lòng đầy bấn loạn đáp: "Đành phải vậy thôi, cùng là là ta đem châu báu của ta đem bán hết, hy vọng thúc phụ đại nhân không quờ trách tội ta không có năng lực xử sự cho tốt."

A Tinh và Ngô Dụng nghe thế lập tức mừng rỡ cười nói: "Ha ha ha, không thể nào không thể nào, tiểu đệ đảm bảo bằng sự anh minh thần vũ của Cao bang chủ, nhất định sẽ biết rõ nỗi khổ tâm của Trưởng lão đó thôi."

"Hừm, ta quyết định trước hết đem bán tài vật trong nhà một ít, rồi..." Cao Vệ vừa quyết định xong, lập tức biết chuyện phiền nhiễu không còn đáng gì nữa, bèn khôi phục thần thái anh tuấn, ra lệnh cho A Tinh cùng Ngô Dụng lui ra.

A Tinh và Ngô Dụng đóng cửa, cùng nhìn nhau cười tinh quái, đồng thời giơ ngón tay cái lên, cùng tán thưởng cho kế mưu thành tựu. Ở bên ngoài tiếng chém giết thật lớn, ánh mắt vàng khè như chuột lang của Ngô Dụng chớp chuyển lia lịa, ra dấu nên mau li khai. A Tinh hội ý, chuyển người đi về phòng của mình.

Ngô Dụng vận quần áo lờ lợt, yếu điệu ra khỏi tổng đàn của Tề Bần Bang. Vừa ra khỏi cổng, y đã phát hiện có người theo dõi mình. Ngô Dụng biết rằng Cao Cầu chẳng tin ai ngoài chính bản thân lão, nếu không thì Kim Tiền Bang không có được cục diện phồn thịnh như ngày nay.

Ngô Dụng cười âm hiểm, cước bộ chợt nhoáng lên, thoáng cái đã biến mất vào trong hắc ám giống như đám u linh tiêu thất trong trời đêm.

"Ôi? Người đâu rồi?" Một hán tử thô kệch nghi hoặc bước tới nhìn quanh quất, không cam tâm bị mất dấu người nên dần bước vào trong bóng tối.

"Chích chích chi chi!" Đột nhiên, một tiếng kêu kỳ quái nổi lên, y miễn tiếp rút chủy thủ phóng ra, trợn mắt định thần nhìn khoảng không phía trước, thấy một con chuột lông vàng cực lớn đang trừng mắt nhìn y.

"Yêu... Yêu quái!?" Hán tử thô kệch cứng người run lẩy cạp, thanh chủy thủ phóng ra đã rớt xuống đất không có tác dụng gì.

Chuột lông vàng nhe răng cười quái, cơ thể lớn gần bằng nửa thân người, thân dài hai trượng có dư, lại giương lông vàng nhu nhuyễn mịn màng, rõ ràng là cuộc sống sinh hoạt không tệ. Nó tặc lưỡi kêu chính chính: "Chích chích chích, lâu quá không ăn thịt người, ghìen quá! Hà hà, nam nhân này cường tráng quá đây, người ta thích chết đi được!"

Chuột lông vàng không chết, hán tử thô kệch phải chết!

Gã bị chuột lông vàng nuốt một cái ọt, ngay cả y phục cũng bị nuốt trọn luôn. Chuột tinh sau khi ăn xong còn chép miệng, thò cái lưỡi đỏ hồng ra liếm môi nói: "Chách chách, thượng đế vạn ác đáng chết, ta không để ý lại phạm giới nữa rồi. Nếu để bang chủ phát hiện, nhất định sẽ trừng phạt lão nô mất! Ôi, nhưng mà mùi vị quả thật không tệ!"

Cái đuôi dài của nó khẽ quét ra, phát xuất một đạo hoàng quang âm sâm, chấn thanh truy thủ của hán tử thô kệch thành bụi.

"Ai, bên ngoài có tiếng hô chém giết lớn quá, khẳng định là đang vây bắt bang chủ. Lão nô phải đến giúp người thoát hiểm mới được!" Chuột lông vàng kêu lên một tiếng, một đạo hoàng quang lóe lên, biến trở lại thành Thái y Ngô Dụng

Nguyên Ngô Dụng [1] không phải là người vô dụng!

[1] Ngô Dụng = đọc trại thành Vô Dụng

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Đào Sắc Thừa Nặc

Tác giả: Vương Thiệu. Dịch: Vmvm

Tiểu Lục Tử vừa phi hành vừa luyện hóa nguyên âm năng lượng vừa hấp thu. Lúc này, nguyên âm năng lượng hấp thu được tụ lại giống như hạt đậu đỏ ở giữa huyết Khí hải. Nó bị một thứ khí thể như thủy tinh bao phủ, giống như một con tiểu trùng nằm trong hổ phách, mạnh khỏe nhưng nhúc nhích rất kỳ dị.

Khí thể bị tiểu trùng như hạt đậu đỏ đó thôi động vận chuyển chậm chậm theo quy luật, giống như một tầng không khí quay quanh một tinh cầu màu hồng sắc, bằng bạc nhưng hờn hậu. Sau mỗi lần chuyển, khí thể được gia tăng một chút. Đột nhiên, hạch tâm màu hồng ở giữa phun xuất một đạo hồng vụ, sắc màu nhạt dần, thể tích nhỏ dần, rồi biến thành màu phấn hồng.

Tiểu Lục Tử thâm cười dài, phun từ miệng ra một cổ hồng vụ. Luồng hồng vụ đó bắn trúng một cây to. Những con chim trên cây bị đụng phải luồng khí thể này liền kêu lên thê thảm vài tiếng rồi biến thành những đám lửa, trong chớp lát bị thiêu thành tro.

“Hà, tình dục âm hòa quả là độc, năng lượng nguyên âm này quả là tạp nhạp...” Tiểu Lục Tử dừng lại dưới gốc cây, ngắm nhìn những cành lá bị khô héo trong chớp lát, ánh mắt lấp lóe một đạo hồng quang: “Ta nghĩ ra rồi, cái này ứng với một trong ba loại nữ nhân mà Huyền tử từng nói qua. Còn hai loại nữa, không biết sẽ có tình hình như thế nào? Ôi, lại nghĩ đến Sở Sở tỷ rồi, không biết bao giờ mới về được với tỷ ấy!”

Tiếng reo hò đánh giết đã đến rất gần, Tiểu Lục Tử cũng đã cảm giác được sự xao động của nguyên tố xen lẫn tiếng gầm thét giận dữ của võ sĩ lâm chiến động không khí. Chu vi quanh đó bắt đầu lan tỏa một thứ huyết tanh, càng lúc càng dày.

Đột nhiên, ở một căn nhà trong hẻm nhỏ gần bên cất lên một âm thanh rất quen thuộc: “Thượng Quan Bảo Bảo, nếu ngươi còn nhận ta là tỷ tỷ, thì hãy dậy cho nhanh, xem coi tỷ phu của ngươi như thế nào.... Ái, Tiểu Lục Tử không có ở đó à? Hừ, nói thật cho ngươi biết, nếu mà ngươi không giúp ta, sau này mà ngươi cần tiền xài ta không thêm cho ngươi nữa, một đồng cũng không!”

“Ồi dào, tỷ tỷ, đệ buồn ngủ lắm rồi, để đệ ngủ dậy rồi đi tìm tỷ phu nhà, được không? Hơn nữa bản lĩnh của tỷ phu tỷ cũng biết rồi, bằng vào thiên quân vạn mã tại tổng đàn Kim Tiền Bàng mà không bắt được, thì xá gì cái nhóm Thành phòng quân nhỏ lẻ yếu xui này! Tỷ, cứ để cho đệ ngủ dậy rồi tính ha, đừng có néo tai đệ mà, đừng néo!”

“Có chịu tỉnh chưa? Không tỉnh ta cù lét đệ đấy!” Thượng Quan Đào Đào gầm gừ kêu lên, ngoài ra còn nghe được tiếng thở hổn hển giận dữ của nàng.

“Ồi ôi, đừng có cù, tỉnh rồi, tỉnh rồi, lần này tỉnh thiệt rồi!” Thượng Quan Bảo Bảo buồn ngủ mà bị xốc dậy, thanh âm nhừ nhựt vô cùng khó chịu, vừa u oán, vừa bất mãn.

Thượng Quan Đào Đào lại nói: “Ồ tổng đàn Kim Tiền bang là do người ta còn hồ thẹn với tỷ phu của ngươi, nên không nỡ động thủ cùng huynh ấy, nếu không thì tỷ phu của ngươi không còn mạng chứ nói gì có thể đào tẩu. Ngươi nghĩ xem, nào là tứ đại hộ vệ của Cao cầu, còn có thủ lĩnh của thân vệ quân, người nào cũng không hề kém hơn tỷ phu của ngươi! Nếu mà bọn họ ra tay, tỷ phu của ngươi đã sớm bị bắt rồi!”

“A... tỷ phu!” Thượng Quan Bảo Bảo đang ừ rừ như đưa đám chợt reo lên vui mừng, ánh mắt đang ảm đạm chợt sáng lên như sao bắc cực.

“Ngươi lại chơi ta nữa à, ngươi... A!” Thượng Quan Đào Đào cũng kêu lên, không tin đưa tay dụi dụi đôi mắt to đen lay lay, rồi giương mắt nhìn.

Lòng Tiểu Lục Tử cứ một mực không dám nghĩ đến Thượng Quan Đào Đào. Nói đúng hơn là gã sợ nghĩ tới nàng. Đó là vì lòng gã sớm đã có Sở Sở, không dám gây thêm cảm tình oan trái. Trái phong lưu tuy có thể tùy tiện hái, nhưng thiên kim bảo bối của Thượng Quan thế gia không phải là thứ có thể hái chơi qua đường được. Gã biết Thượng Quan Đào Đào đã đính hôn rồi, nếu giờ lơ X X O O với nàng, không những đắc tội với Thượng Quan thế gia, mà còn đồng thời đắc tội với Đồng Phương thế gia nữa...

Nhưng... đối với sự phởn phác âm thầm của Thượng Quan Đào Đào... sự quan hoài lạnh lẽ của nàng, rồi sự xả thân cứu ứng tự nguyện của nàng... nếu bảo gã không hề động tâm thì là giả dối.

“Hừ! Nói nhỏ nhỏ nào, Đào Đào...” Tiểu Lục vừa phi thân vào, một trận gió hương đã ào tới, ôm chặt lấy gã không buông. Bàn tay phấn câu chặt lấy cổ, chân ngọc kẹp chặt eo lưng, gò ngực lung linh mềm mại ép chặt vào ngực gã, tạo ra một cảm giác êm ái nhu hòa không gì tả được.

“Ta nhớ ngươi!” Toàn thân thiếu nữ rung động thôn thức, cả buổi mới phát ra mấy chữ đó.

Tiểu Lục Tử trầm mặc, cố nghĩ những từ ngữ để chối từ, để khuyên nàng quay về. Tuy nhiên, cuối cùng thì gã không thốt được tiếng nào.

“Cát, gặp được tình lang thì bỏ rơi đệ rồi phải không, đáng chết mà!” Thượng Quan Bảo Bảo thổi thổi cây Thất Thái Bích Ngọc cung, kéo kéo hoa thức, đưa lên mắt ngắm nghía, ánh mắt lại nhìn hai người một cách rất ranh mãnh, ngộ ý như đang nhìn lên hai người.

Tiểu Lục Tử ôm chặt thiếu nữ ấm áp vào lòng, thầm nghĩ: “Nên ngừng mà không ngừng, tất nhận hậu quả”, câu nói đó ứng với trường hợp hiện tại của mình. Rõ ràng là mình không thể cho nàng cái gì, sau này khi tranh bá thiên hạ, mình có khả năng cùng đối mặt với binh lực của Thượng Quan thế gia vốn dày dã tâm. Để khỏi thương tâm, sao không cắt đứt bây giờ?”

Hắn đẩy thiếu nữ ra. Trong lúc gấp rút lại đẩy nhằm một chỗ mềm mại như nhung, một thứ cảm giác quen thuộc mà hắn không thể nào quên được chợt ập đến. Cảm giác ấy diễn ra ở Long Cốt Sơn mạch... lên lên, vụng trộm... không chỉ một lần... “U ư!” Thiếu nữ động tình rên lên một tiếng, chủ động

hôn lên môi Tiểu Lục Tử.

Thiếu nữ không biết rằng, chính vì nụ hôn đó mà nàng đã cải biến sinh mệnh khúc chiết và chủ định hạnh phúc tương lai của mình.

Nàng dù chưa biết hôn, nhưng tự thân cũng có chút kỹ xảo. Đó là động tác đã từng diễn ra trong mộng mà đã có lần nàng cùng Tiểu Lục Tử từng đùa nhau lên đỉnh Vu sơn. Cánh môi nóng bỏng và rung động của nàng chạm nhẹ, người rung bần bật, nỗ lực áp chặt môi lưỡi dâng hiến cho tình lang. Thế rồi, đầu lưỡi như mê đi, cổ mềm nhũn, thân dịu oạt, giống như lọt vào mây mù, giống như lạc vào xuân mộng ... trong Long Cốt Sơn mạch...

Định lực của Tiểu Lục Tử đối với nữ sắc rất kém, kém hơn khả năng toán học ở kiếp trước rất nhiều. Một tay già bao phủ eo thon, tay còn lại không rời gò ngọc. Nhất nhất mọi thứ đều rất thật. Theo thói quen cảm nhiễm từ những ngày gần đây, hai tay Tiểu Lục Tử từ từ di động, nâng niu, thăm dò, kiểm tìm, kích thích... khiến cho nữ nhân run rẩy quên hết mọi chuyện trên đời.

"Ừ, a, ô, u," Thiếu nữ không nói nên lời, bởi vì miệng nàng đã bị khép chặt. Cảm giác thật kỳ diệu, vừa nhột vừa sợ. Từ đầu môi truyền đến tận óc, rồi từ óc lan dần đến khắp châu thân. Hạ thân của nàng bị đôi quái thủ đó khiêu động nhột nhột khó chịu vô cùng. Cái cảm giác mỹ diệu trong cơn mộng trước kia chợt trở nên rất thật. Thế gian này quả thật có cái tư vị đó!

"A, khụ khụ khu. Đừng có lấy đỉnh trưởng làm quan nghe, cũng đừng xem nhi đồng là thánh hiền à! Thượng Quan Bảo Bảo ta bị các người làm ảnh hưởng nghiêm trọng rồi đó!" Tiếng nói gắt gỏng của cậu bé cất lên. Nếu không có nó, nhất định Tiểu Lục Tử đã biến nữ hài thành phụ nhân rồi.

Hai kẻ vị thành niên có định lực cực thấp này vốn muốn thành người lớn, bị "nhi đồng thuốc" nên vội dừng lại ngay, bèn lên tách rời nhau.

Tiểu Lục Tử nghĩ đi nghĩ lại, không tìm được biện pháp trung dung nào. Cái có hy vọng nhất mà già nghĩ ra, lại thực sự không có lấy một điểm hy vọng nào. Già bèn nói với Thượng Quan Đào Đào: "Đào Đào, thân phận hiện tại của ta không thích hợp cùng đi chung với nàng, chờ ta có thật lực rồi sẽ đến nhà nàng cầu thân. Giờ nàng cùng Bảo Bảo nên về nhà, đừng đi lung tung bên ngoài nữa. Sau này muốn đi đâu thì nên mang theo hộ vệ nghe."

"Ừm, muội biết rồi! Đào Đào nhất định sẽ đợi huynh, chờ huynh đến cưới muội!" Thượng Quan Đào Đào vì lời hứa này mà đã làm một chuyện khiến cả thiên hạ sững sốt, bao gồm cả Tiểu Lục Tử.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Tây Thổ Dâm Tăng

Sau khi đuổi hai tỷ đệ đi, Tiểu Lục Tử cười khổ, tiếp tục lần đến chỗ phát ra tiếng đánh giết. Vừa rồi, già buộc phải nói những lời như thế với Thượng Quan Đào Đào, vì già biết nàng đã được hứa gả cho Đông Phương thế gia. Một khi họ đến ép phải xuất giá, thì một thiếu nữ nhỏ bé như nàng không có cách gì từ chối được. Già làm vậy quả có phần âm hiểm, đem trách nhiệm đổ hết lên đầu một tiểu nữ hài, nhưng trong lòng già cũng dâng trào nỗi chua xót như kim châm muối xát.

"Ài, loạn thế ời là loạn thế, phải có thật lực mới có thể tồn tại! Nếu bọn thiếu gia lấy được thiên hạ, Thượng Quan thế gia không thể không dâng Đào Đào cho ta sao? Đề lúc đó coi cái lão Thượng Quan Trác Việt mắt lé coi trời bằng vun kia có còn dám chửi ta là tiểu tặc hạ tiện không? Ài, nói vậy chứ thân phận của bọn thiếu gia cũng có điểm không bằng lão!"

"Hừm, trước hết phải trốn khỏi Trung Châu rồi tính tiếp. Tòa thành này dù gì cuối cùng rồi cũng thuộc về mình thôi! Tiểu Lục Tử ta còn quay lại mà!"

Tiểu Lục Tử hầu như không hề nghĩ rằng mình sẽ không thể trốn khỏi nơi này vậy. Thận đang ở nơi nguy hiểm nhất ở Trung Châu mà lòng đã mơ tưởng đến tương lai tươi sáng sau này.

"Maaaa!" Khắp đất trời đột nhiên vang vọng tiếng thét giận dữ như sấm gầm. Nó vừa giống như tiếng trâu rống, vừa tựa tiếng người kêu. Từ tầng mây xuất hiện một đạo kim quang, ánh sáng vàng có pha lẫn tà quang, bao phủ hàng chục trượng khắp khuôn viên. Khí tức từ thời viễn cổ hồng hoang từ từ lan tỏa trong không khí. Khắp đất trời tựa hồ bị đạo âm thanh này độc chiếm, khiến tâm hồn của những người ở đương trường đều chấn động lung lay.

Tiểu Lục Tử vô cùng ngạc nhiên, thậm chí chân khí hộ trụ tâm thần, từ tế quan sát luồng kim quang cách trước mặt không xa. Trong luồng kim quang đó có những bóng hình mập mờ huyền ảo, giống như một con ác xà ngoắc qua ngoắc lại. Rõ ràng luồng kim quang này là phật lực thuần chánh, nhưng sao nó lại tán phát một thứ khí tức tà ác? Toàn bộ hình trạng đó giống như một con ác quỷ, thân thể toát ra lực uy hiếp cực đại, làm rung động tinh thần của địch nhân.

"Kẻ tu chân Tây Vực? Đây chính là Lục Tự chân ngôn chứ, chỉ có người thuộc Phật môn tông phái ở Tây Vực mới có thể dùng. Bất quá, tu chân giới đều rút sâu vào thâm sơn cố tự lo tu luyện, người này lại nhàn tản vô lo, lại đi quán chuyện thế tục là sao vậy? Không biết y có sợ Giới thần hồ đồ nhân cơ hội này giáng lôi kiếp hay không?" Tiểu Lục Tử thừa biết kẻ tu chân này rất mạnh. Già vô cùng cẩn thận lần tới trước, bắt gặp không ít thì thể nằm la liệt trên mặt đất, đa phần là Phòng thành quân và Võ Lâm quân.

Tiểu Lục Tử từng nghe qua chuyện về Giới Thần. Phạm người nào ở tinh cầu này sử dụng lực lượng cường đại thì đều kinh động đến Giới thần. Tuy nhiên, cách làm việc của Giới thần rất tùy tiện, tạo ra không ít chuyện đáng cười. Hai bên không bên nào muốn gặp bên nào. Tu chân giới thì sợ thiên lôi

của Giới thần. Giới thần thì tựa hồ như sợ năng lượng của tinh cầu bị xài phí tiêu hao hết, do đó cứ phóng lôi điện đánh loạn cả lên. Nếu trúng thì tốt, không phóng trúng thì các vị thần này cũng tự động li khai.

"Không biết đây có phải là Tật Khâu, vị sư chuyên trách luyện đan cho Thành chủ Triệu Cao không?" Tiểu Lục Tử đột nhiên nhớ tới có nghe qua Cao Cầu nói về chuyện trong Thành chủ phủ. Vị Luyện đan sư Tật Khâu này là do Thái Kinh tiến cử với Triệu Cao. Lão có thể chế được một thứ đan dược tráng dương kiện thể, được Triệu Cao rất trọng thị, thường đem thể tiếp cấp cho lão vui đùa. Không ngờ lão lại có một bản lĩnh như vậy, lại còn là một kẻ tu chân thuộc Phật môn.

Thi thể càng lúc càng nhiều, xuất hiện cả vài thi thể trong y phục dạ hành. Tiểu Lục Tử lúc này có thể nhìn thấy một nhóm người đang bị đám binh sĩ vây chặt. Những người đó toàn thân vận đồ dạ hành màu lam, không hề mang mặt nạ, thân thể được bao phủ bằng một vầng hào quang, cất lực chống cự lại Phật môn ân chủ. "Lương sơn tứ thập đại đạo ta thả chết không hàng, tên dám tăng nhà ngươi có gan thì đến đây cùng Lý Quỷ đấu một trận!" Người nói mặt đen như than, phát sinh một quả khí cầu cường đại màu đen tu tập ở hai tay, đột nhiên chuyển hướng phóng tới đánh những bí chú của Phật môn chân ngôn ẩn ở trên không.

Tiểu Lục Tử ít nhiều đã miễn dịch đối với chuyện tên tuổi trùng hợp so với lịch sử và tiểu thuyết ở nhân gian. Gã nghe đến cái đại danh鼎鼎鼎鼎 "Hắc toàn phong Lý Quỷ" mà không thêm ngạc nhiên một chút nào. Gã cũng đã sớm biết uy danh của bốn mươi vị đại đạo Lương Sơn chuyên tiềm nhập vào nhà thành chủ hoặc phú hào để hành đạo, lại rất thích thú chuyện tiếp tế cho người nghèo, khiến danh tự có pha mùi chính nghĩa.

Hòa thượng đứng giữa tràng người cao hai mét, đầu to tai lớn, miệng sư tử mắt cọp, mặt nung núc thịt, sắc mặt vừa tà ác vừa dâm dăng, không giống với bộ dạng của người tu hành bình thường. Lão khoác trên người một cái Ma hoàng tăng bào, cả sa màu đỏ hồng tùy ý cột xéo trên eo, tay trái cầm một sấu chuỗi to đen nhánh, miệng cười hung ác dùng hữu thủ phóng ra từng đạo huyền phù màu vàng đen.

Cạnh lão, sáu mỹ nữ toàn thân lửa thể, tóc vàng mắt xanh, cười hi hi dâm dăng uốn éo eo mông, phô ra những đường con tròn trắng mịn như tuyết, dù hoặc ánh mắt của nam nhân. Ánh mắt của họ mê mang, dường như bị người ta không chế tâm thần, động tác tuy đẹp nhưng cứng nhắc. Họ vây quanh dâm tăng giống như những con rối điều qua động lại.

Tiểu Lục Tử nhìn sáu nữ tử dị tộc tuyệt đẹp này, phát hiện từng đạo năng lượng phóng ra từ thân thể đang điều động của họ, hòa với luồng chân ngôn của dâm tăng, hòa hợp thành một kết lưới vô cùng chặt chẽ.

Lam y đạo tặc đang bị vây đột nhiên bắn ra một đạo kim sắc ánh tiễn, xuyên qua tầng tầng chân ngôn chú, bức tới tâm tạng của dâm tăng Tật Khâu. Tật Khâu không thêm động đậy, vì đã có một Kim phát mỹ nữ xuất hiện trước người lão tiếp nhận mũi quang tiễn đó.

Sáu nữ tử này quả nhiên là công cụ luyện chế của lão, giống như pháp bảo có thể công thủ nhị nhàn, lại còn vì lão mà hiến dâng năng lượng. Tiểu Lục Tử ẩn trong bóng tối, đối với tu chân pháp bảo gã không biết nhiều, cũng không muốn nếm thử, bởi vì gã biết năng lực của mình còn nông cạn lắm, nếu lỡ gặp phải địch nhân lợi hại như vậy, thì ngay cả cơ hội để chạy cũng không có.

Dâm tăng Tật Khâu đột nhiên ngừng đầu nói với người bị vây ở phía tây nam: "Nếu trả lại đồ đã cướp của ta và giao lại tài vật đã trộm của thành chủ, bản tăng sẽ cho các ngươi đi! Thế nào?"

Người bị vây hét lớn: "Thạch Thiên Thâu ta lấy được món gì có trả lại ai bao giờ? Hơn nữa dâm tăng ngươi còn sát hại hơn mười hai huynh đệ của ta, hôm nay có ngươi không có ta, còn ta nhất định không còn ngươi."

"Nếu là vậy thì đừng trách bản tăng ác độc!" Dâm Tăng Tật Khâu phát tay ra hiệu cho binh sĩ lui ra, hữu thủ liên kết vài chục đạo pháp ấn, kết chặt tầng tầng lên trên kết giới. Mỗi lần bắn ra một pháp ấn, không gian giữa các đạo phù văn liền gia tăng thêm một tầng áp lực.

Cao Cầu đại lĩnh tứ đại hộ vệ và hàng trăm bang chúng lui rất nhanh, dạt ra ngoài nhón háo vô cùng. Chúng không muốn tổn thất lực lượng của mình, nhưng lại muốn bày tỏ lòng trung với thành chủ, giúp thành chủ bắt trộm, tự nhiên không thiếu họ làm trò vui được.

Tiểu Lục Tử nghĩ chỗ này cách tường thành khá xa, giờ mình không nhân thời cơ tuyệt hảo này trốn đi thì còn đợi đến bao giờ? Hơn nữa, dù cho bị quân giữ thành phát hiện, Cao Cầu và truy binh cũng không làm gì được. Hắn vừa định li khai, chợt thấy trong đám đạo tặc có người vừa lấy ra một thứ pháp bảo giống như mu rùa, phát ra vầng hào quang màu xanh lục, bảo vệ hơn mười đạo tặc vào trong.

Tiểu Lục Tử vô cùng kinh ngạc, thầm hỏi Lương Sơn Tứ Thập Đại Đạo lại có người tu chân nữa à? Hơn nữa, cái túi bị cướp đi được Tật Khâu vô cùng quan tâm đó là vật gì? Nó quý hiếm đến độ nào mà dù biết sẽ bị Giới thần trừng phạt lão cũng bất chấp nguy hiểm động dụng chân ngôn tạo ra kết giới vậy?

Những phù chú cổ quái của Dâm Tăng Tật Khâu phóng ra đều bị Ô Quy Xác ngăn lại, phát xuất ra những âm thanh chói tai. Song phương tựa hồ hãm nhập vào thế giằng co, nhất thời không biết ai hơn ai.

Tiểu Lục Tử rất muốn biết trong đám Lương Sơn tứ thập đại đạo đó vì sao lại phóng ra pháp bảo phòng ngự vào lúc này? Tại sao lúc này họ không dùng? Tuy nhiên, gã phát hiện những nhân vật được bao phủ trong Ô Quy Xác từ từ mờ hồ, bị quang mang màu xanh sẫm che mất.

Tiểu Lục Tử nhìn cả nửa ngày, biết được có chờ thêm chẳng nữa cũng không có biến hóa gì, hay là đến xem cho rõ, nhân tiện thử xem Tàn bạo thuật mình vừa học được trong Huyền nữ kinh nó như thế nào. Gã cũng cảm thấy tăng công pháp này cũng chẳng có gì tàn bạo, thậm chí còn ôn nhu nữa.

Nằm trong Huyền Nữ Kinh, lúc này Huyền Tử chợt cười nắc nẻ nói: "Sau khi nếm mùi tàn bạo của huynh rồi, đến lúc nào đó nữ nhân không chửi mới là lạ!"

Q.1 - Chương 38: Dẫn Xúc Mị Noãn

Tác giả: Vương Thiệu.

Dịch: Vmvm

Sở Sở đứng thần thờ trên lầu, ánh mắt mơ hồ nhìn trời đêm thâm thẳm. Không thể nhìn ra trong mắt nàng chất chứa điều gì, nàng cũng cứ giữ chặt trong lòng mọi tâm sự. Tuy nhiên, hiện giờ nàng lại muốn ra ngoài xem coi đã xảy ra chuyện gì, muốn coi xem thương thế của Tiểu Lục Tử như thế nào, gã đã an toàn rồi khỏi Trung Châu hay chưa.

Những nguyên tố trong không khí xao động dị thường, linh khí trong thiên địa vô cùng sống động, nhất trực tụ về phía tây thành. Trong thân thể Sở Sở ẩn tàng một luồng năng lượng cực lớn, tuy không thể vận dụng, nhưng có thể khiến ngũ quan lục giác của nàng linh mẫn vô cùng. Nàng có thể dễ dàng biết rõ những tiếng động lạ phát sinh xung quanh. Hơn nữa, sau thời gian dài bị mù mắt, các giác quan khác của nàng rất mẫn cảm, so với cao thủ huyền thuật chỉ hơn chứ không kém.

Hôm trước Ca Ca báo cho ta biết Tiểu Lục Tử đã thụ thương, lại chính do tên A Tinh vong ân phụ nghĩa đó làm. Sau này gặp lại hắn, ta nhất định sẽ cho hắn biết tay. Ài, ta phải ra ngoài xem sao mới được, không thể đợi nổi nữa rồi.” Sở Sở u uất thở dài, nhẹ giữ gấu váy dài trắng muốt, lần bước xuống lầu.

“Sở Sở tiểu tử, Sở hộ vệ phân phó bọn tiểu tử rồi, vì an toàn cho cô nương, không thể để cô rời khỏi lầu này, xin thỉnh tiểu tử lượng thứ.” Hai hán tử Kim Tiền bang đang gác cửa ngăn bước của nàng lại, tuy miệng nói những lời rất tốt, âm thanh lại không hề tỏ ý cung kính chút nào.

“Xê ra! Ca ca của ta không hề can thiệp vào tự do của ta, các người nhất định là do Cao Cầu phái tới, ta không làm khó các người, các người cũng đừng làm khó ta!” Sở Sở lắc nhẹ Linh Lung tụ kiếm trong tay, tỏ ý nàng không phải là thứ dễ chọc vào, tốt nhất là chúng nên tránh đường.

Năng lượng cực lớn trong nội thể của Sở Sở bài xích hết mọi khí tức dị chủng, do đó không thể tu luyện được huyền lực của thuật sĩ hay chân nguyên của võ sĩ. Vì vậy, nàng tuy có kiếm thuật phòng thân, nhưng lực công kích lại rất yếu.

Hai hán tử cười hắc hắc quái dị, chẳng những ngăn trở nàng ngay tại cửa cổng, mà ngũ khí lại còn biến thành không nể nang gì: “Thân hình của Sở cô nương thế này đi nấu cơm nấu nước còn hợp, chứ còn đánh nhau ấy à, một cánh tay trần của ca ca đây cũng có thể đánh ngã cô đến tám lần.”

“Thật không? Cái này là do người nói đó nghe, vậy dùng một cánh tay không thử xem!” Sở Sở đem Linh Lung Tụ kiếm hoành ngang ngực, sắc mặt bình tĩnh nói với đại hán: “Thiên vạn mạng đề là cái này!”

“Ái yêu! Người lại còn làm dữ với bốn đại gia nữa. Nếu không phải nể mặt Sở hộ vệ, huynh đệ chúng ta đã sớm đè con nhỏ mù người ra thịt rồi, hà ha, ngoại trừ gã Tiểu Lục Tử đó coi người như là bảo bối, chứ ai thêm.”

Thần sắc của Sở Sở rất âm trầm, tụ kiếm màu hồng trong tay lung lay muốn rớt, thân người nàng nếu không dựa vào cánh cổng đã sớm ngã ra đất rồi.

“Bạch! bạch!” hai tiếng chói tay vang lên, tên hán tử vừa nhục mạ Sở Sở nằm lăn ra đất, miệng mũi thò đầy huyết và răng.

Tên hán tử kia xoay người lại nhìn, lập tức khắp người nổi gai ốc, lẩy bẩy quỵ xuống đất, cất tiếng không ra câu cú gì: “Lục, lục gia... tiểu đích... chỉ phụng mệnh...”

Mặt Tiểu Lục Tử tràn đầy sát khí, hai mắt lạnh lùng nhìn hai người, hừ lạnh: “Không cần biết các người phụng mệnh ai, dám nhục mạ nữ nhân của ta thì chỉ có chết! Đúng rồi, chỉ có chết!”

“Tha mạng a! Tiểu đích còn mẹ già bảy chục tuổi, mười đứa con thơ đói oa oa...” Hai người bò dậy từ dưới đất, liên miên xin tha mạng, đồng thời chạy trốn ra ngoài.

Câu danh ngôn xin tha mạng kinh điển chưa kịp nói xong, thì chúng đã bị một đám chân khí trong suốt kèm chế chặt, hình thành một vòng chân không tuyệt đối. Áp lực cực lớn hút ra ngoài khiến nhãn châu của hai người lồi ra, rồi “phanh! Phanh!” hai tiếng, bắn vọt ra không trung và nổ tung, luồng máu đỏ bay nhảy vẩy đầy cả vòng khí trảo.

Thủ pháp công kích này rất hao phí chân nguyên và thể lực, nhưng lại không hữu dụng đối với cao thủ đồng cấp hoặc lợi hại hơn. Nhưng ở đây, võ công của hai tên lính gác quá hèn kém, Tiểu Lục Tử lại không muốn nữ nhân lương thiện của mình ngửi thấy mùi huyết tanh, nên mới phí công phu như thế này.

Luồng khí trảo đầy máu đỏ bao phủ thân hình hai người, cuốn bay ra khỏi gia viên rồi vỡ ra, một đám máu thịt vụn vặt rơi lả tả lên những chiếc lá mục cạnh bờ hào hoang phế.

“Tiểu lục tử, có phải là huynh không?” Sở Sở quăng tụ kiếm, nhào vào lòng gã, ngửi mùi hương vừa quen vừa lạ, khiến nàng hoài nghi đưa tay sờ nắn

khắp khuôn mặt, ngực, cánh tay, bụng... của gã. Đột nhiên, Sờ Sờ xô Tiểu Lục Từ ra, kinh khủng lùi lại thật xa, giận dữ quát: “Ngươi, ngươi rút cuộc là ai? Tiểu Lục Từ rõ ràng không phải dạng ấy, hơn nữa bụng dưới của huynh ấy còn bị thương... còn ngươi thì...!”

Tim nàng đập thình thịch, rơi vào nỗi mê hoặc cực kỳ. Người trước mặt rõ ràng là rất thân quen, nhưng lại có rất nhiều biến hóa... thân thể thì rắn chắc, cao lớn, gương mặt rất thành thực, khí vị thoảng mùi nam nhân khiến nàng ngây ngất tâm thần, nhưng tiêu phúc của y không hề có vết thương hay cái sẹo nào.

“Ồi ôi, bảo bối, quá đau lòng ta nha, ta thất vọng quá hà! Vừa mới xa nhau có hai ngày, nàng đã không nhận ra được tướng công của mình rồi! Có phải là nhân cơ hội ta bị người truy sát, nàng thừa dịp tìm một tiểu lang quân khác rồi phải không?” Tiểu Lục Từ cười cười khép cửa lại, từ từ đi vào.

“Chết bầm!” Thân người đang căng thẳng của Sờ Sờ chợt giãn ra, lập tức vui mừng. Đây chính là Tiểu Lục Từ suốt ngày xạo sự mà nàng rất quen thuộc đây mà! “Dám nói bậy nửa thì tỷ tỷ sẽ cắt lưỡi ngươi ra đây! Lại đây, để tỷ tỷ xem lại chút nào?”

“Sờ Sờ tỷ. Tỷ có nói là ta dù có biến thành tro tỷ cũng nhận ra mà. Cái này không đúng rồi. Công lực mới vừa đột phá, hình dáng sắc mặt vừa biến hóa chút là tỷ chẳng thêm nhận ra. Ôi, đau lòng ối là đau lòng, tỷ nghĩ coi, làm thế nào để đền bù hết nỗi đau này đây?” Tiểu Lục Từ miết miết cái cằm chẻ nhỏ xinh của Sờ Sờ, ra ý nếu ngươi mà không đền đáp cho đại gia cho tốt, đại gia sẽ khiến ngươi khó coi đến cỡ nào.

“Thối hoắc! Công phu gì có thể khiến con người biến hóa chứ?” Sờ Sờ xô bàn tay nhắm nhứa của gã ra, lại từ từ dò xét từ đầu đến chân, từng đường gân thớ thịt của gã. Nàng vừa làm vừa nói: “Hai ngày không gặp mà đã biến thành người lớn rồi, sao không khiến tỷ tỷ hoài nghi cho được! Hơn nữa, nếu ta cứ tùy tiện tìm bất cứ nam nhân nào mà ôm ấp áp áp, ngươi còn tin vào tỷ tỷ này nữa không!”

“Ta không cần biết! Tỷ phải đền bù cho đệ!” Tiểu Lục Từ mặt dày cứ vòng tay ôm eo Sờ Sờ, rồi nhẹ nhàng giật một cái đã kéo tuột dây lưng. Chuyện còi thắt lưng này gã đã làm mấy trăm lần rồi. Có điều lần này Sờ Sờ không còn kêu như lần trước. Những lần trước chỉ cần kéo dây lưng, Sờ Sờ la lên, ca ca Sờ Lôi của nàng bên ngoài ra lập tức xông vào với cây thương dài ngoằng. Kết quả duy nhất của Tiểu Lục Từ chính là trốn khỏi Sờ gia, không còn có cơ hội quai lại.

“Ái ôi, mặt dày chưa kia! Cao hơn ta rồi, mà vẫn như là con nít ấy, biết chừng nào mới trưởng thành đây!” Gương mặt ngọc của Sờ Sờ ửng hồng, bàn tay tiến vào lòng Tiểu Lục Từ, nhẹ thốt: “Tỷ tỷ vừa già vừa xấu, vừa mù vừa không thể chiều nam nhân, cũng không có võ công để giúp đệ khai thác sự nghiệp, lại không có một gia tộc cường đại để chi trì, thật không biết đệ thích tỷ tỷ ở điểm nào!”

“Mấy điểm đó đều thích!” Bàn tay háo sắc của Tiểu Lục Từ đã dò dẫm leo được đến hai gò Ngọc Nữ phong, nhẹ nhàng táy máy hai điểm hồng mẫn cảm. Gã vừa cười vừa nói như đọc thần chú, có điều thần chú này là một câu nói bậy còn sót lại trong mơ kiến thức ở địa cầu: “Hi hi, ta thích cái bên phải này, ta thích cái bên trái này, hơn nữa...”

Gã hôn nữ nhân đang thẹn đến chín người, lần mò thò tay tìm kiếm tiêu phúc phẳng lì trơn bóng của Sờ Sờ. Bàn tay ấy nhẹ lướt qua, dò tìm, rồi chui vào trong váy lụa đầy hương, lão luyện tìm về ngôi thành cổ đầy hoa giữa thảo nguyên đầy cỏ.

“... Hơn nữa, ta cũng thích cái này, lại còn có cái giếng sâu long lạnh ánh nước này nữa!”

Thân hình Sờ Sờ nhẹ run, từng làn da thớ thịt trắng muốt bị tình lang khơi lên từng đám lửa, chẳng mấy chốc đã ửng hồng, đượm hương thơm ngát.

Yêu là chiếm hữu, yêu cũng là dâng hiến.

Phương thức biểu đạt ái tình của Tiểu Lục Từ là chiếm hữu Sờ Sờ. Sờ Sờ lại yêu hấn phát cuồng, nên quên hết mọi giáo điều đạo đức, cắn răng đem thân thể khiết bạch dâng hiến cho nam nhân yêu quý nhất của mình.

Đai buộc bụng màu vàng của nàng được nhẹ nhàng cởi ra, gò tuyết nhũ đầy đặn nhảy ra trước mặt Tiểu Lục Từ, thiếu điều muốn che mất gương mặt gã. Hạt châu màu hồng nhỏ hần lên, trên đầu được điểm xuyết bằng những nốt sần đầy cảm tính. Gã hít sâu một hơi dài như muốn hút hết khí vị đó vào bụng, giữ lại mãi mãi.

Trong lần đầu Sờ Sờ có chút mơ mơ hồ hồ, nhưng lần này nàng biết rất rõ ràng, lại vô cùng hưng phấn. Bắt đầu từ cái câu nói “Vũ nhục nữ nhân của ta thì chỉ có chết!” của gã, Sờ Sờ đã hưng phấn phát điên rồi. Nếu mấy hôm trước còn đổ tội cho gã nam nhân này chưa thành hôn đã lên “thịt” nàng, nhưng hiện giờ nàng muốn gã nam nhân đó đồn ấy mau mau cho vào, mong đến run bắn người lên. Nàng muốn cảm nhận sự sung mãn của gã, muốn tiến thật sâu, thật sát vào nơi thâm sâu hư không nhất của nàng.

Địa điểm chính là phòng khách của lầu các, địa điểm cụ thể chính là cái bàn gỗ trong phòng khách. Môi miệng của Tiểu Lục Từ còn dính đầy ngọc dịch đượm hương của Sờ Sờ, đã vội tấn công bên dưới, đôi môi lướt nhanh đến “hai điểm mà gã thích nhất lúc này”, rồi dừng lại càn quét một hồi. Đây chính là chỗ mà Tiểu Lục Từ rất thích chọc ghẹo nàng, bởi vì vừa chạm vào chúng, Sờ Sờ đã kêu thét không ngừng.

Theo Huyền Nữ Kinh, muốn kích thích nữ nhân thì phải tùy chỗ tùy nơi. Nó cũng là yêu cầu tối cơ bản trong chuyện tình ái của nam nhân. Nắm được chỗ mẫn cảm nhất của nữ nhân là yêu cầu bắt buộc đối với mỗi nam nhân. Nam nhân còn phải thao túng sao cho “tối” những điểm chất chứa nhiều dục tính này, khiến cho nữ nhân chết lên chết xuống. Đây là yêu cầu nhập môn căn cốt của bất cứ nam nhân nào muốn tu luyện Huyền Nữ Kinh.

Lý giải của Tiểu Lục Từ chính là, muốn tiến nhập vào cảnh giới nhập môn của Huyền Nữ kinh, trước hết cần phải biết cách làm vui lòng nữ nhân. Huyền Từ khi nghe lời này của gã, nửa ngày cũng chưa hiểu ra. Trong đầu nàng còn nhớ như in phương cách tu luyện Huyền Nữ Kinh của nữ nhân, lòng không khỏi oán: “Chủ nhân chế tạo ra ta có nói, muốn tiến nhập cảnh giới thứ sáu của Huyền Nữ Kinh, cần phải biết cách đùa cợt và thưởng thức nam nhân. Ai da, bọn họ ai cũng thích cái này!”

“Hào đệ đệ, hào tướng công, đệ không phải là muốn tỷ tỷ... đền tội đó sao... Ôi a a, sao còn không...?” Sờ Sờ rên rĩ, không ngừng uốn éo bờ mông tròn lẳn, quả là không còn chịu nổi sự kích thích của gã. Hạ thể của nàng không ngừng dâng lên một cảm giác ngứa ngáy rất lạ lùng, không giống như cảm giác bất kham lần trước, tựa tựa như một vỏ trứng muốn phá hủy chính mình. Nàng rít lên một hơi dài, toàn thân đỏ hồng giống như con tôm đã luộc nhừ.

“Chà? So với lần đầu thế nào?” Tiểu Lục Tử đang lột phăng chiếc khố cuối cùng trên người, chợt thấy thân người nàng co giật liên hồi, mảnh đất vàng xung quanh đóa hoa trắng nõn như phần kia chợt căng mọng hẳn lên, lộ ra một cửa động thâm sâu thần bí không ngừng ứa ra từng giọt dịch thể trong suốt, bao phủ lấy một điệu vật giống viên trân châu trân quý, nhưng lại quý hơn gấp nghìn vạn lần. “Lúc đó ta còn nghĩ là do hấp thu quá nhiều năng lượng từ Hóa Phượng kiếm. Nhưng hiện giờ thì biết rồi, sao tuyệt vời quá vậy?”

Một cỗ năng lượng yếu ớt từ tiểu phúc đỏ hồng của Sờ Sờ truyền đến, giống như một thoi son đỏ rực từ từ tỏa nhiệt ra toàn thân. Bàn tay của Tiểu Lục Tử nhẹ ấn tại tiểu phúc của nàng, cảm thụ được năng lượng càng lúc càng ồ ạt tiến vào thân thể của nàng. Sờ Sờ đã học qua công pháp gia truyền, nhưng chưa từng tu luyện. Nhưng trong tình huống vô ý thức, nàng đã từ từ sơ tán thứ năng lượng cường đại đó, tránh khỏi bị nó làm hại đến thân thể.

“Tướng công, sao lại dừng, Sờ Sờ yêu chàng, mau giúp người ta đi mà!” Dường như tất cả nước mắt trong người nàng đều ứa ra, không biết vì chuyện gì. Cặp đùi trắng như tuyết kẹp chặt eo cạp của gã, kéo gã tiến nhập vào chỗ đang ướt ngứa khó chịu của mình.

Tiểu Lục Tử nhũn mảy nhớ tới những tri thức đã học qua, đột nhiên lấy tay đang đặt trên hạt huyền châu của nàng ra, cười tà ác: “Con cừu non, mau mang công pháp người học kể cho tướng công nghe nào.”

Sờ Sờ run bắn người, y y a a liên hồi, vừa bực vừa bất lực nói như muốn khóc: “Người khi phụ tỷ tỷ, hu hu, người đưa vào trước đi rồi nói, lần nào cũng đối với tỷ tỷ như vậy, người ta giận người cho coi!”

Tiểu Lục Tử cảm thấy hiện giờ giao hợp đối với nàng không ảnh hưởng gì, nên không để nàng bực thêm nữa, liền trầm mình vào chế quỳnh tương, mang thân tiến vào ngõ hoa vừa nóng vừa ẩm ướt. Sờ Sờ kêu rên sung sướng. Cùng lúc đó, Tiểu Lục Tử cảm giác được năng lượng ở tiểu phúc của mình càng lúc càng khuếch tán thật nhanh, nhanh chóng tiến vào toàn thân kinh mạch và huyết quản của nàng. Tiểu Lục Tử rợn người, nỗi sung sướng khiến gã run bần bật, cùng lúc đó năng lượng tiết ra như xoáy lốc, nhanh chóng cuốn theo vòng thịt hút chặt tiến sâu vào nội thể của nàng.

Tầng công pháp thứ nhất của Huyền Nữ Kinh tự động vận chuyển. Tàn bạo chi khí tràn trề khắp toàn thân Tiểu Lục Tử. Mắt gã thoáng lóe lên chút lệ khí màu hồng phấn, ai ngờ khi đến eo lưng thì không có cách gì dâng lên, giống như lâm phải đại địch, gian khổ đè ngự lực hút từ nội thể của Sờ Sờ.

Trong không gian của Huyền Nữ Kinh, Huyền tử thất thần, tìm đập thành thịch, đột nhiên cười ha ha: “Ha ha ha, đúng là mị nõn rồi, là mị nõn! Ha ha ha, không biết có phải nữ nhân ngọc nào tu luyện Huyền Nữ kinh bị thất bại, đem toàn thân mị công ngưng thành mị nõn, truyền cho con gái lớn của thị như thế này... Nhưng mà, do không truyền cho nàng ấy công pháp, nên trừ phi gặp nam nhân có thứ công pháp tương tự, bằng không thì nàng này sẽ biến thành dâm oa dâng phụ, chẳng những đi cầu dân nam nhân, mà còn đau đớn quên đi chính mình!”

“Chủ nhân, cố lên... cố lên... cố... “chờ” nàng... hấp thu tinh nguyên của nàng, đoạt lấy năng lượng từ mị nõn của nàng, biến nàng thành tinh nô của người, ha ha ha!” Huyền tử điên cuồng bạo lộ mặt trái của mình, quên đi việc giữ kè như lúc bình thường.

“Ha ha ha ha, đây nhất định là mị nõn được truyền nhiều đời. Ôi, để ta nghĩ xem, lần đầu quả trứng đó bị vỡ, cũng chính là lần giao hợp thứ nhất giữa chủ nhân và nàng. Lúc ấy tầng thứ nhất của mị lực cực yếu, do đó chủ nhân chưa từng tu tập Huyền nữ kinh còn có thể chịu được. Tầng thứ nhì của quả trứng vỡ, chính là lúc này, chủ nhân dĩ kinh đã cảm thấy rất cật lực. Nếu chủ nhân không nỗ lực tu luyện, đợi đến khi nàng phá trứng lần nữa, không biến sẽ biến thành dâm dâng như thế nào.”

“Hãy chờ cho tầng cuối cùng bên ngoài của nàng phá liệt, tiếp đó sẽ là đại mị nạn, chủ nhân cần quan tâm cho kỹ. Năng lượng mị lực trong đó nếu có thể tiếp thu được, thì chủ nhân có thể trở thành kẻ có thể làm mê đắm cả xử nữ trinh khiết nhất trên đời. Ha ha, hi vọng chủ nhân biết được thời khắc cần giữ kíp thời, đừng bị nữ nhân đó hút cho khô cạn!”

“Chỉ có điều, Huyền Nữ Kinh là pháp môn tu luyện vô cùng an toàn, vì sao lại thất bại cho được? Dù cho người đó có bộ óc như đầu heo nái, chỉ cần cho à ấy nhiều heo nọc và thời gian, thì à có thể tu luyện thành... thành Trư tiên dễ như bốn mùa. Rất lâu, rất lâu trước đây trên Thiên giới, có một người đã tu luyện Huyền Nữ Kinh mà thành Trư tiên đó thôi [1]. Nghe nói khi lên đó còn được làm nguyên soái gì gì đó nữa...” Huyền tử hăm nhập vào trong suy nghĩ đến mụ mị đầu. Nàng đang nghĩ đến vấn đề thành bại trong việc tu luyện sau này của Tiểu Lục Tử.

Trán của Tiểu Lục Tử toát ra từng giọt mồ hôi như hạt đậu, toàn thân biến thành màu hồng. Gã trầm giọng rên lên mấy hồi, đột nhiên chộp thẳng hai gò tuyết phong của Sờ Sờ, điên cuồng ôm chặt lấy nàng, xốc tới tiến vào nơi thâm sâu nhất trong thân thể nàng. Trong sát na ấy, trong tiếng nữ nhân kêu rú điên cuồng, Tiểu Lục Tử gầm lên một tiếng đau đớn, đem toàn bộ nguyên âm hấp thu được của nữ nhân trong hai ngày trước phún suất ào ạt vào người Sờ Sờ. Trung tâm từ phủ đầy uân khí của nàng lúc này chợt biến thành không không đặng đặng, an an tĩnh tĩnh.

Huyền Tử ở trong không gian trong Huyền Nữ Kinh kêu lên một tiếng thống hận và căm giận. Bao nhiêu công sức bấy lâu hiện giờ coi như tan tành mây khói, khiến nàng tức giận đến chửi không thành lời: “Chủ nhân đáng chết, người rõ ràng đã tiến nhập vào tầng thứ nhất đạt được cảnh giới tàn bạo, vì sao lại đem năng lượng cực khổ lắm mới hút được phún xuất ra hết chứ? Chỉ cần đưa ra động tác ngự nữ tàn bạo, à ấy sao vượt qua không bị người tiểu diệt, tại sao người lại bỏ qua?”

Huyền Tử đột nhiên trầm mặc trở lại, roi nhẹ xuống từ không trung, rung rẩy thất thần. Nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện vì sao mà có nữ nhân gặp thất bại khi tu luyện Huyền Nữ Kinh. Đó là vì khi nữ nhân ấy gặp được người mà mình thực sự yêu, không còn muốn cạp ba cạp bốn nữa, sợ nam nhân trong lòng mình thương tâm, nên tuyển lựa con đường tán công, đem tu vi và mị lực ngưng kết thành trứng, chuyển vào trong thể nội.

Không biết tên Tiểu Lục Tử tham dâm háo sắc này có vì người yêu chân chính của mình mà bỏ luôn việc tu luyện không? Huyền Tử hiển nhiên không tin,

nhưng nàng không thể tưởng tượng vì có gì mà chủ nhân lại tán công, cho dù đó chỉ là công lực vừa mới tu luyện được có hai ngày. Huyền Tử muốn tỉnh tâm tìm hiểu suy nghĩ của Tiểu Lục Tử. Tuy nhiên nàng không làm sao mà tỉnh tâm lại được, nên không thể cảm thụ hoạt động tâm lý của Tiểu Lục Tử là như thế nào.

Tiểu Lục Tử chủ động phóng ra hết nguyên âm đã luyện chế, cỗ hấp lực từ trong nội thể của Sở Sở đột nhiên tiêu thất. Hắn tựa hồ đã sớm dự liệu đến chuyện như vậy sẽ xảy ra, lập tức vận chuyển tàn bạo công pháp, tung hoành trên cơ thể của Sở Sở, tựa như con ngựa đứ cương. Mỗi lần tấn công đều khiến chiến lũy của nữ nhân rung động thành những đợt sóng dồn, không thể nào chống chế được cỗ năng lượng đó, khiến hắn tha hồ tham tiến mọi chỗ trên thân thể của Sở Sở.

“A a a!” Sở Sở bị cỗ nguyên âm thuần tịnh đã được chế luyện đó phóng vào khiến cho rên rỉ quên mình, không còn biết ắt giáp gì, chỉ ôm chặt lấy cổ của nam nhân. Nàng không biết phải làm gì, không biết mình muốn gì. Nàng chỉ muốn gần hắn thêm chút nữa, thậm chí muốn tiến vào thân thể của hắn, muốn bị hắn nuốt chửng luôn.

Tiểu Lục Tử không hề nhúc nhích, từ từ nhắm mắt lại, không lý gì đến Sở Sở dâm mị nhập cốt nữa. Hắn cẩn thận thôi động cỗ thuần âm năng lượng vừa mới phun xuất ra. Nó không ngừng dung hợp và lan truyền vào mọi góc ngách trong cơ thể của Sở Sở, và không ngừng bành trướng. Rồi nó đột nhiên như một cái phao, bao nhiêu năng lượng trong thân thể ấy chợt quay ngược bắn trở lại, thuận theo kinh mạch vừa rồi tụ lại ở đan điền.

Tiểu Lục Tử đột nhiên dần sâu vào, vận dụng Tàn bạo quyết điên cuồng hút ra, sản sinh hấp lực tương đồng với Sở Sở. Chỉ có điều, hắn khai thác lộ tuyến vận công rất khác với sự điều động của Sở Sở, khiến cho toàn bộ số âm nguyên bàng đại trong cơ thể nàng được thu hút vào thể nội của mình theo một thông đạo mới khai.

Huyền tử đang ảo não cảm thương chợt trợn to mắt. Nàng có thể cảm giác được âm nguyên năng lượng của Tiểu Lục Tử lại quay trở về thân thể, thậm chí còn dẫn đầu cho một cỗ năng lượng cực lớn tiến vào trung tâm, hình thành một năng lượng cầu màu đỏ chói lọi bằng năm tay. Cỗ năng lượng này tuy còn pha tạp không thuần, chỉ mới vừa kinh qua sự luyện hóa rất giản đơn, nhưng so với năng lượng hiện tại của hắn còn lớn hơn gấp mấy chục lần.

Tiểu Lục Tử tiếp tục động công, tiếp tục tham tác kinh mạch thông đạo của Sở Sở, rồi phong tỏa lộ tuyến vận công vốn có của nàng lại. Thứ lộ tuyến hành công này chính là công pháp tiêu chuẩn của Huyền nữ kinh, nguyên là pháp môn tu luyện dành cho nữ nhân.

Vận hành vài vòng, hắn lại đem năng lượng nhu yếu của nữ nhân quay về thân thể của Sở Sở, rồi đánh thức Sở Sở đang vui mê trong tiếng rên la dâm dăng. Sở Sở ư ư gât đầu, mắt môi đều đầy nước. Hiện tại Tiểu Lục Tử có bảo nàng làm chó hay nô lệ, chỉ sợ nàng cũng đáp ứng không chối từ.

“Fuck!!! Thái dương thượng đế lão đầu gỗ! Đây rõ ràng là song tu công pháp, sao lại chỉ cho một phía hưởng thụ thôi! Chính là cần nam nữ cùng luyện, thì mới có thể đạt đến chí thiện chí mỹ, hỗ trợ bổ ích, cùng đạt đến thiên nhân chi cảnh. Người sáng tạo ra Huyền Nữ Kinh nhất định là kẻ cừu hận nam nhân rất cực đoan, nên mới chế thành thứ kinh thư này lưu truyền trong nhân gian. A ha ha a, ý nghĩ thiên tài này cuối cùng cũng bị bốn thiếu gia tìm ra!” Tiểu Lục Tử điên cuồng cười lớn, giống như ta đây là thiên tài vậy.

Hai ngày vừa qua hắn nhất mực thí nghiệm ngự nữ chi thuật trên thân thể các bà vợ của Cao Cầu, lại dùng công pháp tàn bạo hấp thụ tinh hoa của họ, không cho họ một chút gì gọi là tốt đẹp. Cùng hoan hảo với bọn họ xong, Tiểu Lục Tử thì tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, trong khi nữ nhân thì mệt mỏi bất kham, thậm chí không còn sức mà lết xuống giường nữa. Nếu mà cứ để tình trạng như thế lâu dài, nữ nhân cứ một mực biến thành lô đĩnh luyện công, thì nhất định sẽ bị hương tiêu ngọc nát!

Huyền Tử bên trong sách lại hung hãn chửi rủa: “Chủ nhân ngu ngốc! Chỉ có cách hút đoạt cho nhanh, bằng không thì sẽ khiến cho người chết già trên mình một nữ nhân duy nhất. Hừ, nếu người mỗi lần đều đạt cho nữ nhân biết Huyền nữ kinh công pháp, thì người còn lấy được cái gì tốt nào? Dù cho có tu luyện hàng vạn năm đi chăng nữa cũng không thể phi thăng! Hơn nữa, hiện giờ ở trên không lại có một tên giới thần ngu ngốc. Một khi có lượng lượng cường đại xuất hiện, y sẽ không lưu tình tìm đến hạ sát. Muốn phi thăng, phải lên lừa hắn mà tu luyện, chờ khi thật lực vượt qua giới thần, mới có thể trùng phá giới này, tiêu diêu tự tại ở cõi thiên ngoại thiên.”

Tiểu Lục Tử cùng Sở Sở lúc này đã chuyển chiến trường sang màn trướng. Có một không gian êm ái như vậy, hai người lại tiếp tục chiến đấu một phen. Thân thể Sở Sở lưu chuyển một thứ năng lượng không hề yếu kém, nên hôm nay nàng kiên trì rất dài lâu, nhất mực bồi tiếp hắn vui vậy hưởng tận mọi hứng thú.

“Trương công, mang Sở Sở cùng li khai Trung Châu được không? Người ta hiện giờ không thể li khai huynh được! Huynh nói xem nào, nói xem!” Sở Sở cuộn trong lòng Tiểu Lục Tử nũng nịu vùi vùi. Nàng cố làm vẻ bà chị hai năm, hôm nay mới chủ động ra vẻ yếu ớt nũng nịu, hiển nhiên là bị khuất phục dưới thần uy của nam nhân.

“Ha ha, có thật nàng nghĩ như vậy không?” Tiểu Lục Tử niết vào bờ mông tròn lẳn và phì nộn của nàng, ngắm nhìn gò má hây hây ửng hồng, cất tiếng hỏi.

“Hừ! Biết là huynh sẽ hỏi lại như thế mà! Ta biết huynh đang chạy nạn, Sở Sở mà đeo theo huynh, chính là gây khó cho huynh, ta đâu có ngu! Bất quá, người ta muốn cùng huynh vĩnh viễn ở chung một chỗ!” Cánh tay phì nộn của Sở Sở véo mạnh vào eo lưng hắn. Nàng biết càng dụng lực, thì nam nhân càng cảm thấy nhột, rõ ràng là nàng cũng không từ thủ đoạn nào.

Trời đã bắt đầu hừng sáng, trên không trung chợt truyền đến tiếng gầm lớn uy nghiêm, giống như lời thần đang trừng phạt yêu ma đang tác loạn. Toàn bộ Trung Châu thành bị chấn động. Vòm cầu huyền lực ma pháp bảo vệ trung Châu thành bị lôi điện đánh trúng. Hỏa diễm hồng quang loạn chiến, trông giống như lửa của ngày tận thế đang cuộn cuộn bốc lên.

“Giới thần? Oa ha ha kha kha, cái lão dame tăng khôn kiếp Táp Khâu đó đã dẫn dụ Giới Thần xuất hiện rồi, ta cuối cùng cũng có khả năng rời khỏi Trung Châu thành rồi!” Tiểu Lục Tử phóng xuống giường, nhanh chóng rút ra một bộ y phục mới từ trong giới chỉ, nhanh nhẹn phóng lên. Chợt thấy nét mặt

không vui của Sở Sở, hần bèn cất tiếng an ủi: “Sở Sở, nàng yên tâm đi, chờ ta đến địa phương khác tạo lập thế lực mới rồi, sẽ tự thân đến Trung Châu nước nàng. Hừm, nếu Trung Châu có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, nàng có thể đến Tam Tinh thành tìm Hoa Vương gia giúp cho, hãy dùng giới chỉ ta tặng nàng ấy.”

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Lục Tử lại nói tiếp: “Nếu ở Trung Châu thành không sống nổi, hoặc là nhớ ta, thì có thể đến Tế Bản Bang tìm A Tinh hoặc Ngô Dụng. Ta và họ có phương pháp bí mật để liên hệ. Từ chỗ bọn họ có thể biết được nơi ta ở. Ta sẽ nhớ đến nàng, mỗi ngày đều nhớ nàng!”

Sở Sở cố gắng gượng cười, ôn nhu nói: “Lên đường cẩn thận, mọi chuyện đều phải lấy an toàn làm trọng. Ta sẽ nhớ chàng, sẽ chờ chàng về cưới ta!”

Thiên không lại truyền tới âm thanh giận dữ của giới thần Một đạo điện quang lác đến ma pháp giới hộ thành. Luồng hào quang màu đỏ hồng xuất hiện các vết chấn chịt, trông giống như lưới nhện.

Chu vi mười dặm trong Trung Châu thành đều bị sự giận dữ của Giới thần làm cho kinh nhiễu. Từng đạo điện quang chằng chịt như mưa roi, mỗi lần kích trúng ma pháp hộ trảo trên không trung của thành, đều khiến cho đất đá hàng trăm dặm quanh đó chấn động, oành oành đùng đùng, giống như tạc đạn nổ dồn.

Ở phía tây thành, Tạp Khâu khổ không cách gì tả xiết. Lão phóng ra sáu hạt Phật châu vốn liên thông với trời đất. Do đó mỗi lần Giới thần kích trúng thành trì, lão đều gián tiếp nhận lãnh. Chờ đến khi ma pháp hộ trảo của tường thành bị đánh rách, thì đó cũng là thời khắc tiêu vong của lão. Năng lực của lão trong giới tu chân chỉ có thể xem là hạng mặt lưu, nào phải là đối thủ của Giới thần. Cho nên dù cho lão muốn tìm cơ hội để thu hồi Phật châu, thì thời gian lại không cho phép mất rồi.

“Phanh! Hoa hoa hoa!” Bầu trời màu đỏ thẫm bị xé rách. Ma pháp trảo trên Trung châu thành đã trải qua hàng nghìn năm chưa ai đánh rách, cuối cùng cũng bị vỡ vụn bởi Giới thần điên cuồng. Hàng chục đạo điện quang tự nhiên đánh trúng các chân ngọn màu vàng trên kết giới, Dâm tăng Tạp Khâu liê há miệng phun từng ngụm máu tươi. Lão cố sức nhưng vẫn không thể thu lại hạt niệm châu cuối cùng, bèn sử dụng đòn thuật chạy trốn vị Giới thần điên cuồng.

Hư ảnh của Giới thần thiểm hiện từ trên trời, như ngọn núi chính của Ngọc Sơn vật, cao lớn phi thường, toàn thân kim khôi kiêm giáp, mặt mày đầy râu, hai tay không ngừng phóng ra thiểm điện, đánh thẳng vào chỗ có năng lượng di động mạnh nhất của Trung châu, miệng còn gầm gừ: “Tên tu chân chó chết, lại gây phiền nhiễu cho bản thân. Ta phải đem các ngươi tiêu diệt hết trọi mới được.” Y phất tay, hàng trăm đạo điện quang bắn xuống, đánh trúng viên niệm châu vô chủ.

“Oành oành! Phanh!” Niệm châu không thể tránh, kêu phanh một cái, biến thành đám bột vụn.

Lúc ấy, Tạp Khâu đang dùng thuật đòn thổ chạy ngoài trăm dặm chợt phun ra từng ngụm máu tươi. Một mỹ nữ tóc vàng cạnh người lão chợt kêu thảm một tiếng, toàn thân nát vụn. Niệm châu bị hủy. Mọi giới cũng bị hủy. Chỉ còn lại hai nữ lang mắt xanh đang run rẩy thất thần đi theo cạnh lão.

“Lương Sơn tứ thập đại đạo, ta và các ngươi không đội trời chung! Lão nạp tổn thất thảm trọng, tổn thất thảm trọng a! Mất mỗi ngon không tiếc, lại vượt mất đạo khẩu, lại hận cho tên Giới thần kia, tự nhiên lại hủy mất của bản tăng Chân ngôn châu đã qua luyện chế hàng nghìn năm, đó chính là vật do sư tổ truyền lại nữa.” Dâm tăng Tạp Khâu chửi bới um sùm, không còn mệnh đề tiếp tục đạo đòn nữa.

Giới thần đánh xong một cú, đột nhiên phát hiện năng lượng đều tiêu thất. Lại thấy có mấy cái xác rùa đen có năng lượng cực yếu đang phát ra ánh sáng xanh lục.

Giới Thần bức bức bội bội, hiển nhiên là không vừa ý chút nào. Y đột nhiên phát hiện trên mặt đất đa số là bọn binh sĩ nhân loại bị đánh chết vô cớ. Y lập tức đầu to như cái đầu, chửi: “Mẹ, lão đây đánh trời, lần sau thu thập các ngươi tiếp vậy!”

Chửi xong, y biến thành một trận cuồng phong bay thẳng vào tầng mây, ẩn mình trong tầng cấm chế của tinh cầu.

Mấy cái xác ô quy của Lương Sơn được người thu hồi. Có người lại thét to: “Các huynh đệ, tên dâm tăng đó trốn rồi, chúng ta cũng nhanh chạy đi thôi, mấy tên này không ngăn được chúng ta đâu. Tất cả mọi người, chia ra mà trốn!”

Binh sĩ của Trung Châu thành vô cùng lo lắng. Ma pháp trảo che thân để sinh tồn giờ đã bị Giới thần hủy rồi, vật khổng chế trận pháp nhất định cũng đã bị hủy. Trung châu thành này không còn thái bình nữa rồi. Thế lực nào cũng có thể đến công thành, do không còn phải lo đối phó với khả năng phòng ngự tuyệt đối của Ma pháp trảo.

Trong sát na ma pháp trảo bị hủy, có người nghe được một tiếng khóc bị thương thảm thiết từ trong thành chủ phủ truyền ra. Sau đó có người nói đó là tiếng của Thành chủ Triệu Cao, lại có người cho rằng đó là âm thanh của quyền thần Thái Kinh. Dù sao đi nữa, cư dân trong thành đời đời nay giờ đều biết những ngày thái bình của Trung châu đã không còn nữa.

“Giết, giết hết Lương Sơn tứ thập đại đạo!” Mất bọn binh sĩ đều đỏ mắt, huyết khí phi đằng. Bọn chúng cần lấy máu của địch nhân để an ủi cho nội tâm kinh hãi và khủng khiếp. Nếu xét cho cùng, thì Trung Châu không còn là đất lành chim đậu vui sướng nhất của Thiên Vũ đại lục nữa rồi.

Tiểu Lục Tử vừa vọt đi được vài chục trượng, thì phòng ốc quanh đó đều bị bắn bay rào rào. Hần lợi dụng lúc ma pháp trảo bị phá, chạy khỏi Trung Châu thành. Có điều hần không hề ngờ đến uy lực thiểm điện của Giới thần. Hàng nghìn năm nay không ai có thể phá hỏng ma pháp trảo, thế mà lão chỉ trong vòng thời gian tàn một phần ba nén hương đã tiêu hủy nó hoàn toàn.

Tiểu Lục Tử mừng lúc đó, nhưng lại đau sau đó. Nghĩ đến kế sách mình sẽ từ nội bộ mà công phá Trung châu thành, giờ đã thành sôi bỏng hồng sôi. Gả bèn ngẩng đầu lên trời chửi Giới thần: “cái tên Giới thần con mẹ nó khôn kiếp, ngươi ôn nhu một chút không được sao, lại đem ma pháp trảo phá thành

bình địa. Cứ khiến cho nó không còn hoạt động được, để sau này ta dùng bí pháp tu bổ lại. Sao người đánh vụn nó ra như vậy!?”

Chửi thì chửi, tốc độ chạy trốn của Tiểu Lục Từ không hề giảm, tiếp tục chạy về hướng Tây Nam. Giới thần căn bản không hề chú ý đến một tên nhân loại nhỏ nhoi như thế này. Lực lượng của hắn còn quá kém, chưa đủ để Giới thần đưa vào pháp nhãn.

“Con mẹ nó!!!” Khi Tiểu Lục Từ nhìn thấy bọn binh sĩ đầy máu điên cuồng, hắn giật bản mình, phát hiện trên thủ quân tướng thành đều đỏ ngầu hai mắt, giữ chặt trên tay cung nỏ thượng huyền, hề thấy người phi thân lên tường là bắn, tên bay như mưa, kêu lên chỉ chết.

Bọn Lương sơn tứ thập đại đạo tự thị là nghệ cao lớn mật mà nối đuôi nhau chết nhẵn răng, còn lại mấy tên bảo hộ Lam y tặc lùi lại phía sau cũng bị truy binh đuổi theo tiểu trừ.

“Suru!” Một mũi tên lạnh ngắt bắn đến, Tiểu lục từ vội xoay người, chuyển về sau, vận dụng một góc 270 độ, đáp xuống một xường mộc cạnh đó.

“Hừ hừ, Thân thủ của Lục gia quả là hay, nhưng mà hôm nay có chạy cũng không thoát đâu!” Một tên hán tử trẻ tuổi thuộc Kim Tiền bang đứng cách đó không xa. Hắn cầm cung tiễn hờn sẵn. Phía sau lưng nhô lên một cây trâm mã đao dài thông, uy phong lẫm lẫm cất tiếng cười lạnh.

Kẻ mới đến chính là thủ lĩnh thân vệ quân của Cao Cầu, tên là Cao Mãnh. Nghe nói hắn là bạn tốt cùng thôn trước khi Cao Cầu phát nghiệp, là bạn nói khổ sinh tử có nhau, nên được Cao cầu cất nhắc đến vị trí rất quan trọng. Cao Mãnh hành sự không có gì nổi bật trong Kim Tiền Bang, khiến không ai biết võ công hắn cao thấp thế nào. Tiểu Lục Từ từng hỏi qua Sở Lôi về hắn, nhưng Sở Lôi chỉ lắc đầu, trả lời có một câu: “Không dưới ta!”

“Sao ngươi tìm được ta?” Tiểu Lục Từ không vội không vàng, ngược lại lại có hứng thú đánh giá tình hình chiến đấu của những người bên dưới. Lam Y đạo tặc lại chết thêm vài tên. Công pháp của bọn chúng tuy có cao, nhưng bất quá là một thứ tinh binh mà thôi. Lờn tục có nói, nghĩ nhiều thì chết sớm! Tiểu Lục Từ tặc lưỡi thành tiếng, lắc đầu kinh hoàng, không biết là lo cho người khác, hay là lo cho chính mình.

“Ha ha ha ha, Cao bang chủ thần cơ diệu toán, biết người trước khi li khai sẽ đến gặp tình nhân Sở Sở, liền phái hai tên mặc dịch đến đó phá hôi. Sau khi người của chúng ta biết hai tên đó chết rồi, liền đoán người nhất định ở đó. Có điều, lúc đó chúng ta đều đang xem pháp thuật huyền ảo của Tật Khâu đại sư, không hề chú ý đến việc nó dẫn tới tình trạng hỗn loạn... Hừ, chờ khi ta nhận ra, đến nhà Sở Sở, chỉ còn kịp nhìn thấy thân ảnh của người.” Cao Mãnh vô cùng đắc ý, rút cây Trâm mã đao ra, từ từ bước đến gần Tiểu lục Từ.

“Người bắt không được ta đâu. Hôm nay ta trốn không được, thì sẽ tiếp tục ẩn mình trong Trung châu thành. Chờ vài ngày nữa đại quân của người khác đến đánh Trung châu, thì lúc đó còn sợ gì các người nữa. A, để ta nghĩ coi, phía tây có Đường quốc đang bành trướng thế lực rất nhanh. Thái tử vừa soán vị Lý Hoàng có dã tâm rất lớn, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Ở phía nam, Thượng quan thế gia cũng không phải là trung thần lương đồng gì. Phía đông nam lại có Tổng gia quân... Fuck!!! Ông trời đánh nhà người! Người làm rằng mà cười thâm hiểm vậy?” Tiểu Lục Từ đột nhiên cảm thấy không ổn, nhìn theo ánh mắt của Cao Mãnh, lập tức giật mình người!

Cao Mãnh đắc ý cười ha hả: “Nghe nói người khoái nhất ở Sở đuôi này, ta đem nó đến đây, không biết người còn muốn chạy nữa không? Lục gia?”

Tiểu Lục Từ vừa nhìn thấy bóng người vận đồ trắng như tuyết bị trời chặt ấy, tâm hồn đang phẳng lặng như đáy hồ chợt nổi cơn sóng dữ. Hắn chỉ thẳng vào Cao Mãnh, mắng: “Nàng ấy là muội tử của Sở Lôi, người dám làm vậy ư? Đường đường là tên giặc đầu sỏ nha tráo của Kim Tiền bang, thế mà lại đi uy hiếp một nữ tử mù lòa, chuyện này truyền ra ngoài, không khỏi khiến thiên hạ cười chết hay sao?”

“Chỉ cần giết chết người, có bị thiên hạ chê cười thì đã làm sao? Cao bang chủ cũng đã nói vậy rồi, xem ra chúng ta rất coi trọng người đấy!” Cao Mãnh nhân cơ hội hấn phân thân, đề đao chém tới, một luồng đao quang cường đại veo veo rít lên.

Tiểu Lục Từ không có lòng nào ham chiến, liền vận hộ thể trong suốt lên, vung quyền đánh lên đao. Kinh lực phản kích, hắn tà thân nhảy phốc đến Sở Sở. Hắn thiên toán vạn toán, lại không hề tính đến chuyện của Sở Sở. Hắn cứ nghĩ Kim Tiền bang còn xem trọng thân phận của Sở Sở, nên không dám làm khó dễ gì nàng. Hiện giờ, nàng chạy cũng khó, mà không chạy cũng không xong. Còn chưa hạ thân xuống, hắn đã nghe tiếng Sở Lôi quát tháo: “Mình Cơ, bỏ muội muội ta ra! Con mẹ nó, ai dám bắt nó vậy?!”

Tiếng quát của Sở Lôi còn âm âm, thì Trọng nhị trưởng thương trong tay hắn đã chỉ thẳng Minh Cơ, không thêm lý gì đến bọn binh sĩ thông thường quanh đó. Sự giận dữ toát ra từ người gã, thậm chí người mù còn cảm nhận được, tự nhiên gây kinh sợ cho không ít người. Cái danh Thiểm điện thương Sở Lôi đã chấn động Trung châu địa giới, ai không biết hắn là đệ nhất hộ vệ của Kim Tiền bang? Ngay cả võ tướng của quân đội Trung châu thành còn do chính một tay hắn đào tạo ra mà.

Trong mắt Minh cơ thoáng vẻ bất an và kinh hoàng, vội nói: “Sở hộ vệ, ta chính là phụng mệnh hành sự, chuyện này là do Cao bang chủ...”

“Cao Cầu ở đâu?” Tiểu Lục Từ cùng Sở Lôi đồng thời quát lớn.

Tiểu Lục Từ nhẹ đáp xuống trước mặt Minh Cơ, không xem bọn binh sĩ vũ trang cạnh bên ra gì, chỉ lạnh lùng nhìn ả. Hắn và Minh Cơ tính ra thì cũng chẳng có giao tình, mà cũng chẳng có oán cừu. Nhưng hắn tuyệt không rõ, vì sao từ trước đến giờ ả cứ hay chống lại mình. Những chuyện nhỏ trước kia coi như bỏ qua, nhưng hiện tại ả lại mặc nhiên uy hiếp Sở Sở, bức bách chính mình. Điều này không thể không tính tới.

“Ha ha ha ha, bốn bang chủ ở đây!” Cao Cầu và Thượng Quan Trác Việt đồng thời bước ra từ trong loạn quân. Đi sau họ còn có Lư Báo và Kiều Chí trong trang phục cao quý nhưng lại bùng bùng sát khí.

Thượng Quan Trác Việt vận bạch y phiêu phất, nghiễm nhi phi phạm, gương mặt cao ngạo như cười như không. Khi nhìn về phía Tiểu Lục Từ, ánh mắt lão lóe lên sự giận dữ và hận ý. Lão cứ một mực xem mình là bất phạm, thế mà chỉ có một tên tiểu tặc thế này lại giết mãi không xong, còn khiến cho huynh đệ trong nhà trở mặt tương tàn, thuật pháp bị đả đoạn, thụ thương. Chuyện này đã sớm truyền ra ngoài. Hiện giờ lão không còn mặt mũi gì nữa, chỉ

muốn giết quách Tiểu Lục Tử, rửa sạch mối nhục.

Sở Lôi không thèm lý đến Tiểu Lục Tử, nổi giận nhìn Cao Cầu lớn tiếng hỏi: “Cao bang chủ, bản thân ta tự nhận thấy mình lòng trung như nhất, vì Kim Tiền Bang mà lập biết bao công lao hãn mã, chưa có làm điều gì đắc tội với ông, vì cớ gì mà ngược đãi muội muội của ta?”

Sắc diện của Cao Cầu bất biến, cười hắc hắc đáp: “Sở hộ vệ, cái này là do nguoi sai rồi. Muội muội của nguoi và Tiểu Lục Tử có mối tư giao rất tốt. Nguoi không quản chế được người nhà của nguoi. Bây giờ vì để bắt hãn, làm cách này chỉ là hạ sách. Nguoi đừng có gấp, nếu lần này giết được Tiểu Lục Tử rồi, ta thưởng cho người mười đừa mỹ nữ, coi như bồi tội, thế nào? Ha ha, đừng nghĩ nguoi gì nữa, mất đi một muội muội đui mù, bù lại được mười mụ vợ xinh đẹp, còn tính toán gì nữa!”

Sắc mặt của Sở Lôi biến đổi không ngừng, dường như đây là lần đầu tiên hãn hiểu rõ Cao Cầu. Hãn từ từ hạ trường thương trong tay xuống, đưa mắt nhìn Tiểu Lục Tử.

Cao Cầu cho là Sở Lôi đồng ý rồi, liền cao hứng cười lớn, nói với Tiểu Lục Tử: “Tiểu lục tử, hiện giờ phải coi thái độ của nguoi. Nếu muốn Sở Sở cô nương còn sống, thì nguoi tự vẫn ngay tại đây. Yên tâm đi, Cao Cầu ta tuy chẳng là gì cả, nhưng đã nói ra rồi thì kẻ như xong!”

“Không được! Tiểu Lục Tử, không cần quan tâm đến muội, huynh mau chạy đi!” Sở Sở đột nhiên hét lớn, vụt giấy dựa muốn tránh khỏi làn dây bằng gân dị thú buộc trên người. Ngăn cô tuyệt bạch dưới chủy thủ trong tay Minh Cơ của nàng đã hằn lên một đạo huyết ngân.

Minh Cơ bị sự chống trả kịch liệt của nàng, nhất thời không dám giết hay làm bị thương Sở Sở. Khi ả nhìn thấy ánh mắt sát nhân của Tiểu Lục Tử, trong lòng không khỏi ớn lạnh. Tuy nhiên, ả tịnh không bỏ thủ thủ xuống, lại còn bóp cổ Sở Sở chặt hơn, mục quang phức tạp nhìn trừng trừng Tiểu Lục Tử.

“Bỏ Sở Sở ra!” Tiểu Lục Tử trừng trừng nhìn Minh Cơ, đột nhiên dòn nét chân khí kinh người hét lên một tiếng như sấm vờ: “Ta bảo nguoi bỏ ra, có nghe không!”

Minh Cơ bị dọa chết đứng toàn thân, chủy thủ lỏng ra. Tiểu Lục Tử nhân cơ hội đó phóng lên không trung, bắn thẳng về phía ả. Chân khí trong suốt trong tay hãn hóa thành một đạo trường mâu bén nhọn, thân người đang ở không trung, thì trường mâu đã đánh tới đầu của Minh Cơ.

Tiểu Lục Tử muốn giết người rồi, bắt quản người đó là ai, chỉ cần dám uy hiếp Sở Sở, uy hiếp gã, thì gã nhất định phải giết sạch!

Mắt môi Minh Cơ chợt thoáng qua một chút thê lương. Chủy thủ trong tay vội biến thành một đạo hồng quang, chặn lại thanh trường mâu ảo hóa từ chân khí đang bay tới.

Ánh mắt mọi người đều bị Tiểu Lục Tử hấp dẫn, ngay cả tiếng chém giết ở bên ngoài cũng nhỏ hãn lại, khắp đất trời chỉ còn lại thân ảnh cứu người đó.

Có người tin chắc hãn sẽ thành công. Có người hy vọng hãn thành công. Có người cản trở hãn thành công. Và cũng có người...

Thượng Quan Trác Việt chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn và oán độc. Hãn thăm vận dụng hai tay, thông qua Tăng phúc giới chi thuộc Hỏa hệ, bắt thành ấn quyết, miệng lầm rầm, nhanh chóng niệm động chú ngữ, gương mặt anh tuấn hiện vẻ tà ác tranh nanh.

Thanh chủy thủ do Minh Cơ xuất ra trong lúc vội vàng đã bị Trường mâu đánh văng đi. ả đã sớm dự liệu được sẽ có kết quả này, bèn xòe tay búng một chỉ, một đoàn được phần màu đen bắn vào giữa thanh trường mâu. Hai vật vừa tiếp xúc, đã tạo ra một tiếng “tư” trong không trung. Luồng chân khí bị được phần dung hóa, sản sinh ra một đám độc vụ, lan tỏa ra chung quanh, khiến mọi người đua nhau tránh né.

Tiểu lục Tử tăng cường thêm chân khí hộ thể, không biến cái phương hướng, phóng tới Sở Sở đang nằm trong lòng Minh Cơ. Hãn đã có thể chạm nhẹ vào đầu của Sở Sở.

Đột nhiên, trong não hãn hiện lên một dấu hiệu khẩn cấp, khiến hãn chỉ kịp phản ứng gì theo bản năng, thân người rung lên, bắn ra ngoài luồng độc khí, lần thêm vài trường nữa.

“Hô hô!” Luồng hỏa diễm màu đỏ chạch vừa dâng lên đã được người chỉ huy, theo đó phóng xuống mặt đất, che phủ chu vi ba trượng chung quanh Minh Cơ và Sở Sở, nuốt gọn hai nữ nhân này.

Liệt diễm cháy bùng bùng. Hai nữ nhân đang trong biển lửa. Thượng Quan Trác Việt cười nhần nhở. Cao Cầu kinh hãi. Bọn binh sĩ ngây ngốc đứng nhìn...

Sở Lôi thống khổ nhắm mắt lại. Hai giọt nước mắt từ từ ứa ra. Thanh cương thương đang được năm ngón tay xù xì đẩy vết chai của hãn nắm chặt, nhưng không hề cử động gì. Hãn hiểu rõ, Sở Sở không có chút công phu gì, không thể nào thoát khỏi bị thiêu trong biển lửa. Hơn nữa, hãn còn sợ nàng còn bị hóa thành tro bụi vì pháp thuật cáo cấp thuộc hỏa hệ đó nữa.

Tiểu Lục Tử si ngốc đứng nhìn biển lửa, cười lớn điên cuồng, nước mắt ướt đầm khuôn mặt. Hãn từ từ bước gần đến lửa, từng bước từng bước một.

Huyền Tử trong không gian tại tiên thư cổ gọi hãn dừng bước, nhưng không có tác dụng gì, chỉ cảm thấy hãn đang bị thương vô hạn.

“Thừa cơ giết hãn!” Cao Cầu hạ lệnh. Là kẻ mạnh nhất trong số chỉ huy thân vệ quân, Cao Mãnh nhào đến Tiểu Lục Tử trước tiên.

Tiểu Lục Tử không màng được mất, tựa hồ không nghe lời Cao cầu nói, tiếp tục bước vào biển lửa.

“Phác xích! Phác xích!” Biển lửa đột nhiên bị diệt, không khí tản ra một hương vị của được phán. Hai đạo thân ảnh vẫn còn ở chỗ cũ, nhưng một người đã gục xuống đất, không biết sống chết thế nào.

“Sở Sở!” Ánh mắt u ám của Tiểu Lục Từ chớp lên một đạo hào quang. Gã muốn đến tra xét thương thế của nữ nhân yêu dấu, nhưng lại bị Cao Mãnh ngăn lại. Đạo quang đó lại bắn đến trước ngực hắn.

“Hư! Đỉnh!” Sở Lôi vùng thương bắn tới, ngăn một đạo tấn sát của Cao Mãnh lại.

Cao Mãnh cả kinh, vừa định chất vấn Sở Lôi, đã thấy Sở Lôi thét lên một tiếng, phản thủ đánh một thương vào Tiểu Lục Từ, miệng gầm lên: “Tất cả là do ngươi hại chết Sở Sở, đem mạng đền đây!” Một thương phóng ra, lại tiếp một thương như rắn chồm phóng tới: “Tiểu tặc, ném một thương của ta!”

Tiểu Lục Từ hơi ngỡ vực, lấy làm lạ liếc nhìn Sở Lôi. Thấy một thương của y nhắm đến chỗ nhược ở mệnh căn của mình, lập tức hội ý. Gã từ từ cất lên, hai chân bình tức, đồng thời mượn sức đạp thương, dùng một thế rất đẹp phóng lên cao sáu bảy trượng. Sở Lôi cũng không buông tha, phóng vọt theo hắn lên thiên không, cử thương đâm tới. Tiểu lục Từ lại mượn sức ở đầu thương, bắn thêm lên cao ba trượng nữa.

Động tác này hai người đã luyện hơn mấy trăm lần rồi, hai người ở trong không trung từ từ bay lên, người đến ta lui, tình kỳ vô cùng. Sau đó chợt thấy hai chân của Tiểu Lục Từ cuốn đến như gió, tổng thẳng vào ngực Sở Lôi. Sở Lôi phản thủ giữ lấy gốc thương, dùng cán thương đỉnh vào bàn chân hắn.

“Chi!” một tiếng, gót chân của Tiểu Lục Từ đứng vững trên cán thương. Cương thương lập tức biến thành hình cung. Rồi bật nghe “suru” một tiếng, biến thành quả đạn bay vút về phía tường thành.

Tiểu lục Từ giống như mũi tên rời khỏi cung, hóa thành một đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đã bay đến tường thành.

Lúc này, một đạo lam ảnh xấu xí đang bị hai mũi tên bức lui lại, chặn ngang đường tiến của gã.

Không còn cách nào, Tiểu Lục Từ bèn thuận tay tiếp lấy y, tùy thời có thể dùng y giúp mình ngăn tên.

“Suru suru! Suru suru suru!” Vạn mũi tên bắn tới, toàn bộ đều nhắm chuẩn lên người của Tiểu Lục Từ.

Tiểu Lục Từ đem toàn bộ chân khí ảo hóa thành phòng hộ trảo, đồng thời đem tên Lương Sơn đạo tặc xấu xí ngăn trước người.

“Ái da, ti bi!” Người đó kêu lên một tiếng quái dị, lấy từ trong giới chỉ ra một đạo quang mang màu xanh thẫm, đó chính là một cái ô quy xác, ngăn cản trước mặt hai người.

“Phanh phanh phanh!” Đầu tên đều cắm trên ô quy xác, giống như tiếng trống đập dồn.

Động tác này nói thì lâu, nhưng phát sinh thì chỉ trong cái chớp mắt. Họ chỉ cho bọn binh sĩ trên tường thành một cơ hội phát tên. Chờ đến khi chúng tra tên vào lần nữa, thì phát hiện hai người đã bay đến trên hào hộ thành, rồi ụp một cái, biến mất vào trong làn nước, không còn nhận được tung ảnh.

“Đuổi, đuổi theo nhanh cho ta!” Cao Cầu điên cuồng hét lớn, nét mặt xuất hiện vài phần sợ sệt: “Người nào biết được hành tung của Tiểu Lục Từ, thưởng ngàn lượng vàng. Ai lấy được đầu hắn, thưởng mười vạn lượng vàng.”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Tiệp Nhân Đê Tiệp

Dịch: Phong Lưu Bang

Biên dịch: Đạo chích đê tiệp

Tiểu Lục Từ nhẹ nhàng rút cây Thiểm dược Tiềm đao khỏi ngực kẻ địch rồi ném đi, tên hán tử điên cuồng rống to một tiếng, máu theo lỗ hồng ở ngực phun thành vòi, gãi run rẩy rồi ngã xuống. Tiểu Lục Từ khước miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười đầy mê hoặc, trên khuôn mặt vẫn dính đầy máu tươi thoáng ló rậm rạp tà ác dị thường, vô cùng dữ tợn. Tiểu Lục Từ cảm thấy khá mệt mỏi bèn ngồi xuống nghỉ ngơi, hắn dùng tay chùi sạch máu tươi bên miệng, nhẹ nhàng thu thái thở ra một hơi trọc khí, xung quanh là hơn mười thi thể, đều là những người vừa mới bị hắn rat ay hạ sát. Đội Dong Binh đoàn này ở trên đường phục kích Tiểu Lục Từ vì lòng tham mười vạn lượng hoàng kim, song cuối cùng tất cả đều mất mạng bởi Tiểu Lục Từ. Hắn cũng không nhớ nổi đây là lần thứ mấy bị tập kích, tuy nhiên việc hắn thường xuyên đối mặt với ranh giới sinh tử cũng là phương pháp tốt giúp cho công lực của hắn nhanh chóng gia tăng trưởng. Hiện tại, một luồng chân khí hùng hậu đang nhanh chóng dồn xuống đan điền làm nơi đây căng phồng lên thành một bễ khí, chỉ tiếc là không có nữ nhân ở đây để giúp hắn hấp thu âm nguyên khí nên chân khí của bản thân cũng không tiến triển nhiều lắm, chỉ là thông qua quá trình luyện hóa quen thuộc, một luồng tinh thuần âm nguyên năng lượng đang chậm rãi tự động luân chuyển trong cơ thể hắn..

“Hahaha, người thật là lợi hại, ngay cả một đám Dong Binh Đoàn tập hợp lại cũng đều bị người giết sạch. Thạch Thiên ta thật sự đã đánh giá nhầm thực lực của người, tuy nhiên người yên tâm, ta sẽ đưa tới vài Dong Binh Đoàn lợi hại hơn để giúp người luyện công” Tiếng của một nam tử nhỏ, gầy mình mặc

áo lam đang treo ngược ở trên cây giống như con doi, răng rất vàng và rất thưa thớt, khi cất tiếng cười làm da người ta nổi ốc. “Mẹ kiếp!!! Thái dương thần ôi, ta có lòng hảo tâm cứu ngươi ra khỏi Trung Châu thành giờ lại bị ngươi bán đứng như thế này! Đây chính là điều mà ngươi thường nói là nghĩa khí Lương Sơn đó sao? Ta khinh, ta nguyên rủa 8 đời nhà ngươi.” Tiểu Lục Từ mệt mỏi mắng lại một câu, ngay cả việc ngược lên nhìn Thạch Thiên hân cũng không buồn làm, bởi vì hắn biết Thạch Thiên khinh công có thể nói là xuất thần nhập quỷ, so sánh với Tiểu Lục Từ khinh công của Thạch Thiên còn cao hơn một bậc. Đánh thì không được nên chỉ có thể chửi qua chửi lại, vì vậy phương pháp tốt nhất là không nên di động.

Thạch Thiên cau mày cả giận, nói: “Thật ư, ngươi có lòng tốt cứu ta sao? Rõ ràng là muốn lấy ta ra làm nhục thuận đỡ đòn cho ngươi, nếu không phải ta có hộ thân pháp bảo thì đã sớm bị Thành Vệ Quân bán thành như con nhím rồi” hắn vừa nói vừa chỉ tay vào Lục Oánh Oánh giới chỉ Tiểu Lục Từ cười hắc hắc: “Ngươi cần phải nhớ là năng lượng của ta chỉ đủ che phủ kín trên người ta thôi, nếu như ngươi thích gây chuyện thì phi với địch nhân thì ta cũng không có biện pháp. Ngươi định biến ta trở thành như thế nào vậy? Lần sau nếu muốn giết ta thì trước khi đưa Dong Bình tới, hãy thông tri với ta một tiếng để ta có sự chuẩn bị trước.”

“Ta mà báo trước cho ngươi thì còn gọi gì là hãm hại! Ta đã nói là muốn hại chết ngươi, nếu không sẽ hại ngươi thành tàn phế thì nhất định ta phải giữ lời hứa. Ta nói thật cho ngươi hay, cho dù ngươi không có ý định lấy ta ra làm nhục thuận thì ta cũng sẽ không buông tha ngươi đâu.” Thạch Thiên vừa quay đi, thân pháp giống như một con khi nhảy đến một cây khác, trong mắt tràn y tràn đầy vẻ oán giận.

“A! Đó là vì cái gì vậy?” Tiểu Lục Từ ngồi xuống, một mặt cố gắng khôi phục năng lượng, một mặt lắng nghe thanh âm bén nhọn của gã. “Hừ, chúng ta là bốn mươi tên đạo tặc Lương Sơn hành sự luôn luôn chẳng khi nào sai sót, kế hoạch chu đáo, kỷ luật nghiêm minh, đã nói canh ba hạ thủ thì tuyệt sẽ không đập cửa vào canh năm, nói trộm nhà này thì tuyệt sẽ không trộm cắp nhà bên một cây kim sợi chỉ. Lần này nếu không phải do binh sĩ Trung Châu Thành vì bắt ngươi thì làm thế nào có thể phá hoại chuyện tốt của bốn mươi đạo tặc chúng ta. Ngươi nói xem ta có nên giết ngươi không?” Thạch Thiên tức tối nói, đôi mắt nhỏ như hạt đậu bắn ra ngọn lửa phẫn nộ. Tiểu Lục Từ dờ khóc dờ cười không biết trả lời sao đối với hắn, bèn nói: “Các ngươi bị bắt hay bị giết thì có quan hệ gì với ta? Chỉ có thể trách lũ yêu quái các ngươi vận khí không tốt mà thôi. Còn nữa, nếu ngươi là nam nhân chân chính, hãy chứng tỏ mình là một trang nam tử chứ đừng có thậm thụt bán đứng hành tung của ta như vậy, mượn đao người khác để giết ta, đó là bản lãnh nam nhi của ngươi sao?”

“Hừ, hừ. Nếu còn có khả năng đánh thắng ngươi, ta còn ngồi đây chửi nhau với ngươi sao? Ta muốn không ngừng hành hạ ngươi, đe dọa ngươi, khiến cho ngươi luôn sống trong sự sợ hãi, ăn không ngon, ngủ không yên. Hahaha! Ta thật là tài giỏi!” Thạch Thiên đứng ở trên cây, cười một cách điên cuồng, tựa hồ giữa hắn và Tiểu Lục từ có mối thù không đội trời chung vậy.

“Vô si!” Tiểu Lục Từ giận dữ mắng một câu, bàn tay vừa triệu ra Huyền Nữ Kinh, tinh thần lập tức trở vào trong kinh thư, bên tai tựa như không nghe thấy thanh âm bén nhọn, phiền phức của Thạch Thiên. Đã mấy ngày nay, hắn đều là vì tránh né thanh âm Thạch Thiên nên mới tiến vào ẩn náo trong không gian Huyền Nữ kinh. Lúc này Huyền Nữ xinh đẹp gọi tình đang chơi đùa với phong vĩ châm, yêu khí do nàng luyện chế nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, giờ đã biến thành tia sáng rực rỡ bắt mắt chính là tiên khí siêu âm tốc độ, ở trên ngón tay búp măng của nàng bắn ra ào ạt, tới lui tựa như con thoi vậy, vừa nhìn thấy Tiểu Lục Từ, nàng lập tức quay lại nhìn hắn với ánh mắt đầy quyền rũ, tràn đầy vẻ vui mừng.

Tiểu Lục Từ đối với nàng đã trở nên rất quen thuộc, chạy trốn chết hơn mười ngày nay, thời gian nghỉ mệt của hắn đều ở chỗ này, mỗi ngày đều đến gặp nàng. Hắn cười, tiểu y có chút ý tứ bất hảo, do dự chút rồi nói với nàng: “Huyền tử, nàng hãy tìm hiểu xem Sở Sở chết có đau đớn không? Sở Sở và Thương Quan Trắc Việt ở hòa trung cấp có cách nào có thể sống lại được không?”

“A, ngươi đã hỏi người ta hơn mười lần rồi. Ngươi làm ơn, đừng hỏi lại Huyền Nữ vấn đề này nữa được không?” Huyền nữ oán giận liếc mắt sáng nhìn hắn, hé mở cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, tay đem Phong Vĩ Châm cất đi “Ta đã nói nàng không chết thì tức là không chết, còn cái cô Minh Cơ kia, hỏa hải tàn ra nên sinh khí của các nàng lúc ấy đều rất thịnh vượng. Nào, hãy lại đây! Ta muốn xem ngươi công lực có tiến bộ hay không?” Huyền Nữ đối với sự tiến triển công lực của hắn có phần quan tâm thái quá, chỉ e là nhân cơ hội này để chiếm lấy tiện nghi, mà Tiểu Lục Từ thì không hề đoán được ý đồ nên lập tức đáp ứng, mỗi lần đều tràn đầy niềm vui khi bị nàng sờ mó khắp nơi, tựa hồ qua cảm giác này, huyền hóa thông qua cơ thể của hắn có thể thật sự nhìn ra hiện tình công lực. Tuy nhiên hắn lại thích như vậy, người sống trong thế tục tại Thiên Vũ đại lục công lực được chia ra thành mấy tầng: nhân cấp, địa cấp, thiên cấp. Trong đó Nhân cấp lại chia ra làm chín đoạn, được phân biệt là: sơ đoạn, nhị đoạn, tam đoạn,... cho đến cửu đoạn. Sau khi đột phá đệ cửu đoạn thì có thể tiến vào địa cấp. Địa cấp được chia ra làm tam phẩm, phân biệt bởi: tinh, nguyệt, nhật(kim đan). Thiên cấp cao thủ thực sự rất ít, chỉ cần nửa bước nữa thôi là có thể bước đến cánh cửa tu chân giả, tuy nhiên nửa bước cuối cùng này lại vô cùng khó khăn, e rằng rất khó mà bước qua nổi, những người có công lực ở nhật cấp cao thủ cùng với tu chân giả (nguyên anh) ở giữa, công lực so sánh với nhập cấp cao nhân khác biệt rất nhiều, khả năng của một người có thể đối phó với ba, bốn nhập cấp cao thủ, mà bình thường thì tu chân giả lại có khả năng tu thấp ba, bốn thiên cấp cao thủ. Giả sử như tiếp tục dùng “Dẫn Hoa miên”, bởi vì bốn thủ cùng một loại... Luyện đến trung kỳ nguyệt cấp, nếu như hấp thụ được ít nhiều nguyên âm nữ, khi lưỡng chủng công pháp hợp lại thì công lực sẽ đại tiến, chỉ cần đạt tới nhật cấp thì người đó có thể tự do bay lượn, không cần phải lo lắng địch nhân phục kích trên sơn đạo.

Huyền Nữ vuốt ve bộ ngực khỏe mạnh, vạm vỡ của Tiểu Lục Từ. Một dáng vẻ thể ngoại cao nhân, không biết tới giờ đã chiếm được bao nhiêu nữ nhân điên cuồng dâm dăng và xinh xắn. Kỳ thật, còn có một điểm mà Huyền nữ không có nói về Huyền nữ Kinh. Khi Tiểu Lục Từ năng lượng đồ cường thịnh trở lại một chút thì nàng có thể cùng Tiểu Lục Từ thiết lập lại một thông đạo tinh thần qua đó có thể ở bất cứ lúc nào cũng có thể tương giao tâm linh giữa hai người. Năng lượng đồ nếu cường thịnh trở lại một ít, Huyền Nữ thậm chí thông qua thông đạo này có thể tạo ra một phân thân tồn tại trong tâm thức Tiểu Lục Từ, còn có thể giúp hắn đối phó với địch nhân. Từ khi sau một lần bị nàng câu dẫn làm dục hóa bộc phát, Tiểu Lục Từ rốt cuộc không dám buông thả dục vọng, một là nhắc nhở bản thân không trút bỏ y phục để nàng có thể nhìn thấu qua, hai là hiện tại công lực vẫn còn chưa đủ nên dễ dàng bị nàng kích động làm mất đi lý trí, đối với việc tu luyện sau này sẽ cực kỳ bất lợi.

“A,a,! Mặc kệ là nguyệt cấp hay nhật cấp, chỉ cần ta học được ba thành chống lại được kỹ năng của sư phụ thì dù có gặp phải thiên cấp cao thủ ta cũng không sợ. Ta phải nhanh một chút trở về phương tây Ngọc Sơn tìm lão quý Hoa sư phụ kia đã, xin hắn dạy ta một ít kiến thức sát nhân thủ pháp.” Tiểu Lục Từ gạt bàn tay trắng hồng đang sờ loạn, tự mình ngồi tại ghế huyền hóa, ngồi đối diện với nữ nhân kiều mỵ, Huyền nữ đối với việc hắn tránh né cảm thấy bất mãn phi thường, liếc nhìn hắn có ý khiển trách. Nhìn thấy nàng huyền hóa ra cái ghế, đôi mắt xuân sắc câu hồn lại biểu lộ ra nữa, sắc sảo yêu kiều ngồi trên đùi hắn nói: “Sư phụ ngươi thực sự rất lợi hại hả? Đúng là trong tâm tưởng người thường xuyên nhớ tới quái lão nhân phải không?”

“Mẹ kiếp, ta nhớ hẳn ư? Nhìn cái tướng hung hãn ấy đoán chắc không sai biệt lắm. Thái Dương thần ơi! Lão đầu ấy so ra hèn hơn cả Thạch Thiên, lão thường nhắc đi nhắc lại câu yêu thích là: “Tức thì không thể bói móc, người rất hèn hạ thì sẽ vô địch. Nếu như nói Thạch Thiên là hạng tiểu nhân thì sự phụ của ta đây đúng là siêu cấp đại tiểu nhân, ngươi...” đôi của Tiểu Lục Từ chạm vào hương đồn mềm mại đầy đặn của Huyền Từ... “hi hi, ngươi là người tốt hay xấu thì trong lòng tự biết, rõ ràng là nghĩ đến Huyền Từ, nhưng hết lần này đến lần khác lại lánh xa người ta!” Huyền Từ ở trong lòng hẳn lời nói tron tru mềm mại, má đào như nhuộm, xuân nhân trong trẻo, thơm tho tươi mát, đôi môi ham muốn nửa mở nửa không, mang theo vẻ hấp dẫn chết người, tựa hồ như muốn nam nhân đặt miệng vào, nói: “Tuồng ngươi suy nghĩ đằng hoàng, giờ lại đùa giỡn kiểu gì vậy? Lần trước hấp dẫn ta là muốn dạy ta tăng thứ nhất tàn bạo thuật, giờ chẳng lẽ lại định dạy ta tăng thứ hai?”

“Hihi! Hấp dẫn ngươi cái gì chứ? Ngươi có khả năng mở Huyền Nữ Kinh thì ngươi đúng là chủ nhân của Huyền Từ. Chẳng lẽ nô tỳ hầu hạ chủ nhân lại coi là đùa giỡn hay sao? Chẳng lẽ chủ nhân không cần Huyền Từ hầu hạ?” Huyền Từ u oán hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Lục Từ, thiên hạ tuyệt sắc yêu my, khuyên quốc khuyên thành này xin hiến thân, chẳng lẽ nam nhân có thể chống đỡ được hay sao? Tiểu Lục Từ “ực” một tiếng nuốt nước bọt xuống, trong hai mắt hồng quang đột nhiên lóe sáng, con ngươi Huyền Từ nổi lên màu hồng thiêu đốt, hắn ôm lấy cái eo rắn nhỏ của Huyền từ, đang muốn xâm phạm ngọn ngọc phong cao và thẳng đứng thì lại đột nhiên ngừng lại, cười nói: “Ta là chủ nhân của nàng? Thế nào lại chưa hề nghe thấy nàng nhắc qua? Vì cái gì bây giờ lại nhận ta là chủ nhân?”

“Nhìn ngươi trông lâu linh, rất đáng yêu, nên vốn không nghĩ là nói cho ngươi” Huyền từ vốn dự tính nói tăng thứ hai công pháp, nhưng bây giờ lại thay đổi chủ ý, sắc mặt đẹp đẽ, nụ cười tình tứ, đứng lên trên đùi hắn, hơi thơm ả náu trong nháy mắt chuyển qua phía sau Tiểu Lục Từ, cánh tay ngọc bóp vai hắn. Tiểu Lục Từ còn chưa kịp phản bác, nàng bỗng nhiên chuyển ngữ khí, giọng trở nên nghiêm trang: “Huyền Từ đột nhiên nghĩ nam nhân người cũng rất có ý tứ, người cùng ta sáng tạo ra & lưu lại tư liệu không giống nhau, cho nên Huyền Từ rất muốn giải thích với ngươi, cái đó của nam chủ nhân không to lắm đâu”

“Ta không to lắm? Hắc hắc, đây có lẽ là lời nói đùa vui nhất trong năm nay, nếu như không phải xiêm y của ngươi đáng chết, ta sớm giờ đã cùng ngươi xxx, còn bây giờ ta đã biết ngươi là nô lệ của ta, ngươi nói xen ta sẽ đối đãi với ngươi như thế nào?” Tiểu Lục Từ khoa trương ngửa đầu về phía sau, ma sát nghịch ngợm phía sau ở trên ngọc phong nhu nhuyễn, phong mãn của nàng

“Tất cả của Huyền Từ đều thuộc về chủ nhân, chủ nhân muốn như thế nào, Huyền Từ đều nguyện chiều theo ý của người. Nhưng chủ nhân phải có thực lực cường đại” Huyền Từ cố ý dựa vào ngực hắn, để hắn cọ sát mạnh một chút rồi tiếp tục nói: “Huyền từ cũng cần được chủ nhân để sống, chỉ cần có đầy đủ hồng nguyên âm năng lượng, Huyền Từ cầu xin được chủ nhân sủng hạnh, bởi vì đó là phương pháp duy nhất giúp Huyền Từ sớm ngày thoát ra khỏi không gian của Huyền Nữ Kinh”

Theo như lời Huyền Từ, Tiểu Lục Từ ít nhiều cũng có thể đoán ra được một chút, trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến một tình huống khác: “Nếu là lần này mở Huyền Nữ Kinh chính là nữ nhân thì làm thế nào giúp nàng vượt ra khỏi Huyền Nữ Kinh không gian?”

“Hahaha! Rất đơn giản, nếu như lần đó chủ nhân là nữ nhân thì chúng tôi sẽ cùng cộng hưởng tinh thần, đồng thời cũng có thể cộng hưởng năng lượng.” Huyền Từ sợ hắn nghe không hiểu liền giải thích tiếp: “Nói cách khác, nữ nhân ấy ở thế giới hiện thật câu dẫn nam nhân, còn ta ở không gian này len lút hưởng thụ chúng, năng lượng mà nàng ta hấp thụ tự động chia ta một trong ba phần, đây là hiệp nghị mà ai mở Huyền Nữ Kinh thì tự động phải chấp nhận, nghe nói điều này do Cửu Thiên Huyền Nữ đề ra.”

“Ta bây giờ đây hấp thụ nguyên âm năng lượng có phải là sẽ tự động chia cho nàng một nửa?” Tiểu Lục Từ hỏi.

“A” Huyền Từ nhẹ nhàng thở dài, có phần nào bất lực nói: “Nếu là tự động chia ra một trong ba phần kia, ta cũng đã không cần phải phiền toái như vậy. Nguyên nhân gây ra lần này là do người xông vào không gian Huyền Nữ Kinh lại là nam nhân. Ngươi đã hấp thụ chính là nguyên âm năng lượng được lưu lại trong thân thể, sau đó năng lượng trải qua Huyền Nữ Kinh công pháp luyện hóa đã biến thành nguyên dương, làm rối loạn phân phối trật tự nguyên thủy. Huyền Từ tự nhiên là được chia không đến một chút năng lượng, thay vì là nhận thêm rất nhiều, nếu không phải ngươi tiến vào đều đặn mỗi ngày, thuận tiện hấp thụ một ít nguyên dương thì sợ là tuổi trẻ huy hoàng của ta đã trở nên phai nhạt đi rồi.”

Huyền Từ câu cuối cùng hiển nhiên có chút khoa trương, cho dù năng lượng nàng giảm bớt đi thập bội thì đáng về, tuổi xuân đẹp đẽ cũng sẽ không biến hóa, nói như vậy thuần túy là muốn tìm kiếm sự đồng tình của Tiểu Lục Từ. “Nguyên do ở trung tâm nguồn chân khí dày đặc kia, hình tròn màu hồng năng lượng kia không phải là nguyên âm năng lượng đó sao? Tên gọi nó tên là gì?” Tiểu Lục Từ đối với công pháp tương quan tri thức này đều là được Huyền Từ truyền thụ cho chút ít, cho nên có thói quen hỏi nàng

“A,a, đương nhiên không thể dựa theo nguyên bản Huyền Nữ kinh văn khiếu pháp có thể học hỏi chế tạo ra nữ nhân, nàng ta hấp thụ luyện hóa chính mình, năng lượng hình tròn đó kêu là mơ hồ năng lượng, chủ nhân cũng có thể kêu như vậy, hơn nữa Huyền Từ cũng thích khiếu pháp này.”

“Mơ hồ năng lượng? Cái gì kêu tên này cũng có chút điểm ý tứ nhưng vì?” Tiểu Lục Từ đã tiếp thụ tên gọi mới này, thật sự giờ đã biết rõ nguyên nhân của danh xưng này.

“Và trong khi chủ nhân tiếp tục hiểu được cách giữ năng lượng bên ngoài tránh khỏi tan ra bởi vì có tác dụng gọi tinh mãnh liệt, chỉ cần giữ năng lượng cũng làm rung động ao ước ham muốn của người, động tác cùng về mặt đều rất mơ hồ, cho dù là gặp người mạnh mẽ cũng hoàn toàn có thể cùng chủ nhân phát sinh một mối quan hệ mơ hồ.” Huyền Từ tiếng nói ôn nhu yêu kiều, tựa hồ nhớ tới nữ nhân lúc trước, nhớ tới những chuyện cũ phong lưu. Tiểu Lục Từ đang muốn hỏi lại một số chuyện khác, chợt thấy bàn tay trắng và mềm mại của Huyền Từ vung lên ném tinh thần của hắn ra khỏi Huyền nữ Kinh không gian, đồng thời hô: “Coi chừng tên họ Thạch tiền nhân kia đánh lên ngươi. Hãy cẩn thận!” Tiểu Lục Từ khép lại Huyền Nữ Kinh, thuận tay cắt vào giới chỉ, thu hồi tăng năng lượng dày đặc che phủ toàn thân, đứng dậy cầm lấy một thanh Thiên Dực đao vào tay, từ dưới mặt đất bắn lên né tránh một nhánh cây của Thạch Thiên công kích. Tiểu Lục Từ theo không gian Huyền Nữ Kinh thoát ra, tinh thần cảm thấy phấn chấn, cảm giác mọi mệt mỏi cũng hoàn toàn được loại bỏ, tròng mắt giãn nở nhìn Thạch Thiên. Tiểu Lục Từ còn chưa kịp nói chuyện thì Thạch Thiên đã mở miệng ra mắng chửi: “Khát quá, ta nói với ngươi nửa canh giờ mà ngươi thế nào lại không thêm đề ý đến ta vậy?”

“Thái dương thần ơi! Ngươi thật là dễ tiện nha, ta vì cái lý do gì phải coi trọng ngươi chứ?” Tiểu Lục Từ nổi giận gờm lên hướng về Thạch Thiên chêm

tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 2: Tuyệt Sắc

Dịch: Phong Lư Bang

Biên dịch: Đạo chích dê tiện

Thạch Thiên thấy Tiểu Lục Từ tức giận, bèn vội vàng bỏ trốn, dồn lực vào hai chân nhanh chóng lao đi hướng về góc núi nơi có nhiều cây cối um tùm, vừa nói vọng lại nửa như uy hiếp nửa như ra lệnh: “Haha, Tiểu Lục Từ, Thạch Thiên ta sẽ không buông tha cho ngươi đâu, sẽ luôn có một lũ địch nhân bám theo sau để cắt cái đầu của ngươi! Oa! Mười vạn lượng hoàng kim, hơn một năm trời bọn ta khổ sở, cuối cùng cũng thu được một gia tài nha! Ông trời kia quả là vô tình, sao lại bỏ qua cho tên đám tặc khốn nạn Triệu Cát đó, hắn không những đã ăn trộm mà còn phá hỏng bao nhiêu bức tranh và dụng cụ khiêu dâm, khiến ta phải thêm khát mà.”

Thạch Thiên chửi bới cho đến khi hoàn toàn biến mất. Tiểu Lục Từ giờ đao cũng chỉ là làm bộ, thực ra hắn cũng biết rằng đuổi theo cũng không kịp, nên không muốn lãng phí sức lực, sau đó nhắm hướng Tây mà chạy tới. Hắn chạy không nhanh lắm, ngược lại như có ý chờ bọn lính ở Trung Châu thành truy bắt, tiện thể hắn cũng muốn biết xem thương thế của Sở Sở ra sao.

Phía tây có rất nhiều núi đá, nơi này liền với Vu Long Sơn tạo thành một dải, có một số loài chim muông dị thú trú tại dãy núi quanh co này đang tìm kiếm thức ăn. Tiểu Lục Từ trên đường đi, hàng ngày gặp không ít dân chạy nạn về hướng đông, nghe họ nói là do phía tây đang gặp thiên tai, mùa vụ bị thất thu, nên ở nơi đó dân tình đang trong tình thế hỗn loạn, nay cuộc sống lại càng thảm hơn.

Tiểu Lục Từ định đi theo lối quan đạo có nhiều người, nhưng không ngờ chạy hơn trăm dặm đường, lại gặp đến hơn mười nhóm đạo tặc. Đa số bọn chúng là những hán tử thô lỗ quê mùa, vì sinh tồn mà chuyển sang làm đạo tặc. Đầu tiên hắn chỉ giết vài tên để dọa nạt khiến bọn chúng không dám làm cản, nhưng sau đó thấy bọn chúng xuất hiện ngày càng nhiều, thậm chí trong số đó có cả trẻ con & phụ nữ, trông rất đáng thương, tội nghiệp. Hắn không đành lòng ra tay, nhìn cảnh giết chóc càng thêm buồn, nên đành quay trở lại con đường cũ trong núi rừng, phương hướng không đổi nhắm phía tây tiếp tục đi tới.

Mùi thịt nướng thơm phức lẫn tỏa trong không khí, Tiểu Lục Từ vừa ăn con gà rừng vừa mới nướng, khoan khoái nhìn trời thở dài. Sự kiện Trung Châu lần này, ngoại trừ việc chưa rõ ràng về thương thế của Sở Sở, còn tất cả mọi việc đều tiến triển đúng như hắn dự liệu. Nói khoa trương một chút, có thể xem như tướng ở trong màn trường vẫn liệu được hết việc ngoài chiến trường xa vạn dặm. Nhưng Tiểu Lục Từ cũng cảm thấy có chút bất mãn, nhớ lại lúc đầu khi hạ sơn, cảm thấy vô cùng phấn khởi, vốn cho rằng chỉ cần dựa vào ki ức và tri thức của thế giới hiện đại thì có thể dễ dàng có một chỗ đứng ở một thành hay một bang. Tiếp đó chỉ cần một tay vung lên cũng bắt mọi người phải tập hợp, cuối cùng là dẫn theo thủ hạ tinh binh, tung hoành thiên vũ đại lục, chinh chiến thiên hạ, đoạt lấy vương quyền.

Ài, sự thật lại tàn khốc vô cùng, hắn vất vả suốt hai năm, cũng chỉ là thu thập được một đám trẻ ranh trung thành với mình. Tuy nhiên, hắn cũng đã hiểu ra được rất nhiều đạo lý, kiểm chế bớt bản tính nóng cuồng, học cách chuẩn bị và tích lũy kinh nghiệm, hy vọng mai này sẽ có dịp ra tay làm nên những việc kinh nhân.

“Vút” “Vút” hai âm thanh phát ra nhanh chóng từ phía sau lưng Tiểu Lục Từ phóng tới, đó chính là tiếng phát ra từ dây cung sau khi bắn tên ra.

Tiểu Lục Từ thầm kêu xui quẩy, ngay cả bữa cơm chiều cũng không được yên, trong lòng tuy oán hận nhưng tay không hề chậm, vô lý Thiên dực Tiêm đao đã cướp được, tung mình lên không trung. Trong chớp mắt khi hắn nhảy lên, hai mũi tên màu xám tro kì quái đã bay lướt qua dưới chân hắn. Tiểu Lục Từ không có đủ thời gian để cao hứng, nhìn hai mũi tên tự động quay ngoặt lại, bất ngờ bắn thẳng vào ngực và cổ hắn. Đồng thời, trên đầu hắn xuất hiện đủ các loại pháp thuật rực rỡ, mỹ lệ, nhìn trông như cầu vòng sau cơn mưa vậy, kết thành một màn lưới mở rộng cực lớn, chính là đang chờ đợi Tiểu Lục Từ.

Tiểu Lục Từ kinh hãi vô cùng, không thể tưởng được có người bắn tên chính xác đến vậy, và sự phối hợp của cả nhóm giống như đã thống nhất với nhau từ trước vậy. Nếu vào thời điểm hai năm về trước khi hắn vừa hạ sơn thì cảm chắc đã không còn lối thoát. Còn hiện tại hắn nhẹ nhàng di chuyển trên không, thân mình thay đổi hướng, nhắm về nơi pháp thuật có màu sắc rực rỡ và mỹ lệ nhất. Toàn thân hắn được bao phủ bởi một lớp nhân uân chân khí, trong suốt như làn nước xanh, tán phát ra những làn sóng lần lần.

“Àm!” Khi lưới pháp thuật áp đến, Tiểu Lục Từ bỏ ra một đao, mang theo luồng chân khí cuộn cuộn, kích vỡ chỗ rực rỡ nhất trong lưới pháp thuật, cũng chính là nơi suy yếu nhất, rồi từ giữa vòng vây kín kẽ của địch nhân, mở ra một khoảng trống, hắn liền từ đó nhảy ra ngoài.

Nhưng hai mũi tên cổ quái màu tro vẫn bám sát không dừng, tốc độ có vẻ như không bắt kịp thân pháp của Tiểu Lục Từ.

“Hắc hắc! Theo giới đó! Bản thiếu gia chém chết cây gỗ mục nhà ngươi!” Tiểu Lục Từ ở trên không thình lình quay người, liền phản công một đao, bổ ngay vào mũi tên gần nhất, tất cả chân khí ít ỏi còn trong nội thể của hắn lúc này toàn bộ trút ra. Chỉ nghe “phanh” một tiếng, tiễn vũ nổ thành phần bụi, đồng thời nghe thấy giữa bụi cỏ có tiếng phún huyết.

“Hào công phu, không then là nhân vật mà Thượng Quan thế gia và Kim Tiền bang đồng thời phát lệnh truy nã mười vạn hoàng kim. Có điều, nếu đây là toàn bộ thực lực của ngươi, thì cái đầu ngươi hôm nay phải giao lại cho Đào Nguyên Ngũ Thánh bọn ta rồi!” Đào Can bước ra, trong tay hắn cầm một cây pháp trượng có đường vân xoắn ốc màu tím, từ trên mặt hắn phát ra năng lượng tinh nguyên cường đại của một hệ.

Đào Chi tay cầm cung tên màu tím giọng có chút yếu ớt lầm bầm nói: “Ta không những muốn cái đầu nó, mà còn muốn ăn tim nó, uống máu nó, lôi ruột gan nó ra, dùng thi thể nó làm phân bón. Hừ hừ, dám hủy pháp khí Truy hồn tiền của ta, ta bắt ngươi phải trả giá!”

Đào Căn và Đào Diệp cũng đã đi ra, chung một màu của một hệ thuật pháp, toàn thân phát ra năng lượng tinh nguyên của một hệ vừa tinh thuần vừa to lớn.

Chưa nhìn thấy hoa đào xuất hiện, mồ hôi trên trán Tiểu Lục Tử đã chảy ròng ròng, hắn nhẹ nhàng bay lên trên ngọn cây, cảm thấy thân thể rất nặng nề. Đào Nguyên Ngũ Thánh là bọn người cường đại nhất mà hắn chạm trán sau khi trốn thoát khỏi Trung Châu... Không, nói một cách chính xác là bọn Đào Nguyên Ngũ Thánh này không phải là người mà là bọn yêu quái.

Trên người bọn chúng dù có một hệ năng lượng tinh thuần vẫn không thể che được huyết tinh lệ khí nồng nặc, đây là loại khí tức mà yêu quái ăn thịt người không có cách nào che giấu được. Trước đây, sau khi thu phục Hoàng Thử Lang Tinh, Tiểu Lục Tử đã đưa cho hắn một pháp bảo để che giấu huyết tinh lệ khí, căn dặn hắn sau này nhất định không được ăn thịt người, nếu không khi lệ khí nhiều đến một mức độ nhất định, pháp bảo cũng không có khả năng che giấu. Tuy nhiên, pháp bảo này không phải là vạn năng, nếu như chạm trán với tu chân giả công lực cao thâm, chắc chắn không chạy thoát khỏi pháp nhãn của đối phương.

Bọn chúng là thực vật hệ yêu quái? Nhưng mà, thực vật hệ yêu quái hết sức ôn hòa, lực công kích thì yếu, hơn thế bọn chúng muốn tu luyện cũng cực kỳ khó khăn (không dễ dàng), cực kỳ chậm chạp, cho nên vô cùng quý trọng thành quả không dễ mà có được, tuyệt không tùy ý giết người khiến tu luyện giả chính phải truy sát. Bọn Đào Nguyên Ngũ Thánh hiển nhiên là một hệ yêu quái, nhưng trên người lại nồng nặc mùi huyết tinh, thực sự hiếm thấy. Trừ phi bọn chúng có pháp bảo cùng pháp thuật thủ đoạn lợi hại khác, xem ra ngày hôm nay mình gặp phiền hà thực sự rồi!” Tiểu Lục Tử đứng trên cây, là lướt theo làn gió, ngoài mặt thì tự nhiên tiêu sái nhưng trong lòng lại đang nghĩ cách làm sao để chạy trốn.

Tiểu Lục Tử cao giọng hét lớn: “Đã muốn lấy cái đầu trên cổ ta, sao không quang minh lỗi lạc xuất hiện để quyết một trận thư hùng. Năm tên yêu quái tu luyện ngàn năm như các ngươi chẳng nề lại sợ ta, một con người mới vài chục tuổi hay sao?”

Bốn tên yêu quái bao vây quanh cái cây nơi Tiểu Lục Tử đứng tịnh không nói gì, Tiểu Lục Tử chính là muốn xuất ngôn để kích nộ bọn chúng, nhưng đột nhiên phát hiện hai chân đã bị rất nhiều cây leo cuốn lấy, vô số cây leo mảnh dẻ giống như hàng ngàn cánh tay cường lực, cuốn chặt lấy hắn, bả tha ngũ hoa đại bàng.

"Khai!" Tiểu Lục Tử hét lên một tiếng lạnh lùng, chân khí hộ thể bạo phát ra khí kinh dày đặc mãnh liệt, chuyển hóa thành muôn vạn thanh tiểu đao, nhanh chóng cắt đứt dây leo, như người nông phu đang gặt lúa mạch vậy, làm phát ra âm thanh "xuy xuy tê tê".

Âm thanh còn chưa dứt, thì lục điệp trên cây tứ quý trong phạm vi trăm trượng, đột nhiên từ trên cành cây tách ra, hóa thành 1 biển xanh lục, như ma quỷ hung ác cuốn đến Tiểu Lục Tử. Khi đám lá cây cực nhanh bay đến, tiếng kêu như sáo, phát ra âm thanh sắc bén đến chói tai.

Đào Chi khoe miệng hầy còn vương huyết cũng nhân cơ hội này giương tử mộc cung lên, nhắm thẳng vào tim Tiểu Lục Tử, dây cung kéo căng ra, “Viu! Viu!” Lại là hai mũi truy hồn tiền, bay thẳng đến tâm tạng và tiểu phúc của Tiểu Lục Tử. Đào Chi vốn dùng bản mệnh nguyên thần chế tạo rất nhiều truy hồn tiền, chỉ là với công lực và kỹ thuật hiện nay thì hắn chỉ có thể dùng đồng thời một lúc hai mũi mà thôi.

Đào Can cao gầy vằn vệt râu mép mỉm cười, hắn nghĩ Tiểu Lục Tử chết chắc, không ai đủ khả năng khi bị Đào Căn, Đào Diệp, Đào Chi ba người toàn lực xuất thủ mà còn sống nổi, chỉ ít thì trước đây hắn cũng chưa từng gặp qua. Hắn tự nghĩ không cần thiết phải đích thân xuất thủ, chỉ chờ cắt lấy cái đầu của Tiểu Lục Tử thôi, rồi đến Trung Châu thành đổi lấy hoàng kim.

Hàng tỉ tỉ lục điệp hình thành nên một biển lá cây, như thiên hà chảy ngược, trút xuống người Tiểu Lục Tử, ngay tức khắc chôn vùi hắn. Sau khi lục điệp che lấp toàn thân thể Tiểu Lục Tử, truy hồn tiền của Đào Chi cũng vừa đến, tưởng rằng có thể xuyên thủng ngực hắn, nhưng đột nhiên khí tức của hắn lại biến mất, hai mũi tên không có mục tiêu tự động quay trở lại, bay vào trong tay Đào Chi.

“Ô? Người? Truy hồn tiền của ta làm sao lại không thể cảm thấy khí tức của hắn nữa?” Đào Chi đại kinh, nghi hoặc, không ngừng hỏi Đào Căn ở bên cạnh.

"Ta cũng mất dấu vết của hắn!" Đào Căn và Đào Diệp cùng lúc lắc đầu, khuôn mặt tỏ ra không hiểu nổi.

Đào Căn trên mặt lộ ra một nét ngạc nhiên và phần nộ, vung tử sắc pháp trượng nói: “Truy tìm! Phân ra 4 hướng truy tìm! Ngay khi có tin tức của Tiểu Lục Tử thì lập tức phát tín hiệu!” Nói xong, hắn tự mình chọn hướng tây, bởi vì hắn đã nhận được tin tình báo nói là Tiểu Lục Tử đang sốt ruột đi đến Tây Bộ, vì vậy, khả năng hắn chạy trốn về phía tây là rất lớn.

Đào Diệp lưu luyến nhìn vài lần vào đồng lục điệp chất thành núi trong khu rừng rồi mới hướng về phía nam truy đuổi. Đào Căn và Đào Chi cũng chọn mỗi người một phương, cẩn thận lần tìm dấu vết chạy trốn của Tiểu Lục Tử.

Bọn họ li khai không bao lâu, Đào Can lại quay về chỗ cũ, song mục đáng sợ, nghi hoặc nhìn kĩ một lượt động tĩnh của đám lá cây, sau đó hắn mới thật sự yên tâm theo hướng tây điên cuồng truy đuổi.

“Hừ hừ, quả nhiên là lão yêu quái tu luyện thành tinh, suýt nữa là bị hắn phát hiện ra!” Tiểu Lục Tử từ trong biển lá cây chui ra, ném ẩn thân ngọc phù

vừa mới sử dụng xong đi. Vừa thoát khỏi tay, ngọc phù liền biến thành bột phấn, tiêu tán trong gió.

Ân thân ngọc phù này chỉ có thể ẩn tàng khí tức, tịnh không thể ẩn tàng nhục thể, hấn lợi dụng thụ diệu công kích thuật pháp của Đào Diệp để che giấu thân thể, tự nhiên có thể lừa được bốn tên yêu quái thực vật hệ đã tu luyện nghìn năm.

Đột nhiên, trong không khí truyền lại mùi hoa thoang thoang, ngọt tê tái, nhẹ êm dịu như làn gió ấm tháng ba, Tiểu Lục Tử ngửi thấy thân thể liền cảm thấy lơ mơ, như uống rượu say, nghiêng ngả đông tây. Nhận thấy rằng tình hình không ổn, Tiểu Lục Tử vội vàng điều động Nhân Uân chân khí, di chuyển toàn thân, nhưng không hề phát hiện bất cứ triệu chứng trúng độc nào. Sử dụng Nhân Uân chân khí xong, hấn mới phát giác hương vị trong không khí còn làm cho người ta cảm thấy vô cùng hân hoan, trong bụng truyền lại một cảm giác ngứa ngáy, khó chịu, một cổ dục hỏa vô danh bất giác lan tỏa khắp toàn thân.

"A a, tiểu đệ đệ, ở đây chỉ có một mình ngươi sao? Sao lại có nhiều cành lá thế này? Đẹp quá a!" Một nữ nhân xinh đẹp thành thực chẳng biết đến từ lúc nào, đang ngồi dựa trên đồng lá cây, thân thể phong mãn đang duỗi ra một cách cực kì lười biếng, cánh tay hồng nhạt khẽ buông, tay áo thơm ngát tuột quá khuỷu để lộ ra đôi ngọc thủ mịn màng với làn da trắng ngần, non mềm đến miết ra nước.

"Trước đó thì chỉ có mình ta, còn hiện tại thì đã có hai người!" Tiểu Lục Tử đưa mắt ngắm nhìn bộ ngực sung mãn như ngọn núi của nàng ta, phát hiện ra y phục đang mặc thật sự là rất ít, ngực áo màu hồng đào trễ xuống suýt làm ngọc nhũ của nàng nhảy ra. "Cây lá tuy nhiều, cũng không có vẻ đẹp của nàng."

"Nhạc nhạc nhạc! Tiểu đệ đệ hãy nói thật đi, tỷ tỷ có xinh đẹp hay không ? "

Nữ tử đó quyền rũ cười là lời một trận, cố ý tách đôi chân thon dài, nằm hờ trên đồng lục diệu mềm mại, nửa thân trên lay động làm cặp "đào tiên" hương nữ trên ngực nhấp nhô khiến Tiểu Lục Tử hoa mắt một hồi, chợt phát hiện ra lưng eo của ả thật mịn màng và mềm mại như thủy xà uốn khúc. Con ngươi của Tiểu Lục Tử bỗng nhiên đỏ hồng, màu hồng phấn giống như hoa đào, đẹp sáng chói như màu sắc y phục của nữ nhân đó.

"Chỗ nào cũng hấp dẫn!" Mùi hương trong không khí càng lúc càng nồng, Tiểu Lục Tử cảm thấy cực kỳ nóng, cảm thấy Thiên dục Tiềm đạo trong tay cực kỳ vương vãi, liền thuận tay quăng nó sang một bên rồi chậm chậm đi về phía điểm mị nữ lang, "Nếu như không mặc y phục thì càng hấp dẫn hơn!"

"Lạc lạc lạc, ánh mắt của tiểu đệ đệ thực xấu nha, cái miệng còn xấu hơn nữa kia, làm sao nói chuyện với tỉ tỉ như thế được a!" Nữ tử dễ thương mặc hồng y trước mặt hấn không còn nằm lăn tròn trên đồng lục diệu nữa mà đã dừng lại. Khi ả dừng lại, dây lưng của ả không biết đã cởi ra từ lúc nào, áo lụa tách ra, vẩy trút xuống tới tận đùi, da thịt mềm mại, trắng ngần lẫn trong hồng y lục diệu khiến người ta hoa cả mắt.

"Đệ đệ có điểm nào là nhỏ đâu!" Tiểu Lục Tử cười tà dị, còn chưa đi đến bên thân mình điểm mị nữ tử, y phục hấn đã cởi sạch trơn, thân hình to lớn cường tráng, ngổ ngược và hung hăng nhảy xổ vào nữ nhân phong mãn.

"Nhanh nhanh đến để tỉ tỉ xem xem, phải kiểm tra thật cẩn thận rồi mới biết được, sợ là cái tên tiểu quý đầu nhà ngươi đánh lừa người ta!" Nữ tử phóng đảng cười càng thêm vui sướng, khởi thân đón tiếp, đứng chặn Tiểu Lục Tử đang lao đến. Lúc ả đứng dậy, không có dây quần, váy liền bị tụt xuống dưới, hạ thể không mảnh che thân làm lộ ra vùng rừng núi hoang dã. Tiểu Lục Tử đảo mắt vài lần trên đôi chân ngọc ngà vô cùng hoàn mỹ, hô hấp của hấn đã trở nên nặng nề và loạn xạ, đôi mắt hấn dường như có thể phun ra lửa, ôm chặt lấy bán lỏa nữ nhân.

Dường như là chân thực! Tỉ tỉ rất thích, ngươi nói nên làm sao tiếp đây?" Đôi vai của nữ nhân phóng đảng rung lên, áo lót che hờ trên thân đã rút trong đồng lục diệu. Tiểu Lục Tử hình như là rất nôn nóng, giống như là hơn 10 năm chưa gặp qua nữ nhân vậy, ba bốn lượt ôm lấy vòng bụng cảm dỗ của nàng ta, thoáng chốc ôm ả lật ngửa ra trên thảm lục diệu mềm mại.

Huyền Tử trong Huyền Nữ Kinh không gian đột nhiên ha ha cười lớn, tình hình này giống như một đứa trẻ vừa mới tập đi chạy thi cùng với một nam nhân cơ thể cường tráng. Hơn thế, trong mắt đứa trẻ mới tập đi hiện ra vẻ cảm chắc trong tay chiến thắng.

"Ha ha ha ha, chủ nhân thật xấu, lại có thể giả vờ làm ra vẻ bị con nữ yêu quái đó mê hoặc, cùng ả hợp thể giao cấu, sắm vai lợn ăn hổ, tương hổ hấp thụ tinh nguyên đôi phương. Chủ nhân cố gắng lên, hút khô, đoạt lấy âm nguyên năng lượng của ả, ta cũng có thể thâm nhập vào thức hải của chủ nhân, không cần làm một người buồn chán, khô khan trong kinh thư vắng vẻ nữa."

Tiểu Lục Tử đang "phi nước đại" trên cơ thể ngọc ngà của con nữ yêu phóng đảng, Huyền Tử thúc giục hấn cố lên, bộ dạng trông như cổ động viên trên sân vận động đang trợ uy cho tuyển thủ yêu mến của mình. "Đi?" Huyền Tử bỗng nhiên nổi lên nghi hoặc, đôi môi hồng nóng bỏng cắn lấy ngón tay trắng như tuyết, lầm nhảm tự nói: "Con nữ yêu này không giống như hấp tinh yêu, mà là yêu quái chuyên ăn linh hồn! Ha ha, đây là cao lương thượng đẳng của ta, Huyền Tử ta không khách sáo nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 3: Hương Diễm Vật Thực

Dịch: Phong Lưu Bang

Biên dịch: Đạo chích đề tiện

Khi tiến nhập vào thân thể của Đào hoa yêu quái, Tiểu Lục Tử cảm thấy rất đặc ý, liền nghĩ đến Huyền Nữ Kinh tâm pháp. Khi gặp được một con yêu nữ hấp dẫn như thế này thì tuyệt chẳng thể bỏ qua? Ta phải chơi đùa thoải mái, phải trừng trị à bằng mọi biện pháp, làm những việc xấu xa đối với à.

Tiểu Lục Tử bèn vận dụng Huyền Nữ Kinh tâm pháp, tức thì hấp thu được một ít nguyên âm của à. Trong nội thể của à, âm nguyên như bị một sức mạnh cường đại khóa lại, dẫu vận dụng bao nhiêu cách cũng không thể dẫn xuất ra được, nhưng cũng làm à mất đi một ít năng lượng. Tiểu Lục Tử rất cao hứng vì đã gặp được vài nữ nhân có rất nhiều năng lượng.

“Nữ yêu quả thật là nữ yêu, năng lượng rất nhiều, sức mạnh tuy có chút kì quái nhưng cũng chẳng sao!” Tiểu Lục Tử tự thỏa mãn bản thân mình, cố gắng tăng tốc tâm pháp tà ác, nửa như mon trốn nửa như hành hạ đối với à. Đột nhiên, nữ yêu dâm đảng lộ ra đôi mắt lạnh lẽo, tức thì khôi phục lại sự mê hoặc kinh nhân, miệng nở nụ cười dịu dàng, cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo lưng của hắn, à ngồi dậy, thân thể căng tròn diễm lệ áp sát vào hắn, tiếp tục để hắn chiếm hữu mình, đồng thời cất lên tiếng rên rỉ yêu mị quyến rũ lòng người.

“Đệ đệ tốt thật hung dữ, phải yêu thương ti ti thật nhiều nha!” Nữ yêu rên lên một cách nặng nề, hơi thở ngan ngát hương thơm, đôi môi hồng ảm ảp, khẽ hôn một cái. Tiểu Lục Tử tự nhiên chẳng chống cự lại vì nghĩ rằng để cho à dùng lưỡi chiêu chuộng mình, không ngờ rằng ánh mắt thấu suốt của à ánh lên màu tím yêu mị. Cái luồng ánh sáng tím ấy khẽ lướt qua Tiểu Lục Tử xâm nhập vào tận cùng trong tâm trí Tiểu Lục Tử, làm cho thân thể y lập tức cứng lại, trông như bức tượng bằng gỗ tùy ý cho người khác xử lý vậy.

“Ha ha ha, không thể nghĩ được ngươi cũng hiểu về phép song tu thái bỏ chi pháp, bọn Đào hoa tiên tử đích thực đã xem nhẹ ngươi! Trước tiên ta muốn cùng ngươi thỏa mãn vài lần trước khi cho ngươi chết lần nữa, cũng bởi vì về anh tuấn của ngươi. Nhưng ngươi lại muốn cướp lấy âm nguyên năng lượng của ta, ngươi chắc không thể ngờ rằng ta đã ra tay hạ thủ ngươi trước.” Âm thanh của Đào hoa yêu nữ vang lên như một đợt sóng lớn đánh thức tâm trí của Tiểu Lục Tử, hiện tại nhìn vào Đào hoa yêu nữ thấy từ người à toát ra vẻ tà mị, thu hút tâm trí của hắn, xung quanh đã hình thành rất nhiều tà khí.

“Ngươi, ngươi... làm sao lại có thể nói ở trong ta và hiện hữu một cách rõ ràng như vậy? Làm sao ngươi làm được như vậy?” Tiểu Lục Tử nói trong sự kinh hoàng, con người đối với những sự việc vượt ngoài sự hiểu biết của mình đều lộ vẻ sợ hãi, hắn cũng phải là ngoại lệ.

“Con người thật ngu xuẩn, chẳng lẽ không thể kết hợp linh hồn với thể xác để nghe ư? Bồn tiên tử tu luyện vô thượng công pháp, có thể hấp thụ linh hồn con người dễ dàng. Ta chỉ cần xâm nhập vào cơ thể ngươi, rồi chiếm lấy sức mạnh linh hồn của ngươi, giờ ngươi đã hiểu rồi chứ?” Hắc hắc hắc, tuy cất lấy từng mảnh linh hồn sẽ rất đau đớn, nhưng tỷ tỷ sẽ cẩn thận, sẽ để ngươi được chết trong khoái lạc!” Đào hoa yêu nữ cười lớn một cách điên cuồng, rún cao phong nhũ phật nhiều và rung động, nhưng Tiểu Lục Tử lúc này lại không còn tâm trạng nào để thương thức.

“Ngươi, ngươi... ta sẽ không để cho ngươi được toại nguyện, ta không tin rằng ngươi sẽ lấy được linh hồn ra khỏi thân xác ta!” Tiểu Lục Tử run giọng lạnh lùng nói, người khác nghe thấy nhất định sẽ hôn phi phách tán và có thể còn rất sợ hãi.

“Sau này người sẽ biết!” Đào hoa nói một tiếng, không chỉ không chế hắn mà còn nhanh chóng thám xét thân thể hắn, nhằm vào nơi ý thức thâm sâu nhất. Một màn vân vụ giăng mắc khắp nơi, như tại trồn tiên cung vậy, những chướng ngại xuất hiện khắp nơi. Đào Hoa giận dữ gắt lên “Không ngờ được rằng ngươi ở trong tâm thức lại bố trí được các chướng ngại. Ngươi cho rằng làm biến đổi như thế có thể gây khó khăn cho bồn tiên tử sao?! Hắc hắc, ta đã quyết là nhất định khiến ngươi phải nếm chịu cái chết thống khổ nhất!”

Ả phần nộ triển khai một đạo diễm hỏa xen lẫn cả bạo băng nhằm khai dây sức mạnh của quái thú cường hoành bá đạo xâm nhập công kích tiềm thức của Tiểu Lục Tử. Đào Hoa cảm thấy vô cùng phiền toái với sự bài trí vô cùng vô tận tại nơi đây làm à rất khó khăn để vượt qua được, đôi lúc còn không xác định được phương hướng

Tiểu Lục Tử không thấy hình bóng à đâu cả, chỉ có thể chạy loạn về phía trước, từ trong tiềm thức bản thân, tất cả những cạm bẫy cùng chướng ngại đối với gã đều vô hại. Thế nhưng gã không thể tìm ra được Đào Hoa yêu, điều đó khiến cho Tiểu Lục Tử kinh hoàng tột độ, không ngừng hét lớn “Tiềm thức của ta, nhất thiết phải nghe theo sự điều khiển của ta, ta tuyệt đối không để cho yêu quái ngươi sinh cường đâu!”

Não bộ gã đột nhiên cảm thấy đau đớn như bị châm trich, giống như có cái gì đó từ trên thân thể gã bị bức thoát ra ngoài, hơn nữa đó lại là những thứ tối quan trọng, dưới sự chi phối của ác ma liên tục vật lộn tranh đấu, không muốn phải xa rời địa phương thân thuộc.

“Hắc hắc hắc, quả là một linh hồn mạnh mẽ, có thể có năng lực kháng cự mười thành công lực của bồn tiên tử, thực là không hề đơn giản. Bất quá, linh hồn càng cường hãn thì ta lại càng hoan hỉ. Món ngon như thế này quả thật là vô cùng bổ dưỡng. Hắc, ta không tin không thể lôi ra được tảng linh hồn thứ nhất của ngươi!”

Con người có ba hồn bảy phách, ẩn tại nơi thâm sâu nhất trong cơ thể, mỗi tầng mỗi lớp đều được bao bọc chặt chẽ. Bên ngoài ba tầng linh hồn là bảy tầng linh phách. Trong con người điều tối trọng yếu là tinh, khí, thần tam nguyên tố, đều do ba hồn bảy phách biến hóa sinh ra. Ba hồn, bảy phách tương hợp chính là thần lực, ba hồn bảy phách vận động tương hỗ hình thành khí năng. Ba hồn bảy phách hàng ngày cung cấp nhục thể năng lượng, tạo thành tinh nguyên.

Bởi vậy, Đào Hoa yêu quái tu luyện chính là bằng cách nuốt hồn phách, pháp thuật tuy là tà ác, nhưng không nghi ngờ gì nữa đó chính là ma công cao cấp bậc nhất, có năng lực trực tiếp hấp thụ tinh, khí, thần tam nguyên tố của con người. Nếu như công lực cao cường, lại có khởi điểm tu luyện ở mức cao hơn thì hoàn toàn có khả năng trở thành thực vật cao cấp, đạt tới ma thần cảnh giới.

Đáng tiếc là à nguyên lai là Đào hoa cổ thụ bị ma khí xâm nhập, tu luyện hàng ngàn năm, chỉ có thể một phần đào thụ biến thành hình dạng người, chính là thực vật hệ yêu quái, trong quần thể yêu tộc chỉ là loại có lực công kích nhỏ yếu nhất. Khởi điểm tu luyện thấp, nên không có cách gì khiến à gia tăng công lực nhanh chóng được, thậm chí công lực công kích cũng không cao hơn con người, nên cần cùng người ta hợp thể giao hoan nhằm xâm nhập thân thể đối phương, hòng đạt được mục đích là hấp thu linh hồn đối phương.

Nếu là yêu quái công lực công kích cao cường, sau khi tiến nhập thân thể đối phương, có thể quyết định cắn xé từng linh hồn ngoài cùng, đạt được khoái cảm trong việc hưởng thụ từng miếng lớn năng lượng đoạt được. Nhưng Đào hoa yêu quái công lực không cao, cần phải lôi linh hồn đối phương ra khỏi nhục thể, chỉ khi đó mới khiến linh hồn từ mạnh thành yếu để dễ dàng cắt vụn, nuốt gọn.

“A, ta sẽ không cho ngươi sinh cường!” Tiểu Lục Tử đầu đón thét vang, linh hồn nơi sâu thẳm thực đau đớn vô cùng, gã nhận thức được rằng tiềm thức đang đảo lộn điên cuồng, tại nơi sâu thẳm của linh hồn đang diễn ra sự đấu tranh giằng xé quyết liệt. “Muốn ta chết ư, không có dễ dàng như vậy đâu!” Tâm thức Tiểu Lục Tử lên tiếng.

“Ha ha, hôm nay ngươi chết chắc rồi, ngươi càng vùng vẫy mạnh thì đau đớn càng nhiều. Nếu như đệ đệ thật sự bị tỷ tỷ ăn mất, thì không biết sẽ như thế nào nhỉ? Thật không thể tưởng, hiện tại lại phát sinh tình huống này, ngay cả là Tiên đế thân lâm cũng không thể cứu ngươi được đâu!” Đào Hoa tiếp tục tấn công Tiểu Lục Tử, hy vọng vào khả năng công phá tâm lý phòng ngự của ả có thể khiến cho lực đề kháng của hắn tiêu thất.

Nhiều lời ả còn chưa kịp nói thì đã nghe thấy một tiếng cười thanh tao yếu ớt của nữ nhân, một khuôn mặt giống như bát nguyệt, tựa như quế hoa, cũng giống như một đóa mầu đơn đang nở rộ. Nghe âm thanh này, có thể khiến nhân tâm hay thần mê, thân ảnh của Huyền tử mờ hồ dần dần thành hình, vũ mị vô biên xuất hiện trong linh hồn cùng với Đào Hoa.

“Lạc lạc lạc, ngươi chỉ là một yêu quái hệ thực vật nho nhỏ, dám xuất khẩu cuồng ngôn, không cần đến Tiên đế thân lâm, chỉ cần có Bồn tiên tử ta đây là được rồi” Huyền tử thân hình yêu diễm, thình lình toả ra tiên khí rất mạnh, đó là màn thân quang bảy màu bao quanh nàng làm thân thể phong mỹ mờ ảo.

“Ngươi, ngươi thực sự là ai?” lúc này Đào Hoa yêu có phần e sợ, không thể nghĩ linh hồn thể của Tiểu Lục Tử có thể thoát ra ngoài, hơn nữa còn nhìn được rõ hình dáng bên ngoài của đối phương cũng giống như người của tiên giới vậy. Từ thân thể nàng phát tán ra thân quang bảy màu, chính là loại mà nàng ta e sợ nhất: “Ngươi làm gì ở đây?”

“Ha ha ha, đây là thân thể chủ nhân ta, cường đạo linh hồn của ngươi là yêu quái có khả năng tiến nhập, tại sao ta lại không thể? Ngươi thật sự là tiểu yêu quái can đảm đó, lại muốn bắt ngờ chiếm lấy linh hồn của chủ nhân ta sao? Ngươi lại còn muốn hút kiệt linh hồn của chủ nhân ta? Ngươi có biết chủ nhân ta là ai không?” Huyền tử dùng thái thần quang, có ý bức đến gần hồng trần đường lui của Đào Hoa.

Không chỉ ánh sáng tiên khí của Huyền tử làm cho Đào Hoa yêu e sợ mà nàng ta còn có thân hình tuyệt mỹ, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành. Cũng vì vậy Đào Hoa yêu không nguyện ý đối mặt. vốn dĩ việc dụ hoặc chúng sinh là bản tính của Đào hoa yêu, sau khi nhìn thấy Huyền Tử, tự thấy mình chỉ đáng là một khối đậu hủ hồng

Tiểu Lục Tử nhìn Huyền Tử xuất hiện đột ngột trong tiềm thức của mình liền rất cao hứng gọi liền, tựa hồ như thấy nàng có khả năng giết chết Đào Hoa yêu vậy, bên hét lên: “Huyền Tử, nàng làm sao tới được đây?” Ngữ khí vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Đào Hoa yêu nghe Tiểu Lục Tử tự tin và vui mừng hét lên thì đối với Huyền Tử lại càng e sợ, từ từ hướng tới cửa tính đường rút lui, vừa tùy tiện hỏi: “Này, ngươi nói thử xem thân phận thực sự của chủ nhân ngươi là gì? Ta thật không có khả năng chiếm lấy linh hồn của anh ta sao?”

“Ha ha ha, chủ nhân của ta chính là tiên tôn chuyển thế, cho dù ngươi có thực lực của ma vương, cũng chẳng thể thương hại đến cộng lòng của chủ nhân ta.” Mặt Huyền Tử vô cùng sùng bái nhìn về hướng về Tiểu Lục Tử, tiếp tục mê muội nói: “Chỉ là vì một bộ phận ý thức và lực lượng trọng yếu của chủ nhân ta chưa được thu hồi, nếu sức mạnh được hồi phục nguyên vẹn, thì Tiên đế dẫu có gặp chủ nhân ta cũng phải bỏ chạy mà thôi!”

“Ngươi, ngươi là đồ trâu ngốc!” Đào Hoa yêu đã thoái lui được nhiều bộ, nhìn Huyền Tử đặc ý cười như điên, hỏi: “Thực lực của ngươi như thế nào? Sao lại có thể xuất ra thái thần quang hộ thể được? Hiện tại đường vào tiên giới đều bị bịt kín rồi phải không? Vì sao ngươi lại có thể ẩn náu ở tình cầu này vậy?”

Huyền Tử mỉm cười nói: “Ngươi thật là ngu dại! Mỗi vị chuyển thế tiên tôn đều có hai vị tiên nô bảo vệ. Ta tự nhiên là một tiên nô, nhưng cũng có một số vị tiên nô quá lười biếng, không chịu xuất hiện trước mặt ngươi, nói rằng chỉ cần có một người thôi cũng đủ xé tan ngươi ra, nên ta mới xuất hiện, ha ha, giờ ngươi còn muốn chạy, ta nghe nói mùi vị linh hồn rất ngon, ta cũng muốn thưởng thức xem sao.”

“Ngươi là tiên nô của tiên tôn à? Ngươi có thực lực của đại la kim tiên sao? Người tu tiên là những người thích ăn linh hồn à?” Đào Hoa thấy Huyền Tử nhìn mình bằng ánh mắt tham lam, đột nhiên nổi e sợ bùng lên, sợ hãi vô cùng, lời nói bắt đầu run rẩy.

Tiểu Lục Tử không biết vì sao Huyền Tử trong câu chuyện lại lừa dối Đào Hoa yêu. Nhưng chàng biết Huyền Tử làm thế ắt có đạo lý, nhưng không rõ mục đích, vì vậy cũng phối hợp mà nói: “Đương nhiên, ta thường nghe bọn họ đàm luận về mùi vị linh hồn, sau này sức mạnh ta khôi phục, phải ra ngoài tìm rất nhiều yêu quái để ăn. Ôi ... bọn chúng cũng gây nhiều tác hại. sau này khi ta bị gọi về thiên giới, bọn họ vì sợ ta gặp phiền phức, ăn linh thú chỉ hồn do nhiều tiên nhân cho.”

“Chủ nhân, không cần phải làm vậy, chủ nhân đừng chế nhạo nô tài!” Huyền Tử di động thân thể, trông như đã làm sai việc gì, nét mặt cứ chỉ giống như là một con chó nhỏ tính nghịch bị chủ nhân lấy mắt cực xuong vậy.

Lúc này, Đào Hoa yêu nữ đã tin tưởng vào những lời đối thoại trên, thần thái tỏ vẻ đã bị thuyết phục mạnh mẽ. Đào Hoa yêu cười buồn bã, biết rằng mình đã không còn cơ hội, nhanh chóng chuyển thân bỏ đi.

“A? Ta không còn cách nào nữa...?” Đào Hoa yêu đột nhiên hét lên kinh hoàng, nói giữa chừng đột nhiên gián đoạn, trong tâm trí Tiểu Lục Tử đã hoàn toàn biến mất.

Huyền Tử nhìn Đào Hoa yêu bị lừa, tự bản thân mình cũng cảm thấy không khá hơn, cực kỳ hư nhược, hướng về phía Tiểu Lục Tử tỏ khổ :”Ái da, thật

một quả, đúng là hệ yêu quái thực vật ngu ngốc, bị chúng ta dụng hoá phiến đánh lừa được, nếu không nó thực sự phòng thủ, chắc không có biện pháp nào, chủ tử đã lấy đi nửa mạng của nô gia rồi, trên thân y có một năng lượng linh hồn cường đại, bởi vì nô gia đã sử dụng năng lượng tại thông đạo không gian!”

Vốn sẵn khẩu khí khoa trương, Huyền Tử tiếp tục: ”Chủ nhân, nô gia theo không gian trong Huyền Nữ kinh đi vào tâm thức cứu ngài, đã tốn rất nhiều sức lực, ngài sau này phải thường xuyên trở lại không gian này bồi tiếp người ta đó. Nếu ngài không đến, nô gia chắc sẽ hồn phi phách tán, thần thức bị người mà huỷ diệt mất thôi!”

“Hừ... nhưng.., nàng làm sao lại có thể tiến vào tâm thức của ta vậy? Là theo cách của Đào hoa yêu này à?” Tiểu Lục Tử đột nhiên tự mình phát giác năng lượng nhục thể ba động, hơn nữa thân thể Đào Hoa yêu dần dần cứng lại, và lúc này phún xuất không ngừng âm nguyên thuần túy, năng lượng to lớn liên tục tập trung, Tiểu Lục Tử thu nhiếp tâm thần, vận khởi công pháp Huyền Nữ kinh, thu lấy năng lượng mà Đào Hoa yêu phun xuất.

Huyền Tử tựa hồ minh bạch cảnh ngộ của hắn, không còn nói nhiều, đột nhiên cười một tiếng đầy ẩn ý: ”Chủ nhân muốn biết tường tận, hãy quay lại không gian Huyền Nữ kinh hỏi Huyền Tử nhé! Hơn nữa, chủ nhân hiện tại... chắc sẽ nhìn thấy.... xác giả!”

Nói xong, thân ảnh nàng liền hướng về phía Đào Hoa yêu dần tiêu thất, mục quang khẽ động, Huyền Tử đã tiêu thất trong tâm thức của Tiểu Lục Tử.

“Xác giả?” Tiểu Lục Tử choáng váng, lời của Huyền Tử thật quá ác độc, quá ti bỉ, mình thực sự lại cùng xác giả sao? Gã cũng không thể tưởng nổi cổ thầy giả cứng rắn không bỏ này tên gọi là gì!

Gã mở to cặp mắt, gạt thân thể thảm bạch đã trở nên băng lãnh của Đào hoa yêu ra, phát hiện có một chút cứng đờ, nhưng vẫn dính liền không rời khỏi thân thể hắn. Tiểu Lục Tử phải dụng tới sức mạnh cứu trâu nhĩ hồ, cũng chỉ nhìn được gương mặt ả, thần tình của ả tựa như đang liếc nhìn hắn, tựa hồ trước khi chết vẫn có chút không cam tâm.

“Đáng chết, ta làm thế nào có thể li khai thân thể ả? Trời ạ, liệu đúng như Huyền Tử nói, ta đang ở trong xác giả sao? Nhưng ta...” Tiểu Lục Tử tựa như nhìn thấy ma vậy, Đào Hoa yêu thân thể dần dần hóa lạnh, thành cái xác cứng đờ. Tuy nhiên trong thân thể áyấyhau khi đạt được sự sáng khoái tột cùng, thỉnh linh được nghe lời của Huyền Tử nói, hắn phún xuất tràn đầy trên thân thể yêu quái.

Tiểu Lục Tử vừa khổ não vừa bị phản muốn tìm cách tách khỏi thân thể Đào Hoa yêu, đột nhiên cảm giác trong thân thể ả có một sự rung động, phải chăng ả đang phục hồi lại? Điều tưởng tượng của Tiểu Lục Tử hiển nhiên không thành hiện thực, gã nhìn thấy thân thể Đào Hoa yêu biến thành một đóa đào hoa to lớn và tinh mỹ, chỉ là trong nhị hoa đào, có một thân xác thô trọc.

Tiểu Lục Tử ngây ngốc, hiểu rằng chỉ sau khi yêu quái chết hẳn, mới có thể biến ra nguyên hình.

Đột nhiên, sau lưng gã có tiếng dây cung bật lên, truy hồn tiền của Đào Chi đang đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Thâm Sơn Cổ Miếu

Dịch: Phong Lưu Bang

Biên dịch: Đạo chích dê tiện

Đào Chi yêu vừa mới từ phương bắc trở về, hắn gian khổ dò tìm không thu hoạch được gì, lại khiến cho vết thương lại càng nặng thêm vài phần. Hắn tức giận quay trở về chỗ cũ trong rừng để phục kích Tiểu Lục Tử, vừa đúng lúc nhìn thấy Tiểu Lục Tử ôm lấy thi thể trắng như tuyết của Đào Hoa, tận mắt nhìn thấy Đào Hoa hiện nguyên hình, biến thành một đóa hoa màu hồng sắc sỡ.

Đào Can, Đào Chi, Đào Diệp, Đào Hoa, Đào Căn lúc đầu vốn sinh cùng một cây, mặc dù đối với người ngoài cực kỳ hung ác nhưng đối với nhau tình như huynh muội, cảm tình cực tốt. Giờ nhìn thấy Đào Hoa Yêu bị giết, lập tức lửa giận bốc lên, hét lớn một tiếng, âm thanh ngân dài, Tiểu Lục Tử nhờ vậy kịp thời phát hiện, nhẹ nhàng lẩn tránh được hai mũi tên.

Tiểu Lục Tử lỏa lồ đứng trần trụi trên ngọn cây, trong tay cầm đóa hoa đào rực rỡ, thần sắc phức tạp liếc nhìn đóa hoa, rồi chuyển tay ném nó vào trong “trụ vật giới chỉ”. Thực vật yêu này đã tu luyện ngàn năm giờ chết vì nhất thời vô ý, kết quả duy nhất là khôi phục nguyên trạng.

“Sinh mệnh quả thực là ngắn ngủi quá” Tiểu Lục Tử khẽ lắc đầu, nhìn thoáng qua mũi truy hồn tiền đang bay đến gần, trong lòng thầm thở dài: “Bời vậy, kẻ yếu càng nên biết trân trọng sinh mệnh của bản thân hơn! Muốn giết ta tất sẽ bị ta giết trước.”

Tiểu Lục Tử biết trong bọn Đào Nguyên ngũ yêu, chỉ có Đào Chi là yếu nhất, Truy hồn tiền của hắn lực công kích hơi yếu, và lại một lúc chỉ có thể đồng thời phát ra hai mũi, có thể là do hắn trước đây thụ trọng thương vẫn chưa hồi phục, so với tứ yêu còn lại, sự yếu nhược của Đào Chi làm Tiểu Lục Tử thấy hưng phấn.

“Ha ha ha, ta thích nhất là giết những tên gia hỏa yếu hơn ta!” Tiểu Lục Tử hai chân như tên bay, tốc độ né tránh, làm cho Truy hồn tiễn bay đến chậm một bước, từ trên mặt đất hất vớ lấy ngoại bào khoác đại lên người rồi tiện tay nhặt lấy Thiên dực Tiêm đao, trên mặt thanh đao đã hiện rõ một vết xước, là do lần trước lúc chém vỡ Truy hồn tiễn lưu lại.

Đào Chi vừa nhìn thấy Thiên dực Tiêm đao trong tay Tiểu Lục Tử, lập tức nhớ đến vết thương, trong lòng có chút sợ hãi. Những mũi tên này toàn là do hấn dụng bản mệnh nguyên thần để tu luyện thành pháp bảo. Tuy lực công kích vẫn còn yếu, nhưng chỉ cần tiếp tục tu luyện thêm, tương lai không biết đâu mà lường. Thế nhưng, Tiểu Lục Tử xuất thủ khí kinh thần bí giống như chỉ chuyên dụng để phá hủy pháp bảo, tùy tiện một kích, đã có thể đánh tan nguyên thần lực bảo hộ ở trên Truy hồn tiễn. Không chỉ có thể hủy pháp bảo mà còn làm nguyên thần của hấn thụ thương không nhẹ.

“Bản thánh thực lực một chút cũng không yếu hơn ngươi, chỉ là trước đây mấy ngày dụng phải một con Chú trùng tinh, nó...” Đào Chi nghe thấy Tiểu Lục Tử chế giễu, theo thói quen liền tự biện bạch, nhưng nghĩ đến Chú trùng tinh, thân thể hấn bắt gặp run rẩy, dường như sợ hãi cực điểm.

“Ha ha ha, thì ra ngươi sợ con sâu à, vừa hay ở đây ta có một túi trứng kí sinh sâu róm, để ta đưa cho ngươi vậy!” Tiểu Lục Tử vung tay rải những hạt màu trắng lớn nhỏ dường như là trứng sâu lên người Đào Chi.

“A?!” Đào Chi vừa kinh sợ vừa lo lắng, trượt chân, huych một phát ngã vào trong đồng lục điệp vì muốn tránh “trứng kí sinh sâu róm” đáng sợ, đây có thể nói là sinh vật mà thực vật hệ yêu quái bọn Đào Chi sợ nhất, “Nhưng mà, nhưng mà ... đó chỉ giống như trứng kí sinh, ta sao phải sợ chúng? Chúng còn chưa trở thành mao trùng yêu quái!”

Đào Chi không quá thông minh để có thể hiểu rõ ràng, đến lúc hấn bức bối chui ra khỏi đồng lục điệp thì đã không còn thấy hình bóng của Tiểu Lục Tử đâu nữa, nhìn kỹ lại những hạt tinh thể màu trắng trên mặt đất, những hạt mà hấn nghĩ là trứng thì rõ ràng chỉ là những hạt gạo nhỏ.

“Tiểu Lục Tử, tên nhát gan, ta sẽ không tha cho ngươi... Thêm nữa, hay giao ra cho bọn ta bản thể của Đào Hoa...!” Đào Chi thở gấp giậm chân la to, hấn cũng không biết nên truy đuổi theo hướng nào, ngờ ngẩn đứng phát ngốc tại chỗ cũ

Lão đại của Ngũ Yêu là Đào Can sáu cao, hấn cảm Tử Sắc pháp trượng, thờ hồn hấn bay trở về, chỉ nhìn thấy có Đào Chi ngơ ngẩn một mình, vội hỏi: “Tiểu Lục Tử đâu? Ta nhận được tín hiệu do ngươi phát xuất liền vội vã trở về, bằng vào năng lực của ngươi không đến mức để hấn tẩu thoát quá xa, không phải ngươi đã để hấn tẩu thoát rồi đấy chứ?”

Đào Chi hung ác giẫm mạnh lên những hạt gạo trên đất, phần nộ nói: “Ta trúng phải quỷ kế nên đã để hấn may mắn trốn thoát, lần tới đuổi kịp hấn nhất định sẽ khiến hấn chết dưới Truy hồn tiễn. Đại ca, Đào Hoa đã bị hấn giết chết, còn bị hấn lấy đi nguyên hình bản mệnh hoa.”

“Cái gì?!” Đào Can tâm thần không ngừng chấn động, không thể kìm được hét lớn: “Đào Hoa đã chết, công lực của muội ấy cũng cao ngang so với bốn người bọn ta, làm sao lại chết? Tiểu Lục Tử đã sử dụng thủ đoạn gì để sát hại Đào Hoa vậy?”

“Đề không biết!” Mục quang Đào Chi quét qua quần áo lộn xộn trên mặt đất, biết rằng Đào Hoa đã dùng thủ đoạn dụ hoặc câu hồn đoạt phách, nhưng công pháp sở trường nhất của ả bị thất bại, Đào Chi thực sự không hiểu Tiểu Lục Tử làm thế nào sát hại được Đào Hoa

Đào Can cũng nhìn thoáng qua trên mặt đất một cách thất thần, ngón tay khô gầy hung hấn cầm lấy Tử Sắc pháp trượng, thần sắc âm trầm cả giận nói: “Chúng ta đã đánh già thấp hấn, nếu hấn dễ dàng bị người khác giết chết như vậy thì đã không bị người đưa ra giá mười vạn lượng hoàng kim. Hừ, hừ, khá lắm Tiểu Lục Tử, chúng ta Đào Nguyên Ngũ Thánh thể không dễ yên cho ngươi.”

“Đại ca, chúng ta đuổi theo hướng nào đây?” Đào Chi trong lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, không thành thật hỏi, hấn thật sự không dám nghĩ tới việc lại đối mặt với Tiểu Lục Tử: “Nếu không chúng ta chờ Đào Diệp cùng Đào Căn trở về rồi mới đuổi theo.”

“Đồ ngu, tất nhiên là đuổi theo hướng bắc rồi, trong bốn hướng này chỉ có khuyết hướng của ngươi, hấn không đi qua hướng bắc thì đi hướng nào? Hừ, tuyệt đối không thể để hấn trốn đi xa, chúng ta giờ lập tức đuổi theo” Đào Can chấn động Tử Sắc pháp trượng bay thẳng lên không trung hướng phía chính bắc đuổi theo.

Thuật pháp chỉ cần học phiêu phù thuật, lại có đủ huyền lực bình thường đều có thể bay lên không trung. Nhưng phương thức thuật sĩ phi hành có điều không được linh động, chỉ là lên hoặc xuống thẳng, hoặc là trước sau tả hữu, bay thẳng tới chứ không thể bay vòng vèo.

Mà võ sĩ chỉ có thể tập luyện đến nhất cấp xoay ngang tạo thành góc vuông ngưng lại ở không trung. Bình thường chỉ có thể nương tựa hai chân nhờ lực đàn hồi bắn ra để nhảy lên hơn mười trượng hoặc là hơn hai mươi trượng, nhưng thân pháp bọn họ có thể tự do điều khiển, có thể bay chéo, bay xiên bay đảo ngược, bay thuận, đều có thể hướng xuống dưới vẫn bay được.

Đạo tặc tu luyện khinh thân thuật đa phần là do kĩ năng võ sĩ biến hóa mà thành, chú trọng linh hoạt và tốc độ, chủ yếu là để chạy trốn, thường thường hình thành nên một đám người kì quái không phải võ sĩ cũng không phải thuật sĩ. Giống như Thạch Thiên trong Lương Sơn tứ thập đại đạo, tốc độ và thân pháp linh hoạt của hấn khiến Tiểu Lục Tử không có cách nào so sánh được. Nếu không phải vậy thì Tiểu Lục Tử đã sớm chém cho hấn một đao chết rồi, không để cho hấn tiết lộ hành tung của mình khắp mọi nơi.

Tiểu Lục Tử thân pháp đủ linh hoạt, tốc độ đủ nhanh nhưng không thể bay được. Hai chân không ngừng mượn lực của cành cây bật lên, mỗi lần có thể lướt đi được vài chục trượng, so với bay tựa hồ còn nhanh hơn. Sở dĩ ban nãy hấn chạy trốn chủ yếu do cảm giác có cường đại địch nhân ở phía tây quay trở về. Loại năng lực dự cảm kì quái này hấn vừa vặn có được trong khi cùng Đào Hoa giao cấu. Tiểu Lục Tử cảm thấy đây chính là năng lực của Huyền Tử, có nhiều khả năng năng đang nhẹ nhàng nhắc nhở hấn

Tiểu Lục Tử đối với Huyền Tử càng lúc càng không hiểu, thực sự là không minh bạch làm sao nàng có thể từ trong Huyền Nữ kinh không gian chui vào trong thức hải của bản thân, càng không minh bạch linh hồn của Đào Hoa rót vào trong cái giếng đó đã đi đâu? Thêm vào đó, Huyền Tử đã có khả năng

tạo thành một không gian thông đạo thì sau đó sao lại không thể tùy ý tiến vào để nói chuyện phiếm cùng mình? Hoặc là giúp mình cảm ứng dịch nhân tiềm tàng.

Tiểu Lục Tử rất muốn xâm nhập Huyền Nữ kinh để tìm Huyền Tử hỏi cho ra nhẽ, nhưng hiện tại cần phải chạy trốn, bốn tên yêu quái còn lại không dễ đối phó chút nào. May mắn thay, bọn chúng là bốn tên thực vật hệ yêu quái, nếu là mãnh thú hệ hoặc côn trùng hệ thì mạng sống bản thân sớm đã xong rồi!

Tiểu Lục Tử tịnh không chạy trốn theo hướng Bắc mà chạy theo hướng Tây Bắc, bất kể gió thổi bên tai, khoái cảm hăng hái làm hắn dậy lên dục vọng thôn tính thiên hạ, không thể nhịn đựng sự phản kích khi nghĩ đến cục diện phân tranh (bản gốc: phân bố) của thiên hạ ngày nay.

Thiên Vũ Đại Lục diện tích cực kì rộng lớn, nguyên lai là do Không Tước vương triều từ xưa đã dòm ngó chiếm hữu đất đai của nhiều quốc gia nhỏ ở lân cận.

Nhưng cuối cùng thì lãnh thổ của Không Tước vương triều cũng bị thu hẹp lại gần một nửa, mặt phía tây bị sa mạc ngăn cách, mà diện tích của cái sa mạc ngày càng ngày càng tỏa rộng, khiến cho khoảng cách đến Không Tước Vương quốc trở nên thật dài. Thế rồi, Không Tước vương triều bị diệt vong, lãnh thổ cũng từ đó mà bị chia cắt, phần đất bị chia cắt đó chính là Vi Mạc Sa quốc bây giờ, hiện tại tình hình thật hỗn loạn, chư hầu khắp nơi thi nhau quật khởi, chém giết lẫn nhau tranh giành địa bàn.

Cuối thời Không Tước vương triều, lãnh thổ trải khắp gồm sa mạc từ phía tây đến phía đông Lam Hải, phía nam đến vùng đồi núi Nam Hải, phía bắc đến đại thảo nguyên của bộ lạc Dã Man nhân. Trong lãnh thổ có hai nhánh sông lớn, phân biệt, gọi là Tinh Nhân Hà và Ly Nhân Giang, hai nhánh sông giao nhau ở tại Tam Tinh thành. Tam Tinh thành cách Trung Châu thành không quá 500 dặm, cùng thuộc về khu vực trung tâm của lãnh thổ Không Tước vương triều.

Vùng đất rộng lớn ở phía nam Ly Nhân Giang chỉ có ba tập đoàn có thế lực lớn mạnh, đó là Tân Đường quốc ở Lũng Tây góc Tây Nam, Thượng Quan thế gia thế lực ở trung tâm, Tổng gia quân phiệt thế lực ở góc Đông Nam

Phía Bắc Ly Nhân Giang, cục thế càng hỗn loạn hơn, có hơn 10 thế lực tương quân phiệt thay nhau làm chủ, hôm nay là nước này, ngày mai tới nước kia, diễn biến chiến tranh diễn ra cực kỳ ác liệt, trên lý thuyết mà so sánh, thì ba đại thế lực ở phương nam hoàn toàn thái bình và ổn định.

Xuyên qua đạo long cốt sơn mạch của đồi núi hẹp dài là đến vùng ranh giới Lũng Tây, khu vực của quân phiệt và chư hầu, tính ra Tân Đường quốc Lý gia có lực lượng hùng mạnh nhất, có thể trong cục thế hỗn loạn trước mắt xưng vương lập quốc, thật không đơn giản chút nào. Tuy nhiên vẫn chỉ là một tiểu quốc với 6, 7 thành trì

Càng gần đến thôn trang phía trước, mùi máu tanh trong không khí càng nồng nặc, Tiểu Lục Tử ngửi thấy, không chịu được gia tăng tốc độ tiến tới định tìm hiểu sự việc xảy ra ở đó. Khi còn chưa đến thôn trang, đã nhìn thấy trong thôn ánh lửa ngút trời, một nhóm cường đạo đang nhanh chóng cưỡi ngựa rời khỏi, có khoảng 60, 70 tên, vũ khí sứt mẻ nhưng trên đó đều nhỏ xuống những giọt máu đỏ sẫm.

“Á!” Tiểu Lục Tử nhanh chóng thở dài một hơi, không cần nhìn, thôn này chắc là đã bị bọn cường đạo làm tàn công sát hại, thoát nhìn bên ngoài làng thì có lẽ không còn ai sống sót. Bên cạnh thôn là một con sông nhỏ, có rất nhiều thi thể nổi trên mặt nước, nước cũng bị nhuộm một màu hồng của máu, có cả xác của những người già, bắt mắt nhất chính là có cả những thi thể của trẻ con.

“Lũ súc sinh” Một đạo âm thanh sắc nhọn từ phía sau Tiểu Lục Tử truyền đến, từ người đó phát ra âm thanh khiêu khích, tiếp tục chửi “Đây không phải là việc làm của con người” Âm thanh đó rất nhanh tiếp tục chửi: “Khẳng định là tên Tiểu Lục Tử nhà ngươi làm”

Nghe thấy thanh âm đó, Tiểu Lục Tử đang cúi đầu từ từ ngẩng lên, thống khổ quay người, đưa mắt nhìn Thạch Thiên quát: “Chó chết! Ta mới từ thâm sơn tới đây, ngươi thế nào lại gặp ta ở đây? Ông trời kia quả thật vô tình, ông không thể để ta yên ổn một lúc được hay sao?”

“Sao nào? Không phục hả! Vậy thì lại bắt ta đi!” Thạch Thiên thanh âm sắc nhọn, tròng mắt xanh của hắn chuyển động loạn lên, thân thể gầy gò của hắn nửa như muốn chạy ngay nửa như nếu thấy không ổn sẽ tùy lúc mà bỏ chạy.

“Phục, ta phục ngươi lắm!” Tiểu Lục Tử trong mắt như có gai, vung tay lên, hơn mười viên đá nhỏ bắn về phía Thạch Thiên, có bao nhiêu ám khí trong tay cơ hồ sử ra toàn bộ hòa trong đó là chân khí, thanh âm sắc nhọn chết người nhanh chóng phá không nhằm đối thủ công kích.

“Ngươi định sát nhân diệt khẩu ư, mau mau cứu mạng ta!” Thạch Thiên làm ra bộ dạng quái dị kêu lên một tiếng, thân pháp như bóng quỷ hóa thành một vệt sáng mờ mờ, lách tránh loạt ám khí do Tiểu Lục Tử phóng tới, trông như hồ điệp giỡn hoa vậy.

Hơn 10 viên ám khí của Tiểu Lục Tử mặc dù đồng thời xuất ra nhưng quỹ đạo bay lại hoàn toàn khác nhau, nhanh chậm không đều, tuy thân pháp Thạch Thiên rất nhanh nhưng cũng vô pháp tránh được viên cuối cùng. Thạch Thiên sắc mặt thâm biến, đột nhiên biểu lộ thần sắc thê lương, chỉ nghe “Ba” một tiếng, một viên đá đã đập vào giữa vùng ngực trung tâm.

Nghe tiếng động, không giống như thanh âm thịt xương bị kích vỡ, giống như tiếng gương vỡ. Vật bị vỡ chính là phòng thân pháp bảo hộ tâm kinh của Thạch Thiên, bị nhân uân chân khí của Tiểu Lục Tử toàn lực đánh vào, đã bị vỡ nát tan tành.

Nhân uân chân khí là vua trong việc phá hoại pháp bảo, và sư phụ Tiểu Lục Tử cũng đã từng có một biệt hiệu gọi là “Phá phôi chi vương”

“Phốc!” Thạch Thiên thổ ra một búng máu, che lấy ngực, khoe mắt ứa lệ mắng: “Ngươi quả là đồ độc ác!”

“Mẹ kiếp!!! Lão tử ta độc ác?” Tiểu Lục Tử giương đao, tức giận kêu “Ngươi tiết lộ hành tung lão tử khắp nơi, khiến bao người truy sát lão tử ta, ngươi

còn nghĩ lão tử phải cảm kích người sao? Hạnh hạnh, đừng nằm mộng, tiếp theo sẽ còn độc ác hơn!”

Nói xong, hắc giương đao chém về phía Thạch Thiên, nghĩ đến tình hình xém chút nữa đã bị Đào Nguyên Ngũ Yêu giết chết, Tiểu Lục Tử tuyệt không vì Thạch Thiên đồ lệ mà tha cho hắn. Trên thế giới này kẻ yếu không có cách sinh tồn, muốn sống, chỉ có thể độc ác hơn với địch nhân.

“Người chờ đi, ta sẽ không bỏ qua đâu, Thạch Thiên ta sẽ không bỏ qua cho người, ô ô, ta với người chưa xong, chúng ta sẽ đánh tiếp, xem ai mạnh hơn!” Hắn khóc to, thân pháp thoáng động đưa, tốc độ lại càng nhanh hơn nhảy vào đám cỏ hoang sâu thẳm.

“Thái dương cái tên đầu gỗ nhà người! Giống như là bám váy mẹ vậy, chưa đánh đã chạy, chạy không không được thì khóc. Hừ, đã muốn đụng chạm bản thiếu gia ta, thì cũng nên nghĩ trước tới kết quả bi thảm như thế này. Mẹ kiếp!!! Dẫn địch nhân đến truy sát lão tử, còn trách lão tử ác độc, cái bản lĩnh điên đảo hắc bạch này, quả thật cùng một kiểu với nữ nhân. . . Ác, nếu như một nữ nhân có đáng đáp như hắn, chắc là ta mua cục đậu hũ đập đầu chết cho rồi!”

Tiểu Lục Tử thu lại Thiên dược Tiềm đao, xuôi theo quan đạo hoang vu đi về hướng Tây. Hắn không phải không nghĩ đến việc trầm thảo trừ căn tiêu diệt Thạch Thiên để tuyệt hậu họa, nhưng kinh thân thuật của hắn với Thạch Thiên khác biệt quá xa, ngay cả một Thạch Thiên bị thương cũng đuổi không kịp. Nên đành phải để hắn đào tẩu, đợi lần sau xuất hiện, lại tìm cơ hội giết hắn sau.

Xuôi theo con đường, đi đến khi nắng chiều khuất núi, cuối cùng hắn cũng thấy được một tòa thành trì cực nhỏ, trên tường thành sứt mẻ cao bốn năm trượng không có lấy một thủ binh, cổng chính rộng mở, cũng không có thủ binh nào canh giữ. Tình hình này quả thật vô cùng quý dị, trừ phi chủ nhân tiểu thành này đã bỏ đi. Trên quan lộ về hướng Tây, có chút bụi đất, hình như là vừa có đại đội nhân mã mới chạy qua.

Tiểu Lục Tử đi vào trong thì mới phát hiện quả nhiên là tòa thành không có người, cửa gỗ nền nhà ở bên trong đều có vết tích phóng hỏa, phòng ốc đa phần bị trọng mộc phá hủy, cả tòa tiểu thành, ngay cả một con chim sẻ cũng không còn.

“Á! Cường đạo ngang nhiên hoành hành như vậy sao? Triều đại nào cũng vậy, người chịu khổ nhất luôn là dân thường bá tánh!” Tiểu Lục Tử chán nản thở dài một tiếng, phi thân rời khỏi thành hướng về phương tây bụi bặm cuộn cuộn bỏ đi

Hắn tuyệt nhiên không hề hiếu kỳ tìm hiểu xem cư dân tiểu thành này vì sao lại chạy trốn và con đường mà hắn sẽ phải đi. Bởi vì địa phương gọi là tiểu thành này, diện tích không bằng cả cái gọi là tiểu trấn, hơn 1000 cường đạo nhân mã cũng có thể công phá thành này. Gặp phải địch nhân hung tàn cường đại, muốn mang theo gia đình chạy trốn đã là rất khó khăn, ở thời đại này chuyện xảy ra cũng là quá bình thường.

Phía trước, đang giết chóc lẫn nhau, trên mặt đất có cả thi thể cường đạo và binh sĩ mặc khôi giáp, càng nhiều hơn nữa là thi thể của bình dân bách tính. Tiểu Lục Tử ban đầu không muốn để ý nhiều đến việc không liên quan đến mình, bởi vì hắn hiện tại bản thân còn lo chưa xong, nhưng nhìn thấy một tên cường đạo trên mặt tràn ngập âm mưu truy sát một thiếu phụ đang bế con, hắn không thể nhìn được mà xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5

Một phụ nhân mặt mũi rồi bù đang bế một đứa bé đang khóc vì sợ hãi, lão đảo lắc lư né tránh mạt trảo của tên cường đạo. Nàng ta đáng người yếu đuối, hai chân thon dài, nếu như vứt bỏ đứa bé, chắc chắn nàng ta có thể chạy thoát khỏi đám dân thường hỗn loạn đó, tránh khỏi bị bọn cường đạo hành hạ uy hiếp đến tính mạng, nhưng nói sao nàng cũng không muốn buông đứa bé ra.

Hi hi Nàng trốn không thoát đâu ! Tiểu nương tử chân nàng thật dài, móng lại tròn trịa khiêu gợi thế, đợi đại gia tóm được nàng, nhất định sẽ khiến nàng khoan khoái thỏa nguyện !" Khuôn mặt rậm râu của nam nhân cường tráng thô lỗ rất tự đắc, múa may thanh trường đao rì sét, chăm chú đuổi theo nữ phụ nhân quần áo rách rưới kia.

"A !" Nữ nhân sợ hãi hét lên, bị một thi thể đồ sộ, người lặn một vòng, trên người thấm rất nhiều huyết dịch đỏ sẫm, trong lòng tiếng đứa bé khóc vang dội. Nàng sợ hãi hô to "cứu mạng, người đâu!"

Tất cả mọi người đều lo chạy trốn, ai mà còn để ý đến nàng. Vừa đuổi theo nàng tên cường đạo đắc ý vung đao chém loạn xạ sau lưng, cười bốn cợt, song chưởng hướng nhanh về phía người đàn bà, cười quái dị nói: "hắc hắc, lão đại bọn ta mang theo hai ngàn huynh đệ bản lĩnh cao cường cướp Đông đoạt Tây, bọn nàng như thể nghe ngóng được chút ít tin tức liền bỏ trốn, báo hại bọn ta thiếu chút nữa tay không mà về. Còn cái tên tiểu thành chủ kia đã sớm trốn về phía Bắc, chỉ chừa lại khoảng một trăm binh sĩ bảo vệ bọn nàng, có ai còn có khả năng cứu nàng nữa. Lại đây, để đại gia nhìn ngắm dung mạo nàng, nếu thật sự xinh đẹp, đại gia sau khi hưởng thụ xong, còn có thể lưu lại cho nàng một mạng, giữ nàng ở trại mà nuôi dưỡng con bé."

"Cầu xin người, buông tha cho mẹ con bọn ta, bọn ta sẽ báo đáp cho người, trên người ta còn có chút ít vàng bạc trang sức, đều cho người hết, chỉ mong người buông tha cho mẹ con ta ... " Phụ nhân ôm đứa bé gái đang khóc đến khàn giọng, ngồi trên mặt đất không ngừng lùi về phía sau, trên người thấm đầy máu

Tiểu Lục Tử đã sớm lưu ý đến nhân số của bọn cường đạo, còn sống bất quá hai trăm người, tính cả trên mặt đất chỉ có khoảng ba trăm người, có thể là bọn cường đạo này đang truy đuổi cái tên được gọi là thành chủ kia rồi ! Nghe đến đây, chàng không còn nhẫn nhịn được, từ trên cây hạ xuống, tát

mạnh vào tên cường đạo, đối mặt hần nói: "Chú em, gia gia ngươi đến đây !"

"A, gia gia ta ở đây sao ? Ông ấy ..." Tên hần tử thô lỗ còn chưa dứt lời, đột nhiên nhớ tới gia gia đã chết mấy năm trước, giờ đây lại có gia gia nào nữa,

Tiểu Lục Tử cười hi hi chỉ vào mũi mình, ý tứ rất rõ ràng, thuận tiện một lần làm gia gia hần.

"Xú tiểu tử muốn chết !" tên cường đạo giận dữ rút đao, đao vừa ra khỏi vỏ, thì đột nhiên cảm thấy mi tâm đau đớn, bắt đầu mất đi tri giác, cơ thể cứng lên rồi ngã xuống.

Phụ nhân nghe được âm thanh ôn hòa của nam nhân, kinh ngạc ngẩng đầu, thì gặp lại Tiểu Lục Tử một chỉ điểm chết tên cường đạo, vì vậy quý trên mặt đất khầu đầu nói: "Đa tạ ân công !"

Tiểu Lục Tử chưa nhìn thấy gương mặt nàng, chỉ nhìn thấy được phần dưới khuôn mặt nàng, cằm cổ vừa đen vừa bản, xuyên suốt qua mõm to tầm màu tro rồi rậm kia có thể thấy hai tròng mắt của đứa bé đen bóng như mi phi thường. Tiểu Lục Tử cùng nàng gật gật đầu cười, sau khi giết chết hai tên cường đạo muốn đánh lên, mặt không đổi sắc, đối diện với phụ nhân đang ngần ngại nói: "Nơi này không phải là nơi có thể nói chuyện, nàng cũng nên nhanh chân chạy trốn đi !"

"Phải, phải ..." người phụ nhân gặp được Tiểu Lục Tử anh tuấn to lớn một đao giết chết hai tên cường đạo hung tàn, đối với chàng vừa bội phục vừa sùng bái, nàng toan đứng lên liền phát hiện thân thể một chút khí lực cũng không có, vừa nãy khi chạy trốn, sức lực trong cơ thể đã hoàn toàn dùng hết rồi, bây giờ đứng lên được mới tài ?!

"A" hôm nay Tiểu Lục Tử thờ dài đã ba lần, mắt nhìn đám binh lính đang chống cự càng ngày càng ít, đề nàng ở tại đây cũng chỉ có một con đường chết, làm người tốt quả nhiên chẳng tốt đẹp gì, giúp nàng xong, tự thân truy sát bọn yêu quái, dong binh đoàn có lẽ muốn đuổi theo lên đây, hơn nữa cái tên Thạch Thiên Địch kia ác ý rải truyền tin tức, thời gian càng lúc càng gấp gáp.

Người phụ nhân vô lực bế đứa bé, nghe được tiếng Tiểu Lục Tử thờ dài, buồn rầu nhưng vẫn cười nói: "Công tử chạy trước đi, thiếp thật ra có khả năng chạy trốn mà, không cần liên lụy đến người đâu!"

Thân ảnh tiểu lục tử nhoáng lên một cái, lần nữa giết sạch bốn tên cường đạo tiến đến gần, trong tâm nghĩ rằng diện mạo phụ nhân này tuy rằng khó coi, nhưng cũng là một người mẹ rất vĩ đại, không thể bỏ lại mặc kệ nàng ta, vì thế báo đáp cho sự vĩ đại ấy tự mình phải hy sinh tôn chỉ bản thân, liền ôm ngang eo lưng của phụ nhân bế rồi đi.

Phụ nhân sợ hãi kêu lên một tiếng, run rẩy nhìn vào nam nhân anh tuấn trước mặt, sắc mặt rồi bởi lộ ra một màu đỏ ửng, đứa bé gái có lẽ khóc đã mệt, liền chìm vào giấc ngủ an lành. "Đại ân của công tử, tiện thiếp không thể báo đáp, chỉ mong kiếp sau làm trâu làm ngựa cho công tử !" Bị chàng bế cả nửa ngày, phụ nhân mới nhỏ giọng nói ra lời nói như vậy.

Không thể phủ nhận, giọng nói của nàng nghe rất êm tai, lời thì thăm mang theo âm điệu nhàn nhã của vùng đất Tây Sơn tĩnh tế, vừa ngọt ngào vừa ôn nhu. Không thể phủ nhận khuôn mặt nàng vừa đen lại vừa xấu, nhưng trên người không có mùi mồ hôi chua khó ngửi, vóc dáng thon dài nhưng rất nhẹ, đáng người gầy ốm nhưng rất mềm mại

Tiểu Lục Tử hiểu được đây là may mắn trong cái bất hạnh.

"À, bắt tất phải làm trâu làm ngựa, nếu kiếp sau sinh ra xinh đẹp, thì làm nha hoàn theo sát bên cạnh ta nhé !" Tiểu Lục Tử đã quen mồm mép lém lỉnh, mỗi lần hờ mồm ra là nói không nghiêm túc, cũng đã quên mất dung mạo của đối tượng đang trêu ghẹo.

"Công tử, người ...?" Phụ nhân hồ hấp rờ ràng nặng nề hơn, không nghĩ một nam nhân dung mạo anh tuấn lại trước một phụ nhân khó coi xuất ra lời chọc ghẹo.

"Woa, haha, hôm nay thời tiết thật tốt ... ách, hình như trời tối rồi !" Tiểu Lục Tử hỏi hận tưởng như muốn vả vào mồm mình vài cái, hôm qua mới vừa đùa vui với đào hoa yêu cơ, sẽ không tơ tưởng đến nữ nhân khác nhanh như vậy chứ ? Nhưng nếu có thích thì cũng phải tìm một nữ nhân nhìn thuận mắt mới phải !

Hai người vừa lấy lại trầm tĩnh, Tiểu Lục Tử nghe được phụ nhân tim đập loạn xạ. Xung quanh đều là tiếng bước chân của các nạn dân, đôi khi vang lên tiếng khóc trẻ con, tiếng kêu khóc bất lực của lão phụ nhân. Đột nhiên phía trước lại truyền đến một âm thanh đánh nhau, xem chừng là một nhóm vệ binh của một nhà phú hộ đang cùng nhau ẩu đả.

Đám dong binh các người thật tham lam, Thương lão gia giao ra một số vàng lớn rồi, các người còn muốn cướp đoạt vàng bạc châu báu này, công lý ở đâu ! Trương Thuận, người là dong binh đầu mục, người cũng đã nghe qua câu nói này, lão gia trước đây không bạc đãi người, người không nên vong ân phụ nghĩa !" Một lão nô hai mắt đầm lệ đang vùng vẫy, đang dùng lời lẽ tình cảm khuyên nhủ đám dong binh hộ vệ đang làm loạn.

Trương Thuận bực mình chém đứt bàn tay lão nô, chửi mắng: " Hai huynh đệ của lão tử vì bảo vệ bọn họ mà phải chết, ít nhiều gì thì cũng phải cấp vàng ta đáng được hưởng?".

Tiểu Lục Tử từng bị mười đoàn dong binh truy sát qua, đối với bọn chúng không có nhiều hảo cảm, thấy được bọn chúng vì tiền cái gì cũng dám làm, đặc biệt là bây giờ, rõ ràng là hành vi của bọn cường đạo, nhưng mà, bọn này so với đám cường đạo còn không bằng, cường đạo thì công khai cướp đoạt, còn đám dong binh đoàn này dám làm trái hiệp ước lời hứa, là loại hành vi của bọn tiểu nhân.

Phụ nhân trong lòng Tiểu Lục Tử đột nhiên nói: "Công tử, vị Thương lão gia này là một thiện nhân, danh tiếng ở trong thành rất tốt, thường xuyên cứu tế

người nghèo, cấp áo tặng gạo. Cũng đã từng giúp lúc thiếp quá bận rộn, trước kia có thời gian con gái thiếp sanh bệnh, nhờ lão bố thí ngân lượng mua thuốc cho con bé."

Đứa bé gái nằm trong lòng nàng tên là Anh Nhi, Anh Nhi khoảng chừng bảy tám tháng tuổi, vô cùng đáng yêu, da dẻ trắng như tuyết, mũi đẹp môi hồng, hai mắt to đen trong sáng. Tiểu Lục Từ thế nào cũng nhìn không ra đứa bé gái này cùng phụ nhân có gì giống nhau, nếu không chính mắt thấy phụ nhân này liều chết cứu bé gái này, chàng thậm chí hoài nghi bé gái xinh đẹp này không phải do nàng ta sinh ra !

"Thiện nhân ? Hắc hắc !" Tiểu Lục Từ vừa nghe được hai chữ thiện nhân, thì không ngừng cười quái dị, lúc trước chính bản thân cũng là đại thiện nhân tại Trung Châu Thành, hiện tại chẳng phải chạy trốn sao ? Chẳng qua, danh hiệu thiện nhân này tuy vang dội, nhưng không nhất định là một thiện nhân chân chính! Chàng cũng không để cho phụ nhân giải thích, chỉ là tận lực tiến lên, nhìn nhận cho thật kỹ càng.

Những nạn dân khác đều không có suy nghĩ này, nhao nhao tránh né, bước chân không ngừng tiến về phía trước chạy trốn, sợ phía sau bọn cường đạo truy đuổi đến mà giết người.

"Thế nào ? Ân công không tin tưởng tiện thiếp ?" Âm thanh của phụ nhân có chút không vui, ôn nhu quyến rũ nhưng có chút u oán.

"Tin, tin chứ, tin chứ !" Tiểu Lục Từ thuận miệng trả lời, nhưng không nhìn vào nàng ta, tiếp tục giương mắt nhìn cuộc phân tranh kịch liệt phía trước, "còn nữa, phải gọi ta là Tiểu Lục Từ, miệng chớ suốt ngày cứ ân công này ân công nọ đấy !" "

"Tiện thiếp hiểu rồi ! Ân" Phụ nhân do dự một hồi, hình như xấu hổ rất bối rối,nói: "Tiện thiếp tên Tinh Đồng, công tử cũng có thể gọi như vậy "

Tiểu Lục Từ nghĩ thầm phụ nhân này diện mạo tuy khó coi, tên gọi thì rất đẹp, thời xưa nam tôn nữ ti (nam nhân cao quý, nữ nhân thấp hèn), nữ nhân có tên thường rất ít để tâm đặt tên này quả không ít, xem ra gia thế nữ nhân này trước kia chắc chắn không tệ. Chàng nghĩ như vậy,giữ chặt tay trái có chút mệt mỏi của nàng, tiến nhanh về phía trước, chạm phải cái mông tròn đầy đặn khiêu gợi, hai tay bắt đầu cực kỳ mềm dẻo, Tiểu Lục Từ theo thói quen đã xoa lên hai cái mông ấy.

Tập quán, đúng là tập quán, Tiểu Lục Từ trong lòng thầm phát thề.

Tinh Đồng tức thì không chịu nổi rên khẽ một tiếng, thân thể trở nên nóng ran, dưới lớp quần bố rách rưới, toàn bộ có thay đổi rất nhỏ diễn ra, đều không qua được cảm giác của Tiểu Lục Từ. "Thật là mẫn cảm, nếu sinh ra mà xinh đẹp, ta nhất định ..." Tiểu Lục Từ thần sắc quái dị, miệng thì làm nhâm, giống như vừa ăn phải một con ruồi, " Thái Dương Thượng Đế lão đầu gỗ ngươi, bốn thiếu gia rút cuộc hồ tương gì thế này ?"

Tiểu Lục Từ đột nhiên chỉ vào một cô gái diễm lệ mặc quần áo màu vàng kim trong đám thương gia ồn ào kia, hỏi: "Tinh Đồng, cô nương kia là người thế nào với Thương gia ?"

"Nàng ta ?" hai mắt Tinh Đồng thoáng chút u buồn dưới những sợi tóc rối tung, chính đốn qua loa một chút rồi mới nói: " Nàng ta là nữ nhân duy nhất của Thương gia Thương Từ Yên, tư chất thông minh, đọc lướt qua là nhớ, thừa hưởng tài năng kinh doanh của tổ tiên, mười hai tuổi thì đã tiếp nhận ba phần của hàng của Thương gia, đến năm mười chín tuổi đã làm cho sản nghiệp tổ tiên tăng thêm gấp bội, cũng chính bởi thời gian sau này, Tân Đường Quốc phát sinh bạo loạn, khắp cả thành dân chúng gặp phải nạn kiếp, liên tiếp bị những đội quân đạo tặc hung hãn quấy nhiễu cướp bóc, một số thương nhân cảm thấy không ổn, kéo nhau bỏ trốn về những thành lớn phía Tây. Mà các lão thành Thương gia không chịu bỏ lại cơ nghiệp tài sản, không nghe Từ Yên khỏ tâm khuyến cáo, mới có cục diện ngày hôm nay !"

"Chà! Nàng dường như đối với nàng ta hiểu rất rõ ? Bọn nàng có quen biết nhau không ?" Tiểu Lục Từ hứng thú liếc nhìn Tinh Đồng một cái, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua mái tóc tai bù xù để thấy cho được dung mạo thật sự của nàng. Tiểu Lục Từ tịnh không phải đối với Thương gia có hứng thú, chàng chỉ cảm thấy hứng thú với một mình Thương Từ Yên mà thôi. Vì một phú thương nho nhỏ thì có giàu thêm lên chẳng nữa cũng chẳng đáng gì. Chàng biết rằng tam tinh bắc thành có một gia tộc họ Thương, đó mới là một đại phú thương thật sự, chỉ là, cùng với họ Thương này không có mối quan hệ nào cả !

Chàng chỉ có hứng thú với nữ nhân vận hoàng y kia.

Nữ nhân đó quả là quốc sắc thiên hương, mắt sáng răng trắng, dáng vẻ yếu điệu thướt tha, da trắng như tuyết, Yếu đuối đến mức không chịu nổi một cái chạm nhẹ, rồi tiến lại trước mặt bọn dong binh tham lam hung tàn không hề sợ hãi, gắng sức an ủi những gia đình trung thành, khuyên giải tâm tư nên tuân theo bọn dong binh. Đặc biệt là hai mắt nàng ta, lúc thì rỏ rất bi thương, bên trong lại chứa khí thế bức nhân.

Tiểu Lục Từ gật gật đầu, miệng lẩm bẩm, đó là gì thế, nhân tài ! Ở hoàn cảnh tồi tệ này, nỗ lực cố gắng, ban này còn hùng hổ dọa bọn dong binh lúc này lại hồ thẹn, lúc lại tự trách, lúc Thương Từ Yên đưa số vàng lớn ra, sắc mặt lập tức ngạc nhiên vui mừng, ngay cả tên dong binh lớn tuổi cũng liên tục ho khan xin nhận lỗi, cùng vỗ ngực cam đoan sẽ tiếp tục vì Thương gia cống hiến sức lực, bảo vệ bọn họ an toàn đến trước đại thành.

Tinh Đồng vừa nghe chàng hỏi, vội nói: " Cùng ở chung một thành, tự nhiên tiện thiếp có nghe qua sự việc của nàng ta, hơn nữa nàng ta cũng thường xuyên giúp đỡ thiếp. Tinh Động nhận ra nàng ấy, nhưng nàng không nhận ra thiếp, nên không dám nói là quen biết !"

Đột nhiên có một đám binh lính mang thương tích chạy đến, miệng hét lớn: "Chạy mau, bọn cường đạo đang đuổi theo đấy !" Trong đám nạn dân tụt hậu sau cùng có một số người già yếu và đàn bà con nít tức thì than trời trách đất, văng vẳng có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Tinh Đồng thần sắc sợ hãi, nhìn xuống bé gái bảo bối đang ngủ trong lòng, rồi nhìn nam nhân anh tuấn đang bế mình, trong lòng cảm thấy bình yên, cái cảm giác bình yên này đã rất lâu không có, tại thời đại chiến tranh loạn lạc này, một người đàn bà yếu đuối mang theo một đứa bé muốn sinh tồn cực kỳ gian nan ! Nàng nghĩ thầm rằng hôm nay nếu không phải gặp được Tiểu Lục Từ, nói không chừng mẹ con nàng đã chết trong tay tên cường đạo hung ác

kia, cho dù lần trước không chết, hiện tại cũng khó thoát khỏi bọn cường đạo truy đuổi tới. Trong đầu nghĩ tới nghĩ lui, càng cảm thấy được bản thân may mắn, không kèm được ép sát vào ngực Tiểu Lục Từ, nhẹ nhàng, lén lút hít lấy mùi hương trên cơ thể chàng.

Bọn cường đạo một người một ngựa rất nhanh, không nhiều lắm chỉ tùy tiện truy đuổi theo nạn dân mà hô gào chém giết, mùi máu tươi truyền đi khắp nơi. Đi theo gần đội xe của Thương gia, Tiểu Lục Từ cau mày, lần đầu đối với bọn cường đạo tàn nhẫn vô nhân tính này sinh ra sát ý, nơi đây chuyện cướp người cướp vật là chuyện rất bình thường, nhưng giết chóc đầm máu chỉ khiến người chán ghét. Cuối đời Khổng Tước Minh Triều, giao tranh liên miên không ngừng, cả vùng phương Đông dân cư giảm nhanh, những người may mắn sống sót thì chạy trốn khắp nơi không bị bọn người dã man phương Bắc giết, bản thân cũng sẽ tự diệt vong.

Hơn một trăm tên cường đạo bao vây đội xe Thương gia, một tên đội nón sắt đen là đầu sỏ của bọn cường đạo, tên này vừa gặp lại đoàn xe mang ký hiệu Thương gia, nhìn không được ngửa mặt lên trời, cười to: "ha ha, Thiết đầu ta thật sự là vận khí tốt mà, chỉ đuổi tới cửa thành đã gặp thương nhân giàu nhất vùng, tài sản có mất, ha ha"

Đám nô bộc của Thương gia nom nớp lo sợ, trong miệng thì thầm, chỉ biết cầu thần linh phù hộ, Tiểu Lục Từ cùng hơn mười người dân thường cũng bị nạn, thấy những nạn dân bên cạnh "phịch phịch" quỳ trên mặt đất, lớn tiếng la khóc: "Thiết đầu đại gia tha mạng, bọn tiểu nhân nguyện ý dâng hiến toàn bộ tài sản, cầu xin người buông tha cho bọn tiểu nhân!"

"Ha ha, đem tài sản trên người bỏ lại bên này, các ngươi có thể mang thân rồi đi! Nếu phát hiện che giấu dù chỉ một đồng, thì chém rớt đầu bọn ngươi ngay!" Thiết đầu đắc ý cười to, tựa hồ nơi này hết thấy đều bị hắn khống chế.

Một phụ nhân trung niên cúi bỏ lại tư trang, trong búi tóc giấu một cây ngân trâm, bị bọn cường đạo tra được, liền bị vài tên hán tử đối khát lời qua một bên luân phiên giày xéo, sau khi phụ nhân kêu gào một trận thê thảm, bất thành linh thét lên một tiếng, thét được một nửa, tiếng thét bỗng nhiên đứt hẳn, đầu đã bị ném đến bên cạnh đội xe Thương gia.

Thân thể Tĩnh Đồng phát run, ôm chặt đứa bé, dựa sát vào người Tiểu Lục Từ lần nữa, tựa như muốn chui vào trong người chàng.

Đám nô bộc của Thương gia nhìn vào xe ngựa của lão gia, cũng hy vọng Thương Các bỏ lại tài sản, bảo toàn tánh mạng của mọi người.

Thương Các chưa xuất, nữ nhân Thương Từ Yên đã tiến lại, nàng thuyết phục bỏ lại tài sản, thiết đầu đang cười hô hô đột nhiên im bật, trực tiếp nhìn thẳng vào nữ tử dò xét, như bị si dại, khóe miệng tự nhiên có nước miếng chảy ra.

Tiểu Lục Từ cười thầm, thần nghĩ Thương Từ Yên mặc dù thông minh, nhưng quá xem nhẹ bản chất nam nhân, mỹ nhân quốc sắc thiên hương xuất hiện, mới thật sự là nguồn gốc bạo loạn, chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu hồng nhan họa thủy?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Hương Phiêu Phiêu (Thượng)

Dịch: Phong Lưu Bang

Biên dịch: Đạo chích dê tiện

Thương Từ Yên cảm thấy sợ hãi, đáng tiếc đã quá muộn màng, tên Thiết đầu cường đạo chỉ vào nàng cười nói: "Toàn bộ Thương gia tài sản, cả đám đàn bà này nữa! Ha ha, còn những tên không thân thích, mau buông tài vật, toàn bộ biến đi!"

"Ta... chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tĩnh Đồng run rẩy thấp giọng hỏi Tiểu Lục Từ, "Bọn cường đạo nhiều lắm, chúng ta có nên bỏ hết tư trang chạy trốn không?" Nhưng mà không có vàng, ta cùng đứa nhỏ cũng sẽ phải chết vì đói!", tuy biết Tiểu Lục Từ có chút bản lĩnh, nhưng trước một đám cường đạo đang dồn ép, trong lòng thật sự cho rằng không có một chút cơ may thắng. Vì lẽ đó, nói những lời này, cũng thuận đường nhắc nhở Tiểu Lục Từ, khuyên hắn không nên sinh cường, thả thấp đầu chạy trốn thì hơn.

"À à!" Tiểu Lục Từ cực kỳ thông minh, tự nhiên nghe được hàm ý trong lời nói của nữ nhân, như thể hiểu được nàng rất thông tuệ đáng yêu, tự khen thưởng nàng bằng cách xoa nắn cặp mông tròn mềm mại của nàng, xoa nắn một hồi, chợt nhớ người nằm trong lòng không phải mỹ phụ mỹ nữ, gượng cười mặt mũi giống như trái cà chua nói: "Vứt bỏ tài vật hay bỏ lại quần áo đều không phải là vấn đề, nhưng ta sợ bọn cường đạo nhìn thấy Tĩnh Đồng cơ thể mỹ diệu đến lúc đó hối hận thì không còn kịp nữa!"

Về điểm này, Tiểu Lục Từ tịnh không có khoa trương, Tĩnh Đồng vóc dáng đúng là thượng đẳng cực phẩm, nếu khuôn mặt trắng thêm một tý, hẳn ở trên đường sẽ trở thành tay chân cực kỳ nhanh.

"A? Công tử, công tử... nói đùa rồi, bọn chúng như thế nào..." Nói đến đây, Tĩnh Đồng im bật, miệng không có một chút sức lực, "Tiểu Lục Từ làm sao bây giờ?" Trong lúc lo lắng, lần đầu tiên gọi tên Tiểu Lục Từ, nàng tựa hồ đối với cơ thể mình rất có tự tin, rất sợ sách dẫn bọn cường đạo thèm muốn.

Thiết đầu chỉ vào Tiểu Lục Tử giận dữ hét: "Này ! Hai người bọn người như thế nào còn không chịu đi ? Có phải là không cần mạng nữa không ?" Vốn dĩ, Tiểu Lục Tử cùng Tinh Đồng trò chuyện, ngoại trừ người Thương gia, nạn dân xung quanh đều chạy trốn hết, hần thân mặc một bộ thanh y gọn gàng lại bế một phụ nhân mặt đen đầu tóc bù xù, quả thực có một chút quái dị cùng bất ngờ.

Có lẽ vì tiếng hét của Thiết đầu quá lớn quá âm ỉ, bé gái trong lòng Tinh Đồng bị giật mình tỉnh giấc, buông tiếng khóc lớn, tiếng khóc khàn khàn nổi lên, thật sự không hiểu tiết tấu cùng nhịp điệu, vô cùng khó nghe, cùng bề ngoài non nớt đáng yêu của nó (đứa bé) một điểm cũng không tương xứng.

"Bịt mồm con bé lại, còn khóc lão tử giết nó trước !" Thiết đầu giận dữ, hai tên thủ hạ phía sau nhú mảy rút thanh đao dính máu ra, miệng cười dữ tợn, tựa hồ muốn tranh nhau tiến đến sát hại đứa bé.

"oa, ha ha, đứa nhỏ có thể đối rồi, làm sao mà không khóc ! Các người tiếp tục, các người tiếp tục ... không cần quan bọn ta !" Tiểu Lục Tử liếc mắt nhìn bọn cường đạo, lại đưa mắt nhìn sơ qua khuôn mặt kinh hoàng của Thương Tử Yên, thăm nghĩ hiện tại không phải lúc xuất thủ, đợi đến thời cơ thích hợp, mới có thể đạt hiệu quả tốt nhất.

Tinh Đồng nôn nóng ru đứa bé, vỗ về đứa bé, thậm chí muốn che miệng đứa bé, nhưng lại sợ nó ngạt thở, miệng nôn nóng lắm lắm: "Con ngoan đừng khóc, đừng khóc, mẹ đây ... Tiểu Lục Tử làm sao đây, nó cứ khóc thế này, bình thường rất ngoan

"Ngốc quá, không nghe ta nói sao, đứa nhỏ có thể đã đối rồi" Tiểu Lục Tử đối với điều này có vài phần kinh nghiệm, vốn là kiếp trước nền giáo dục làm hần hiểu được một ít kiến thức cơ bản nuôi con, có một lần mẫu thân hần nuôi dưỡng muội muội, hần một mực bên cạnh, nên hoàn toàn biết được kinh nghiệm nuôi con.

"À à ... " Tinh Đồng trong lúc vội vã, một tay kéo áo yếm, hai lớp y phục bị nàng xóc lên (kéo lên), lộ ra cặp vú to tròn chắc nịch trắng như tuyết, hình dạng tuyệt vời, đầu vú điểm phần hồng, do bị đè nén, có vài giọt sữa trắng chảy ra từ nơi trắng hồng đó.

Tiểu Lục Tử miệng nuốt nước miếng ừng ực, da mặt và da tay lúc này quả thực khác nhau một trời một vực. Tinh Đồng cảm thấy được hần ánh mắt nóng bỏng sắc đỏ, xấu hổ vội vàng kéo miệng đứa bé lên, thẹn thùng nói: "Công tử, bỏ ta xuống đi, tư thế này con bé bú sữa không tiện !"

"Hi Hi, Được !" Tiểu Lục Tử thầm khen đẹp vài tiếng, theo lời bỏ Tinh Đồng xuống, phụ nhân vẫn không có một chút sức lực, vừa chạm đất thì, lão đảo suýt ngã, được hần kịp thời đỡ lại, sau muốn dựa vào ngực hần cho con bú sữa, tư thế cực kỳ ám muội. . chẳng qua, mới vừa rồi tư thế cùng ôm nhau đã ám muội đến cực điểm, mà cùng y cũng không quan hệ thân thiết, chỉ là phần ngực mềm mại đã bị hần nhìn thấy hết, điều này làm cho phụ nhân e thẹn thân thể phát nóng, làm thân thể càng lúc càng rã rời.

Đứa nhỏ quả nhiên bị đói, cái miệng nhỏ nhắn vừa chạm được đầu vú, lập tức vui mừng hút lấy, giọt lệ trong nháy mắt thì ngừng chảy, khanh khách một tiếng lộ ra khuôn mặt vui vẻ, hai cái chân nhỏ đạp đá lung tung, vui sướng vô cùng.

"A, a ... Con bé này thật đáng yêu ..." Tiểu Lục Tử đột nhiên nhớ tới em gái của mình, trên mặt cười khổ lắm lắm một tiếng: "Nhưng nhà ta hai em gái bảo bối vì cố gì khổ đối phó như thế, cặp song sinh đúng là tổ hợp ác ma, mười năm dài mà không lớn, không chỉ là tâm lý không lớn, mà cả thân thể cũng ..."

Đám nô bộc Thương gia bắt đầu phẫn nộ, bọn họ có thể yêu cầu lão gia bỏ lại tài sản, nhưng tuyệt đối sẽ không cầu xin bỏ lại đại tiểu thư, miệng nhao nhao hô lớn: "Cần vàng đưa vàng, đòi vật gì bọn ta đưa vật đó, nhưng tiểu thư của bọn ta tuyệt không thể giao cho người !" Ba, bốn mươi gia đình bắt đầu nổi giận, cũng không phải đùa giỡn, trong tay đều cầm trường mâu và đao nhọn, xem ra cũng có luyện qua mấy năm quyền cước.

Thương Tử Yên khua khua tay, để những nô bộc an tĩnh trở lại, nàng cùng trưởng đoàn nói dong binh Trường Thuận bàn bạc: "Nếu bọn ta thành công chạy thoát tới trước thành lớn Phong Diệp thành, Thương gia nguyện ý đem chia cho người một phần tư tài sản !" Các người có hơn bốn mươi huynh đệ, hơn nữa hiện tại còn nô bộc Thương gia, liều mạng còn có một hy vọng, người thấy thế nào ?"

"Hắc hắc, ta sợ không có phước hưởng một phần tư tài sản của Thương gia, cùng một trăm sáu mươi tên cường đạo liều mạng, đừng nói liều mạng, ngay cả hy vọng đào tẩu đều xa vời, ta không muốn mạo hiểm." Trường Thuận không để ý tới sắc mặt càng ngày khó coi của Thương Tử Yên, cũng không để ý thần sắc nhục nhã, phẫn nộ, do dự của các thành viên dong binh, tiếp tục nói, "nàng mau đưa số tiền thù lao tiền mặt vừa rồi đã hứa, ta còn phải dẫn các huynh đệ rời đi !"

"Người người ... !" Sắc mặt Thương Tử Yên thay đổi vài lần, nàng thật sự không nghĩ ra có loại người vô sỉ đến mức này, danh dự và lời hứa còn không bằng một nữ nhân, nàng đột nhiên hiểu được sự thông minh và tài trí của mình thời khắc này trở nên yếu ớt vô lực.

Hơn mười thành viên trong dong binh đoàn thấy không nên đi, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đoàn trưởng, chúng ta làm như vậy có lẽ không ổn, nếu chuyện này truyền ra ngoài, tại đây bọn ta không có cách nào lẫn lộn, cũng không có mặt mũi cùng họ đồng hành. Hơn nữa, nữ nhân Thương gia đối với chúng ta không hề bạc đãi, nhiều lần làm ăn thương chiếu cố bọn ta, giờ đây Thương gia gặp nạn, chúng ta phải ..."

"Câm miệng ! Mạng quan trọng hay danh dự quan trọng hơn ? Ta là đoàn trưởng của các người, các người phải nghe theo ta !" Trường Thuận giận thủ hạ phá đám, nóng giận gào lên một tiếng, lúc này mới phát hiện bọn cường đạo đang đứng cười hi hi nhìn hần diễn trò, giống như hần là tên hề trong đoàn xiếc.

Tiểu Lục Tử thầm ngạc nhiên, nghĩ rằng hôm nay bản thân chạm phải hai kẻ tài năng, loại người vô sỉ đến cực điểm này thật sự hiếm thấy, cho dù là Thượng Quan Trác Việt cũng không bì kịp một phần trăm Trường Thuận. Nếu Thượng Quan Trác Việt đủ nham hiểm đủ thâm độc đủ vô sỉ, sớm khiến Minh Cơ và Sở Sở suy sụp trong chót vọt, sẽ tái phát được hòa hải thuật, như thế cho dù là thần tiên cũng cứu không được hai nữ nhân đó.

Tuy nhiên, Tiểu Lục Từ đối với kẻ vô sỉ chỉ tin vào một câu giáo huấn: "Bản thân kẻ vô sỉ là thiên tài, kẻ thù trơ tráo tặng quan tài". Trong thâm tâm chàng, sớm cho rằng Trương Thuận quen thói kiêu ngạo của loài sói, chuẩn bị tặng hẳn một cỗ quan tài.

Nghe Trương Thuận nói, hơn mười hán tử phần nộ kéo rách tay áo bỏ ký hiệu dong binh đoàn, vững chắc và kiên định nói to: "Lão tử hôm nay rời khỏi Ứng Phi dong binh đoàn, lão tử là một nam nhân, muốn sống sao cho xứng với lương tâm mình."

"Đúng, chỉ cần còn có tâm huyết nam nhi đại trượng phu phải biết sống sao cho phải"

Tổng cộng hai mươi hán tử mạnh mẽ xé bỏ ký hiệu dong binh, còn có hơn mười người do dự bất quyết, Trương Thuận vừa thấy, vừa sợ vừa giận, thầm nghĩ hôm nay sai lầm, nghĩ rằng không thể để lần nữa, nếu bị hạ thấp một lần nữa, sợ rằng thủ hạ đều đi hết. Vì vậy ngay cả vàng cũng không cần đến, đối diện với hơn hai mươi tên chưa xé bỏ ký hiệu nói: "Chúng ta đi, để bọn chúng lưu lại đi tìm cái chết, bọn ngu xuẩn chẳng biết thời thế!"

Hơn trăm tên cường đạo cười to, Thiết Đầu ngồi trên ngựa, đối mặt Trương Thuận cười nói: "Vị huynh đài này xưng hô thế nào, các ngươi thật là Ứng Phi dong binh đoàn thật sự, thật sự biết thời thế, tài giỏi đấy! Oa, ha ha, xin mời, lên đường mạnh giỏi! Các huynh đệ nhường đường cho các tuấn kiệt".

Câu nói châm chọc này cho dù thẳng thắn ba tuổi cũng có thể nghe ra, lúc Thiết Đầu nói, cố ý vô tình hướng về Thương Từ Yên, giống như vì nàng trút giận. Bọn người Ứng Phi dong binh đoàn trên từng mặt đồ bùng, giận mà không dám lên tiếng. Những kẻ mới vừa rời còn do dự bất quyết, lại có thêm năm tên xé tay áo, mắng to: "Để tên tài giỏi gặp quỷ đi, lão tử là nam nhân, muốn xứng đáng với lương tâm bản thân, lão tử muốn bảo vệ Thương gia."

"Giỏi! Giỏi! Các ngươi giỏi lắm!" Trương Thuận tức đến nỗi không nói nên lời, dẫn hơn mười tay thủ hạ đi vào đường chật hẹp bọn cường đạo mở ra, tức thì bọn cường đạo đột nhiên chặn đường ngăn lại, khiến bọn chúng bị vây khốn gắt gao.

Thiết Đầu liếc mắt nhìn Thương Từ Yên, sau đó mới tức giận khác thường nhìn Trương Thuận cười nói: "Oa, haha, đại gia ta cũng có tâm huyết của nam nhân, loại người nói không giữ lời này, ngay cả cường đạo chúng ta đều chán ghét. Mẹ nó, gia gia hôm nay sẽ khiến ngươi nếm thử mùi vị của kẻ nói không giữ lời, để ngươi chết bởi hậu quả của bản thân! Cái này cũng là đường của ngươi, thì thì hành trên người ngươi!"

"Xi" Thương Từ Yên bị câu nói cuối cùng của hắn chọc cười, mặc dù đối phương cũng là địch nhân.

Đang cho con bú Tinh Đồng cũng vui cười, không nghĩ tới một cường đạo còn học lõm văn của người khác, do cơ thể lay động, bị Anh nhi đang ngâm đầu vú giẫy giụa làm buột nhức, nhẹ nhàng rên khẽ một tiếng.

Tiểu Lục Từ lần nữa ngạc nhiên liếc mắt nhìn Tinh Đồng, nghĩ rằng nữ tử này có ăn học, nàng ta bề ngoài xấu xí dơ bẩn, chắc là nguy trang. Ngẫm lại trước kia đọc qua sách vở, biết khi chiến loạn thì phụ nhân vì tránh né thương tổn, cố ý hủy dung bôi mặt. Chẳng lẽ Tinh Đồng cũng nguy trang, bằng không một nữ tử có ăn học, không giàu thì sang, trên mặt da tay làm sao khác nhau như vậy, huống chi trên người nàng...

Tiểu Lục Từ vừa ngắm đứa bé vừa liếc Tinh Đồng, mặc dù bầu trời tối đen, đối với cao thủ bọn họ mà nói, căn bản thị lực không tồn tại chướng ngại, ngay cả trên mặt tiểu khóa lạp kia đều thấy minh bạch rõ ràng, thật sự là trắng trẻo mịn màng, như một loại thạch trắng.

Cường đạo và dong binh đoàn đã khai chiến, cùng đám cùng đường mặt lộ Phi Ứng dong binh đoàn, lâm tử phản kháng, lực sát thương cũng rất kinh nhân. Cái gọi là "Ai binh tất thắng", hơn mười tên dong binh khí thế bị thương, nhưng ai binh gặp phải một lực lượng mạnh mẽ, cũng giống như bột nước Giang Hà, rất nhanh bị làn sóng cường đạo chiếm lấy, chỉ còn Trương Thuận ôm cánh tay cụt xin tha.

"Đừng giết ta, ta đầu hàng, ta còn có ba vạn hai ngàn vàng, còn có một ít châu báu, còn nuôi năm người thiếp xinh đẹp, đều nguyện ý hiến cho Thiết Đầu đại vương, chỉ cần người buông tha cái mạng nhỏ này!" Trương Thuận nửa quỳ trên mặt đất cầu xin, ánh mắt cẩn thận dò xét bốn phương, tưởng như tìm kiếm một thời cơ phù hợp có thể chạy trốn.

Hai mươi lăm hán tử vừa mới rời khỏi Phi Ứng dong binh đoàn giận dữ nói: "Đồ chó, cả ngày gặp các huynh đệ khốn khổ, thì ra vàng đều bị Trương Thuận chiếm đoạt hết, may mà bọn ta vừa mới rời khỏi, bằng không biến thành thầy ma cũng không nhắm mắt!"

Thiết Đầu không cử động, hướng về đám cường đạo nhỏ phất phất tay, quát: "Lão tử không yêu thích vàng của ngươi, lão tử cũng không phải Đại Vương gì! Các con trai ta, chặt đầu hắn xuống, vì các huynh đệ chết đi báo thù!"

Bọn cường đạo tức khắc bao vây Trương Thuận, đinh đinh đương đương đánh vào một chỗ.

Tiểu Lục Từ đột nhiên hướng về Tinh Đồng nói: "Cho ăn xong chưa? Thật sự lại đánh nhau rồi, ta trước tiên đem nàng vào đám gia quyến Thương gia, như vậy ta mới có thể yên tâm một chút!"

"Ừm, được, được!" Thì ra đứa nhỏ ăn xong rồi ngủ đi, Tinh Đồng vất vả lắm mới đem đầu vú hồng đào trong miệng Anh Nhi rút ra, trên mặt thẹn thùng xuất ra vài giọt mồ hôi, đầu sao nàng ở trong lòng ngực Tiểu Lục Từ, làm gì cũng bị hắn nhìn minh bạch rõ ràng.

Nàng sửa lại quần áo, lau mồ hôi trên mặt, một phần da thịt mịn màng trắng tuyết lộ ra, cùng với những chỗ đen thui bẩn lộn xộn của nàng hình thành sự đối lập rõ rệt. Cảnh đẹp chỉ là chột hiện, lập tức bị mớ tóc rối lộn xộn che mất, chỉ là nàng không biết, Tiểu Lục Từ đang hắc hắc cười thầm.

"Ừm a, thơm lắm!" Tiểu Lục Từ tẩm tặc cái miệng, ra vẻ khoa trương nói. Đã biết bề ngoài của nàng là nguy trang, hẳn không phải khách khí nữa, có thể chiếm tiện nghi, chiếm tiện nghi một lần đều không thể thiếu! Thậm chí, đã ảo tưởng đến tối hôm nay ở tại đây nghỉ ngơi, phải chăng muốn chui vào buồng.

"A ? Cái gì thơm ?" Tỉnh Đồng ngó ra một hời, bị hấn đỡ đi, chậm rãi đi về hướng đoàn xe của Thương gia.

Tiểu Lục Tử cánh tay nhẹ nhàng chạm vào bộ ngực mềm mại của phụ nhân, cười không nói gì, bởi vì bọn họ đã đến bên cạnh đoàn xe Thương gia.

Thương Tử Yên sớm nhìn thấy Tiểu Lục Tử áo xanh anh tuấn sáng sủa, còn có một phụ nhân xấu xí cực kỳ không tương xứng cùng hấn, hiện tại thấy hai người hấn tiến tới, liền hỏi: " Hai vị có chuyện gì khó xử? Mặc dù bọn ta hiện tại cũng thân mình lo chưa xong, cũng có thể giúp phụ nữ trẻ con vào trong gia quyến lánh nạn."

Tiểu Lục Tử hướng về nàng mỉm cười, nghĩ thầm Thương Tử Yên trong thành nổi danh thiện nhân, quả nhiên có chút đạo đức. Mặc dù bản thân so với nàng cũng không kém thiện nhân, nhưng về mặt chân thành, tựa hồ không thể ngang bằng nữ nhân này. Nghĩ tới đó Tiểu Lục Tử liền nói

"Làm phiền Thương cô nương !" Tiểu Lục Tử cũng không cùng nàng khách khí, trực tiếp vỗ vỗ eo mông Tỉnh Đồng, giúp nàng ta ôm đứa bé nhanh chóng đi vào.

Tỉnh Đồng thân thể lại cứng đờ, vùng eo mông mãi cảm bị hấn sờ mó, vậy mà háo hức hăm hở không chống cự, vẻ mặt khó hiểu, lờ mờ hấn một cái, nghĩ hấn nhất định cùng đạo tặc chiến đấu, vì vậy lại dịu dàng nói một tiếng: "Phải cẩn thận ! Ta và đứa bé chờ người !"

"Hắc ! Giọng nói dịu dàng cùng Sở Sở nhà ta thật sự giống nhau ! Ai, cũng không biết Sở Sở thế nào ! Mẹ khiếp, Trung Châu Tôn Tử Bang thế nào lại không đến truy sát ta, tìm kiếm ta chỉ là tam lưu dong binh đoàn, chẳng lẽ Thạch Thiên không nhẫn tâm để ta chết, muốn tìm một chút đám dong binh rác rưởi giúp ta luyện tập thăng cấp ? Thật là, cái tên xấu xa thế nào lại có hảo tâm ?"

Trương Thuận bị giết chết, Thiết Đầu đắc ý dẫn thủ hạ vây chặt Thương gia, dán mắt nhìn Thương Tử Yên cười nói: "Muốn tốt không, mỹ nhân ?"

Nhìn thấy Tiểu Lục Tử vẻ mặt thâm tình mà lại phức tạp, Tỉnh Đồng không nguyên do hoảng hốt, lão đảo hướng gia quyến Thương gia chui vào, lỗ tai lặng lẽ trở nên hồng.

Tiểu Lục Tử tâm tình phức tạp hướng về Tỉnh Đồng cười cười, dường như về đến Trung Châu, về đến cái đêm cùng Sở Sở li biệt, lúc ấy Sở Sở cũng dùng giọng nói giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Nữ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.